

Giới thiệu Nếu Như Có Một Ngày

Truyện Nếu Như Có Một Ngày của tác giả là một câu Phong Lai Địch Tây Lâm là một câu truyện thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại, lãng mạn và xúc động.

Khoảng cách xa nhất trên thế gian này đâu phải là không thể nói ra tình cảm của mình, mà là hai người yêu thương nhau nhưng chẳng thể ở bên nhau. Họ cứ thế trở thành hai kẻ xa lạ như chưa từng quen biết. Giống như khoảng cách chim bay và cá lặn, mãi mãi chẳng có cách nào gặp được nhau. “Không sao đâu, được ở bên người mình yêu thì kết hôn hay không đâu quan trọng”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Một mình Long Nữ vật vờ ngoài phố, tuy mùa đông còn chưa đến nhưng trời đã rất lạnh, lạnh tới mức nước mắt cô như sắp đóng băng. Không phải chính cô nằng nặc đòi ly hôn sao? Tại sao ly hôn rồi lại cảm thấy buồn thế này? Trong lòng cô trống rỗng. Vừa rồi Giang Đông định tiễn cô, cô từ chối, cô sẽ mãi mãi ghi nhớ ánh mắt khinh khỉnh của Giang Đông khi anh đặt bút ký. Anh là thế, cao ngạo như một vị hoàng đế, còn cô mãi mãi chỉ có thể đứng ở vị trí thấp kém dưới mắt anh. Cô cầu xin tình yêu của anh, chờ đợi sự quan tâm của anh, nhưng rồi đến cuối cùng mới nhận ra tất cả đều là dối mình gạt người. Đúng thế, cô không có tài cán gì, nhưng cô không muốn bị anh xem thường, vì vậy cô phải dứt áo ra đi. Đây là lần đầu tiên cô để lại hình bóng mình cho Giang Đông, trước đây, người nhìn theo bóng anh quay lưng bước đi đều là cô. Cảm giác này không tệ, còn có chút sáng khoái nữa. Nhưng ly hôn rồi, ly hôn với người đàn ông mà mình đã yêu tới mê muội bao lâu như thế, thực sự đau lòng lắm.

Điện thoại reo, liếc thấy là Trác Lan gọi, Long Nữ cầm điện thoại uể oải nói: “Chuyện gì thế?”

“Ly hôn rồi à?” Giọng nói bên đó có vẻ rất hưng phấn, Long Nữ thấy tai hơi ù ù, sao cô ly hôn mà cô ấy lại vui mừng thế, bạn bè hay là tình địch vậy?

Trác Lan có nickname là “Đần Đần” (quả trứng), vì thích ăn đủ loại trứng nên có biệt danh này, là bạn thân từ thủa đại học của Long Nữ. Cô ấy còn là một kẻ theo “chủ nghĩa không kết hôn”, đặc biệt rất không thích cuộc hôn nhân của Long Nữ, luôn nói rằng cuộc hôn nhân ấy chắc chắn không lâu được đâu. Quả thật, nói trúng rồi.

“Tôi ly hôn sao cậu lại vui mừng thế? Người ta đau lòng lắm, ôi... Tôi thành gái bị chồng bỏ rồi...” Kim nén cả buổi sáng, cuối cùng đã tìm được một người để khóc, cô chẳng thêm đề ý xung quanh có bao nhiêu người, bắt đầu khóc lóc, mặc ai thích nhìn thì nhìn. Hôm nay cô ly hôn, cô to nhất.

Giang Đông ngồi trong xe, nhìn vợ cũ đang đứng đằng trước không màng thể diện mà khóc lóc, ánh mắt rất phức tạp, trong lòng anh có chút buồn rầu không nói nên lời, dù gì cũng đã chung sống hai năm. Anh có chút không hiểu, chẳng phải chính cô chủ động đòi ly hôn sao? Hai năm rồi, anh chưa từng thấy cô khóc như thế này, cô luôn rất ngoan ngoãn, nghe lời, thỉnh thoảng nổi nóng chút xíu nhưng đều có thể thấy cô rất gắng sức nhẫn nại, giống như một nàng búp bê bày bên giường. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô nổi nóng, nhìn thấy cô khóc nức nở, thì ra cô cũng là người bình thường.

Hôn nhân của hai người có hơi giống cuộc hôn nhân sắp đặt ngày trước. Năm anh ba mươi tuổi, mẹ bắt anh phải kết hôn, nếu không sẽ đoạn tuyệt quan hệ. Ngày nào anh cũng bị mẹ phân nân, anh còn chơi chưa đủ. Công việc hàng ngày tại công ty đã đủ phiền rồi, về nhà lại phải đối diện với mấy bà phụ nữ đão đẽ. Đứng hỏi tại sao anh lại nói nữ đão đẽ, vì mẹ anh và bà anh rất đão đẽ, cho nên trong suy nghĩ của anh, phụ nữ đa có chồng sẽ bằng với “đão đẽ”.

Long Nữ khi đó còn chưa tới 22 tuổi, vừa tốt nghiệp đại học xong. Khi anh nhìn thấy cô trong phòng VIP của nhà hàng, thực tình cũng chưa nhìn kỹ, chỉ là cảm thấy sao mẹ lại chọn một đứa trẻ con đi xem mặt thế này. Trong mắt anh, Long Nữ là một cây sậy. 1m65 cũng chưa hẳn là cao, nhưng lúc đó cô rất gầy, chỉ chừng hơn 45 kg, không như bây giờ, sau hai năm tăng lên được 50 kg rồi, như thế anh còn hài lòng một chút. Ngoài chuyện quá gầy ra, tất cả những thứ khác đều chấp nhận được, cái cần có đều có, khuôn mặt gọn gàng, mắt to, đen láy, da dẻ mịn màng, môi đỏ hồng như trái anh đào, nhưng ánh mắt sao lại u ám thế kia, chẳng lẽ đi xem mặt một gã trai hiếm có như anh đây lại đau khổ thế sao?

Khi đó trong mắt Long Nữ, Giang Đông rất cao lớn, anh đã thu hút ánh mắt của cô ngay từ giây phút đầu tiên bước vào. Cô sắp tốt nghiệp đại học nhưng lại chưa yêu lần nào. Cô không chịu học lên tiếp, cãi nhau ầm ĩ với cả nhà. Ba nói luôn, không học tiếp cũng được, tìm việc đi, không tìm việc cũng được, lấy chồng đi. Thế là dưới sự giám sát của ông bố Giám đốc Sở Công an và bà mẹ Giám đốc Sở tài chính, cô được đưa tới đây, chẳng hiểu sao mình lại đi xem mặt một người đàn ông lớn hơn cô tám tuổi này. Tám tuổi đấy, nói nhiều thì không nhiều, nói ít thì không ít. Cô từng phản đối nhưng vô ích, ai bảo cô ngốc nghếch, có mỗi việc làm thôi cũng tìm không ra, thậm chí tới mức phải kiểm một người để dựa dẫm.

Trước khi tới xem mặt, cô chưa từng xem ảnh của anh, cô sợ muốn chết, lỡ như xấu xí thì làm thế nào, nếu là trai già thì làm thế nào. Ôi số phận đáng thương của cô! Nhưng ngay khi vừa nhìn thấy Giang Đông, cô bỗng nhớ tới câu ba mẹ nói lúc ở nhà, trẻ tuổi tuần tú, một trang anh tài, mặt tựa Phan An*. Lúc đó cô đã trẻ môi nói, nếu anh ta đẹp trai được như thế thì con sẽ cưới, vì câu này mà cô đã cưới thật.

(*) Phan An: Tên khác là Phan Nhạc, người Hà Nam sống vào thời Tây Tấn, tương truyền có tướng mạo cực kỳ đẹp đẽ, mỗi lần ông đi dạo phố dung mạo và phong thái của ông khiến rất nhiều cô gái phải ngăn ngó theo đuổi.

Ngoài dáng vẻ anh tuấn khiến cô phải ghen tị, cô không biết tại sao mình lấy anh. Anh cũng không biết tại sao mình lấy cô, chẳng lẽ chỉ vì cô trầm tính, khiến anh nhận ra, thì ra phụ nữ cũng có thể như thế này. Những phụ nữ anh biết đều xinh đẹp, hoạt bát, phóng khoáng. Còn cô gái nhỏ này lại dịu dàng yên lặng như một chú mèo hiền lành, cưới rồi chắc sẽ không phá anh. Huống hồ đây là do mẹ anh chọn, nghe theo cũng tốt. Hơn nữa gia thế nhà cô ấy có lợi cho anh. Nhà họ Giang khởi nghiệp từ xã hội đen, tuy tới đời anh đã hoàn toàn trong sạch rồi, nhưng ít nhiều gì vẫn có đôi chỗ khó nói rõ, có ông bố vợ là Giám đốc Sở Công an hiển nhiên rất có lợi, hơn nữa mẹ vợ rất thích anh.

Cứ như thế, hai người họ tiếp xúc trong vòng một tháng, sau bốn lần hẹn hò thì chuyện chung thân đại sự đã được quyết định luôn. Hai bên thống nhất là ăn hỏi trước, đội Long Nữ tốt nghiệp rồi sẽ đăng ký kết hôn. Sau khi cưới, Long Nữ vẫn luôn nhớ lại, khi đó có phải mình nông nổi quá không. Nhưng đó là mối tình đầu của cô, cô cảm thấy Giang Đông rất tốt, ít ra rất đẹp trai, rất nho nhã, rất ga lăng, khác hẳn những người con trai khác xung quanh cô, cô thích người đàn ông như thế này. Vì vậy sau một tháng, anh nói, chúng ta kết hôn đi, cô bèn lên găt đầu.

Ghi nhớ lại, hình như có chút nực cười, chỉ bốn lần hẹn hò mà quyết định chuyện cả đời. Bảo sao Đản Đản mắng cô dốt. Giang Đông trong mắt cô khi đó là vị thần hoàn mỹ. Đản Đản nói trông anh như thế chắc chắn rất phong lưu, không thể thiếu đàn bà, cô không tin. Đản Đản nói anh mỗi mùng chẵn bạc tình, cô không tin. Đản Đản nói anh chắc chắn chê cô vẫn còn quá trẻ, không hiểu tình yêu trai gái, cô không tin. Nhưng thời gian hai năm giúp cô nhận ra Đản Đản đúng là có con mắt nhìn xa trông rộng. Đầu tiên, còn chưa đi nghỉ tuần trăng mật anh đã vội vã trở về công ty, sau đó thỉnh thoảng còn cười cô trẻ con chẳng hiểu gì, mấy chuyện này cô đều nhìn. Tiếp đó có người nói anh có phụ nữ khác ở bên ngoài, cô không tin. Cô nghĩ mình đã lấy anh rồi thì phải bảo vệ anh, phải tin tưởng anh. Cho đến khi có một cô gái xinh đẹp tới tìm gặp cô, nói với cô là cô ta đã có con với Giang Đông, cô mới nhận ra là mình ấu trĩ hết biết. Anh vẫn thường giễu cô lúc trên giường, nói cô chẳng biết gì, nói cô đúng là một đứa trẻ. Anh thường xuyên không về nhà, thì ra mọi chuyện là như vậy. Cô có thể hiểu cho công việc của anh, có thể hiểu cho bận rộn của anh, nhưng vị thần hôn nhân thì tuyệt đối không được xâm phạm tới. Vì vậy lần đầu tiên từ khi bước chân vào cửa lớn nhà họ Giang, cô tìm tới phòng làm việc của anh, hỏi anh, có phải đã ngủ với cô gái đó không, và anh trả lời, đúng.

Cô nói, thật vậy sao?

Anh nói, thật.

Cô nói, ly hôn đi.

Anh nói, được.

Khoảnh khắc đó, cô nghi ngờ liệu có phải muốn ly hôn với mình từ rất lâu rồi không. Cô ngốc, cô không hiểu phong tình, không thể sacnhs được với đàn bà xung quanh anh, nhưng cô có lòng tự trọng của mình. Khi tự trọng của cô bị người khác dẫm đạp, cô sẽ giương gai góc trên người mình lên để bảo vệ bản thân. Ai cũng có giới hạn cuối cùng, và anh đã chạm vào đó.

Thực ra hôm đó Giang Đông không coi việc này là nghiêm túc, đúng là ở ngoài anh có người khác, nhưng sao anh lại để người ngoài mang thai con anh được. Mẹ anh ngày ngày giục anh sinh con, nhưng con cái đầu phải là chuyện của riêng mình anh. Thực tế Long Nữ vẫn là một đứa trẻ cần người khác chăm sóc. Vì vậy anh mới không để cô có con sớm. Hơn nữa khi đó cô quá gầy, anh cũng không an tâm. Mà đàn bà bên ngoài chẳng qua là gặp dịp thì chơi, dù gì ngày nào cũng đối mặt với tiểu nha đầu chẳng biết giận dữ, bảo sao nghe vậy cũng phát ngán. Chỉ là anh thật không ngờ, cô gái đó dám tìm gặp Long Nữ, lại còn dám nói dối, thật không coi anh ra gì, anh không thể bỏ qua cho cô ta được.

Hơn nữa anh tưởng cô chỉ đùa chơi, vì vậy mới cười cười đồng ý ly hôn, nghĩ là về nhà dỗ dành chút xíu là ổn, tính khí trẻ con vẫn thường như vậy mà. Ai biết buổi tối lúc anh về đến nhà, cô đã gói ghém hành lý rồi. Hành lý của cô chỉ là mấy va li nhỏ và cái túi da nhỏ trên đặt con gấu Teddy dài, to đùng, món quà đầu tiên anh tặng cô, ngày nào cô cũng ôm.

Long Nữ thấy anh đã về, vút chìa khoá nhà cho anh rồi gôm gấu, kéo va li nhỏ bỏ đi. Con gấu quá to khiến stay chân cô vướng víu. Anh tháo cà vạt, nghiêng người trên sofa lười biếng nói: “Đến mức này là được rồi đấy.”

“Em không gây sự với anh, em muốn ly hôn, ly hôn.” Nói xong cô mở cửa bỏ đi. Trước cửa, Đản Đản đã đợi sẵn trong xe, thấy cô đi ra lập tức chạy tới đỡ hành lý, còn không quên giậm đứ đạp cửa nhà Giang Đông một cái.

Sau đoánh cũng không tới tìm cô, anh nghĩ cô sẽ tự trở về. Cô cũng không tìm anh, vì cô cho rằng, không thể tha thứ cho kẻ phản bội. Cuối cùng hai người họ ly hôn, cứ như thế, một bắt đầu rất bình thường, một quá trình rất bình thường, một kết thúc rất bình thường. Nhưng cô đồng ý với anh, trước hết chưa nói với gia đình hai bên, nếu không chắc sẽ gây ra chấn động lớn mất.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Lúc tới đón Long Nữ, từ xa trông thấy con bé ngốc đó đang khóc bù lu bù loa, Trác Lan còn tưởng Long Nữ là cái động cơ vĩnh cửu. Sao lại giỏi khóc thế này, trước đây cô chưa bao giờ khóc như vậy cả, ít nhất cũng phải đến hai mươi phút ấy chứ. Nhìn ánh mắt người qua đường, Trác Lan thực sự chẳng đủ dũng cảm tới kéo Long Nữ đi. Lúc này có một chiếc xe quen thuộc lọt vào mắt Trác Lan, thực ra xe có quen thuộc hay không, không quan trọng, quan trọng là biển số xe, phía sau là bốn số không, ác chiến chưa. Đường nhiên Trác Lan biết đó là ai, vì thế cô ra khỏi chiếc xe Lexus đỏ của

mình, đi về phía chiếc BMW 750 bóng lộn kia.

Rõ ràng người ngồi trong xe không phát hiện ra Trác Lan đi tới, vẫn rất hào hứng nhìn con bé ngốc đang khóc lóc âm ỉ ở đằng trước kia. Trác Lan gõ gõ vào cửa xe, sau đó nhìn khuôn mặt tuấn tú khiến con bé ngốc kia chết mê chết mệt, vẻ mặt cứ như đang xem trò vui đó khiến cô muốn tặng cho anh ta hai cái tát, tất nhiên là chỉ nghĩ thầm trong bụng thế thôi.

“Xem cũng hứng khởi ghê, thế nào, nha đầu này cũng ngốc quá phải không?” Trác Lan không như Long Nữ, nếu nói Long Nữ là đoá hoa được chăm sóc trong nhà kính yếu đuối, miễn cảm, thì Trác Lan chắc chắn là ngọn cỏ dại lớn lên trong khe đá, dũng cảm kiên cường. Hai người đi theo hai con đường hoàn toàn khác nhau sau khi tốt nghiệp, vì Long Nữ đi học sớm, nên nhỏ hơn tất cả mọi người, Trác Lan lớn hơn cô hai tuổi, hai người không cùng phòng nhưng lại cực kỳ hợp nhau. Cùng học bốn năm trời, lúc tốt nghiệp thì Long Nữ lấy chồng, Trác Lan thì đi làm nhân viên phục vụ. Hai năm sau, Trác Lan trở thành đại lý lớn nhất của Lafite tại thành phố B. Long Nữ luôn nhìn cô bạn với ánh mắt vô cùng sùng bái, đặc biệt là khi người khác bắt nạt cô, Trác Lan làm anh hùng cứu mỹ nhân thì hai mắt cô lại càng lấp lánh sao lấp lánh.

Giang Đông nhìn Trác Lan một cái, lại quay đầu nhìn Long Nữ đang ở phía xa, cười nói: “Em vẫn luôn không thích bọn anh mà, giờ em vui rồi, có lúc anh còn nghi ngờ có phải em bị đồng tính không, vậy nên em mới không yêu ai?” Giang Đông tuyệt đối không phải là kẻ dễ động vào, chỗ nào đau nhất sẽ đâm vào chỗ đó, không đau anh ta sẽ không đâm.

“Ha ha anh nói đúng đó, em thích cô ấy, hai người ly hôn thì em mừng nhất, anh vốn không xứng đáng với cô ấy anh chỉ xứng đáng làm loạn với mấy con đàn bà lộn xộn xung quanh anh thôi.” Trác Lan là đại lý xuất sắc, độ lợi hại của mồm mép không phải thường, thêm nữa anh ta nói lại trùng điểm yếu của cô, cô không thể bỏ qua được. Trước đây chỉ chê anh ta vài câu Long Nữ liền không vui, lần này thì tốt rồi, cô thích nói thế nào thì nói.

“Vậy sao? Thế thì chúng ta cùng nhau xem xem, rốt cuộc sau bao lâu thì cô ấy sẽ quay về với anh, cuộc nhé? Cuộc bốn chai Lafite 82?” Giang Đông không giận chút nào, khoẻ miệng mang ý cười nhìn theo cô với cù đang nức nở, bỗng có chút đau lòng. Sức khoẻ của cô vốn không tốt, chắc vì mấy hôm nay tâm trạng không tốt, hình như gầy đi rất nhiều. Cô vẫn ngốc như y vậy, không biết tự chăm sóc bản thân chút nào.

Khoẻ miệng giận dữ của Trác Lan giật giật mấy cái, hậm hực nói, được thôi và thật muốn tát cho anh ta hai cái. Cô nghĩ anh ta đúng là đồ đàn ông chết tiệt, ngày ngày tự sướng đến mức này, đúng là chỉ có mình con nhỏ Long Nữ đó thích. Bốn chai Lafite 82, hai ba trăm ngàn tệ, vì Long Nữ cô cuộc luôn! Gì cô chỉ cầu Long Nữ có chí khí một chút, tuyệt đối đừng quay đầu.

“Chúng ta cuộc thêm một cái nữa, cuộc xem cô ấy còn khóc được bao lâu, em đoán đúng thì anh sẽ đặt của em hai trăm thùng rượu mới, nếu em thua, vẫn là hai trăm thùng nhưng phải bớt cho anh 20%, thế nào?” Sản nghiệp của nhà họ Giang là khách sạn và các loại hình trung tâm vui chơi giải trí, vì có quen Long Nữ nên rượu vang của họ đều là do Trác Lan cung cấp. Cô cũng kiếm được không ít ở đây, hơn nữa chuyện này có sức mê hoặc quá lớn, hai trăm thùng, sáu trăm ngàn tệ đấy. Cho dù sau này Long Nữ có nói lại với anh ta thì cô cũng không thiệt, chỗ tiền này đủ bù lỗ cho mấy chai Lafite rồi. Đầu óc của Trác Lan suy tính chớp nhoáng. Đây cũng là một điểm ở Trác Lan mà Long Nữ khâm phục, Trác Lan luôn có thể tìm được cơ hội làm ăn ở bất kỳ chỗ nào, hơn nữa còn có thể kiếm được nhiều lợi nhuận nhất. Nhưng nếu cô biết lúc này đây mình đang được mang ra đặt cuộc với mấy chai Lafite, không biết cô còn sùng bái Trác Lan như vậy nữa không?

“Em cuộc năm phút nữa cô ấy sẽ khóc xong.” Trác Lan khoanh hai tay nhìn về chỗ kia, cực kỳ tự tin nói. Giang Đông cười cười, lười biếng nói: “Anh cuộc mười phút.”

Long Nữ khóc tới mức cổ họng khàn đặc, lâu lắm cô chưa khóc thế này. Anh luôn không để tâm đến cảm nhận của cô, chuyện gì cũng là anh quyết định hết. Bắt đầu từ khi kết hôn, cô đã hoàn toàn biến thành vật sở hữu của anh, không có tự do, không có quyền hành. Anh nói cô chỉ cần ở nhà, xem ti vi, lên mạng, đi mua sắm, như thế là đủ. Mà cô cũng chẳng buồn tranh đấu, ngày ngày chui trong nhà, thế nên hai năm mới có thể mập lên gần mười cân. Nhìn mình tròn lẳn cô vô cùng rầu rĩ, nhưng anh luôn nói phụ nữ phải béo một chút nhìn mới đẹp, khi đó cô đã cười rất vui, chỉ cần anh thích, điều gì cô cũng có thể làm hết. Nhưng cô gái kia rõ ràng gầy tong teo, tại sao anh lại lừa dối cô như vậy, điều anh thích cô đều có thể làm, tại sao anh lại phản bội cô? Tuy lúc kết hôn cô rất bông bột, nhưng cô luôn coi hôn nhân là chuyện thiêng liêng cả đời, cô chưa từng nghĩ mình sẽ ly hôn khi mới cưới được có hai năm. Nhưng thực sự cô mệt mỏi rồi. Cô lùi lại mấy bước ngồi xuống chiếc ghế bên lề đường chờ Trác Lan tới đón, đúng lúc đó có một thằng nhóc theo trường phái phi chính thống đi ngang qua. Long Nữ vốn nhỏ nhắn, hôm nay lại khóc như thế này, đáng vẻ rất dễ thương. Thằng nhóc ám muội huyt sáo, Long Nữ ngẩng đầu trừng đôi mắt sưng tướng lên, quát như tát nước: “Cút! Chưa nhìn thấy con gái khóc bao giờ à, về nhà với mẹ mau!”

Trác Lan nhìn Long Nữ biểu diễn xong, cô thừa hiểu Long Nữ chưa từng khóc lóc quá nửa giờ đồng hồ, khả năng tự an ủi mình của nha đầu đó cũng mạnh lắm, một lát là ổn thôi, vì vậy cô không lo. Có sáu trăm ngàn tệ rồi, phải mời nha đầu đó một bữa từ tế mới được, trận khóc này đúng thật là một kiểu lao động chân tay.

“Đi thôi, ngày mai em sẽ chuyển hàng tới, tiện thể lấy chi phiếu về.” Trác Lan đắc ý hất đầu, kiêu ngạo quay người, đi về phía xe của mình.

Khi xe của Trác Lan lướt qua bên cạnh, anh vẫn ở đó nhìn chăm chăm vào Long Nữ, khuôn mặt hốc hác, cái miệng nhỏ mím chặt, không còn có vẻ non nớt hôm qua, ánh mắt cũng đầy vẻ thâm lương khiến anh nghĩ tới một chú cún nhỏ bị quăng bên đường. Nhưng cô gái này sao lại tin lời người khác rồi chạy tới đòi ly hôn với anh chứ? Anh phải dạy dỗ cô một trận, nếu không sau này cô sẽ được đăng chân lên đăng đầu. Nghĩ xong liền cho xe nổ, quay đầu đi luôn.

Trác Lan đưa Long Nữ về nhà, trên đường đi chẳng nói năng gì. Cô biết Long Nữ yêu Giang Đông, hay có thể nói là mê mẩn.

Cô ấy cảm thấy Giang Đông cái gì cũng tốt, dù anh không quan tâm tới cô ấy, dù anh không yêu cô ấy, nhưng Long Nữ vẫn làm những việc mà một người vợ, một người tri kỷ phải làm. Cô biết Long Nữ không phải chỉ chịu đựng những nỗi tủi thân mà cô ấy đã kể, Long Nữ không dám nói hết cho cô nghe, bởi vì nói ra cô sẽ quát mắng, Giang Đông cũng sẽ bị ăn mắng nên cô ấy luôn luôn tự mình gánh lấy. Một cô gái trẻ như vậy đã lấy chồng, còn chưa yêu lần nào đã đi theo tên đàn ông đó. Một bảo bối như vậy mà anh ta không biết trân trọng, thật không biết đầu óc đàn ông dùng để làm gì nữa.

“Rửa mặt đi rồi ra ngoài ăn, hôm nay chị đây kiểm được.” Trác Lan nằm trên ghế sofa ngắm ra một câu như đang sai bảo tiểu nha hoàn. Nếu là trước đây thì Long Nữ chắc chắn sẽ lao ra đánh cho Trác Lan một trận, nhưng hôm nay cô ngoan ngoãn đi rửa mặt. Trác Lan ngồi trong phòng khách nghe tiếng nghen ngào xen lẫn trong tiếng nước chảy, trong lòng cũng chẳng thấy thoải mái gì. Vốn dĩ muốn bảo vệ cô em gái nhỏ thật tốt, thế mà lại thành ra kết quả như này. Trác Lan không dám tin vào tình yêu, cô từng yêu, cô biết thế nào là yêu, vì vậy khi đó cô mới nói với Long Nữ, cậu vốn dĩ không yêu anh ta, tại sao lại lấy anh ta. Lúc đó Long Nữ kiên định nói: “Tớ yêu anh ấy.” Đó là lần đầu tiên Trác Lan nghe thấy khẩu khí kiên định của Long Nữ, hình như cũng là lần cuối cùng. Bởi vì sau đó, Long Nữ toàn đi hỏi cô, có phải tớ không đủ tốt không, không đủ xinh đẹp không, không đủ thông minh không. Trác Lan thực sự không thích Giang Đông. Là một thương nhân thì anh ta xuất sắc ưu tú đấy, nhưng là một người chồng thì anh ta chẳng thích hợp chút nào. Sự đáng yêu, thông minh, tất cả những ưu điểm của Long Nữ đều bị anh ta phớt lờ, hoặc là anh ta căn bản chẳng màng tới, anh ta vốn dĩ không xứng với cô ấy.

Đúng lúc trong bụng Trác Lan vẫn còn đang chửi thầm Giang Đông, Long Nữ đã rửa mặt xong, đứng trước mặt cô. Tốt nghiệp đại học được hai năm, cô cảm thấy mình đã héo hắt sắp già, con gái hai sáu tuổi sắp ba mươi rồi, nhưng Long Nữ tuy hai tư nhưng nhìn vẫn như ngoài hai mươi. Vừa khóc xong, rửa mặt sạch sẽ trông lại càng thanh tú. Cô đi tới đưa tay véo hai bên má núng nính của Long Nữ. nói to: “Đi chị đưa em đi happy, đàn ông không thiếu luôn.”

“Đàn Đàn, lúc cậu và Tần Chi Dương chia tay cũng buồn như thế này phải không?” Long Nữ chẳng hề bị tinh thần của Trác Lan ảnh hưởng, vẫn nặng nề y như cũ. Cô không biết che giấu cảm xúc của bản thân, hơn nữa trước mặt Đàn Đàn cô không cần phải che giấu, cô thật sự đang buồn muốn chết. Cô ly hôn rồi. Trác Lan từng nói với cô, người chưa từng thất tình không được coi là đã từng yêu. Thế mà cô đã bỏ qua bước đó, cứ thế ly hôn luôn, vậy cô có bị coi là kẻ chưa từng yêu không?

“Ừ, buồn, buồn muốn chết, nhưng tin tớ đi, qua một thời gian là sẽ ổn thôi, thật đấy.” Trác Lan nghiêm túc nói, mắt mở thật lớn, ra sức gật đầu để tăng thêm độ tin tưởng.

“Thật không? Vậy sao đến giờ cậu vẫn không chịu yêu? Long Nữ không ngốc, nếu Trác Lan thật sự đã quên được Tần Chi Dương thì với bao nhiêu kẻ ngày ngày theo đuổi kia, cô ấy cũng chẳng đến mức không thêm liếc lấy một cái như thế.

“Hừ? Nha đầu này, nói đi đâu thế, đó là vì chị đây không muốn tìm, chị thích em, thích em. Được rồi, được rồi, mau đi ăn thôi, không chết đói mất.” Trác Lan biết không thể lòng vòng với cái đũa cố chấp này được, chắc chắn là không ra được cái kết quả gì đâu. Hơn nữa cô cũng chẳng muốn nhắc tới kẻ kia.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Long Nữ nằm ở nhà Trác Lan một tuần, quyết định đi ra ngoài lại, cô không thể cứ tụt dốc thế này được, cô không nên để người đó coi thường. Hơn nữa Trác Lan nói, cô phải ra ngoài để mở mang một chút, cứ suốt ngày ru rú trong nhà sẽ không theo kịp với xã hội vì vậy hôm nay Trác Lan muốn đưa cô đi xin việc. Kiểu người linh hoạt như Trác Lan chắc chắn có rất nhưng bạn bè, vậy nên kiểm cho cô đảm ba công việc nho nhỏ vốn không thành vấn đề.

Mới sáng sớm, Trác Lan đã gọi cô dậy. Nhà có rất nhiều phòng nhưng Trác Lan lôi kéo Long Nữ ngủ cùng giường với mình cho bằng được. Trác Lan nói muốn ngủ cùng Long Nữ, thực ra là sợ cô khóc thầm một mình. Dáng ngủ của hai người giống hệt nhau, đều quen cong người, nhìn từ trên trần nhà xuống có khi ghép thành chữ “X” luôn. Trước đây Giang Đông từng nói, em còn cong thêm nữa là đẩy anh xuống đất luôn đấy, rồi sau đó chẳng còn cách nào, họ đành phải đổi một chiếc giường khác lớn hơn. Hai cô nàng nằm ngủ kiểu đó, càng thêm tốn diện tích hơn.

Long Nữ không mang theo nhiều quần áo đi, cô đã rất cứng cỏi nói với Giang Đông rằng: “Tiền của anh, em không cần đồng nào hết, đồ bằng tiền của anh, em cũng không cần.” Thế nhưng lúc ra đi cô xách theo mấy va li nhỏ, và cô quên mất, mấy va li hiệu LV đó cũng là tiền của Giang Đông mua. Thôi vậy, đâu thế so đo thái quá. Tình hình trước mắt là cô không có quần áo thích hợp, Trác Lan cao hơn cô, quần áo của cô ấy tất nhiên Long Nữ không thể mặc vừa, chỉ có thể đi mua thôi. Vừa đi Trác Lan vừa càu nhàu: “Đầu cậu bị cửa kẹp rồi phải không, sao lại không đòi chia tài sản, phí cả công ngủ với anh ta lâu như thế.”

Nói thế mà được à, tự dung tở lại thành ra đi hầu ngủ, hơn nữa, tớ không cần, tớ không muốn liên quan gì tới anh ta nữa...A...” Long Nữ khinh thường nói, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, hét to một tiếng.

“Sao vậy?” Trác Lan không chịu nổi tính cách gây giật mình thon thót của cô, lúc nào cũng hết trẻ con chưa lớn, may mà kỹ thuật của Trác Lan tốt, không thì tông xe luôn rồi.

“Cầu Cầu vẫn đang ở trong biệt thự.” Long Nữ nhỏ giọng, trong giọng nói đầy những lưu luyến và đau lòng.

“Không được, chó sẽ rụng lông.” Trác Lan lập tức tỏ rõ lập trường của mình, đúng là cô cũng rất thích con chó đó, nhưng để cho khắp nhà toàn lông chó thì cô điên lên mất.

“Đàn Đàn, Đàn Đàn tốt à, hôm nào tớ cũng tắm cho nó, tớ sẽ không để cho nó vào phòng cậu. Nó theo tớ hai năm rồi, tớ nhớ nó lắm, tại hôm đó cô

giúp việc dắt nó đi dạo, nếu không tớ chắc chắn sẽ mang nó đi theo.” Cầu Cầu là một con Husky thuần chủng, từ nhỏ đã theo Long Nữ. Khi đó ngày nào cô cũng buồn chán ngồi nhà, Giang Đông liền mang về cho cô chú chó, phụ nữ thường thích nuôi những con chó loại nhỏ, không ngờ cô lại thích Husky. Anh bảo người kiếm cho cô một chú chó cưng thuần chủng, từ đó ngày nào cô cũng chăm ăn chăm uống cho nó, cô và nó cùng nhau lớn, cùng nhau béo. Con chó đó rất dữ, chỉ cho cô và Giang Đông động vào, cô giúp việc phải cố gắng mãi nó mới cho lại gần, không là gặp người nào cần người đó, như lời Trác Lan nói thì giống y hệt “con sói kia” của nhà cô, đúng thật chủ nào tớ nấy.

“Được rồi, thế thì cậu quản nó cho tốt, con chó nhà cậu toàn thích tè lên chỗ.” Trác Lan bắt đầu dĩ phải đồng ý, cô thực không chịu nổi bộ dạng tủi thân của Long Nữ, nhưng vẫn phải cảnh báo trước.

“Không đâu, nó chỉ tè vào chỗ của tớ thôi, chỉ lúc nào tớ không quan tâm đến nó, nó mới làm vậy, bình thường ngoan lắm.” Long Nữ rất tự tin đảm bảo. Con chó đó rất kỳ quái, toàn thích tè bậy lên chỗ của cô khiến cô phát rầu. Sau đó cô phát hiện ra, khi Giang Đông về nhà, cô không để ý gì tới nó nữa, nó ghen nên trả đũa. Nhưng trong lòng cô vui lắm, Trác Lan đã đồng ý, ngày mai cô sẽ đón nó về, cô không thể để chú chó của cô tiếp tục ở lại nơi đó. Giang Đông chắc chắn sẽ không tắm cho nó, đồ ăn nó thích chắc chắn Giang Đông cũng sẽ không biết, nó rất kén ăn, lỡ bị ốm thì sao, càng nghĩ càng lo, đều tại cô không tốt, lúc đi phải dắt nó đi cùng chứ.

Chẳng mấy chốc Trác Lan đã đưa Long Nữ tới trung tâm thương mại Hữu Nghị, bảo Long Nữ đứng chờ trước cửa rồi đi đỗ xe. Long Nữ không có việc gì làm, một mình tha thẩn trước cửa, bỗng cảm thấy môi khô khô, lúc sáng đã quên không bôi son dưỡng rồi. Lướt lại mãi cô mới nhận ra mình quên mang gương. Ngó đồng ngó tây một lát, sau cùng cô chọn một chiếc xe thể thao màu đen ở trước mặt mà đi tới. Cô khom người cẩn thận nhìn bóng mình trên mặt kính cửa sổ xe, hơi hé môi, thoa nhẹ một lớp son, còn hôn “chụt” một cái, cười cười, rồi đứng dậy rồi đi.

Cửa xe từ từ hạ xuống, lộ ra khuôn mặt thanh tú, khóe mắt xếch cao nhìn có vẻ rất quyến rũ, đôi mắt phượng màu nâu nhỏ dài dôi theo bóng lưng Long Nữ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Lượn lờ trong khu mua sắm cả buổi sáng, Long Nữ mệt muốn chết. Hai năm nay không làm gì, tiêu tiền là nội dung giải trí to lớn nhất trong cuộc sống hàng ngày của cô, mấy nhân viên cửa hàng đồ hiệu đều biết mặt cô, vì thế cô cứ đi là không ngừng thử đồ, không ngừng mua đồ. Trác Lan nói rồi, để chúc mừng Long Nữ hồi sinh, chi tiêu hôm nay cô ấy lo hết, biểu cảm đó cực kỳ hào sảng, những Long Nữ lại trừng mắt, chẳng vui về gì mà rằng: “Không được nhắc tới chuyện này.” Trong lòng cô rất vương vấn, đã nói cần một thời gian mới có thể bình phục cơ mà, mới được có một ngày, dù cô có là một tiểu anh hùng, thì công lực cũng đâu có mạnh được tới mức đó.

Trác Lan vừa trông thấy Chanel thì bước không nổi nữa, cứ ở đó thử hết bộ này sang bộ khác, Long Nữ đành ngồi đó nhìn cô ấy đi ra đi vào. Mấy kiểu trang phục chín chắn này cô mặc không quen, theo lời Trác Lan thì Mickey và Betty hợp với cô hơn, ừ thì, trước đây cô cũng thích mấy cái đó.

Đúng lúc Long Nữ buồn chán muốn điên lên, cửa hàng có thêm một vị khách, hai nhân viên đi ra chào hỏi: “Xin chào cô Tina!”

“Đồ tôi đặt đã có chưa?” Cô gái được gọi là Tina cao ngạo ngẩng đầu, nhìn thẳng phía trước mà nói.

Long Nữ cảm thấy giọng nói này như đã nghe thấy ở đâu, nhưng nghĩ không ra. Cô quay đầu lại, liền nhìn thấy bộ mặt trang điểm đậm, bộ mặt cô căm ghét, bộ mặt cô muốn cào xé. Không sai, kẻ này chính là người tới tìm gặp cô hôm đó, cả đời này cô không thể quên.

Long Nữ cứ nhìn cô ta như thế, trong ánh mắt có căm hận, có ghét bỏ. Lúc này Tina cũng nhìn thấy cô, hơi kinh ngạc, có lẽ cũng không ngờ gặp cô ở đây, nhưng cô ta vẫn dong đưa cái eo thon thả không đủ một vòng ôm mà đi tới trước mặt cô.

“Chẳng phải đây là cô Giang sao? Sao lại có thời gian tới đây thế? Cô cũng thích đồ ở đây à?” Tina đúng là rất đẹp, đẹp chói mắt, đẹp là loi, môi đỏ kiêu diễm, cặp mắt lúng liếng. Long Nữ cảm thấy mình đúng là thua hẳn một bậc, người ta là người đẹp trưởng thành, còn cô hết như một tiểu nha đầu chíp hôi, chả có gì mà so được.

“Tôi đi cùng bạn.” Long Nữ nghe cô ta nói vậy thì nhận ra rằng cô ta vẫn chưa biết họ đã ly hôn, cũng đúng, Giang Đông yêu cầu cô không nói với người khác, bản thân anh cũng sẽ không đi tuyên truyền khắp chốn, dù gì việc này cũng sẽ ảnh hưởng tới hình tượng, hơn nữa nếu đến tai trưởng bối thì sẽ rất khó giải quyết.

“Ra vậy, lần trước thật xin lỗi, Đông Tử đã nói với tôi rồi, ời chao, chúng tôi vô duyên vô phận, chỉ có thể chúc phúc cho hai người vậy, cô Giang thật hạnh phúc quá.” Tina thay đổi đề tài, khiến Long Nữ có chút không hiểu. người đàn bà này chẳng lẽ mắc bệnh thần kinh bất thành linh? Sao lúc thế này, lúc thế khác. Nhưng cô ta gọi anh là “Đông Tử”, chỉ có người cực kỳ thân thiết mới gọi anh như vậy. Vì anh lớn hơn cô, nên anh không cho cô gọi. Hai năm qua cô chỉ có một kiểu xưng hô với anh, đó chính là “ông xã”, người nhà và bạn bè rất thân mới gọi anh là Đông Tử. Còn cô ta, gọi mới thuận mồm làm sao, khiến cô nổi nóng, tên kia sao có thể không giữ đạo làm chồng đến mức này?

“Nhưng dù không có tôi, chắc cũng sẽ có người khác thôi, cô biết Đông Tử anh ấy...” Cô ta chắc chắn mắc bệnh thần kinh, chọc tức cô dễ lắm mà, cần gì phải vòng vo tam quốc thế.

“Nếu mấy đứa sau này anh ấy lại tìm đến cũng giống như cô, thế thì chắc chắn chẳng có chút khả năng cạnh tranh nào hết.” Long Nữ ưỡn thẳng hông chờ cô ta, không để bắt nạt cô đâu. Cô có thể yếu đuối, có thể ngốc nghếch trước mặt Giang Đông, nhưng không có nghĩa đó là con người thật của cô. Không tin thì đi mà hỏi xem, có ai dám chọc vào cô, bạn bè cùng lớn lên với cô hỏi đó đều nói cô là sói xám đội lốt cừu non.

Tina vừa định nói gì, Trác Lan đã xuất hiện, kéo Long Nữ ra sau mình bảo vệ, ngẩng đầu hỏi: “Gi đây, gây sự à?” Trác Lan và Tina nhìn đáng vẻ thì một chín một mười, Long Nữ lại biến thành cừu non, ngoan ngoãn đứng sau Trác Lan, bộ dạng núp bóng quan lớn.

“Ồ, đây không phải là cô Trác sao? Xem ra sau này cô không muốn làm ăn cùng nhà chúng tôi nữa rồi.” Nhà Tina cũng làm mảng khách sạn, tuy không lớn như Giang thị nhưng cũng không tệ. Rượu vang cũng là do Tác Lan cung cấp, nhưng cô ta thực tình xem thường Trác Lan rồi, tỷ tiền đó bỏ bèn gì.

“Không cần, tiền vô lại cầm vào bản tay, ai biết được cô hầu rượu ai mà có chứ.” Trác Lan khoanh tay, ánh mắt lạnh lùng rợn người.

“Ha ha, được, trong tiền đó có cả tiền của chồng bạn thân cô, cô không cần thì cũng phí.” Tina không biết liêm sỉ, vẫn huênh hoang như cũ. Trác Lan không nói năng gì, trong mắt như tóe lửa, giờ tay lên lập tức tát cô ta một cái, vẫn còn muốn xông lên đánh tiếp. Long Nữ kéo cô, khẽ nói một câu: “Đủ rồi.” Hai người quay lưng bước đi, để lại Tina tức tím cả mặt mày và mấy cô nhân viên mắt miệng tròn tròn. Nghĩ thôi là biết, ngày mai khắp trong giới sẽ truyền đi tin tức về cuộc đại chiến giữa phu nhân cùng nhân tình của Giang thiếu gia.

Trác Lan thấy Long Nữ không nói năng gì, biết cô buồn. Thực ra Long Nữ yếu đuối lắm, ngày nào cũng bảo yêu Giang Đông, yêu Giang Đông, chỉ thiếu nước lên phố điều hành nữa thôi, thế mà tên kia không bị làm cho cảm động, lại còn đối xử với cô như thế, cô tất nhiên rất đau đớn. Nỗi đau này chắc chắn rất nặng, Trác Lan vỗ nhẹ lên vai cô, cúi đầu nhìn cô nói: “Bỏ đi, tên tiếp theo sẽ tốt hơn. Đi, đi phỏng vấn!”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Ăn trưa xong, thay quần áo, Trác Lan dẫn Long Nữ tới tòa nhà Thiên Hạo ở trung tâm thành phố, Long Nữ đứng trước cửa ngẩn cổ lên nhìn, Trác Lan không hiểu gì, hỏi: “Làm gì vậy?”

“Đếm coi có bao nhiêu tầng, cao thế này.” Long Nữ tuy miệng thì trả lời, nhưng mắt vẫn dán vào tòa nhà, trông có vẻ rất chăm chú đếm, làm Trác Lan bực tới mức mất trọn cả lên, bất đắc dĩ nói: “Hình như Đông Nam của Giang thị còn cao hơn tòa nhà này cơ.”

Tòa nhà Đông Nam của Giang thị là tòa nhà cao nhất khu vực này, bên trong gần như bao gồm hầu hết các khu vui chơi. Thiên Hạo là tập đoàn bất động sản có tiếng ở thành phố B, mới thay Tổng giám đốc, vì vậy từ ngoài vào trong đều toát lên một cảm giác mới mẻ. Vừa rồi Long Nữ bị câu nói của Trác Lan đánh gục, lập tức dừng ngay bài tập của lớp mẫu giáo lớn cực kỳ ấu trĩ kia, theo Trác Lan đi vào trong Thiên Hạo.

Phụ trách phòng Nhân sự là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, tướng tá bình thường, trông cũng tầm tầm, nhưng vừa thấy Trác Lan đã lập tức đơn đao, Long Nữ nhìn đã biết chuyện là thế nào. Haizz, Đản Đản vì cô mà làm bất cứ việc gì, cô phải gắng sức làm việc báo đáp hi sinh của cô ấy. Kết quả là đúng vào lúc cô đang muốn mở rộng tiền đồ, người đàn ông kia liền nói với cô, công việc của cô là văn thư cho bộ phận Kế hoạch. Nghe thế, trong lòng cô ngổn ngang câu hỏi cô học Marketing, sao lại thành văn thư? Văn thư kiêm chân lon ton à? Phát triển kiểu gì đây? Trời ạ! Thế nhưng cô nhanh chóng tự trấn an mình thôi vậy, thôi vậy. Văn thư có cái hay của văn thư, ít nhất cũng không phải dầm mưa dãi nắng, cô xót làn da của cô lắm. Một tiểu anh hùng dũng mãnh, khả năng tự an ủi cực cao, Giang Đông rèn luyện mà thành.

Sau đó cô đi gặp người phụ trách phòng Kế hoạch, một chị gái hơn ba mươi tuổi, tướng tá bình thường, nhưng lại có sức hút của kẻ mạnh cực lớn. Chị ta đánh giá trên dưới Long Nữ một chút, sau đó lại cúi đầu đọc tài liệu, buông ra một câu: “Ngày mai tới làm việc!” Trong lòng Long Nữ hiểu ngay, chắc chắn là ghen tỵ cô xinh xắn, trẻ trung.

Có lẽ một người sống tới 24 tuổi đầu, tốt nghiệp đại học hai năm rồi, lại học chuyên ngành Marketing, nhưng lại không có một chút kinh nghiệm làm việc nào hết sẽ làm người khác cảm thấy rất kỳ cục. Điều này do từ nhỏ Long Nữ đã được bao bọc quá tốt, ngày ngày ngoài việc học ra thì chẳng biết gì hết, nói gì tới yêu sớm. Hồ đó cô cảm thấy việc này rất mất thời gian, mỗi ngày đều thấy các chàng trai xung quanh mình bị tình yêu giày vò giăng xé, cô phát rầu thay cho họ. Hơn nữa mấy nam sinh kia cô cũng chẳng vừa mắt, ấu trĩ, kém cỏi, thích ra vẻ. Hoàng tử của cô phải chín chắn, tuần tú có khí khái nam nhi, nói chung là rất vĩ đại, đây chính là nguyên nhân mãi cô chẳng yêu ai. Cô luôn tin rằng trong vận mệnh luôn có một người như thế chờ cô, chắc chắn sẽ gặp được. Khi cô gặp Giang Đông, cô cảm thấy anh chính là người đó, giờ thì thực tiễn chứng minh cô đã sai rồi. Nhưng cô vẫn chưa thoát ra khỏi vòng xoáy đó, vì cô từng nói với chính mình, cho dù Giang Đông có phải là người đó hay không, cô chỉ biết cô yêu anh, cô muốn được sống cùng anh, cô chứng minh lên anh một câu nói khác: “Cho dù anh có như thế nào, người em yêu chỉ có mình anh.”

Lại nói hồi đại học, chuyên ngành của cô là do cô tự chọn. Cô chống đối lại ba mẹ, thi tốt nghiệp phổ thông cũng làm không tốt, cả nhà bắt cô ôn tập, cô chết cũng không chịu. Cô cảm thấy mất mặt, cảm thấy áp lực lớn, hơn nữa cô thực sự bỏ nhà tự mình sống một thời gian. Từ nhỏ tới lớn được bao bọc, khiến cô có cảm giác sắp ngạt thở, cô chỉ muốn có tự do, muốn thách thức bản thân, vì vậy mới chọn chuyên ngành đó. Thật ra cô muốn học Trung văn, nhưng nghĩ ngành học này không dễ kiếm việc, hơn nữa chỗ học lại xa, cả nhà đành phải đồng ý để cô học Marketing. Năm nhất cô lên giảng đường, người ta đi làm thêm.

Lúc ra khỏi Thiên Hạo, cô đang chăm chú nghe Trác Lan dạy bảo: “Nhớ rõ này, phải chăm chỉ nhưng không được chăm chỉ quá, không được đắc tội với ai, mà có đắc tội với người ta cũng không được để bắt nạt, không được ra ngoài hẹn hò, không được để người ta lợi dụng, không được ...” Long Nữ tự động phớt lờ, cô đâu phải là trẻ con, tuy đây là công việc đầu tiên nhưng cô không ngốc, Trác Lan cẩn thận thái quá rồi. Cô cúi đầu tiến về phía trước, không nghe tiếp, đột nhiên đụng vào một vật thể không rõ ràng, chỉ trông thấy phía trước cô là một chiếc sơ mi đen, chất lượng rất tốt. Nhìn lên trên thấy chiếc cổ rất trắng, nhìn lên trên nữa, chiếc cằm rất nhọn, tiếp tục nhìn lên trên, cái miệng rất mềm mại, tiếp tục, cái mũi rất thẳng, tiếp tục, ôi trời mắt phượng kia!

“Tiểu thư à, nhìn xong chưa?” Giọng nói rất có sức hút vang lên phía trên đầu cô.

Mặt của Long Nữ vụt đỏ ửng, lùi sau hai bước cúi đầu nói: “Xin lỗi.” Sau đó vội vàng chạy ra ngoài đuổi theo Trác Lan.

Khóe miệng Đào Nhiên nhếch lên, cười cười nhìn theo bóng Long Nữ, sải bước nhanh chóng đi vào thang máy riêng.

Có những lúc, duyên phận giữa người với người thật khó mà nói chính xác được, một ngày gặp những hai lần. Ban đầu Đào Nhiên còn cười tiểu nha đầu ngốc đó, giờ lại nhận ra cô gái này không ngờ còn biết đồ đạc, thật khiến anh ta kinh ngạc. Con gái như thế giờ chẳng có nhiều, không biết tại sao cô ấy lại tới đây.

“Cô gái vừa rồi là...?” Đào Nhiên mỉm cười hỏi trợ lý phía sau mình.

“Tôi sẽ đi điều tra một chút rồi sẽ báo cáo lại.” Trợ lý trả lời rất cẩn thận, nghiêm túc.

“Được, cảm ơn.” Đào Nhiên vẫn cười, người hiểu anh ta đều biết biệt hiệu của anh ta là “hồ mặt cười”, tuy ngày nào cũng mạng về hòa nhã, nhưng trên thương trường thì cực kỳ tàn nhẫn, khiến không ai dám coi thường người đàn ông có bộ mặt tuấn tú này.

Long Nữ tạm biệt Trác Lan ở trước cửa Thiên Hạo, Trác Lan phải đi làm. Cô muốn tranh thủ buổi chiều đi đất Cầu Cầu về, nếu không lại gặp phải người kia thì càng bức bối. Thực ra cô không hề muốn quay về nơi đã từng là nhà đó. Từng chút một trong đó đều do cô tự thiết kế, đồ đạc đều do cô tự chọn lựa, nhưng bây giờ, nơi đó không phải là nhà của cô nữa. Không biết sau này ai sẽ sống trong đó, nhưng cô sẽ không chúc mừng bọn họ, cô phải trả eo bọn họ, dám sống trong căn nhà mà cô bài trí, cẩn thận ra đường bị xe tông, bị chó cắn, bị chậu hoa rơi trúng. Long Nữ cứ thế không ngừng phát huy trí tưởng tượng siêu cấp của mình, hoàn toàn không để ý mình đã đi tới cửa nhà rồi.

Cô đã trả chìa khóa cho Giang Đông, vì thể hiện tại phải đứng đó ấn chuông cửa. Chắc cô giúp việc vẫn ở trong nhà, đừng không có trong nhà đấy, chỗ này khó bắt xe lắm, chiếc taxi vừa đưa cô tới đã chẳng thấy bóng dáng từ lâu rồi. Mà cô không đi bộ về đâu, mệt chết mất, chân sẽ đau, trời lạnh thế này, bị chết công thì phải làm sao. Sau khi ấn chuông cửa thêm mười phút, xác định đúng là không người, cô bắt đầu bấm điện thoại bấm dãy số đã thuộc như cháo cháo kia. Cô cứ thích đối mình gạt người như thế đấy, ly hôn rồi, xóa sổ của Giang Đông đi rồi, nhưng trong đầu thì xóa làm sao? Trước đây cô nổi giận thì hay tắt máy, sau đó lại sợ Giang Đông không tìm được cô, sợ lỡ mất lời xin lỗi của anh, cô lại mở máy, mở máy rồi lại tắt máy. Sau cùng phát hiện ra một cách thông minh hơn, cô cài chế độ im lặng cho điện thoại, nhưng lần nào cũng đều phải thất vọng, bởi vì Giang Đông trước giờ không biết xin lỗi, đối với vấn đề này của anh, cô đã chẳng còn hy vọng nữa rồi.

Điện thoại được kết nối, là trợ lý của anh, nói anh đang bận họp, hỏi cô là ai. Chuyện này không thể trách tên trợ lý tận tụy này được, vì trong điện thoại của Giang Đông, anh lưu tên cô là “Cầu Cầu”, thì biết ai là ai được chứ.

“Họp à, còn bao lâu nữa nhỉ?” Hôm nay cô mặc không nhiều, lạnh một lát thế này đã có chút cảm giác như bị cảm rồi, nhưng mà vốn dĩ cô gọi điện thoại cho anh đã có phần hơi quá rồi, làm phiền anh đang họp thì lại càng không đúng. Cô không hề nhận ra là chỉ cần đứng trước Giang Đông, lập tức chuyện gì cô cũng sẽ ưu tiên đặt anh lên trước, còn cô tự động lùi về phía sau.

Đúng lúc cô đang chờ trả lời, nghe thấy giọng Giang Đông ở đầu bên kia lạnh lùng hỏi là ai, sau đó nghe thấy giọng của Giang Đông: “Chuyện gì vậy?” Giọng nói không còn lạnh lùng như cũ, nhưng khiến Long Nữ nghe mà muốn nổi xung. Bất luận lúc nào cô gọi cho anh, nếu không bị ấn ngắt cuộc gọi thì cũng là nghe đầu bên kia hỏi “chuyện gì vậy?”, ngay một từ xưng hô cũng không có, bỏ đi, không chấp kè tiểu nhân, huống hồ hiện tại người chịu khổ đang là cô.

Long Nữ sực sật mũi, nhỏ giọng: “Khi nào anh về?”

Giang Đông sững người, trước đây cô cũng thường hỏi anh như thế, anh luôn nói nhanh thôi nhanh thôi, nhưng chưa từng nhanh bao giờ. Khi anh đang định theo thói quen nói “nhanh thôi”, đột nhiên nhớ ra họ đã ly hôn, chẳng lẽ cô quay về rồi?

“Em đang ở nhà?” Giọng nói của Giang Đông mềm mòng đi mấy phần, biểu cảm cũng rất dịu dàng. Vừa xong anh còn đang quát mắng giám đốc bộ phận buồng phòng, vì vậy lúc này tất cả đều rất kinh ngạc, anh bình thường lạnh lùng mạnh mẽ, hóa ra cũng có vẻ dịu dàng thế này cơ đấy.

“Em về đất Cầu Cầu đi, nhưng không có ai ở nhà.” Giọng nói của Long Nữ có chút tủi thân, nhột cô chịu công ở bên ngoài, bị ốm thì làm thế nào, ngày mai cô còn phải đi làm nữa.

“Tìm chỗ nào chờ một chút, sẽ có người mang chìa khóa về.” Anh nói xong cúp luôn điện thoại. Long Nữ nhìn điện thoại bị cúp cái rụp, nổi giận dưng dưng. Lần nào cũng thế, toàn là anh cúp máy trước, cô là con gái mà, quyền lợi của cô sao lại bị cướp hết sạch vậy, tức chết mất, đôi là trước đây cô sẽ dòn hết sức quăng cái điện thoại xuống đất. Đây cũng là lý do vì sao cô thường xuyên phải thay điện thoại, Giang Đông từng nói, chẳng lẽ em ăn điện thoại à, hỏng gì mà nhanh vậy, đâu biết đây là công cụ trút giận của cô. Nhưng hôm nay cô không quăng, mấy ngàn tệ đấy, cô sắp thành giai cấp vô sản, nhất định phải học cách tiết kiệm, còn nữa, chẳng lẽ anh bị ngớ ngẩn sao, ở đây tìm ra được chỗ nào mà chờ chứ.

Khoảng mười lăm phút sau, Long Nữ nghe thấy có tiếng xe đi tới. Đắm đắm vào đôi chân tê rần, vịn vào tường đứng lên, cô nhìn thấy xe của Giang Đông phóng vèo qua, sau đó dừng xe. Đôi chân dài, ống quần được là phẳng, đôi giày da bóng loáng, và cả khuôn mặt mãi mãi đẹp như thế nữa. Long Nữ cảm thấy có chút thất bại, anh rời khỏi cô vẫn sống tốt như thế, còn cô, giờ cúi đầu nhìn lại mình, cứ như con chó đầu đường xó chợ, càng nghĩ càng rầu. Cô bủn rủn không nói gì.

Trên đường đi, Giang Đông cứ như đang bay, buổi họp mới được một nửa, vốn định bảo người mang chìa khóa về, nhưng không hiểu tại sao anh lại rất muốn gặp. Anh biết cô nhất định sẽ ngồi ở trước cửa nhà chờ anh, anh không muốn người khác nhìn thấy cô trong bộ dạng đó. Không hiểu tại sao, bắt đầu từ ngày kết hôn anh đã nghĩ như vậy, muốn đặt cô ở trong nhà, ngày ngày ngắm một mình. Giờ khuôn mặt nhỏ của cô bị lạnh đỏ ửng cả lên, cô mặc mỗi chiếc áo khoác đỏ, bên dưới chỉ có quần tất mỏng. Đúng là điên rồi, vừa ly hôn xong liền ăn mặc thế kia. Trước đây, loại đồ hở hang thế này anh quyết không cho cô động tới, gan cô to lắm rồi. Vì bức mình, anh không thèm để ý tới cô, tự mở cửa đi vào.

Long Nữ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, người này đi về để nổi nóng với cô sao? Nhưng vì Cầu Cầu thân thương của cô, cô nhịn vậy, nhưng tìm một vòng không thấy Cầu Cầu đâu, cô hỏi: “Cầu Cầu đâu rồi?”

“Chết đói rồi.” Giang Đông vứt chìa khóa lên bàn, tiện tay nói lồng cà vạt, thả ra một câu.

“Anh nói linh tinh, anh trả nó cho em.” Long Nữ ngẩng đầu, vẻ mặt tủi thân nhìn anh.

“Chết đói rồi. Hôn nữa còn bị anh ăn rồi.” Giang Đông thích nhìn Long Nữ tức giận, rất ngộ, khuôn mặt nhỏ phồng lên, giận mà không dám nói, lần nào cũng tự mình nén lại,

Long Nữ không nói năng gì, hằm hằm trừng mắt nhìn anh. Chết thật rồi sao? Cầu Cầu của cô, Cầu Cầu cùng cô trải qua chuỗi ngày cô đơn nhất, thế mà bị anh ta để mặc cho chết đói mất rồi. Không biết dừng khi ở đâu ra, Long Nữ đột nhiên lao lên liên tục đánh lên ngực anh, vừa khóc vừa gào: “Anh là đồ xấu xa, bi ối, thối tha! Sao anh lại đối xử với nó như thế? Đó là chó của tôi! Cầu Cầu của tôi! Anh trả lại cho tôi! Trả lại cho tôi! Nhưng quá đáng lắm! Tôi không cần gì hết, tôi chỉ cần Cầu Cầu! Oa...” Mọi tủi thân của Long Nữ nhân dịp này bộc phát ra hết, hình như cô chưa từng ảm ỉ thế này trước mặt anh. Hôm ly hôn là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô khóc lóc, anh luôn tưởng rằng anh ghét phụ nữ ảm ỉ, nhưng hôm đó không hiểu tại sao anh lại đau lòng đến thế, còn hôm nay, anh chỉ muốn ôm cô vào lòng và an ủi cô.

“Được rồi, được rồi đừng khóc nữa, chết rồi thì khóc còn tác dụng gì nữa. Sẽ mua cho em con khác.” Giang Đông không nói còn đỡ, nói thế Long Nữ càng khóc thậm tệ, mà có khi đã bị cảm rồi cũng nên, nước mắt nước mũi dính tèm lem lên áo sơ mi của anh.

Giang Đông dần dần hết kiên nhẫn, chau mày nói: “Thôi được rồi, đừng được đằng chân lân đằng đầu, anh để nó ở chỗ mẹ rồi, nếu để anh nuôi thì đảm bảo nó sẽ bị chết đói.”

Long Nữ bị cái miệng độc địa của anh làm cho tỉnh lại “được đằng chân lân đằng đầu” là lời nhận xét của anh dành cho cô, luôn là thế. Trước đây cô muốn làm nũng, muốn dựa dẫm, rõ ràng là rất có tình ý, nhưng với anh thì đều trở thành được đằng chân lân đằng đầu hết. Cô đẩy anh ra, đưa tay quệt quệt mặt, nghiêng đầu nghẹn ngào nói: “Vậy em qua chỗ mẹ lấy.”

“Không được.” Giang Đông lập tức nói.

“Ngoài câu không được, anh còn nói được câu gì khác với em không? Lúc nào cũng thế, trong mắt anh em có lúc nào được không?” Nước mắt Long Nữ lại rơi xuống, cái này không được, cái kia không được, lời nói của cô hoàn toàn là không khí, hoàn toàn không có bất cứ tác dụng nào với anh. Trước đây cô có thể nhẫn nhịn, giờ thì không cần. Cô đã ly hôn, tự do rồi, không cần chịu đựng anh nữa.

“Được, được, được, những phải chờ cuối tuần, hôm đó chúng ta cùng ra sân bay đón ba mẹ, lúc đó sẽ mang nó về.” Giang Đông nhìn thấy vẻ tủi thân của cô, thực sự có chút không nỡ. Anh chỉ phải nhận cô theo thói quen, anh cho rằng cô không biết gì hết, cho rằng cô lúc nào cũng cần có anh bảo ban, không có anh thì cô chỉ là một cô bé ngốc, vậy nên anh mới như vậy, không ngờ cô lại chống đối như thế.

Long Nữ gạt đầu, bốn vị phụ huynh cùng đi Maldives du lịch, họ mà biết hai người đã ly hôn chắc người chịu trận vẫn sẽ là cô, vì thế cô ngoan ngoãn đồng ý cùng anh đi đón, tiếp tục vờ làm con dâu ngoan. Nhưng lúc này cô không muốn nhìn thấy anh chút nào hết. Cô qua thất vọng, đừng nói mấy tháng, dù là mấy năm, mấy chục năm nữa anh cũng không thể thay đổi, càng nghĩ càng bức, cô trợn mắt lườm anh một cái rồi quay người đi.

“Em đi bộ về được à?” Giang Đông trông cô giận dữ, bèn hỏi về rất buồn cười.

“Không sao, không cần anh lo.” Long Nữ thấy mình thật có ý chí, cuối cùng cũng đã có thể ăn nói kiểu này với anh. Tự do thật là tốt, có thể ngẩng cao đầu sai bước dài mà đi. Cô đâu có ngốc, vừa rồi đã nhắn tin cho Trác Lan, giờ cô ấy đã chờ cô ở ngoài rồi, cô thông minh lắm chứ bộ.

Giang Đông đương nhiên nhìn thấy trò nhắn tin lúc nãy của cô, anh vẫn luôn cho rằng không được nuông chiều phụ nữ, nếu không sẽ giống như chị gái anh, muốn làm gì thì làm, vô pháp vô thiên. Anh phải làm cho người phụ nữ của anh nhận thức được sâu sắc rằng, chồng chính là trời.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Ngày đầu tiên đi làm của Long Nữ là một ngày rất đẹp. Đồng hồ đã điểm tám giờ, cô và Trác Lan vẫn chẳng có vẻ gì là sẽ chịu tỉnh dậy, hai người vẫn say sưa tít mịt trong cái tạo hình kỳ quái đó, thời gian thì cứ từng giây từng phút trôi đi. Đùng trịch cô, bắt đầu từ năm thứ ba đại học cô chưa từng tỉnh dậy trước chín giờ sáng. Hai năm nay, ngày ngày ở trong nhà thì dĩ nhiên ngủ tới khi nào tỉnh thì thôi. Đột nhiên nhạc ảm ỉ vang lên làm cô giật nảy mình, lần sờ mãi mới nhận ra là điện thoại của mình, nhìn giờ cô hét lên một tiếng.

“Tiểu thư à, mới sáng sớm cậu đã dọa tớ rồi hả?” Trác Lan ngồi dậy, nheo mắt hỏi, đang hoàn toàn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Long Nữ chả buồn đoái hoài, vội vàng thay quần áo, rửa mặt, lúc đánh răng cô bỗng ý thức ra phải nhờ Trác Lan lái xe đưa cô tới công ty, nếu không chắc chắn sẽ bị muộn. Vì thế cô ngậm bàn chải, chạy tới giường, ra sức lay Trác Lan đang sắp trở lại với giấc mộng, còn không ngừng rì rì rầm rầm. Trác

Lan thực tình chịu không thấu, hét lên một tiếng rồi ngồi hẳn dậy: “Kem đánh răng văng đầy mặt tớ rồi, phiền chết mất.”

Mồm miệng Long Nữ đầy những bọt, một tay cầm bàn chải, một tay nắm chặt áo ngủ của Trác Lan, sợ nàng ta lại nằm vật xuống: “Đàn Đàn tốt bụng, mau dậy đưa tớ đi làm, ngày đầu tiên không thể đến muộn, sắp không kịp quét thẻ mất rồi.”

Trác Lan nhìn Long Nữ vẫn đang để mặt mộc ngồi kế bên, vừa lái xe vừa thở dài nói: “Đại tiểu thư ơi, cậu hai mươi tư tuổi rồi, sao lại không trang điểm vậy? Mà xem lúc nào rảnh thì đi học lái xe đi.” Cô thật không muốn ngày nào cũng phải làm nô dịch như thế này, giờ nghĩ thấy có chút thông cảm với Giang Đông. Long Nữ hoàn toàn là một đứa trẻ con, lấy chồng hai năm rồi mà bộ dạng vẫn như thế, thật không biết là được bao bọc quá tốt, hay quá ngốc nghếch nữa.

“Không thích trang điểm, hơn nữa chẳng phải tốn mùi hương sao?” Long Nữ nhỏ giọng nói. Thật ra là vì Giang Đông không thích cô trang điểm, trông có mông mẩy hay hạt, cô mà trang điểm liền bị anh chê không đẹp, tóm lại là sau nhiều lần bị cái miệng ghê gớm vô địch của anh chê bai, cô tự động bỏ cuộc. Còn về chuyện học lái xe, cô nhất gan, Giang Đông từng dạy một lần, mà cô vốn rất sợ anh, nên cứ cuống lên, thay vì đạp chân phanh, cô liền đạp trúng chân ga, kết quả là chiếc Porsche mới sắm của anh hy sinh. Từ đó trở đi anh không để cho cô có ý nghĩ học lái xe nữa, có một chút xíu cũng kiên quyết dập tắt.

May mà hôm nay không tắc đường, nhưng lúc đến nơi đã là tám giờ năm mươi phút, thời gian quét thẻ quy định là tám giờ năm mươi lăm phút, Long Nữ nhảy xuống xe liền chạy vào trong. May hôm nay đi giày bệt, không thì chết chắc. Đúng lúc tới cửa thì tí nữa bị xe đụng trúng, cô tức tối trừng mắt nhìn cái xe đó, trề môi ra xong lại tiếp tục chạy vào trong.

Đào Nhiên nhìn theo Long Nữ vừa chạy vào, mỉm cười, hình như mỗi lần gặp anh, cô gái này đều rất nhếch nhác. Anh là người có yêu cầu rất cao đối với phụ nữ, cứ nhìn cách ăn mặc của nhân viên công ty anh là thấy ngay, tất cả đều rất chần chu. Trong mắt anh không chứa nổi những thứ không đẹp. Hôm qua trợ lý đã đi dò la, thì ra cô là nhân viên mới của bộ phận Dự án.

Long Nữ tuy đã vội vội vàng vàng, nhưng vẫn cứ đến muộn, hiện tại đang đứng trong văn phòng của giám đốc bộ phận kế hoạch nghe mắng.

“Cô à, đây là nơi làm việc chứ không phải là trường trung học, sao cô có thể ăn mặc tùy tiện thế này? Mà sao không trang điểm? Quy định của công ty chúng ta cô không đọc cẩn thận sao? Nữ phải ăn mặc lịch sự, phải trang điểm, phải đi giày cao gót, lại còn ngày đầu tiên đi làm đã đi muộn, coi đây là nhà của cô đấy hả? Tuy cô nhờ quen biết mà vào được đây, nhưng ít nhất cũng phải cố gắng một chút, nếu không, hừ, đừng trách là tôi không cảnh báo cô.” Nữ giám đốc nói rất nhiệt tình, Long Nữ cúi mặt chăm chú nghe. Nghe dạy bảo thôi mà, không sao, hiện giờ cô cực kỳ cảm ơn Giang Đông, bị cái miệng độc địa của anh giáo huấn hai năm trời, cô đã thành đao thương bất nhập rồi. Nhưng dựa vào giác quan thứ sáu của mình, Long Nữ có cảm giác mãnh liệt rằng người phụ nữ này không thích cô. “Bỏ đi, bỏ đi. Đầu tại mình không tốt, mới ngày đầu tiên đã bị người ta bắt được thóp.”

Nghe nằng neta tiếng đồng hồ, Long Nữ ừ rừ từ văn phòng của giám đốc đi ra, cuộc sống đi làm đáng thương của cô đã bắt đầu bị thảm như thế đấy. Vừa mới ngồi vào chỗ, cô liền nhận ra những người khác đang nhìn cô rất kỳ quái. Cô chạnh lòng nghĩ, đi cửa sau thì đã sao. Cô cũng trải qua đại học chứ không phải không biết gì. Cả một buổi sáng không ngừng in ấn, đánh máy, rõ ràng là làm chân sai vặt. Trác Lan còn gọi điện tới hỏi thăm cô thế nào, cô không nhắc gì đến công việc của cô, cô không muốn bản thân cứ ý lại vào người khác mãi, phải có ngày trưởng thành lên chứ, vì thế cô cười hi hi nói cũng được lắm, Trác Lan cũng an tâm hơn.

Lúc tới nhà ăn nhân viên ăn trưa, cô phát hiện ra mình đúng thật là lạc loài, mọi người ở đây ai cũng ăn mặc rất đẹp, nữ thì như tới để trình diễn catwalk, nam thì cũng vô cùng có phong cách. Ông chủ kỳ quặc thật, có phải công ty thời trang đâu, làm thế này làm gì cơ chứ? Tìm một chỗ ngồi xuống, cô liền nghe thấy có người nhỏ giọng bàn tán.

“Kia là người mới ở phòng các cậu à, trông cũng được đấy,” Tên nào đó hỏi Tiểu Lâm phòng Dự án.

“Nhảy dù vào, chả tài cán gì.” Tiểu Lâm dừng dừng nói, chẳng chút e dè cô sẽ nghe thấy, hoặc chính là nói để cho cô nghe. Thiên Hạo không phải là nơi người bình thường muốn vào là được, dù là một nhân viên văn thư quen cũng phải qua mấy vòng phỏng vấn. Nhưng cô lại đột nhiên được vào đây, chắc chắn làm người khác rất phản cảm. Nếu là trước đây, chắc chắn Long Nữ sẽ quay đầu lại chửi cô ta, nhưng hôm nay cô không làm như vậy. Bản lĩnh to như cô là cáo mượn oai hùm, lúc cô ra về đều có Trác Lan hoặc Giang Đông đỡ lưng, giờ đơn độc tác chiến cô thấy hơi sợ. Cô là cô gái tầm thường thế đấy, dễ sợ, dễ khờ, nhưng không muốn để người khác nhìn thấu. Vì thế buổi chiều, lúc đánh máy, cô để ý tới bản dự án “Tình phẩm Phong Lâm” mà Thiên Hạo mới khai thác, còn chưa bắt đầu, tất cả vẫn đang trong giai đoạn nghiên cứu. Cô vào đại học đầu phải chi mỗi lo ăn, đừng hòng coi thường cô.

Vật vả cả một ngày, cuối cùng đã tới lúc tan làm, cả ngày bị người ta sai khiến làm cái này làm cái kia, Long Nữ vừa xoa cái cổ nhức mỏi vừa đi ra ngoài. Ra tới cửa, cô ngược đầu lên nhìn, cao nhất chính là tòa nhà Đông Nam. Tòa nhà Đông Nam cách đây không xa, lại còn là tòa cao nhất ở khu này, vì thế cực kỳ nổi bật. Nơi đó lấp lánh ánh sáng hoa lệ trong màn đêm, và trên tầng cao nhất có người đàn ông mà cô yêu thương, người đàn ông lạnh lùng bá đạo đó. Nhìn mãi, nhìn mãi tới mức muốn rót nước mắt. Trước đây cô quá ngây thơ, quá ngốc nghếch, bảo sao anh lúc nào cũng nói không có anh cô chẳng làm được gì hết, nhưng không phải như vậy, cô muốn anh nhận ra rằng, không có anh, cô vẫn có thể sống rất tốt. Dù cho phải chịu chút ảm ức, dù cho bị người ta bắt nạt, cô cũng không muốn lại bị anh coi thường nữa.

Đào Nhiên ngồi trong xe nhìn cô gái trước mặt, nét mặt lúc thì buồn bã, lúc thì kiên cường. Anh vốn chẳng có chút hứng thú với trò chơi ái tình, vì thế xung quanh anh không có người phụ nữ nào, mọi người thậm chí còn đồn thổi liệu anh có phải là gay hay không. Nhưng hôm nay, không biết tại sao, anh muốn tiếp cận cô gái có biểu cảm rất phong phú này, cô còn bao nhiêu về mặt mà anh chưa biết nữa đây?

“Này, người đẹp!” Đào Nhiên dừng xe trước mặt Long Nữ, cười yêu mị.

“Ồ, anh có phải chính là anh đẹp...?” Long Nữ chắc chắn không thể quên trai đẹp mình đã gặp, đặc biệt là cực phẩm thế này. Trước đây sở thích lớn nhất của cô là ngắm trai đẹp, nhưng sau khi gặp được Giang Đông thì cô chẳng còn tâm tía ai khác nữa. Một là cảm thấy Giang Đông đã quá đẹp rồi, hai

là không dám, Giang Đông sẽ nổi giận mất. Trai đẹp trước mắt cô khác kiểu của Giang Đông, không thể nào so sánh hai người này ai đẹp hơn ai, vẻ đẹp của Giang Đông là kiểu khí chất vương giả, lạnh lùng áp đảo, còn người đàn ông này lại là vẻ dịu dàng, nhàm hiểm.

“Đứng, hôm qua em đã đụng vào anh, có muốn đi uống một ly không?” Đào Nhiên đưa ra lời mời luôn. Đối với phụ nữ anh thấy thế là hay nhất.

Long Nữ âm thầm hạ giá tên mỹ nam này mấy bậc, quả nhiên nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo. Nhưng hôm nay cô muốn buông thả một chút, tên kia đã không chung thủy với cô, việc gì cô phải khư khư lời hẹn thề đó, vì vậy cô mỉm cười nói một tiếng: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Ngồi trên xe, Long Nữ có chút hối hận. Cô chưa từng to gan như thế này bao giờ, dám đi uống rượu với một người đàn ông lạ mặt. Lúc này trong đầu đột nhiên thấp thoáng xuất hiện khuôn mặt giận dữ đùng đùng của Giang Đông, cô mỉm cười, ra sức lắc đầu, không muốn anh ta làm phiền tới mình. Đào Nhiên thấy hành động của Long Nữ rất thú vị, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ căng thẳng và bất an, đôi mắt to chớp chớp hết như một chú hươu nhỏ ngờ ngác, bất giác muốn trêu chọc cô.

“Em là nhân viên của Thiên Hạo à?” Giọng nói của Đào Nhiên rất hay, rất có sức hút, hơn nữa làm cho người ta có cảm giác rất thân thiết, không lạnh lùng xa cách như kiểu của Giang Đông.

Long Nữ gật đầu đồng tình, không nói gì.

“Nhân viên của Thiên Hạo được ăn mặc thế nào sao?” Đào Nhiên nhếch khóe miệng, Long Nữ phát hiện ra người đàn ông này cười rất đẹp. Vì thế cô cũng không chú ý vừa rồi anh ta nói gì, thấy Đào Nhiên quay qua nhìn mình, cô ngại ngùng cúi đầu: “Em đây muốn, không kịp trang điểm, hơn nữa không biết đi giày cao gót, sợ ngã.” Long Nữ cúi đầu, giọng cũng rất nhẹ, mái tóc dài buông xuống che khuất khuôn mặt, một bức họa thật dịu dàng, khiến Đào Nhiên chột phát thán.

“Anh cũng là nhân viên của Thiên Hạo?” Long Nữ nhỏ giọng hỏi, vừa mới nói được hai câu, cô nghĩ người đàn ông có nụ cười đẹp như vậy chắc không phải kẻ xấu, đều tại Giang Đông, toàn nhốt cô ở trong nhà, khiến cô cứ gặp người lạ là chạy ra sau lưng anh, vì thế khi giao tiếp với người khác cô luôn bị căng thẳng không biết nên nói gì.

“Đúng vậy, chúng ta là đồng nghiệp.” Đào Nhiên trả lời đơn giản, đầu chỉ là đồng nghiệp, còn là ông chủ của cô nữa kia. Nhưng anh đương nhiên không muốn nói với cô, bình thường cô cũng chẳng gặp được anh, một nhân viên văn phòng nhỏ bé muốn gặp sếp lớn là một chuyện rất khó, hơn nữa anh hiểu rất rõ rằng địa vị bình đẳng mới càng dễ rút ngắn khoảng cách, cho nên như thế này là rất hay.

Long Nữ ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh cứ như cuối cùng đã tìm được đồng đội cách mạng, hào hứng nói: “Thật sao? Công ty này kỳ cục thật đấy, tại sao phải trang điểm, đi giày cao gót chứ, mệt chết mất.”

Đào Nhiên cười một tiếng, thờ dãi nói: “Sở thích cá nhân của ông chủ.”

“Con người quái đản, sao phải lăng nhăng thế, thật đáng thương cho cô nào phải lòng anh ta, anh ta có khi nào còn mắc chứng sạch sẽ thái quá không?” Long Nữ một mình ngồi đó nghĩ xiên nghĩ xéo, hoàn toàn không biết người đàn ông bị cô chê bai không ngọt kia đang ngồi ngay bên cạnh, đã thế sắc mặt anh ta còn dần dần khó coi. Lớn thế này rồi, lần đầu tiên Đào Nhiên bị nói như thế, cấu tạo đầu óc của cô gái này thật sự kỳ cục.

“Đúng rồi, vẫn chưa hỏi tên em là gì?” Đào Nhiên thực tình không chịu nổi việc bị cô hủy hoại hình ảnh, sau cùng phải mở miệng chặn cô lại.

“Em à? Em tên Long Nữ. Còn anh?” Long Nữ trả lời ngắn gọn.

“Cái tên rất cá tính, gọi anh là Eric được rồi.” Anh không nói cho cô tên tiếng Trung của mình, anh sợ cô biết anh là ông chủ của cô. Thực ra anh lo lắng thừa rồi, Long Nữ hoàn toàn không biết ông chủ của Thiên Hạo là ai, mà anh cũng đâu có lừa cô, Eric đúng là tên tiếng Anh của anh mà.

Diệp Sắc Khuynh Thành là nơi Đào Nhiên thường lui tới, anh và Diệp Tử là bạn bè chơi với nhau từ thuở nhỏ nên thường lui tới ủng hộ. Hôm nay Diệp Tử không có mặt. Cái tên đó từ sau khi kết hôn thì biến thành anh chồng ngoan ngoãn rồi. Đợt này có con thì càng hết biết, ngày ngày chăm vợ chăm con như bảo bối. Đào Nhiên dè bieu cái hành vi ấy, cậu ta liền cười toe toét mà rằng, cảm giác này anh không hiểu được, sau này lấy vợ rồi thì sẽ biết ngay.

Long Nữ lần đầu tiên tới nơi như thế này, lúc học đại học muốn đi nhưng không dám, tốt nghiệp rồi Giang Đông lại càng không cho cô đi, những nơi quán bar, sàn nhảy liệp hết và khu vực nguy hiểm cấp độ 1, nhắc đến cũng không cho cô nhắc. Nhưng cô cũng là người trẻ tuổi, luôn có sự tò mò, có lần cô lén trốn đi, bị thủ hạ của Giang Đông phát hiện, sau khi bị bắt về còn bị anh mắng cho khóc luôn, phải hứa sẽ không dám đi nữa. Lần đó còn chưa vào được đến cửa, lần này thì khác rồi. Ánh đèn mờ ảo, mùi thuốc lá nồng nặc, người đông đúc, Long Nữ theo sát sát Đào Nhiên sợ bị lạc mất. Đào Nhiên nhìn bộ dạng sợ hãi của Long Nữ thì rất buồn cười, không phải lớn thế này mà còn chưa từng tới những nơi như thế này đấy chứ?

Đào Nhiên tới cạnh quầy bar chào hỏi Even. Even đang trò chuyện vui vẻ với một chàng trai trẻ, trông thấy Đào Nhiên tới thì hôn tên con trai đó một cái rồi đi tới phía này. Long Nữ tròn tròn hai mắt không thể tin nổi. Gay? Ôi trời ơi! Được mở mang tầm mắt nhé, trước giờ chỉ mới nghe nói chưa từng gặp.

Thấy Even và Đào Nhiên ôm nhau chào hỏi, mặt Long Nữ giật giật, thì ra là thế, bảo sao...Hóa ra anh ta là gay. Thế này trong lòng cô dễ chịu hơn một chút, nếu không thì đi theo một người đàn ông lạ vào chỗ này, cô sẽ phải tự quả trách ranh giới đạo đức của mình. Nếu anh ta thích đàn ông, vậy thì cô và anh ta sẽ không được coi là khác giới, Long Nữ lại phát huy bản chất cực kỳ mạnh mẽ của mình, tự an ủi bản thân.

Đào Nhiên quay đầu thấy Long Nữ đứng đó lúc thì chau mày, lúc thì lắc đầu, hỏi cô làm sao vậy, cô ấp úng mãi mới nói ra được một câu: “Tình yêu vốn rất thiêng liêng, em sẽ không niết thị đâu.”

Đào Nhiên không hiểu, nhú mày, sau đó đột nhiên cười rộ lên, cúi đầu nhìn cô, nói: “Vậy em có chịu làm bạn với anh không? Em biết chuyện này...” Nói xong anh còn vỗ lên má đau khổ, khiến người khác phải xót xa.

“Chịu mà, chịu mà, không vấn đề gì đâu, mấy chuyện này đâu phải tự mình quyết định được, muốn yêu thì cứ yêu đi.” Đôi mắt Long Nữ lấp lánh tia sáng đồng cảm, nỗ lực an ủi anh ta Kỳ thực Đào Nhiên gần như không nhận được mà cười ảm lên. Cô gái này sao mà ngốc thế chứ, trong đầu cô rốt cuộc chứa cái gì không biết, nhưng anh nhận ra, trêu chọc cô rất thú vị.

“Vậy thì có phải sau này có vấn đề gì trong chuyện tình cảm anh đều có thể chia sẻ cùng em không? Em biết đấy, những chuyện này không dễ nói với người khác cho lắm.” Đào Nhiên từng bước từng bước tiến lên, đối phó với mấy cô nàng nai tơ thế này anh rất lành nghề, chỉ là trước giờ anh cho rằng “món ăn” này không hợp với mình, với kiểu con gái này anh chỉ đứng ngắm từ xa, vì anh cảm thấy ở bên cạnh một người ngốc nghếch như thế sẽ rất mệt, rất vô vị. Nhưng hôm nay anh đã thay đổi suy nghĩ của mình, cô nàng nai tơ này thực sự rất thú vị.

“Đương nhiên là được. Em cũng đã từng yêu, em biết rất nhiều, thật đấy. Anh có thể nói với em.” Long Nữ chớp mắt biến thành cô gái tung cánh, lấp lánh ánh hào quang của thiên sứ.

“Đưa điện thoại cho anh.” Đào Nhiên đưa tay đòi điện thoại của Long Nữ, Long Nữ ngoan ngoãn đưa cho anh ta. Anh bấm một dãy số, chuông điện thoại của anh vang lên: “Vậy sau này có gì phiền muộn anh sẽ gọi điện cho em nhé.” Đào Nhiên cười rất ngọt ngào mê hồn, khiến Long Nữ cảm thấy thế giới này thật tươi sáng, trai đẹp thật đẹp trai quá.

Ngồi một lát thì cô điện thoại, cô nhìn thấy là Trác Lan gọi, vội vàng nghe máy.

“Con bé đáng chết kia, sao còn chưa về nhà hả?” Trác Lan gào lên ở đầu bên kia, tới mức Long Nữ phải đưa điện thoại ra xa.

“Không phải cậu nói buổi tối có tiệc tùng gì đó không về nhà ăn cơm sao?” Long Nữ nhìn Đào Nhiên, ngại ngùng cười, vội vàng trả lời.

“Đúng thế. Vừa rồi điện thoại của cậu không gọi được, gọi về nhà cũng không tìm được cậu, cứ tưởng ngày đầu tiên đi làm đã bị chết trận luôn rồi.” Cái mồm của Trác Lan không ngừng nằng, nhất là khi hai người họ sùng sộ với nhau.

Long Nữ vẫn cười tỏ vẻ xin lỗi với Đào Nhiên, thực ra trong bụng đã chửi bới Trác Lan xong cả ngàn lần rồi, nếu không phải sợ mất hình tượng trước mặt mỹ nam thì cô chịu để cho cô ấy lớn tiếng vậy sao?

“Thế rốt cuộc cậu tìm tở có chuyện gì?” Long Nữ hỏi.

“Không phải là tở, là tên sói nhà cậu, không phải là Giang đại thiếu gia, không tìm được cậu thì đơn hàng của tở mất sạch, mau gọi lại cho anh ta đi.” Trác Lan nói một lèo hết như súng liên thanh, sau đó cúp luôn. Long Nữ nghe thấy đầu bên kia cũng rất ồn, chắc đang tiệc tùng thật, hậm hực trừng mắt với cái di động, bụng nghĩ: “Tôi không bằng cái đơn hàng của cậu chắc!”

“Bạn trai à?” Đào Nhiên cười hỏi.

“Không phải, là bạn của em, con gái, một đứa ghê gớm” Long Nữ cười về bất lực mà nói.

Đào Nhiên đang định nói tiếp thì điện thoại của Long Nữ reo, cô vừa nhìn đã nhú mày lại, nhưng rồi vẫn bắt máy.

“Gi vậy?” Long Nữ tỏ vẻ điềm tĩnh nói.

“Em được lắm, dám không nghe điện thoại của anh, gan to ra rồi nhỉ?” Lừa giận của Giang Đông ở bên đầu bên kia còn chưa nguôi, gọi bao nhiêu cuộc rồi mà cô không chịu nghe máy. Anh đã từng nói với cô, dù có tức giận thế nào, bốc đồng thế nào, cũng không được để anh không tìm ra cô, thế này khác nào coi lời của anh như gió thoảng qua tai?

“Có chuyện gì thì anh nói đi.” Long Nữ vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Ai cho em nói năng kiêu đó với anh? Mà em đang ở đâu, sao lại ồn vậy?” Giang Đông nghe cô nói thế, giọng cũng lạnh đi, hơn nữa nghe thấy bên phía Long Nữ rất ồn ào, muộn thế này còn chưa về nhà, cô muốn chết sao?

Long Nữ sợ nhất không phải anh tức giận, không phải anh quát, mà là về xã hội đen lạnh lạnh có thể khiến người ta chết khiếp thì thoáng lại lộ ra này của anh. Gan cô nhỏ lắm, ai mà biết được anh giận lên sẽ làm gì cô chứ. “Anh còn không nói thì em cúp đây, em còn có việc.” Cô quyết tâm không thể thua cuộc ngay trong ngày đầu tiên, cố gắng thẳng lưng dùng hết sức mà nói.

“Được, cúp đi, đừng để anh bắt được, nếu không em biết hậu quả thế nào rồi đấy.” Giọng nói của Giang Đông rất bình tĩnh rất lạnh lùng.

“Anh đừng quên, hai chúng ta hết rồi. Em muốn làm gì là chuyện của em.”

“Hết rồi? Ai nói hết rồi? Em tưởng ly hôn là xong à? Hết hay không, phải là anh quyết định.” Giang Đông nói xong liền cúp luôn máy.

“Vô lại!” Long Nữ tức giận thờ phỉ phò, nghĩ: “Tên đàn ông này vẫn như thế, vô phương cứu chữa, tính khí chết tiệt, dám cúp điện thoại, tức chết mất!”

Đào Nhiên thấy bộ dạng của Long Nữ, lại thêm đoạn đối thoại vừa rồi, nhỏ giọng hỏi: “Không sao chứ?”

“Không sao, thật ngại quá, em muốn về trước, ở nhà em còn có việc.” Long Nữ tỏ ý xin lỗi, Đào Nhiên cười bảo không việc gì. Hai người ra khỏi Diệp Sắc, lúc ra cửa gặp đúng thuộc hạ Lâm Mạt của Giang Đông đi vào, Long Nữ sợ tới mức nép sát vào sau Đào Nhiên, trong bụng nghĩ thầm nếu để bị trông thấy thì tiêu đời. Tuy đã ly hôn nhưng sức ảnh hưởng của Giang Đông đối với cô vẫn chưa giảm, cô vẫn thấp thỏm sợ anh, cái tên xấu xa đó.

Giang Đông hằm hằm ném điện thoại vào góc tường, mới vài ngày đã học được thói không về nhà, còn dám cãi lại anh. Thật hừ quá, xem ra anh thực sự phải cho cô một trận. Anh vốn nghĩ chắc chỉ vài ba hôm, náo loạn đủ rồi thì cô sẽ quay về xin xỏ anh. Kết quả là đã lằng nhằng nửa tháng rồi mà chẳng có động tĩnh gì hết. Cuối tuần bốn vị phụ huynh về, anh thực không mong sự tình sẽ rồi rầm thành thật, thế thì xui xẻo lớn. Cô vợ bé bỏng của anh gây sự như thế cũng đã đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Từ sau hôm Đào Nhiên tiễn Long Nữ về thì chẳng thấy tin tức gì nữa, cô nàng Long Nữ vô tâm kia sắp quên người này luôn rồi. Lại làm tiếp ba ngày, vẫn là việc vặt như cũ, lại còn vô duyên vô cớ bị người ta soi mói. Ai bảo mình là người mới chứ, đến lúc mình phát lên mọi người đừng lác mắt. Chi từ suy nghĩ này thôi đã có thể thấy cô thực sự là một đứa trẻ chưa lớn, nghĩ thì dễ làm mới khó, đâu có chuyện giản đơn như vậy chứ.

Sắp đến cuối tuần, cô nhớ ra cuối tuần này ba mẹ sẽ về rồi, đột nhiên có chút lo lắng. Cô không biết cách nói dối, hễ nói dối thì sẽ lập tức căng thẳng. Cô sợ mình lộ sơ hở, chắc phải cùng Giang Đông thông đồng lời khai trước đã, tuy không muốn gọi điện cho anh, nhưng vì cái mạng nhỏ bé này, đành cúi đầu đi vậy.

Điện thoại đổ chuông rất lâu nhưng không có ai nghe. Ban ngày ban mặt làm gì mà không nghe điện thoại? Bực mình thật, toàn thể không thôi, làm như trái đất này không có anh ta thì không quay nổi nữa ấy. Thở dài một hơi, quăng điện thoại vào ngăn kéo, cô đứng lên chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp sắp tới.

Đã có vô số cuộc họp dành cho bản dự thảo “Tinh phẩm phong lâm”, nhưng người của hai bên vẫn tranh chấp mãi chưa xong, vì thế chỉ còn cách không ngừng hội họp, không ngừng cãi nhau. Người an nhàn nhất suốt buổi họp chính là Long Nữ, bởi vì cô chẳng thuộc về bên nào hết, hoặc là cả hai bên đều bài xích cô. Chẳng sao cả, hơn nữa trong mắt cô, bản dự thảo của bọn họ đều có vấn đề, sao lại nói mấy mớ dập khuôn thế, chỉ biết đề cao “đất đỏ”. Người lăm lăm giờ thiếu gì, có cần như thế không? Mảnh đất “Tinh phẩm phong lâm” nằm đúng trên đường cô về nhà, cô cảm thấy vị trí đó không tồi, chắc sẽ kiếm được rất nhiều. Trước đây Giang Đông có nói vị trí đó đẹp, Giang thị cũng từng muốn mua lại, nhưng không biết tại sao sau cùng lại không thành công, Giang Đông vì thế mà vô cùng tức giận.

Chị giám đốc hùng hồn nói: “Dựa theo kinh nghiệm nhiều năm của tôi, chúng ta nên gây dựng thương hiệu chung cư cao cấp bậc nhất, như thế mới có thể thu hút được nhiều khách hàng tầng lớp trên, mới có thể nâng cao lợi ích của chúng ta.

Anh giám đốc xì mặt nói: “Tôi không đồng ý, hiện tại xu hướng chung là thị trường tầm trung, tình hình kinh tế không được tốt, nhà cửa vốn dĩ đã chẳng bán được, làm như thế càng khó bán.”

Những lời đại loại như thế, cứ mỗi người một câu nói liên tù tì hai giờ đồng hồ, nói tới mức Long Nữ muốn đi ngủ, nhưng cô nàng vẫn chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi đó. Chuyện hai giám đốc của phòng Kế hoạch đấu qua đấu lại như thế chẳng phải là ngày một ngày hai. Nếu không phải nam giám đốc không chịu bị nữ giám đốc chèn ép, thì cũng là nữ giám đốc không chấp nhận tài năng của nam giám đốc, vấn đề thường thấy ở chốn công sở.

Đúng vào lúc Long Nữ sắp không chịu được nữa, chị giám đốc phát biểu, nói là lần này không có kết quả gì, lần sau lại họp tiếp. Vẫn còn lần sau? Cô mới tới vài ngày mà đã họp tới ba lần, vẫn muốn họp nữa sao?

Vừa ngồi vào chỗ thì nghe thấy điện thoại reo, cô vội vàng lấy ra xem, thì ra là Giang Đông gọi lại, thôi xong, hơn bốn mươi cuộc gọi nhờ, sẽ bị nghe quát chết mất,

“Alo?” Hóa khí của Long Nữ bốc không nổi, nhỏ giọng hỏi.

“Em đi đâu vậy? Tại sao không nghe điện thoại của anh?” Giọng nói của Giang Đông cực lạnh, hệt như đá làm cho Long Nữ run lập cập.

“Em đi họp, không cầm điện thoại theo.” Giọng nói của Long Nữ càng nhỏ hơn, rõ ràng bị ép bẹp trong cuống họng.

“Đi họp? Em còn biết họp cơ à, họp nghiên cứu ăn hay nghiên cứu uống vậy?” Giang Đông hừ một tiếng, nói chẳng nề nang.

“Tại sao em không thể đi họp? Em đi làm rồi đấy chứ. Em không vô dụng như anh nghĩ đâu.” Long Nữ nghe thấy anh nói mình như vậy, lập tức không vui, tại sao anh luôn coi thường cô, tuy cô đã làm con sâu gạo hơn hai mươi năm, nhưng giờ chẳng phải đã thay đổi hoàn toàn rồi đó sao, tại sao anh cứ dùng con mắt cũ mà đánh giá cô?

“Vậy à? Ai cho em đi làm? Em có tin một cú điện thoại của anh lập tức làm em mất việc không?” Giang Đông có chút tức giận, Trác Lan thực sự không muốn họp tác với anh nữa rồi hả, dám giới thiệu việc làm cho vợ anh, không phải, cho vợ cũ của anh. Con bé ngốc đó thì biết làm gì chứ, ra ngoài chắc chắn bị bắt nạt, nếu có làm sao thì anh sẽ cho cô ta hết đường làm ăn.

“Giang Đông, anh đừng làm em ghét anh. Hiện tại em cảm thấy rất tốt, có việc gì thì anh nói đi, không có thì cúp máy.” Long Nữ giận dữ nghiêng răng, tên đàn ông chết tiệt, gia trưởng này.

“Được đấy, dám gọi thẳng tên của anh rồi, ghét anh? Chẳng phải em vẫn luôn ghét anh à, anh còn để ý em ghét anh thêm bao nhiêu nữa cơ? Hơn nữa hình như em gọi cho anh trước mà, nhỉ?” Giọng nói của Giang Đông vẫn lạnh như cũ, Từ khi hai người họ quen nhau đến giờ, Long Nữ chưa từng gọi tên của anh. Lúc đầu cô gọi anh là “Đông Tử”, gọi chưa được bao lâu thì đổi thành “ông xã”. Nghe tên của mình thoát ra từ chính cái miệng xinh đó, anh thấy sao lại chướng tai thế này.

“Em không muốn so bì với anh. Ngày mai ba mẹ về rồi, chúng ta gặp nhau ở sân bay là được.” Long Nữ nhanh chóng nói hết rồi chờ anh trả lời, cô chán phải tranh cãi với anh, lần nào cô cũng bị anh làm cho tức tới mức muốn tự vẫn.

“Được, bốn giờ chiều, gặp ở sân bay.” Giang Đông nói xong liền cúp máy.

Long Nữ ngửa ra nhìn cái điện thoại. Kiểu đàn ông gì vậy, còn không nói tới đón cô, lại còn cúp máy trước. Dù đã ly hôn nhưng lịch sự tối thiểu vẫn phải có chứ? Bỏ đi, với tên Giang Đông đã man đó thì lấy đâu ra lịch sự kia chứ.

Giang Đông cúp điện thoại rồi lập tức gọi đến cho Trác Lan, Trác Lan lại tưởng có thêm vụ làm ăn gì, tốc độ bắt máy cực kỳ nhanh.

“A lô, sao thế Giang đại thiếu gia?” Trác Lan nghe có vẻ rất hào hứng.

“Em không muốn sống nữa rồi phải không? Giọng nói của Giang Đông thấp đi vài độ.

“Sao thế?” Trác Lan có phần khó chịu, cho dù có là thần tài của cô thì cũng không được nói giọng đó với cô, anh ta tự đề cao bản thân quá rồi!

“Ai cho em tìm việc giúp đỡ Long Nữ, con bé ngốc đó ra ngoài chẳng phải để cho người ta bắt nạt à, nếu như có chuyện gì thì em cứ đợi đấy.” Giang Đông uy hiếp thẳng thừng, không hề nhận ra mình không còn là người đàn ông lạnh nhạt như mọi khi nữa.

“Anh không thể ngày nào cũng nhốt cô ấy ở trong nhà được. Cô ấy là người, không phải là con chim hoàng yến mà anh nuôi. Anh có thể lúc nào cũng bảo vệ cô ấy không? Hơn nữa hai người đã ly hôn rồi mà, anh không quản lý được đâu!” Con giận bốc lên Trác Lan liền phát huy bản lĩnh sủng liên thanh, bắn một tràng.

“Anh muốn nhốt cô ấy trong nhà, anh có thể bảo vệ cho cô ấy bất kỳ lúc nào, hơn nữa ly hôn hay không phải là do anh quyết định, anh nói tờ giấy đó mất thì nó có thể mất.” Giang Đông tự tin nói, Trác Lan ở đầu dây bên này cũng có thể hình dung ra bộ dạng của anh ta lạnh lùng buông người ra một câu: “Lúc anh nằm bên cạnh người đàn bà khác cũng nghĩ như thế à?”, rồi cúp máy.

Lần đầu tiên Giang Đông nhìn thẳng vào vấn đề này. Đúng là anh đã lệch hướng, nhưng lần đó thực sự là ngoài ý muốn, anh chỉ cảm thấy gấp gáp thì chơi. Có điều anh đã xem nhẹ Tina, hóa ra người đàn bà đó có dã tâm lớn như thế, dám tìm tới Long Nữ. Anh nhìn đáng về tội nhiều nghiệp của Long Nữ, thực sự đau lòng lắm, cũng thực sự biết mình đã sai, nhưng anh kiêu ngạo, tự tôn của anh tuyệt đối không cho phép anh cúi đầu. Là người phụ nữ của anh thì phải nghe theo anh, tư tưởng này đã là tâm căn cố đế trong đầu óc anh. Nhưng anh không biết rằng, như thế sẽ chỉ khiến họ ngày một xa cách. Những người không chịu suy nghĩ cho người kia thì làm sao có được hạnh phúc?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Cuối tuần đầu tiên sau khi Long Nữ đi làm đã bị cướp đoạt trắng trợn, phải nói mãi giám đốc mới đồng ý buổi chiều cho về sớm. Sai bảo cô y như con nha hoàn, lúc kêu làm cái này lúc kêu làm cái kia, thôi thì chẳng nói làm gì, lại còn bắt cô đi trên đôi giày cao gót chạy hai dãy phố mua ly cà phê cho chị ta nữa. Trong lòng Long Nữ cho rằng, chị ta mười mười là đang chơi khó cô, quyết không được phép thua, khó khăn lắm mới hoàn thành xong mọi yêu cầu của chị ta, quay ra đã hai giờ, thứ Bảy sẽ tắc đường, cô cầm túi lên chạy vội ra ngoài.

Chán quá đi, người ta rồi hơi long nhong ngoài đường làm chi không biết, gọi cái xe thôi mà khó thể. Long Nữ đứng đó vò đầu thở dài, lờ đến muộn, dù không bị Giang Đông ăn thịt thì cũng sẽ bị ba mẹ cảm rằm chết luôn. Đứng lúc đó, thì một chiếc Mercedes Benz SLK màu đen đỗ ngay trước mặt cô. Nhưng mà phải nói trước một câu, Long Nữ chả hiểu gì về xe cộ, cô chỉ biết Audi vì có bốn cái vòng tròn; BMW, vì Giang Đông thích, còn Mercedes Benz, cô từng chỉ vào cái logo xe và hỏi Giang Đông đó có phải là Samsung không, khi đó Giang Đông sờ khỏi nói, nghiêm túc gật gật đầu: “Ừ, đúng, em quá giỏi.”

“Hello, người đẹp.” Khuôn mặt Đào Nhiên rạng rỡ nụ cười nhiệt thành, Long Nữ nhìn bỗng cảm thấy chiếc xe này rất quen, sao lại giống chiếc xe cô mượn tạm làm gương hôm trước thế nhỉ, mà cũng không chắc lắm, loại xe này thiếu gì, không trùng hợp được vậy đâu.

“Là anh? Anh cũng phải làm thêm à?” Long Nữ nghi hoặc hỏi, cô cứ tưởng chỉ có giám đốc của cô mới quái đản như vậy chứ.

Đào Nhiên cười cười, trong bụng nghĩ, đồ ngốc này, Thiên Hạo không bao giờ bắt nhân viên làm thêm vào ngày cuối tuần, chắc chắn bị cấp trên bóc lột mà không biết rồi. Anh mới từ thành phố S đàm phán hợp đồng xong, trở về công ty lấy đồ, vừa ra khỏi chỗ để xe thì nhìn thấy Long Nữ đang đứng bắt xe, nhưng cách của cô chắc chắn chẳng gọi được xe đâu, cô chỉ nhìn về hướng mấy cái taxi, thỉnh thoảng đưa tay vẫy vẫy, nhưng đều bị người khác cướp mất, sau đó lại bủn xỉn ngồi chờ đợi mà giậm chân. Cô thực sự không phù hợp với xã hội cạnh tranh khốc liệt này.

“Anh về công ty lấy đồ, em muốn đi đâu anh đưa đi?” Đào Nhiên nghĩ, thôi cứ coi như thưởng cho nhân viên chăm chỉ đi, cô bé ngốc.

“Có làm lỡ việc của anh không, em phải ra sân bay, nhưng nếu anh không ngại thì đưa em đi một lát, em mà tới muộn thì tiêu đời.” Long Nữ vừa khách khí nói vừa leo lên xe. Đào Nhiên lắc đầu cười cười, cô bé này thực sự rất ngốc mà.

May mà có Đào Nhiên đưa cô đi. Lúc trước không phát hiện ra người này lái xe nhanh vậy, Long Nữ liếc nhìn công tơ mét, cô có phần không chịu nổi tốc độ này. Giang Đông không bao giờ lái xe quá nhanh, vì cô sợ, gan cô bé lắm, vậy nên giờ cô căng thẳng nắm chặt dây an toàn. Đào Nhiên nhìn bộ dạng sợ hãi nhưng không dám ho he của cô thì rất muốn cười, nhưng vẫn đi chậm lại. Xa ba ngày, sắp quên luôn cô bé này rồi, không ngờ vừa trở về thì lại gặp lại, ha ha. Thế này có phần hơi buồn cười, nhưng đôi lúc dù cho chỉ có được một chút vui thích như thế cũng vẫn muốn nắm lấy, ai biết được ngày sau sẽ ra sao, Đào Nhiên nghĩ tới đây thì tự cười quý đi.

“Đúng rồi, con của bạn anh sắp tròn ba tháng, em có thời gian thì cùng anh đi chọn quà được không?” Đào Nhiên đột nhiên mở lời.

“Dạ? Thực ra em cũng không có kinh nghiệm gì, tới lúc đó anh cứ gọi em xem thế nào.” Long Nữ nghĩ làm phiền người ta như vậy cũng nên báo đáp, cô thích nhất được ngắm đồ trẻ con, đều rất xinh xắn dễ thương.

“Được, tới lúc đó sẽ gọi cho em.” Nói xong Đào Nhiên đưa tay mở CD, một giọng nữ rất có sức hút lan tỏa khắp trong xe, Long Nữ kinh ngạc nói: “Anh cũng thích cô ấy à?”

Đào Nhiên cười nói: “Ừ, anh thích, giọng hát rất dễ chịu.” Anh tròn mắt nói bừa, đĩa CD này là do Tiểu K quảng lại trên xe, lúc đầu anh còn cực kỳ bức mình vì anh bình thường hay nghe dương cầm hoặc Secret Garden, nhưng anh là ai cơ chứ, bốc phét đối với anh mà nói là chuyện quá đơn giản.

“Em thích nhất là trong đám cưới của cô ấy, chồng cô ấy đã vừa chơi đàn piano vừa hát tặng cô ấy, thật hạnh phúc.” Khi Long Nữ nói câu này, hạnh phúc và hi vọng lóe lên trong ánh mắt, nhưng không biết tại sao lại lại đi rất nhanh, có lẽ là vì nghĩ tới cuộc hôn nhân không may mắn sớm chấm dứt của mình.

“Hà hà, vậy khi em kết hôn, bảo chồng em hát cho em nghe đi.” Đào Nhiên nhìn đáng vẻ mong chờ hết một chú mèo nhỏ của cô, thuận miệng nói.

Long Nữ không nói gì. Cô còn kết hôn nữa không? Nhưng cô không muốn kết hôn nữa, cô chịu đựng đủ rồi. Kỳ thực Giang Đông đàn rất hay, nhưng dù cô có năn nỉ thế nào anh cũng không chịu hát cho cô bài hát đó. Anh nói bài hát đó quá sến, nói cô sống quá lãng mạn, nhưng người phụ nữ nào không mong chờ người mình yêu thương có thể một lần lãng mạn vì họ? Nhưng thực sự một lần cô cũng không có.

Đào Nhiên thấy Long Nữ thất thần cười nói: “Không phải đang tưởng tượng cảnh đám cưới của em đó chứ?” Anh sao mà biết được Long Nữ đã từng kết hôn, hơn thế lại còn ly hôn luôn rồi. Long Nữ bị câu nói này của anh khiến cho càng rầu rĩ, quay đầu qua nhìn cửa sổ không thèm đoái hoài tới.

Đào Nhiên nhìn Long Nữ có vẻ không vui, tưởng mình đùa quá trớn, nếu là bình thường ai dám bày ra bộ mặt này với anh, nhưng không biết tại sao, đáng vẻ này của Long Nữ trong mắt anh lại cứ như đang làm nũng. Vì thế anh cười nhận lỗi, nói: “Đừng giận mà, ít nhất em còn kết hôn được, anh đây này, chẳng có hi vọng.”

Lúc này Long Nữ mới nhớ ra, anh ta là gay, sao mình lại tùy tiện nổi giận thế chứ. Cho nên cô chớp chớp mắt về vô tội: “Không sao đâu, được ở bên người mình yêu thì kết hôn hay không đâu quan trọng.”

Sau đó hai người nói nói cười cười, đúng 3h50 phút thì tới được sân bay. Đào Nhiên hỏi có cần chờ cô không, cô đã nhìn thấy xe của Giang Đông đỗ ở đằng xa xa, còn có cả xe của Giang Nam nữa. Cô vội vàng nói với Đào Nhiên: “Không cần đâu, bạn em cũng tới rồi, lát nữa cùng về là được, lúc nào anh đi mua quà thì gọi em một tiếng nhé.” Nói xong cô liền vẫy vẫy tay chạy vào trong.

Nhìn bóng dáng màu hồng đó xa dần, khoe miệng nhếch lên, anh phát hiện bản thân mình khi ở bên Long Nữ luôn được cười rất thật tâm, cười rất vui vẻ, anh thích cảm giác này.

Ở sân bay rất đông, nhưng cô vẫn có thể dễ dàng tìm ra người đàn ông kia đang đứng nói chuyện ở chỗ cửa ra, không biết tại sao cô lại có khả năng đặc biệt ấy. Từ góc độ này nhìn thấy ngay được khuôn mặt anh nghiêng nghiêng, Giang Đông thích hợp với mọi góc độ quan sát, nhìn lâu như vậy rồi nhưng Long Nữ vẫn thấy anh rất đẹp, còn Diệp Tử ở phía đối diện thì dịu dàng hơn nhiều, khí chất hơi giống với Đào Nhiên. Nói tới ông anh rể Diệp Tử

này của cô, thực tình cô rất kinh ngạc. Nhỏ hơn Giang Nam tới năm tuổi, đáng verajì còn khiến một đứa con gái như cô đây cũng phải ghen tỵ, kết hôn trước bọn cô chỉ nửa năm, giờ con đã được ba tháng tuổi. Còn cô, tình yêu chưa kết tinh được gì thì đã đành, lại còn ly hôn nữa. Người với người sao lại khác biệt đến thế. Hồi đó lúc cô sắp cưới Giang Đông, Giang nam đã ôm bộ mặt thương cảm kéo cô ra một chỗ nói rằng: “Em đừng cảm thật đấy, chị thay nhà họ Giang cảm ơn em.” Câu nói này tới hiện tại cô mới hiểu được , người đàn ông bá đạo như thế, sau này cô sẽ chỉ đứng xa mà ngắm.

Vừa đúng lúc Diệp Tử quay đầu nhìn thấy Long Nữ, mỉm cười gật đầu với cô, Long Nữ lập tức thấy thế gian tươi đẹp trở lại, người đàn ông này còn đẹp hơn cả phụ nữ. Giang Đông mặt mũi lạnh tanh nhìn cô, làm gì thế này, cô có tới trễ đâu, ghét thế!

“Anh rể, chị Nam đâu?” Long Nữ đi tới hỏi Diệp Tử.

“Cô ấy và Nữu Nữu đang chờ ở biệt thự rồi, anh tới đón ba mẹ về.” Diệp Tử không có nhiều ấn tượng với cô em dâu này, chỉ cảm thấy cô là một cô gái ngoan hiền dễ thương, mỗi lần cả nhà sum họp, cô ấy rất ít nói, ăn nói cũng nhỏ nhẹ, toàn khép nép bên cạnh Giang Đông. Lúc cô cưới Giang Đông, Giang Nam từng thì thầm nói với anh, con bé này không đơn giản đâu, nhưng thực tình anh nhìn không ra cô có gì không đơn giản.

“Sao giờ mới tới?” Tăng băng ngàn năm cuối cùng đã mở miệng, đã thế còn nghe như còn có vẻ hơi bức mình.

“Vâng, bị tắc đường.” Long Nữ nhỏ giọng nói, cô vẫn không dám trực diện chống đối anh, hơn nữa Diệp Tử cũng đang có mặt.

“Ừ nhỉ. Sao vừa rồi em không đến cùng Đông Tử?” Diệp Tử thấy lạ hỏi, vừa rồi anh cũng thấy là lạ, theo lý mà nói Long Nữ trước giờ chỉ thích dính lấy Giang Đông, sao lần này lại khác vậy.

“À, anh ấy đi luôn từ công ty, vòng về đón em thì bị muộn mất.” Long Nữ cười cười trả lời, cảm thấy mình nói dối cũng rất siêu, ai ngờ mặt Giang Đông càng lạnh, còn Diệp Tử thì càng chả hiểu ra làm sao. Là vì vừa rồi Giang Đông nói mình đi thẳng từ nhà tới, còn cô thì ở nhà Trác Lan. Xem ra đúng là cô không hợp nói dối, nhưng mà cô vẫn y như trước , chìm đắm trong lời nói dối hoàn hảo tự mình tưởng tượng ra.

Đúng vào lúc ngại ngùng đó, từ xa đã nghe thấy có người gọi cô, ngẩng đầu ngó ra, thì ra là các vị phụ huynh cùng xuất hiện. Lúc này trong bụng Long Nữ “bùm” một tiếng, lại phải nói dối, chết mất thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Đón xong bốn vị phụ huynh, ai lên xe của người ấy đi về phía biệt thự của nhà họ Giang. Mẹ Long Nữ thấy cô đi giày cao gót và trang điểm thì rất lấy làm lạ, ngồi ở ghế sau rướn lên phía trước thăm dò, hiếu kỳ hỏi: “Con bé ngọc này, mẹ mới đi vài hôm mà con đã lớn hẳn nhỉ?”

Long Nữ biết ngay sẽ thế này, cười nói: “Đâu có đâu, con cũng 24 tuổi rồi mà, phải ra dáng người lớn một chút, không thì phiền lắm.”

“Ừ, đúng lắm, chiều cao của con kém Đông Tử nhiều, đi giày cao gót vào đẹp hơn bao nhiêu.” Lúc này ba cũng nói chêm vào, cô càng thêm nẫu ruột. Ba cô vốn là một người bảo vệ chủ nghĩa gia trưởng, vì thế lúc nào cũng thấy Giang Đông quản lý cô là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Cô cảm thấy Giang Đông mới giống con trai của ba, cô không giống ông một chút nào hết.

“Ba, mẹ, Maldives thế nào ạ? Lần tới định đi đâu ạ?”. Chẳng phải Giang Đông lòng tốt trời dấy, chỉ là anh e cứ thế này sẽ bị lộ mất, lộ ra anh cũng xong luôn. Hơn nữa anh rất chắc chắn trong thời gian ngắn có thể trị được tiểu nha đầu Long Nữ này, vì thế anh phải thể hiện cho thật tốt.

“Không tệ, khí hậu tốt, phong cảnh đẹp, vẫn chưa nghĩ ra lần tới sẽ đi đâu. Lần nghỉ phép tiếp theo còn chưa biết là khi nào, trong sở ngày nào cũng bận rộn như thế. Đúng rồi, khu phía nam là địa bàn của con phải không, bảo chúng nó chú ý một chút đi, còn nghênh ngang như thế ba phải điều người qua xem đấy.” Long Dục là giám đốc Sở Công an, cách ăn nói và tác phong đều rất có dáng quan to, vô tình mở cuộc họp luôn.

“Vâng, ba an tâm, chuyện này con sẽ giải quyết.” Giang Đông cười nhẹ nhận lời.

“Chẳng phải Đông Tử không còn can thiệp vào chuyện hắc đạo rồi sao? Ông bảo nó đi làm cái gì vậy?” Bà Long không hiểu gì hỏi ông Long. Ông Long quắc mắt nhìn bà: “Đàn ông nói chuyện, đàn bà không được xen vào!”

Long Nữ cuối cùng đã hiểu được mình được di truyền gen của ai rồi. Mẹ cô sao lại yếu thế như vậy chứ, nhưng cũng không phải. Bình thường ba cô rất chiều mẹ, tuyệt đối không như Giang Đông. Tóm lại Giang Đông tệ nhất tệ nhất.

Tới nhà họ Giang đã thấy Giang Nam bồng em bé ra đợi. Cô bé con đó lớn thêm một chút chắc chắn sẽ rất đáng yêu. Diệp Tử nói con bé đó giống cô của nó, Long Nữ chưa gặp cô gái trong truyền thuyết đó bao giờ, nhưng từ khuôn mặt của con bé là có thể thấy cô của nó tất nhiên phải là một đại mỹ nữ. Lúc cả nhà ngồi xuống, Long Nữ bận rộn giúp dì giúp việc bưng đồ ăn. Đây là nhiệm vụ của cô. Theo lời của Giang Đông thì, một người phụ nữ đến com cũng không biết nấu thì ít nhất cũng phải biết bưng đồ ăn, rửa chén bát. Vì thế mỗi lần họp gia đình cô đều đảm đương vị trí này, thành ra rất chuyên nghiệp.

Trên bàn ăn, Giang Viễn Chương và Long Dực ngồi ở hai đầu bàn. Bà Giang và bà Long ngồi bên phải chồng mình, sau đó là Diệp Tử và Giang Nam, đối diện là Giang Đông, chỗ còn lại là của Long Nữ. Lúc ngồi xuống cô có chút không tự nhiên. Bao lâu rồi cô chưa ở gần anh thế này, lần gần đây nhất hai người họ cùng dùng bữa hình như phải được cả tháng rồi. Anh nói đồ ăn cô nấu không ngon, chẳng động vào miếng nào, lại kiên trì nguyên tắc quân tử tránh xa việc bếp núc, sau cùng đành thuê người giúp việc. Giờ thì Long Nữ đi rồi, căn nhà đó anh cũng chẳng buồn quay về, người giúp việc thôi cũng chẳng cần.

“Nam Nam kết hôn trước Đông Tử nửa năm phải không?” Bà Giang bỗng cười hỏi.

“Ừ đúng đấy, chẳng sớm hơn được mấy tháng.” Bà Long ngồi bên phụ họa theo, Long Nữ chỉ biết cúi đầu chăm chăm vào ăn. Không phải cô dối, tại cô chẳng biết nói gì, có lẽ lúc này tốt nhất là cô hãy im lặng. Theo lời của Giang đại thiếu gia thì là, ăn nhiều nói ít.

“Trông kia, Nụ Nụ đã được gần này rồi. Ôi chao không biết lúc nào mới được bé cháu nội đây?” Bà Giang cảm thán, lập tức nhận được đồng cảm, bà Long cũng buông mặt phiền muộn theo. Hai ông bố tuy không nói năng gì nhưng ít nhiều cũng có chút tiếc nuối. Giang Nam cười nói: “Con thấy dạo này sức khỏe của Long Nữ không tệ, tranh thủ sinh một đứa cũng được, Đông Tử cũng không còn ít tuổi nữa.”

“Vâng, sắp rồi, chúng con cũng đang muốn đây.” Giang Đông mỉm cười trả lời, cực kỳ điềm đạm, cực kỳ thành thật, lập tức dẫn đến một tràng ho sù sụ của Long Nữ. Nhưng cô hoàn toàn bị làm lơ, vì cả nhà còn đang bận rộn bàn tán âm ỉ, tháng nào mang bầu thì tốt, con trai hay con gái tốt, thậm chí bắt đầu bảo Giang Đông cai thuốc lá.

Cuộc họp mặt gia đình kết thúc trong bầu không khí hòa thuận, tất nhiên trừ Long Nữ. Lúc lái xe tới đón ông bà Long, bà Giang còn kéo cô lại dặn dò: “Không được ăn đồ nguội nữa, nếu đã quyết định sinh con thì phải tâm bổ cho tốt.” Long Nữ nuốt nước mắt mà vâng dạ, trong bụng nghĩ. Mẹ chồng ơi, chúng con ly hôn mất rồi, sao mà sinh con đây.

Giang Nam và Diệp Tử cùng cùng đi ra, đúng lúc đó nghe thấy Giang Nam nói một câu với Diệp Tử: “Giờ anh tới Diệp Sắc à?” Long Nữ thấy cái tên này sao mà quen quen thế, thuận miệng hỏi: “Diệp Sắc là chỗ nào vậy ạ?”

“Nha đầu ngốc, đó là hộp đêm của anh rể em. Diệp Sắc Khuynh Thành, Trác Lan thường tới đấy, em không biết sao?” Giang Nam cười trả lời. Long Nữ ngây ngô gật gật đầu chào tạm biệt chị. Hóa ra Diệp Sắc Khuynh Thành là của anh ấy mở. Trước đây cô chỉ biết Diệp Tử có mở một hộp đêm, nhưng không ngờ lại tình cờ đến vậy. Nhớ ra lần trước mình tới đó, bất giác giật mình. Trước giờ cô luôn bị Giang Đông quản lý rất chặt, những nơi như thế tất nhiên không được tới. Nếu bị trông thấy chắc chắn chuyện hai người họ đã ly hôn sẽ bị lộ... Sau đó, trời ơi, sau đó cô chắc chắn sẽ bị ba mẹ băm vằm, bắt nhốt trong nhà ép phải tái hôn. Đùng mà, đùng mà. Tuyệt đối đừng như thế mà!

“Đi thôi, lên xe đi.” Giang Đông nói xong liền tự khởi động xe luôn. Long Nữ đột nhiên nhớ tới câu anh nói là sẽ có con lúc này, nổi giận đùng đùng, vừa lên xe liền hỏi: “Sao anh lại nói chúng ta sẽ có con?”

Giang Đông lười biếng nói: “Chẳng lẽ em muốn anh nói với bố mẹ là chúng con ly hôn rồi, không sinh con được nữa?”

Long Nữ thấy anh nói cũng đúng, ơ nhưng mà không thể lại bị anh lôi kéo, “Chẳng phải anh vẫn nói sức khỏe của em không tốt, không nên có con sao, anh cứ nói như thế tiếp thì có làm sao?”

Giang Đông liếc cô một cái, dùng giọng điệu rất không khách khí nói: “Vóc dáng của em bây giờ nhìn kiểu gì cũng không giống sức khỏe không tốt.”

Long Nữ bị câu này của anh làm cho tức xém chút nữa nhảy ngược lên. Vóc dáng cô làm sao chứ, chỉ tròn trịa hơn một chút thôi có gì đâu. Hồi trước anh nói cô gầy, chẳng ra dáng đàn bà con gái, nói chàm vào cô chẳng có cảm giác... Lần này anh lại nói cô như thế. Vì câu nói này của anh, ngày mai cô sẽ bắt đầu giảm cân, nhất định phải giảm.

“Mà cái công việc lôm khôm kia của em coi bộ em làm cũng hăng hái nhỉ?” Giang Đông đột nhiên chuyển đề tài sang công việc của Long Nữ. Không nói còn đỡ, vừa nhắc tới thì cứ như là ý chí chiến đấu bao phủ khắp người. Cô ngắt đầu nói: “Tất nhiên, em rất được coi trọng, em có năng lực thế cơ mà.”

“Ngày nào cũng để cho người ta sai khiến gọi là được coi trọng? Ngày ngày photo đánh máy gọi là có năng lực?” Một câu của Giang Đông đã đánh trúng vào trọng điểm.

“Giang Đông, anh là đồ khốn! Anh dám sai người theo dõi em!” Long Nữ chưa từng nghĩ tới chuyện anh lại ngang nhiên làm như thế. Tại sao anh lại dùng những thủ đoạn đó đối với cô chứ, thật không tôn trọng nhau!

Xe đột ngột dừng, đầu Long Nữ đập “bụp” một cái. Cô xoa xoa trán mà không hiểu mô tê gì, thấy khuôn mặt của Giang Đông áp tới, cô tròn tròn mắt quên cả phản kháng, mặc cho đôi môi anh từ từ đặt lên môi cô. Nụ hôn cướp bóc của anh làm đau cô khiến cô có chút sợ hãi. Cô dùng sức cắn anh một cái, sau đó Giang Đông cười đắc ý nói: “Nhớ kỹ, không được phép gọi thẳng tên của anh nữa, tên của anh em được gọi sao?”

“Khốn kiếp, em ghét anh!” Long Nữ nước mắt đầm đìa hét lên với anh, muốn đẩy cửa xuống xe, ai ngờ cửa xe đều bị anh khóa lại rồi, cố gắng thế nào cũng không mở ra được. Giang Đông nhìn bộ dạng tủi thân của cô, đùa cợt nói: “Cầu xin anh đi, anh sẽ để em xuống.”

Long Nữ quay đầu nhìn anh không nói năng gì, khoảng năm giây sau, cô òa lên khóc, vừa khóc vừa gào: “Tại sao anh bắt nạt em? Em làm sai gì rồi? Anh chỉ toàn bắt nạt em, anh đối xử với em không ra gì hết! Ly hôn rồi mà vẫn còn bắt nạt, rốt cuộc anh muốn thế nào?...”

Giang Đông giật mình, sao cô lại đột nhiên bùng nổ như thế? Chẳng lẽ anh quá trốn thật rồi? Mà sao anh lại khó chịu vậy? Anh đưa tay ra muốn ôm lấy cô vào lòng an ủi, không ngờ cô bắt lấy tay anh cắn rất mạnh. Đau, thực sự đau, hằn cả lên, nhưng anh không kêu tiếng nào. Tiếng khóc dần ngừng lại,

sức lực như đã bị vắt cạn, cô xiêu vẹo tựa vào ghế xe, nhỏ giọng nói: “Em cầu xin anh, đừng bắt nạt em nữa.”

Lúc Long Nữ nói câu này, trái tim Giang Đông thực sự rất đau.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Từ sau hôm họp mặt gia đình, dường như Long Nữ đã khiến Giang Đông thực sự phải giật mình, lần đầu tiên anh đã nghe lời Long Nữ, đưa cô về nhà. Hai người không nói thêm câu gì, bầu không khí rất kỳ lạ. Sau khi căn anh cô hơi sợ, sao lại kích động đi căn anh chứ, vết cắn đó rất sâu, chắc là đau lắm. Nếu là trước đây, có cho cô thêm hai lá gan cô cũng chẳng dám. Bình thường nếu cô có hơi bực dọc anh chỉ lừ mắt cô liền im re, hôm đó đúng là quá kích động, kích động là quý dữ mà. Không đúng, cho đáng đời, đáng đời anh, ai bảo anh bắt nạt cô, cần gì xót chứ, phải ra sức mà cắn. Long Nữ chẳng nhận ra bản thân mình sắp bị nổ tung đến nơi, ngày ngày phải sống trong mâu thuẫn thế cơ mà.

Long Nữ trước giờ luôn là đối tượng bị nô dịch của phòng Kế hoạch, vì thế tối nay cô lại bị giữ lại làm thêm giờ, còn Trác Lan vì việc công phải đi trang trại rượu bên Pháp, ở nhà chỉ còn một mình cô, về nhà một mình cũng chán, cho nên sau khi làm xong những việc bọn họ để lại thì cô lấy tài liệu của “Tinh phẩm phong lâm” ra đọc.

Đào Nhiên vốn đã định đi về rồi nhưng bỗng nhớ ra Long Nữ làm ở phòng Kế hoạch, mà anh chưa từng tới đó bao giờ, nhìn giờ cũng không còn sớm, nhưng không biết tại sao vẫn có chút mong muốn tới xem xem nơi làm việc hàng ngày của cô bé ngốc đó thế nào. Nhưng khi anh tới cửa phòng Kế hoạch, phát hiện ra đèn vẫn sáng. Anh không thích nhân viên phải làm thêm giờ mà thích công việc được xử lý một cách có hiệu quả. Nhưng khi anh chậm chậm bước lại gần, phát hiện ra một cô gái đang hơi cúi đầu, vài lọn tóc dài vương xuống khuôn mặt, làn da cô dưới ánh đèn lại càng thêm nõn nà, kính gọng hồng đặt trên chiếc mũi nhỏ nhắn, thỉnh thoảng chau mày, thỉnh thoảng thở dài, còn đôi giày cao gót bị quăng sang một bên.

Long Nữ đọc tài liệu, nhận ra rất nhiều thuật ngữ chuyên môn mình đều đã quên mất rồi, nhưng cô cảm thấy thực sự rất thích phải suy nghĩ như thế này, khiến cô có cảm giác mình được tồn tại, được là một cá thể độc lập. Vì thế khi một bóng người xuất hiện che lấp ánh sáng, cô không bị giật mình mà chỉ hoang mang ngẩng đầu lên.

Đào Nhiên sững sờ, trong đôi mắt cô thoáng một chút nghi hoặc, một chút ngạc nhiên, nhưng đôi mắt đẹp đẽ đó khiến anh nhìn thấy sự trong sáng thuần khiết, khiến anh có một giây đã chìm vào trong đó. Nhưng anh mau chóng lấy lại phản xạ, sau đó khẽ cười một nụ cười mê người. Long Nữ bị nụ cười mê hoặc của Đào Nhiên làm cho ngỡ ngàng, đang định cười lại thì chợt đứng bật dậy, vội vàng đi giày vào, ngại ngừng mím chặt môi, khuôn mặt ửng hồng rất dễ thương, trông như trái táo chín mọng trên cành khiến người ta muốn cắn một miếng.

“Sao anh/em vẫn chưa về?” Hai người cùng lúc cất giọng hỏi, Long Nữ cúi đầu khẽ cười, Đào Nhiên thì cười nhẹ nhàng: “Anh lấy đồ, còn em?”

“Hình như lần nào gặp anh cũng đều phải lấy đồ nhỉ, em đang chán, ngồi đây đọc tài liệu thôi.” Khi Long Nữ nói câu này, giọng nói đựng một nỗi cô đơn không thể che giấu. Trác Lan không có nhà, cô cũng không thể chạy về nhà ba mẹ, cô sợ nhất chính là cảm giác một mình cô quạnh này. Hôm đó tới nhà họ Giang quên không đưa Cầu Cầu về, chỉ còn cách đợi cuối tuần này quay lại lần nữa. Ở một mình thực sự cô đơn lắm.

“Chán? Đi, chúng ta cùng đi chơi.” Đào Nhiên không hiểu sao mình lại nói như vậy. Rõ ràng là anh đã suy nghĩ rất kỹ, cô là nhân viên của công ty, chẳng qua chỉ là một cô gái dễ thương, chẳng qua chỉ có một chút đơn thuần và trầm tĩnh mà anh chưa từng gặp, vì thế anh sẽ không có ý gì với cô, nhưng tại sao anh lại nói như thế chứ? Có lẽ chính là bởi đáng yêu đáng thương của cô, có những việc chẳng cần suy tính quá có lẽ sẽ tốt hơn, biết đến đâu hay đến đó.

“Chơi? Em có biết gì đâu mà.” Long Nữ ngao ngán, cô chẳng những không biết chơi, mà còn hơi sợ những chốn đông người, ở những nơi đó cô sẽ bị căng thẳng, sẽ bị ngượng ngập, tóm lại kiểu gì cũng không thoải mái.

“Đi nào, có anh đây rồi.” Nói rồi Đào Nhiên cầm lấy túi xách của cô, sai chân bước đi, Long Nữ cũng tắt đèn vội chạy theo sau.

Quán billiard thực sự rất ít con gái. Vừa rồi lúc cô đi vào mà giật cả mình, tất cả nam giới trong phòng đều quay ra nhìn cô, mặt cô lập tức đỏ ửng lên. Đào Nhiên vừa nhìn là biết chuyện gì, gắt gắt đầu với cô ý bảo cô cứ đi theo anh, hai người đi vào phòng VIP phía trong.

Trong phòng ánh đèn xanh mờ ảo nhấp nháy, cảm giác thật thoải mái, Đào Nhiên cởi hai cúc áo sơ mi, hơi lộ ra vòm ngực, đưa tay vuốt vuốt tóc, chàng trai lịch lãm lập tức biến thành công tử ăn chơi. Hôm nay Long Nữ mặc đồ công sở, cũng tạm tạm, không thì chắc sẽ bị lép vế.

Đào Nhiên là một tay cơ giới, anh vừa đánh vừa giải thích cho cô, tư thế anh rất đẹp và quyến rũ, liên tiếp ba viên bi lọt xuống lỗ. Long Nữ vỗ tay trầm trồ, Đào Nhiên đưa gậy cho Long Nữ bảo cô chơi thử, Long Nữ tình nguyện đưa mắt nói: “Em cũng biết một chút, chúng ta đấu đi, người thua sẽ phải đồng ý làm một việc cho người thắng.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 10 (Tiếp Theo)

Đào Nhiên cười rất vui vẻ, gật đầu nói: “Được, kết quả thế nào khỏi cần bàn cãi rồi.”

Long Nữ nhắm chuẩn bi đen số 8, bỏ dài trên bàn, mắt nhìn chăm chú vào trái bóng đỏ, tư thế hoàn hảo, vút một tiếng “cạch”, kết quả đã rõ. Đào Nhiên thật không ngờ một cô gái lại có thể đánh billard hay như thế, không cho anh cả cơ hội ra tay. Lúc đầu anh còn tưởng cô đánh được một bi đã là may mắn lắm rồi. Nhưng khi cô liên tiếp đưa ba bi lọt lỗ thì anh mới ý thức được sự nguy hiểm, hơn nữa trông đáng vẻ của cô thì rõ ràng là một cao thủ, vậy mà dám trêu anh.

Long Nữ ngẩng đầu nhìn anh nói: “Hà hà, thua chưa nào, thua thì phải chịu phạt đấy nhé.” Cái khác thì Long Nữ không biết, chứ đánh billard thì chắc chắn là món tủ của cô. Giang Đông thích nhất là đánh billard. Trong nhà họ có một phòng billard, cô thường chơi lúc buồn chán nên thành cao thủ luôn, lại có cả hướng dẫn của Giang Đông nữa nên càng trở thành “cao thủ của cao thủ.”

“Hừ, em nói đi, chuyện gì?” Đào Nhiên nghiêng đầu không thèm nhìn về mặt tiểu nhân đắc chí của cô nàng, hậm hực nói.

“Ừm, em có một chuyện muốn hỏi anh, anh có thể từ chối trả lời. Anh là tiểu thụ phải không?” Long Nữ hỏi rất thật thà, tới mức khiến Đào Nhiên xém chút thì tưởng mình chắc chắn là gay luôn!

“Anh không phải.” Đào Nhiên trả lời quyết đoán. Long Nữ rất hoang mang nói: “Người ta nói người đẹp thì thường là tiểu thụ mà nhỉ, lạ thật.” Long Nữ chỉ biết qua loa chuyện tình yêu đàn ông. Trác Lan mới là cao thủ, thường xuyên nói cô nghe mấy chuyện này, dần dần cô cũng biết được chút bí mật sâu kín trong đó.

Đào Nhiên bó tay với cô luôn, bắt đắc dĩ nói: “Anh đói rồi.”

Rất nhiều cô gái trong quán KFC quay đầu trộm nhìn anh chàng đẹp trai trong góc quán. Nhưng mỹ nam đó ôm bộ mặt vừa bất lực vừa bi đát, còn cô gái ngồi đối diện thì cứ cầm củi ăn, hết khoai tây chiên, cánh gà lại đến kem mít...

Lúc này Đào Nhiên kêu đói, còn nói thua thì phải trả tiền ăn, Long Nữ đồng ý cái rụp, muốn ăn KFC. Đào Nhiên thề với lòng rằng, đời này anh chỉ đến mấy nơi như thế này một lần duy nhất mà thôi. Vừa rồi Long Nữ nói đàn ông con trai thì phải đi xếp hàng, còn cô liền chạy vào trong tìm chỗ ngồi rồi ngoan ngoãn ngồi chờ. Đào Nhiên muốn điên lên luôn khi phải đứng xếp hàng, bao nhiêu người chen lên chen xuống, chóc chóc lại có người đụng vào anh, anh ghét nhất bị người khác đụng vào, nhưng nghĩ tới vẻ hớn hơ vui mừng của Long Nữ, thôi thì anh gắng chịu vậy.

Tới lúc anh bê một đồng đồ ăn vào trong tìm cô, nhận ra cô đang cười hi hi nhìn anh, thật khiến người ta nghĩ cô là một đứa trẻ, một đứa trẻ rất dễ thương.

Mấy thứ này anh ăn không quen, nhưng Long Nữ tuân theo tinh thần cách mạng có phúc cùng hưởng, một mực đòi anh phải ăn, đã thế còn cực kỳ hào phóng chia cho anh phần chocolate Sundae mình thích ăn nhất. Sau cùng anh chịu không nổi nữa, kêu muốn hút thuốc, Long Nữ trừng mắt, mắng anh không có đạo đức công cộng.

Và thế là bữa ăn này kết thúc trong cảnh Long Nữ một mình ăn sạch bách, Đào Nhiên một mình ngồi ngán ngẩm. Ăn xong Long Nữ nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ, lập tức nói phải về nhà, Đào Nhiên bất lực hết cỡ.

“Tiểu công, sau này lại đi chơi tiếp nhé, chúng mình là anh em tốt với nhau mà.” Đây là tổng kết cuối cùng của Long Nữ sau buổi du hí KFC này, Đào Nhiên cười rất vui vẻ, nụ cười thực sự từ sâu thẳm trong tâm hồn anh.

Long Nữ còn chưa bước qua cửa nhà đã nghe thấy tiếng điện thoại reo, cô nhanh nhẹn mở cửa, lao tới bên điện thoại, cầm ống nghe lên, động tác thành thục.

“Đi đâu vậy?” Đầu bên kia, giọng nói của Giang Đông rất thấp, nghe là thấy tâm trạng đang không được tốt.

“Đi ra ngoài.” Long Nữ lạnh lùng nói, trong bụng nghĩ không nói đấy, sao lại phải nói cho anh nghe.

“Anh hỏi lại em một lần nữa, em đi đâu vậy?” Giọng nói của Giang Đông y như đá lạnh, Long Nữ hơi rùng mình.

“Đi ăn tối.”

“Đi với ai?”

“Với bạn.”

“Nam hay nữ?”

“Chẳng nam chẳng nữ.”

“Đừng có để anh bắt được, còn nữa, Nụ Nụ tuần sau tròn ba tháng, chúng ta sẽ cùng đi.” Anh nói xong thì cúp máy, Long Nữ cầm điện thoại mà tức nỏ đom đóm, mãi mới phát ra được một câu thê lương: “Giang Đông, anh là đồ khốn! A... tôi điên mất thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 11

Long Nữ lê thân xác rã rời từ công ty trở về, lại làm thêm giờ. Rõ ràng không phải việc của cô mà cô vẫn phải làm. Tiểu Lâm nói có hẹn, bộ dạng cầu khẩn tha thiết làm lòng tốt của Long Nữ bộc phát, đồng ý ở lại làm thêm giờ giúp cô ấy. Ôi, làm người mà thiện lương quá cũng không tốt. Mấy ngày nay tuy cô vẫn làm mấy việc vặt, nhưng rõ ràng mọi người đối xử với cô cũng tốt hơn, ít nhất cũng không còn bài xích cô nữa. Vì vậy thỉnh thoảng cô phải làm thêm một chút cô cũng không phàn nàn nữa. Nhưng một hai hôm thì còn được, chứ liên tục mấy ngày rồi, cô sắp không chịu nổi, dù gì cô cũng quen được chiều từ nhỏ. Nàng Trác Lan vẫn chưa về, chả có lẽ đã gặp được trai đẹp nào rồi?

Lúc về đến tòa nhà Trác Lan ở thì có điện thoại gọi tới, thấy số của biệt thự nhà họ Giang, cô vội nghe máy: “A lô?”

“Long Nữ à, con và Đông Tử cãi nhau phải không?” Giọng nói của bà Giang có chút lo lắng.

“Dạ? Đâu có, sao thế mẹ?” Long Nữ vội chối. Trước hai người cứ có cãi vã là bà Giang liền mắng Giang Đông, Giang Đông càng bực mình, hai người lại càng cãi vã to hơn, chuyện này trăm lần như một, cô cũng sợ luôn rồi.

“Vừa nãy Đông Tử tới đón Cầu Cầu, hình như nó uống rượu, tâm tình không được tốt.” Bà Giang lo lắng nói. Giang Đông vào mà chẳng nói năng gì, cứ thế dắt Cầu Cầu đi, không giống như bình thường. Bà gắng hỏi thế nào anh cũng nói không có gì, bà đoán chắc hai người họ lại gây gỗ rồi.

“Thế à? Anh ấy...” Long Nữ còn chưa nói dứt câu thì một chiếc xe đột nhiên đi tới, đèn xe làm cô chói mắt, nhưng cô dần nhìn ra đây là xe của Giang Đông bèn nói: “Không sao đâu mẹ, anh ấy về rồi.”

“Ừ, hai đứa làm hòa đi, con đừng chấp nó làm gì.” Bà Giang vẫn lo. Bà biết tính con trai mình rất khó chịu. Long Nữ là nàng dâu bà đích thân chọn lựa, ban đầu cứ lo Giang Đông không chịu, nhưng dần dần thấy quan hệ của hai đứa cũng tốt đẹp bà mới yên tâm. Nhưng Long Nữ tính cách yếu đuối, chuyện gì cũng dựa vào Giang Đông khiến Giang Đông lại càng thêm ngang ngược. Bà thực sự không biết nên mừng vì kiếm được cô vợ ngoan cho Giang Đông, hay nên lo cho tính cách yếu mềm của Long Nữ.

“Con biết rồi.” Long Nữ cúp điện thoại, đứng đó nhìn xe của anh, anh vẫn không xuống xe, cứ như vậy nhìn Long Nữ. Cô đã gầy đi, đôi mắt lại càng lớn thêm trên khuôn mặt vốn đã nhỏ. Trước đây đôi mắt ấy luôn nhìn anh rất ngưỡng mộ, trong đôi mắt to tròn ấy không lấy có một chút tạp chất nào, hệt như một dòng suối trong veo nhìn thấy đáy. Hôm nay đôi mắt cô vẫn trong vắt sáng ngời như thế, nhưng mạnh mẽ thì khiến anh bất ngờ.

Hôm nay tiếp khách xong anh vốn định về khách sạn nghỉ ngơi. Căn nhà đó thực sự anh không muốn trở về, đâu đâu cũng là hình bóng của cô, gian bếp xém chút nữa bị cô thiêu trụi, phòng ngủ bị cô trang trí y hệt phòng công chúa, chỗ nào cũng có cô.

Long Nữ thẳng người, ngẩng cao đầu nhìn Giang Đông đang ngồi trong xe, từ sau hôm đó anh không liên lạc với cô. Cô dần hiểu hơn về công việc mình làm. Cô dần dần nhận ra mình không phải là người vô dụng, mình không đáng bị anh khinh thường. Lúc này cái người nghĩ rằng cô là con ngọc vẫn đang ngồi đó nhìn cô. Không hiểu sao trong đôi mắt anh lại có một thứ nhu tình dịu dàng vốn rất không thuộc về anh.

Cửa xe mở ra, chú chó Husky màu xám lao ra, Long Nữ vừa cười vừa ngồi xuống ôm lấy cổ nó, dụi đầu rồi hôn nó. Giang Đông cũng xuống xe, tựa vào xe hút thuốc, ánh mắt lười biếng nhìn cảnh một người một chó đang ôm hôn hôn thắm thiết.

Cầu Cầu là giống chó thuần chủng, trên đầu có ba chấm trông rất phong độ. Bộ lông trắng muốt có thể thấy nó được chăm sóc cẩn thận, phần lông xám tro thì tỏa ra một khí thế mạnh mẽ. Giang Đông không biết lý do tại sao Long Nữ lại thích Cầu Cầu, đó là bởi vì ánh mắt của nó rất giống với mắt anh lúc dịu dàng, mặc dù rất ít khi anh như thế.

Long Nữ nắm chiếc dây dắt Cầu Cầu tiến lại gần phía Giang Đông, trên cổ Cầu Cầu được quấn một chiếc khăn vuông màu đỏ. Lúc Long Nữ dắt nó đi dạo phố ai cũng chú ý, nức nở khen chú chó này đẹp quá. Khi đó bước chân của Long Nữ nhẹ tênh, bước chân của Cầu Cầu cũng nhẹ tênh. Cặp đôi này có một đặc điểm chung chính là: sợ Giang Đông. Có lúc tự ngẫm, Long Nữ thấy cũng thú vị. Cùng chung sống suốt hai năm trời với một người đàn ông, cô không chỉ yêu anh ta, mà nỗi sợ anh ta còn nhiều hơn. Cô cũng không hiểu liệu có phải bởi vì sợ anh ta nên cô mới không dám không yêu anh ta?

“Cảm ơn anh, vừa rồi... vừa rồi ‘bác gái’ gọi điện tới nói anh uống rượu.” Long Nữ cẩn thận nói, cô cố mãi mới thốt ra được hai chữ ‘bác gái’. Gọi ‘mẹ’ hai năm giờ phải gọi thế này thật khó thích ứng. Nhưng đã ly hôn rồi mà, cũng nên đổi thôi.

Vốn dĩ Giang Đông chỉ cúi đầu hút thuốc, nghe chữ ‘bác gái’ của cô lập tức ngẩng đầu, vút điếu thuốc xuống đất, nhìn chằm chằm vào cô, lạnh lùng nói: “Bác gái? Thay đổi quan hệ nhanh vậy. Định gọi người khác là mẹ rồi à, gọi mẹ sẽ cản trở việc của em phải không?”

Long Nữ cúi mặt không dám lên tiếng, anh giận rồi, anh lại nổi giận rồi, hình như cô chỉ biết khiến anh nổi giận. Nhưng cô gọi như vậy là sai sao? Sao có

thế đã ly hôn rồi mà vẫn gọi người ta là mẹ chứ? Thực lòng bà Giang đối xử với cô còn tốt hơn cả với con trai mình. Cô cũng không đành lòng, nhưng quan hệ cũng phải rõ ràng chứ.

Giang Đông thấy Long Nữ cúi mặt không nói năng gì, anh nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, tỏ rõ cục tức không hề nhỏ. Thà rằng cô cứ ảm ỉ với anh, la hét với anh, nhưng bộ dạng này của cô khiến anh thật không phải biết làm sao. Đúng lúc anh cúi xuống thấy hai tay Long Nữ đang nắm chặt vòng cổ của Cầu Cầu, anh đưa tay túm lấy cằm cô, hàm hàm hỏi: “Nhấn đâu rồi?”

Đôi mắt to của Long Nữ vừa sợ hãi vừa căng thẳng, mím môi lại rồi nhỏ giọng nói: “Tháo ra rồi.” Người đã ly hôn ai lại vẫn đeo nhẫn. Hơn nữa trước đây cô được làm phu nhân nhà giàu, giờ chỉ là nhân viên quen, đeo trên tay cái nhẫn kim cương ba cara thì quá là khoe khoang.

“Em có mục tiêu rồi chứ gì? Thấy quan hệ với anh sẽ cản trở việc của em phải không? Muốn tìm người mới rồi đúng không? Anh nói cho em biết, ngày nào còn Giang Đông này thì kẻ khác đừng hòng chạm vào em! Em biết hậu quả thế nào, ẹm biết anh sẽ làm gì mà, phải chứ?” Lúc nói mặt Giang Đông trầm hẳn xuống rất đáng sợ, tay cũng dần bóp chặt hơn. Mắt Long Nữ thoáng ánh nước, sao lại bắt nạt cô như thế này, cô không thể khóc, cô không thể để anh ta đắc ý.

“Đừng, em có mục tiêu mới rồi đây, anh cản trở việc của em đây. Anh đừng dính lấy em nữa, em không muốn nhìn thấy anh.” Nói xong cô liền hất tay anh ra, chạy thẳng lên lầu. Giang Đông không đuổi theo, đứng yên tại chỗ nhìn theo bóng cô, Cầu Cầu cũng chạy theo phía sau cô. Anh bỗng nhận ra, hai năm nay hình như chỉ có Cầu Cầu bầu bạn với cô. Nỗi lòng nhìn thấy anh về, ánh mắt cô lấp lánh vẻ mong chờ hạnh phúc. Nhưng hiện tại trong ánh mắt đó chỉ có vẻ chán ghét và tránh né anh. Anh chậm chậm mân mê chiếc nhẫn trên tay mình, thật chua xót.

Khoảnh khắc vừa quay đi, nước mắt Long Nữ liền rơi xuống. Cô chạy bật mạng, không cần biết trời trăng gì. Anh nói lúc cô chạy trông khó coi nhất. Nhưng lúc này cô đâu cần giữ gìn hình ảnh tốt đẹp với anh làm gì. Cô không muốn gặp lại anh chút nào, tên ác ma. Tới cửa, lục túi xách tìm mãi vẫn không thấy chìa khóa, nước mắt cô giàn giụa khắp mặt. Cô dựa vào cửa từ từ ngồi xuống, vùi đầu vào cổ Cầu Cầu khóc tu tu thành tiếng. Đúng lúc cô cúi đầu, mặt sợi dây đeo trên cổ trôi ra khỏi ngoài áo. Đó là một chiếc nhẫn nạm kim cương, tỏa ra thứ ánh sáng chói lòa trong bóng tối lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 12

Chẳng mấy chốc đã tới cuối tuần, ngày mà trước đây cô thích nhất, ngày mà hiện tại cô sợ nhất. Mỗi khi tới cuối tuần, hai người thứ Bảy cùng về nhà cô, Chủ nhật thì về nhà Giang Đông. Đạo đó hai bên ba mẹ đều đi du lịch cả nên còn dễ nói, chứ như bây giờ, phải nhìn anh, còn phải hít thở chung một bầu không khí với anh. Lần này cô thì tuyệt đối không được để cho anh bắt nạt, tuyệt đối không được khóc, tuyệt đối không làm mình mất thể diện.

Long Nữ đang sắp xếp tài liệu thì điện thoại reo, màn hình là hàng chữ “Tiểu công tuyệt sắc đang gọi.” Tiểu công tuyệt sắc là nickname Long Nữ tự đặt cho Đào Nhiên. Trong danh bạ điện thoại của cô toàn những cái tên quái dị. Sở thích này có thể thấy cô vẫn đang hoàn toàn là một đứa trẻ. Cô nhấc điện thoại thoại nhỏ nhẹ nói: “Hello, có chuyện gì thế?” Từ sau buổi tối đó, quan hệ của hai người bọn họ tốt hơn nhiều, ít nhất Long Nữ cảm thấy họ là anh em bạn bè tốt, bởi vì cô đã được chia sẻ bí mật của người ta, lại còn ăn đồ ăn của người ta, cũng phải có nghĩa khí chứ.

“Sắp tan làm rồi, hôm trước đã đồng ý cùng anh đi mua đồ rồi phải không nh?” Giọng nói của Đào Nhiên lúc nào cũng dịu dàng, khiến người nghe cảm thấy rất dễ chịu.

“Ồ đúng đúng, thế anh chờ em ở dịu dàng nhé, em xuống ngay đây.” Nói xong cô liền cầm theo tài liệu và túi xách chạy ra ngoài.

Chạy tới dưới sảnh, Long Nữ ngó nghiêng tứ phía vẫn không thấy xe của Đào Nhiên đâu, đang định gọi thì có cuộc gọi tới, Đào Nhiên bảo cô đi tới ngã tư. Cô thấy lạ, sao lại phải thần bí thế này.

“Này sao lại phải lén lút lút lút thế?” Long Nữ ngồi trên xe vừa thờ phỉ phỉ vừa hỏi, tự nhiên bắt cô phải đi bộ, dù chỉ năm phút thôi, nhưng là cả một sự nghiệp vĩ đại đối với người lười nhác như cô.

“Ồ thì bên đó không tiện dừng xe mà.” Đào Nhiên nói rất tự nhiên, không đợi Long Nữ phản pháo liền hỏi luôn: “Cầm theo gì thế?”.

Long Nữ đắc ý giờ ra: “Tác phẩm của em.”

Hai người cười cười nói nói một lát đã tới trung tâm thương mại Thái Bình Dương, Long Nữ đứng ngoài cửa chờ Đào Nhiên đi đỗ xe, vừa quay đầu bỗng trông thấy một bongsng rất quen. Cô định qua nhìn kỹ một chút thì không thấy người đó đâu nữa. Đào Nhiên đứng bên cạnh cô hỏi: “Sao thế?” Cô lẩm bẩm: “Không phải anh ấy trở về rồi đấy chứ?”

Đào Nhiên không nói gì, đẩy cửa nhường cô vào trước. Long Nữ mỉm cười gật đầu. Kiểu đãi ngộ này cô ít khi được hưởng. Thứ nhất, Giang Đông không bao giờ cùng cô đi dạo phố, những thứ cô cần không phải tự cô đi mua thì cũng là thư ký của Giang Đông đi mua. Cho dù hai người có cùng ra ngoài thì cô cũng hết con hầu cun cút theo sau Giang Đông. Vì vậy có mỹ nam phục vụ thế này cô vui lắm.

Hai người dạo trong khu đồ chơi trẻ em một lát, cuối cùng chọn một bộ búp bê Barbie loại đặc biệt. Long Nữ lắc đầu nhìn Đào Nhiên quẹt thẻ trả tiền,

đưa bé nào mà từ bé đã xa xỉ thế này. Đào Nhiên trông cô lúc ngắm cái này, lúc sờ cái kia, phát hiện cô có vẻ thích những đồ chơi cỡ lớn có lông mềm, nhưng anh cũng không nói gì, kéo tay cô rời đi.

Đào Nhiên nói đưa cô đi ăn món ăn Âu để cảm ơn cô đã vất vả lao động, Long Nữ cũng đồng ý, dù trong bụng thì chả vui về gì. Cô thực sự không thích đồ ăn kiểu Âu. Theo như Giang Đông nói thì tay cô không linh hoạt, dao đĩa cô không biết cách dùng, lần nào đi ăn cũng phải dùng đũa, xấu hổ chết được.

Lúc ăn Đào Nhiên nhìn ra Long Nữ có vẻ không vui, ăn rất ít. Trông cô dùng dao cắt thịt từng chút một, đĩa thì xiên rồi lại xiên, rồi khẽ chau mày, khi cuối cùng cũng đưa được một miếng vào miệng thì rất đắc ý. Anh bật cười, cầm lấy đĩa của cô, từ từ cắt hết miếng thịt. Long Nữ nhìn những ngón tay thon dài của anh linh hoạt điều khiển dao đĩa, cuối cùng khẽ mỉm cười đặt đĩa thịt đã cắt xong xuống trước mặt cô.

“Oa, mỹ nhân đúng là mỹ nhân, chỉ ngồi cắt thịt mà cũng đẹp như vậy, anh thật làm em phải ghen tỵ quá.” Long Nữ không hề che giấu lòng ngưỡng mộ của mình, Đào Nhiên vừa cười vừa nhấp ly rượu vang lên, nho nhã tựa một vị hoàng tử, khiến Long Nữ lại phải thốt lên: “Oa,...Đẹp quá luôn, cạn một ly nào mỹ nhân.” Nói xong cô cầm ly của mình lên chạm với ly của Đào Nhiên, uống một hơi lớn. Đào Nhiên lại càng cười, nhẹ nhàng uống một hớp, nhỏ giọng nói: “Chờ anh một chút, anh đi rửa tay.”

“Anh đi đi, người đẹp cẩn thận bị trấn lột đấy.” Long Nữ chơi với anh đã quen, nói năng không hề kiêng dè.

Long Nữ đang buồn chán ngồi chờ Đào Nhiên, đột nhiên nhìn thấy bóng người quen quen kia. Cô đứng lên đi tới sau lưng người đó, nhẹ nhàng nói: “Chi Dương?”

Người đàn ông quay đầu, nhìn ánh mắt vui mừng và bất ngờ của cô, cười nói: “Long Nữ ? Không ngờ vừa về thì đã gặp em rồi.”

“Em còn tưởng mình nhìn nhầm, hóa ra là anh thật.” Long Nữ mừng rỡ kéo tay áo Tần Chi Dương, gần như muốn nhảy cẫng lên. Tốt quá, anh trở về rồi, Trác Lan không hoài công chờ đợi, anh ấy thực sự trở về rồi.

“Này, cô kia đang làm gì thế?” Một giọng nói uể oải cất lên phía sau lưng cô. Long Nữ giật mình quay lại thì thấy một khuôn mặt đẹp đẽ, đôi mày đang chau lại, sống mũi khá cao, bờ môi mỏng, đôi mắt dài, trông quen quen, nhưng chắc chắn cô chưa từng gặp người này.

Người này chắc chỉ khoảng hai mươi tuổi, mái tóc màu hạt dẻ sáng xõa tung trên vai, Long Nữ liếc qua đoán trên tai phải có ít nhất chín cái lỗ. Cậu ta mặc đồ thể thao màu trắng, trên cổ đeo đủ loại vòng vèo, lại thêm điệu bộ uể oải kia, chắc chắn là một tên lập dị theo trào lưu. Đẹp thì đẹp đấy, nhưng mà chỉ để nhìn từ xa thôi.

“Đào Đào đây là bạn anh, Long Nữ.” Tần chi Dương luôn rất lịch thiệp, giọng nói dễ nghe. Ôi chao chả trách nàng Trác Lan kia mê mẩn bao năm quyết tâm chỉ lấy mình chàng.

“Long Nữ, đây là em trai anh, Đào Đào.” Tần Chi Dương giới thiệu đơn giản, Long Nữ mỉm cười chào.

Cậu nhóc không nói năng gì, đưa mắt đánh giá Long Nữ từ trên xuống dưới, đang định mở miệng thì điện thoại của Long Nữ reo.

“Anh đi đâu rồi?” Long Nữ cười với hai người rồi quay đi nghe điện thoại.

“Ồ em xuống đi, đúng lúc có chút việc nên anh không lên nữa.”

“Được, em xuống đây.”

Long Nữ cúp điện thoại, quay lại nói với Tần Chi Dương: “Chi Dương, hôm nào mình tụ tập một trận nhé, hôm nay bạn em đang chờ ở dưới, số của em là 13509040904, nhớ đấy.” Nói xong rồi cô quay sang cậu nhóc mặt nặng trịch trịch: “Rất vui được gặp cậu em, gặp lại sau.” Vây vây tay, Long Nữ quay lại chỗ ngồi lấy túi xách rời đi.

Nhìn theo hướng Long Nữ đi khuất, cậu ta mặt vẫn nặng trịch trịch hỏi: “Anh, con bé đó là ai vậy?”

Tần Chi Dương khẽ cười nói: “Không phải con bé, cô ấy hơn em bốn tuổi đấy.”

“Hừ, một con nhóc, hôm trước còn khóc một trận bù lu bù loa kinh thiên động địa.” Cậu ta nhếch mép cười nói.

Tần Chi Dương nghe không hiểu, cũng không hỏi lại. Anh mới từ Mỹ về vài hôm, hôm nay tình cờ gặp Long Nữ anh thực sự rất bất ngờ, cũng rất vui. Như vậy tức là anh cũng sắp được gặp lại người khiến anh nhớ nhung mong mỏi.

Long Nữ chạy ra tới sảnh, vẻ rất không hài lòng, bữu môi không muốn lên xe, đứng trước cửa trông mắt với Đào Nhiên với vẻ tức giận rất đáng yêu. Đào Nhiên xuống xe vừa cười vừa hỏi: “Sao thế?”

“Này anh làm gì mà chạy mất hút vậy? Em là con gái mà, sao có thể vứt em một mình ở đó như thế?” Long Nữ đã bốc đồng lên thì người bình thường không trị được, chắc chỉ có tên người sói Giang Đông là không chế được tình hình.

“Xin lỗi mà, thật sự là có chuyện.” Đào Nhiên điềm tĩnh giải thích, thực ra lúc ở dưới lầu anh trông thấy một chiếc xe quen mắt, nếu lên trên chắc chắn sẽ đụng phải người đó, mà anh lại đi cùng Long Nữ nên không tiện. Chỉ là anh không muốn thấy người khác nhìn thấy Long Nữ, cảm giác này rất kỳ cục, anh cũng không hiểu tại sao.

“Xin lỗi cái con khi.” Long Nữ khoanh tay quay người không thèm nhìn anh.

Mấy phút trôi qua, đột nhiên có một vật mềm mại cọ cọ vào mặt cô, sau đó nghe Đào Nhiên nén giọng nói: “Cô gái nhỏ xinh đẹp đừng giận nữa mà, người ta sợ đây này.”

Long Nữ bật cười quay đầu, liền thấy Đào Nhiên đang ôm một chú gấu bông trắng cao hơn mét bảy! Thì ra anh đi mua thứ này, mà không phải cũng chẳng sao, cô thích nhất là được tặng quà! Cô đưa tay cuồn luôn chú gấu vào lòng, ra sức sờ mặt nó, cười nói: “Nể tình khanh đáng yêu thế này, ai gia sẽ tha thứ cho khanh.”

Nhìn cô tươi cười vui vẻ như thế, Đào Nhiên cũng cười theo. Anh phát hiện chỉ cần ở bên cô đều sẽ được cười rất chân thật, niềm vui đó lấp đầy trái tim, thực sự làm anh rung động.

Trên chiếc xe BMW, Giang Đông lạnh lùng nhìn đôi trai gái phía trước, người con gái tươi cười hạnh phúc, người con trai vui vẻ triu mến. Bàn tay anh cuộn lại thành nắm đấm, giận dữ, còn có cả chua chát.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 13

Long Nữ ôm gấu bông về nhà, rất hớn hờ, rất hào hứng, ngây nga ngây ngô đặt gấu bông dưới thảm, rồi chạy vào trong phòng ôm gấu Teddy màu xám của mình ra, lại gọi cả Cầu Cầu tới, trông y như cái vườn thú mà cô là vật nhỏ bé nhất. Ngày mai là cuối tuần, cô không cần làm thêm, nằm trên thảm gối đầu lên bụng của Cầu Cầu xem tivi, một cảm giác không tệ.

Trác Lan trở về nhìn thấy một khung cảnh thật không biết nên cười hay mỉa. Hai con gấu bông, một con chó xù, một thân người bé xiu xiu đều đang nằm bò dưới đất. Cầu Cầu chỉ mở mắt nhìn cô chăm chăm. Người ta nói loài chó có linh tính, cái này cảm có sai, nó vẫn yên lặng, nằm im thín thít nhìn Trác Lan, sợ làm chủ nhân đang ngủ say của mình thức giấc.

Trác Lan đang định vào phòng ngủ thay quần áo thì thấy điện thoại của Long Nữ nhấp nháy. Thì ra cô nàng này để chế độ im lặng, bảo sao vừa rồi gọi mãi mà không thấy nghe máy, còn tưởng nàng ta chạy ra ngoài chơi. Cảm điện thoại lên thấy hiển thị “Rồng bá đạo đang gọi”, Trác Lan liếc nhìn Long Nữ đang cuộn một đống dưới đất, cảm điện thoại đi ra phía ban công.

“Sao mãi mới nghe máy?” Giọng nói lạnh căm căm vang lên, nhấn mạnh sự không hài lòng của Giang Đông.

“Cô ấy ngủ rồi, có chuyện gì?” Trác Lan chau mày, giọng nói mang chút bức bối. Chuyện của họ bao năm nay cô đều tận mắt chứng kiến hết, sự thờ ơ vô tâm của Giang Đông, sự cố gắng chăm chút, cố gắng lấy lòng của Long Nữ, cô thấy thật không đáng. Nhưng con bé ngốc nghếch đó luôn nằng nặc bảo vệ cho Giang Đông thật khiến cô không biết mình đúng hay là sai nữa.

“Em về rồi à?” Khẩu khí của Giang Đông vẫn bá đạo như thế, nhưng hơi có chút ngạc nhiên.

“Giang đại thiếu gia, thành phố B này có việc gì anh không biết không? Em đi Pháp mà anh cũng biết?” Trác Lan tự dưng thấy khó chịu, hoặc tại cú điện thoại phiền toái lúc nửa đêm này, hoặc tại kiểu đối xử của Giang Đông đối với Long Nữ, tóm lại là cô thấy bức mình.

“Có chứ. Em đưa vợ anh vào Thiên Hạo làm chân sai vặt, quãng cô ấy ở nhà một mình, em không biết cô ấy ngốc nghếch à, không biết cô ấy khờ lắm à, cô ấy xảy ra chuyện thì làm thế nào? Giang Đông có uy thế của kẻ vương giả khiến người ta phải sợ hãi.

Trác Lan sững người, chân sai vặt? Rõ ràng Long Nữ nói ở đó không tệ mà. Quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ xíu đang ngủ trong phòng khách kia, Trác Lan bỗng thấy sao thương quá. Quay người nhìn ra cửa sổ, cô thông thả nói: “Đầu tiên cô ấy không khờ cũng không ngốc, Long Nữ mà anh nhìn thấy là Long Nữ mà anh muốn thấy, không phải là con người thật của cô ấy. Anh đã từng hiểu cô ấy chưa? Anh có biết từ nhỏ tới lớn lớn thì cứ gì cô ấy cũng đúng thứ nhất không? Anh có biết ngoài chó ra thì cô ấy sợ tất cả các loài động vật không? Anh có biết cô ấy sợ chuột đến mức từng một tuần liền không dám xuống đất không? Anh có biết cô ấy đã từng được hâm mộ nhất trường không? Anh có biết cô ấy chưa từng yêu bao giờ thì đã lấy anh luôn rồi không? Anh có biết bất luận anh đối xử với cô ấy thế nào, cô ấy vẫn luôn đứng về phía anh hay không? Anh có biết cô ấy phải già vờ ngốc nghếch trước mặt anh không? Anh có biết cô ấy rất ghét mùi thuốc lá, nhưng vẫn gắng sức tìm hiểu tất cả các loại thuốc lá chỉ vì muốn anh vui không? Anh có biết cô ấy thích nhất là ca hát chứ không phải là billard không? Anh có biết cô ấy mong được chồng mình che chở biết bao chứ không phải là ngày ngày cô độc một mình không? Còn nữa, cô ấy đã không còn là vợ anh.” Trác Lan không hiểu sao hôm nay mình lại giận dữ như thế, tuôn ra một tràng. Đầu đây bên kia lặng thinh, chỉ nghe thấy tiếng thở của Giang Đông, cô không biết tâm trạng của anh đang thế nào.

“Nói với cô ấy, ngày mai bọn anh sẽ tới Quân Đế, chiều mai anh sẽ qua đón.” Giọng của Giang Đông có vẻ mệt mỏi, nói xong thì cúp điện thoại. Trác Lan đặt điện thoại một bên, châm thuốc nhìn lên bầu trời. Đã rất muộn, màn đêm yên tĩnh, đốm lửa bé nhỏ càng khiến khung cảnh thêm cô tịch lạnh lẽo. Cô ngưỡng mộ sự dũng cảm dành cho tình yêu của Long Nữ, ngưỡng mộ cô ấy có thể cố gắng hết sức giành lấy hạnh phúc cho mình. Vì thế cô luôn bảo vệ cô ấy, bảo vệ cuộc hôn nhân mà cô ấy cho rằng hạnh phúc. Còn cô thì sao? Cô còn có gì đây? Người mẹ duy nhất của cô đã rời xa cô, người cô yêu cũng đi mất... Nếu ngày đó cô dũng cảm một chút, có phải kết cục giờ sẽ khác?

Tiếng chuông cửa đánh thức Long Nữ, đã hơn mười giờ sáng. Cô mơ mơ màng màng ngồi dậy dụi mắt đi mở cửa, sau đó liền nhìn thấy thư ký của Giang Đông đang đứng nghiêm chỉnh trước cửa nhà, trên tay cầm hộp quà lớn, cung kính đưa hộp quà cho cô rồi chào đi luôn.

Long Nữ không hiểu gì, quay vào nhà, vừa đi vừa ngáp: “Cái gì không biết.”

“Ồi ôi ôi...đẹp quá!” Long Nữ giờ bộ đầm trong hộp lên la lớn. Trước đây cô chẳng mấy khi có cơ hội được mặc đầm dạ hội, chỉ có hồi đám cưới được mặc váy cưới. Cô không thích mấy vụ tiệc tùng nhậu nhề nên Giang Đông cũng không bao giờ đưa cô tới dự, anh dắt ai đi cùng thì cô không biết. Giờ mới thấy mình ngốc, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hỏi, cho rằng đó là tin tưởng, đó mới là tình yêu, giờ ngẫm lại, chỉ có một mình cô là không biết gì hết.

Bộ đầm dạ tiệc màu đen đơn giản, kiểu cổ thuyền hơi rộng bó sát phía ngực, phần vai được thiết kế lộ ra một chút, cái biên từ kiểu sườn xám, tà được xẻ tới hơn mười phân trên đầu gối, thêm đôi giày cao gót màu đen, chỗ nổi vẫn nổi, chỗ chìm vẫn chìm, không tệ.

“Tên đó cũng có thẩm mỹ đấy chứ, nhưng mặc đồ dạ hội mà chẳng hỏi cái gì thế này á?” Trác Lan đầu tóc bù xù bước từ phòng ngủ ra.

Long Nữ há hốc mồm hỏi: “Cậu về từ khi nào? Sao tớ chẳng biết?”

“Cậu? Người ta bóc cậu đem đi bán cậu cũng chẳng biết ấy chứ, ngu như lợn.” Trác Lan tròn mắt với cô, sau đó đưa điện thoại cho cô: “Tên ‘rồng bá đạo’ nhà cậu nói lát nữa tới đón, cậu chuẩn bị đi.” Nói xong quay đầu trở về phòng ngủ.

Long Nữ đột nhiên nhảy cẫng lên, lao vào phòng ngủ, leo luôn lên giường, hai tay chống cằm hào hứng hỏi: “Đản Đản, cậu có nhớ Tần Chi Dương không?”

Trác Lan ngây người, trừng mắt lờm: “Tớ nhớ anh ta làm gì, rảnh lắm hả?”

“Điều toa, chắc chắn cậu vẫn nhớ anh ấy, nếu không tại sao mấy năm nay vẫn không thèm yêu ai?” Long Nữ bĩu môi nhìn Trác Lan chằm chằm, không muốn bỏ lỡ bất kỳ biểu cảm nào của Trác Lan.

Trác Lan quay lưng lại, giọng nói buồn buồn: “Tớ phải ngồi hơn mười tiếng máy bay đấy, mệt chết mất, cậu mau đi chuẩn bị đi, đừng để mẹ cậu nhìn ra sơ hở gì.” Sau đó chẳng nói thêm câu gì nữa.

Long Nữ nhìn bộ dạng của Trác Lan, trong lòng cũng thấy khó chịu, bực bội vứt một tờ giấy cho cô, nói: “Anh ấy về rồi, số của anh ấy đấy, gặp hay không tùy cậu.” nói rồi đi thẳng ra ngoài.

Một lúc lâu sau Trác Lan mới trở mình, cầm mẫu giấy lên nhìn một lát, chẳng biết có phải gắng sức nhìn quá hay không mà trước mắt bỗng nhòa dần, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Long Nữ cũng không quay vào, cô biết Trác Lan cần thời gian, lúc trước cô cũng vậy đấy thôi. Chuẩn bị xong thì cũng mười hai giờ, điện thoại đổ chuông, cô nhấc điện thoại cười nói: “Người đẹp, gì thế?”

“Hà hà, tiểu mỹ nhân, đang làm gì vậy?” Tiếng cười của Đào Nhiên từ đầu bên kia vọng tới khiến người khác rất dễ chịu.

“Hi hi, sắp ra ngoài đây, có chuyện gì không?”

“Ồ, cũng không có gì, rảnh thì đi ăn KFC thôi.”

“OK, người đẹp thật hiểu ý người khác, gọi lại sau nhé, bye bye.”

Long Nữ vừa cúp máy thì Giang Đông gọi tới, hôm nạt tâm trạng của anh có vẻ tốt, giọng dịu dàng được mấy phần: “Đã xong chưa? Anh đang ở dưới lầu.”

“Vâng, em xuống ngay.” Giọng nói của Long Nữ hơi gượng gạo, cái tên này hôm nay làm sao vậy, dịu dàng? Từ nay không hợp với anh. Tối khi cô xuống dưới lầu, liền thấy Giang Đông mặc bộ âu phục đứng cạnh xe, tuần mỹ hết một đế vương, uy thế đó từ xa truyền tới. Cô mở to mắt đứng nhìn, dụi dụi mắt để nhìn rõ hơn, anh thực sự đang cười

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 14.1

Long Nữ lên nhìn Giang Đông suốt đường đi, thực sự anh đã cười sao? Hơn thế còn cười rất vui. Uống nhầm thuốc à? Không phải chứ, sức khỏe anh rất tốt. Mộng du? Không thể nào, ban ngày ban mặt thế này. Chẳng lẽ vì phải gặp bố mẹ nên lại gãi vờ trở về bộ dạng người tốt? Ồ, cái này dễ lắm. Sau

khi rút ra kết luận, Long Nữ thẳng người nhìn về phía trước, tự nhiên cũng thấy vững dạ hơn. Hừ cũng có lúc anh phải sợ em

Tâm trạng của Giang Đông hôm nay rất tốt. Cảnh tượng tối qua khiến anh ủ ê mất cả buổi, tới giờ vẫn chưa hết. Nhưng những lời nói của Trác Lan làm anh suy nghĩ rất nhiều. Hồi xem mặt, anh chỉ thấy cô gái này không khiến người khác khó chịu, sẽ không khiến anh bức mình cái gì. Dần tiếp xúc, anh nhận ra cô là một cô gái rất trong sáng nhạy cảm, thường cảm động vì những chuyện rất nhỏ. Những chuyện đó trong mắt anh đều là những chuyện vặt vãnh chẳng đáng bận tâm. Anh quyết định lấy cô đúng là có tác động từ phía gia đình, nhưng hơn cả là vì vẻ hiền lành ngoan ngoãn của cô rất dễ gọi lên ham muốn bảo vệ của anh. Nhưng rồi anh nhận ra hình như chỉ có mình anh là đang bắt nạt cô, chứ chẳng có ai dám động vào cô hết. Mà hành động bắt nạt đó trong suy nghĩ của anh thì chẳng qua chính là một cách giải thích khác cho sự yêu thương. Rõ ràng cách này không được quần chúng chấp nhận.

Sau khi lấy nhau cô rất nghe lời, rất hiểu chuyện, không bao giờ gây phiền phức, thỉnh thoảng có nổi vài cơn tam bành nho nhỏ, anh chưa kịp dỗ dành thì đã hết mất rồi. Anh chỉ cho rằng cô như vậy để cho người khác phải lo lắng, cảm thấy quyết định của mình là đúng đắn, cuộc hôn nhân của mình là thành công, vì cô quan tâm tới anh nhưng không hề làm phiền anh. Tóm lại, là một người vợ thì Long Nữ được điểm tối đa. Nhưng cô gái nhỏ bé trước giờ hiền lành dịu dàng, nói năng không dám lớn tiếng kia, xông vào văn phòng làm việc của anh đòi li dị. Hôm đó chắc chắn cô đau lòng lắm, nước mắt long lanh nhưng kiên cường ngẩng cao đầu không để cho nó rơi xuống. Hôm đó, lần đầu tiên anh phải xem xét lại cô vợ nhỏ của anh, cô gái nhỏ hơn anh tám tuổi, vừa mới tốt nghiệp thì lấy anh. Ngày mà vợ kịch âm ỉ trong cơn mắt của anh trở thành hiện thực, anh nhìn thấy cô khóc rất thương tâm. Anh đau lòng, nhưng anh không bước tới để an ủi cô, anh có kiêu hãnh của anh, sự kiêu hãnh của một người đàn ông không thể cúi đầu.

Anh biết cô làm việc tại Thiên Hạo. Anh cho rằng cô chẳng thể nào gắng gượng được quá ba bữa. Người sống trong nhung lụa đã quen, giờ ngày ngày lại bị người ta sai khiến, nhưng cô lại kiên trì được. Hôm qua anh đi gặp khách hàng, nhìn thấy cô cười nói với người đàn ông đó, nụ cười thuần khiết, nụ cười hạnh phúc, bầu trời đêm dường như có được nụ cười của cô chiếu sáng. Khoảnh khắc đó, anh mới biết mình đã mất đi thứ quý giá nhường nào.

Tới cửa Quán Đế, nhân viên phục vụ bước tới mở cửa. Nơi này là hội sở tư nhân thuộc về nhà họ Giang. Về hoa lệ xa xỉ bao trùm phong cách thiết kế. Tầng hàng siêu xe đậu chỉnh tề phía trước âm thầm tuyên bố sự giàu sang của các vị khách hàng tới đây. Long Nữ đã từng tới, nhưng là hai năm trước, khi đám cưới của họ tổ chức tại đây. Trở lại chôn xưa cô không biết nên có cảm giác gì.

Giang Đông mỉm cười cúi đầu cảm tay Long Nữ nhẹ nhàng đặt lên cánh tay mình, đưa cô đi vào hội quán, không để ý tới vẻ kinh ngạc của cô. Long Nữ từng bước từng bước theo anh. Hôm nay anh thực sự rất khác, biết quan tâm tới cô, biết cười với cô, đúng là quá kỳ lạ.

Long Nữ vừa đi vừa nghĩ, đây có phải là làm tiệc ba tháng cho trẻ con không vậy, có vẻ hơi bị long trọng quá. Nhưng bé con đó đúng thật rất đáng yêu. Nếu hai người họ không ly hôn có phải cũng sẽ có một bé con xinh xắn như vậy không? Nghĩ tới đây, Long Nữ lắc đầu thật mạnh, ngu ngốc. Sao lại nghĩ chuyện này, phải có tự trọng, nhớ thật kỹ ngựa tốt, không ăn cỏ đã giẫm qua.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Chương 14.2

Lúc tới sảnh lớn, lập tức có mấy người đến chào hỏi Giang Đông, Long Nữ đứng ở một bên nhìn anh gật đầu, mỉm cười, khách khí trò chuyện. Giang Đông này cô không quen, đây là một người đàn ông hoàn toàn xa lạ. Mọi người âm thầm đánh giá Long Nữ, Giang Đông thường đưa các cô gái khác nhau đến dự những buổi tiệc, chẳng ai dám nói chắc, đây có phải là Giang phu nhân chính hiệu hay không. Hai năm trước, mọi người đều biết Giang Đông cưới một cô gái trẻ, bao nhiêu mỹ nữ giai nhân vì chuyện này mà đau lòng khóc lóc, nhưng Giang Đông đặc biệt bảo vệ cô nàng thiếu phu nhân đó, vì thế rất ít người biết mặt cô.

Đúng lúc Long Nữ bị người ta nhìn ngó đến phát rầu, Giang Nam khoác tay Diệp Tử đi về phía hai người họ. Từ sau khi kết hôn, Giang Nam tròn trịa lên trông thấy. Vốn đã là mỹ nhân, sinh con đầu lòng xong lại càng thêm mặn mà. Diệp Tử đi bên cạnh cũng đẹp trai tuấn tú thuộc hàng đầu trong đẳng mày râu. Giang Nam mặc bộ đầm dạ hội màu đỏ, Diệp Tử mặc âu phục thủ công màu đen giống Giang Đông. Một đen một đỏ rực rỡ nổi bật.

“Sao hai em bây giờ mới tới? Ba mẹ và vợ chồng bác Long đều đang ở trong rồi.” Giang Nam trách cứ, nhưng niềm hạnh phúc trong mắt thì không thể nào che giấu được.

“Tại Long Nữ đây, dậy muộn, trang điểm mất cả buổi.” Giang Đông mỉm cười ôm Long Nữ vào lòng, ánh mắt tràn đầy sự chiều chuộng. Mọi người vậy là tự hiểu, hồi hã tới chào hỏi Long Nữ một điều Giang phu nhân hai điều Giang phu nhân khiến cô càng thêm méo mặt. Nhưng cô không nói gì, hoàn cảnh thế này cứ phối hợp là hơn. Cô khẽ thở dài một hơi, đang định cùng Giang Nam đi vào trong thì nghe thấy Diệp Tử cười với ai đó phía sau cô, nói lớn: “Tên tiêu tử, sao giờ cậu mới tới?”

Giang Nam cũng cười nói: “Đào Nhiên, cậu được lắm, đám tới trễ.”

“Ha ha, đâu dám. Tại tắc đường quá.” Giọng nói của người mới tới hòa nhã dễ nghe, tiếng cười trong như ngọc. Long Nữ ngo ngắc, không phải chứ, không trùng hợp vậy chứ. Cô không dám quay đầu nhìn, nhân lúc mọi người không chú ý liền lủi vào trong, nào ngờ Diệp Tử đang nói chuyện với Đào Nhiên lại đột ngột nhìn cô cười gọi: “Long Nữ, tới gặp bạn chí cốt của anh rồi này.”

Long Nữ ngây ra mất hai giây, chau mày cắn răng quay lại, cúi đầu đi tới chỗ mấy người kia. Giang Đông ôm lấy eo cô, cúi đầu khẽ nói bên tai cô: “Sao thế, em thấy không khỏe à?”

Long Nữ cắn môi, trong bụng lo như lửa đốt, sao Đào Nhiên lại tới đây, sao anh ta lại là bạn chí cốt với Diệp Từ, sao lại đen đủi thế này! Hành vi này của cô có bị tính là lừa gạt bạn bè không? Khó khăn lắm mới có được người bạn, người đẹp ơi xin hãy thứ tha, có dịp nhất định em sẽ giải thích! Nghĩ mãi nghĩ mãi, Long Nữ ngẩng phắt đầu lên, hai mắt mở lớn nhìn Đào Nhiên, nặn mãi mới ra câu: “Chào anh.”

Đào Nhiên vừa thấy dáng người cô gái kia quen quen, thấy cô chậm chậm quay người, cứ như phải dùng toàn bộ sức lực để quyết định, lại thấy cô đột ngột ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh to tròn, đúng là cô ấy. Khoảnh khắc đó anh bật cười, cười quỵn rũ, cười dịu dàng đáp lại một câu: “Xin chào!”

Long Nữ không biết có phải Đào Nhiên giận cô rồi hay không, nụ cười đó rất đẹp, nhưng nhìn vào lại thấy rất trống rỗng, khiến người ta cảm thấy sợ. Cô ngây ra, đang không biết nói gì thì bàn tay ôm eo của Giang Đông bỗng siết chặt hơn, nhưng anh vẫn tươi cười nói: “Vẻ đẹp của Tổng giám đốc Đào thật khó ai sánh kịp, cô vợ nhỏ của tôi đây cũng bị anh làm cho mê mẩn rồi.”

“Đâu có, Giang phu nhân cũng rất đẹp.” Đào Nhiên cười lớn, nhưng càng làm cho người ta cảm thấy lạnh hơn, đáng sợ hơn. Long Nữ vẫn cúi đầu không dám nhìn lên, nhưng vừa rồi Giang Đông gọi anh ta là gì? Tổng giám đốc Đào? Không phải anh ta chỉ là một nhân viên quèn thôi sao? Tất cả chuyện này là thế nào?

Diệp Từ nhận ra vấn đề giữa bọn họ, vội vàng đổi chủ đề, kéo Đào Nhiên đi vào bên trong. Giang Nam cũng bảo Giang Đông và Long Nữ mau đi vào. Long Nữ bộ dạng đáng thương, trong bụng đang nghĩ xem phải làm thế nào, chắc chắn bị chửi là con khốn nói láo rồi. Giang Đông đáng ghét, sao anh phải rêu rao khắp nơi tôi là vợ anh, rõ ràng tôi đâu có phải?

“Long Nữ, sao thế?” Giang Đông nhìn theo bóng Đào Nhiên đã khuất, quay ra nhìn Long Nữ đang bĩu môi ỉu xiu, khoe môi anh khẽ thoáng một tia cười ẩn ý.

“Không có gì, đi thôi.” Long Nữ thở dài một tiếng rồi đuổi theo Giang Nam, còn lại một mình Giang Đông đi phía sau. Giang Đông nhìn theo bóng cô, chau mày, cô để tâm đến tên đồ thể cơ à! Anh sao có thể dung túng cho cô được, Cô là của anh, đừng hòng ai đụng được vào.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chương 15.1

Nhân vật chính hôm nay, cô bạn Nữ Nữ, xuất hiện chưa tới năm phút thì bị bế đi luôn. Sau đó là một tập đoàn người bắt đầu chen chúc chen anh, tới dự toàn những nhân vật cực kỳ hiển hách. Bên bàn chính có ông Giang và ông Diệp - Diệp Cảnh Thiên, ngồi vị trí chủ tọa, sau đó là bà Giang, Diệp Từ, Giang Nam, Đào Nhiên. Bên này cũng theo thứ tự đó có ông Long, bà Long, Giang Đông, Long Nữ, vì thế lúc này Long Nữ cực kỳ không thoải mái, bị Giang Đông và Đào Nhiên kẹp giữa, sống bên nước sâu bên lửa bỏng. Giang Đông lại còn liên tục gấp đồ ăn cho cô, chăm chút từng ly, càng khiến cô không chịu nổi. Đào Nhiên chẳng ăn gì, toàn ngồi uống rượu. Chỗ nào nhiều đàn ông chỗ đó tất lắm rượu, nhất là khi có ba ông già đều thuộc hàng yêu thích rượu trắng, thế nên trên bàn đầy những rượu Mao Đài. Long Nữ không thích mùi rượu, vừa cay vừa nồng, không biết uống vào ngon ở đâu.

“Hôm nay Đông Từ thể hiện tốt lắm, xem ra đúng là do Long Nữ nhà ta dạy bảo tốt.” Bà Giang vừa cười vừa nhìn Giang Đông đang rót nước hoa quả cho Long Nữ với vẻ hài lòng lắm.

“Đúng thế. Tính tình trước đây của Đông Từ phải sửa đi, nếu không ngày nào đó Long Nữ bức lên thì chắc chắn em sẽ biết tay.” Giang Nam vui vẻ tiếp lời luôn. Lúc này mặt mũi Giang Nam đã đỏ bừng, có vẻ uống đã nhiều rượu rồi.

“Hà hà, chị, không phải chị toàn bắt nạt anh rể đấy thôi. Long Nữ nhà em đâu có như chị.” Giang Đông cũng có vẻ uống nhiều, trông rất vui vẻ, lúc nói chuyện còn nắm lấy tay Long Nữ.

“Đông Từ, cũng vừa vừa thôi, đừng có chiều nó thành quen.” Ông Long mở lời là thấy gia trưởng uy nghiêm.

Long Nữ đã trơ luôn rồi, muốn nói gì thì nói, dù gì thì cô cũng không thể nói cho rõ ràng được nữa. Giang Đông có can diễn kịch thật đến mức này không, qua qua thôi là được rồi. Sớm muộn gì chuyện cũng sẽ bại lộ, tốt nhất cô phải nghĩ xem làm thế nào để hã con lừa gian của ba mình.

Lúc mọi người đang bàn thảo luận chuyện của Giang Đông và Long Nữ, Diệp Từ nhận thấy hôm nay Đào Nhiên rất trầm, không giống phong cách thường thấy ở cậu ta. “Sao thế?” Diệp Từ nghiêng người hỏi.

“Không sao, hôm qua ngủ không được ngon. : Đào Nhiên nhỏ giọng trả lời. Bản thân anh cũng không biết mình làm sao khi nhìn thấy Long Nữ ngồi bên Giang Đông, anh lại thấy tức giận, cảm giác như bị lừa. Nhưng trong đó còn có một tâm trạng mà anh không hiểu nổi, có chút buồn bã, chút kích động muốn kéo cô lại. Bữa ăn này anh ăn mà không biết hương vị ra sao. Giang Đông bận rộn chăm sóc cho Long Nữ, thế thì quan hệ của bọn họ chắc không tệ. Vậy về oán thán mà Long Nữ đôi lúc để lộ ra có nghĩa là gì? Tại sao cô không sống trong biệt thự của nhà họ Giang mà lại ở trong một căn hộ riêng? Tại sao cô phải tới làm việc trong Thiên Hạo? Bao dấu chấm hỏi trong đầu anh đều không có đáp án.

“Tổng giám đốc Đào, tôi uống cùng anh một chén, Đông Nam chúng tôi có thể được hưởng chút hương hoa của ‘Tinh phẩm phong Lâm’ thực sự phải cảm ơn anh.” Không biết Giang Đông đột nhiên đứng giữa Long Nữ và Đào Nhiên từ lúc nào, nâng ly rượu nhìn Đào Nhiên, nhưng đôi mắt thâm sâu thì

trần ngập hàn ý, tất nhiên chỉ có một mình Đào Nhiên nhận ra.

Đào Nhiên là kiểu người giống như Giang Đông, lẫn lộn trên thương trường bao nhiêu năm nên thành tinh. Tuy lúc này trong lòng không thích thú gì, nhưng vẫn đứng dậy nâng ly, cười nói: “Có thể hợp tác cùng Đông Nam là vinh hạnh của Thiên Hạo. Nhưng hôm nay chúng ta không nên bàn việc công.”

“Ha ha, tôi không đứng rồi, tôi tự phạt một ly.” Nói xong Giang Đông liền uống cạn ly rượu. Long Nữ thấy xót cho cái dạ dày thay cho anh, đẩy là chén vại đầy, là rượu trắng đầy. Tên này bình thường thông minh lắm cơ mà, hôm nay làm sao thế. Cô còn chưa kịp rút ra kết luận thì số khổ ập tới, chỉ nghe thấy Giang Đông dùng giọng nói hoàn mỹ của anh nói vọng phía trên đầu cô: “Long Nữ, cùng anh uống với Tổng giám đốc Đào một ly.”

Đầu Long Nữ ong lên một tiếng. Gì thế này? Sao lại kéo cô vào? Lúc cô còn đang miễn cưỡng đứng lên thì lại nghe Giang Đông nói: “Đứng rồi, ba mẹ còn chưa biết, Long Nữ nhà ta đã đi làm rồi, làm trong phòng Kế hoạch của công ty Thiên Hạo, chỗ Tổng giám đốc Đào.”

“VẬY Ờ? THẢO NÀO THẤY LONG NỮ GIÀ DẶN. TIẾP XÚC NHIỀU VỚI XÃ HỘI LÀ VIỆC NÊN LÀM, CẢ NGÀY RU RÚ TRONG NHÀ CŨNG KHÔNG TỐT.” Giang Nam lúc đầu hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn cười bảo rằng như thế không tệ, Trưởng bối cũng đồng tình. Nhưng rõ ràng lo lắng nhiều hơn kinh ngạc.

Bà Giang nói: “Đi làm cũng tốt, nhưng vừa mới nói muốn sinh con mà, tại sao đi làm?” Long Nữ cười gượng, cúi đầu vâng dạ. Giang Đông quả là giáo hoạt, đập cô một gậy như vậy, cô còn quá non nếu muốn đọ với anh.

Đào Nhiên nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của Long Nữ. Anh bỗng có chút không hiểu cô gái này. Cô hôm nay không giống với cô gái hoạt bát đáng yêu kia. Cô hôm nay như vật đính kèm của Giang Đông. Bất luận là thân xác hay linh hồn, đều làm theo Giang Đông. Hơn nữa còn có thể nhận ra cô đang không vui. Nhưng anh rất nhanh chóng dừng suy nghĩ của mình lại, bất luận cô có vui hay không? Tất cả đều không liên quan tới anh, quan hệ của anh và cô ta chẳng qua chỉ là qua đường mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 15.2

Long Nữ nâng ly nước quả lên, hơi chau mày. Biểu cảm nhỏ xíu này không lọt khỏi mắt của Đào Nhiên. Anh nhớ lúc đi ăn với cô, cô nói cô ghét nhất là nước đào. Giang Đông rõ ràng không phải là ông chồng đạt chuẩn rồi, chuyện này mà cũng không biết!

Đào Nhiên ngắm nhìn cặp vợ chồng đẹp đôi trước mặt, không nói gì, uống cạn ly rượu. Giang Đông cũng uống hết một chén nữa, còn Long Nữ thì nhấp môi một ngụm nhỏ nước quả, mỉm cười ngồi xuống, tiếp tục xem những người khác chúc nhau, chén tạc chén thù. Cô như thể không hề có liên quan gì với không khí náo nhiệt này, một mình yên lặng ngồi đó. Giang Đông và Đào Nhiên cứ như đang phân tranh cao thấp, hết chén này đến chén kia, làm cô ngồi giữa thấy rất khó chịu, đành lấy cớ đi rửa tay để ra ngoài hít thở chút không khí.

“Giang phu nhân? Hà hà, hóa ra gia thế của em lại lớn như vậy, không lẽ em đang thâm nhập trại địch?” Ở lối rẽ của hành lang, Đào Nhiên tựa người vào tường, tay gõ gõ điều thuốc, vì uống quá nhiều rượu nên làn da mịn màng của anh hơi đỏ lên, ánh mắt cũng không sáng ngời như bình thường mà có phần mơ màng, nhưng trông lại càng mê hồn.

“Anh hiểu lầm rồi, em... Em sẽ giải thích với anh sau, mà anh nói gì cơ, em không hiểu?” Long Nữ muốn nói thật, nhưng cô không thể. Quan hệ giữa Đào Nhiên và Diệp Tử thần thiết như vậy, lỡ bị lộ ra thì chết chắc.

“Không hiểu? “Tinh phẩm phong lâm” em có tài liệu đúng không nhỉ? Hôm đó tôi thấy em cầm tài liệu đó, đều có liên quan tới “Tinh phẩm phong lâm”. Giang Đông cũng mạnh tay nhí, để cô vợ bé bỏng xinh xắn thế này đi nằm vùng, anh ta thực sự đánh giá tôi cao quá rồi.” Đào Nhiên không hiểu tại sao mình cảm thấy tức giận như vậy. Anh từng bước từng bước tiến sát, ép cô không còn đường lui, từ cao trông xuống mà chất vấn cô.

Long Nữ hơi hoang mang, anh nói gì vậy, tập tài liệu đó rõ ràng là dự án cô tự viết, nhưng mà vừa rồi ý của Giang Đông nói tức là Đông Nam cũng tham dự phát triển “Tinh phẩm phong lâm”. Không phải chứ, lúc đầu anh đâu có trúng thầu, chuyện này rốt cuộc là sao? Cô còn chưa nghĩ ra thì Đào Nhiên đã trực tiếp chất vấn: “Có phải em thấy tôi rất dễ lừa? Có phải em thấy em thông minh lắm? Ngày ngày xem tôi bị em đùa cợt vui lắm?”

Ban đầu Long Nữ còn cảm thấy chút áy náy, nghe Đào Nhiên nói đến đây thì máu nóng dồn lên đầu. Cô trêu ai, chọc ai chứ? Làm gì mà cả hai người đều ức hiếp cô? Làm mềo ngoan cũng khó sống, không nổi nóng xem ra không được!

“Này đủ rồi nhé. Thứ nhất tôi nói tôi không quen Giang Đông lúc nào? Tôi nói Giang Đông không phải chồng của tôi lúc nào? Nói tôi không phải là vợ của Giang Đông lúc nào? Thứ hai, tôi chỉ là một nhân viên quèn, liệu có thể trộm được tài liệu gì? Anh không có óc à? Anh không có óc thì quản lý Thiên Hạo kiểu gì? Anh không có óc thì cũng đừng si nhục trí thông minh của tôi. Thứ ba, anh là Tổng giám đốc của Thiên Hạo, anh là Đào Nhiên, nhưng tôi có biết không? Anh trách móc tôi mà không nghĩ tới việc chính bản thân anh cũng có cái sai sao?” Long Nữ mở trừng đôi mắt to của mình hét lên với anh. Dùng sức quá nên hơi mặt, cô hít lấy hít để không khí, nhưng khuôn mặt với thái độ quyết không nhượng bộ đã thể hiện rõ lập trường của cô.

Đào Nhiên bị cô bật lại không nói được gì, nhưng sự tình đúng như cô nói. Không đúng, sao cô gái này lại thay đổi nhiều như vậy, người vừa rồi ở trong phòng có vẻ rất ngoan ngoãn đó không phải là cô sao? Người chỉ vâng vâng dạ dạ để Giang Đông chỉ huy đó không phải là cô sao? Người đang ở trước

mặt anh bây giờ mới chính là Long Nữ mà anh quen biết, cô gái nhiệt tình, dễ thương, ngày ngày gọi anh là “người đẹp.”

“Này, anh ngốc luôn rồi à?” Long Nữ nhìn vẻ hoang mang tốt độ của Đào Nhiên, đưa tay hươu hươu trước mặt anh, anh vẫn không động đậy. Cô hơi lo lắng nên khí thế tụt xuống luôn, nhỏ giọng: “Không phải bị dọa cho sợ luôn rồi đấy chứ, đừng quần chuyện của em nữa, em phải đi đây!” Nói rồi quay người chạy vào phòng tiệc. Đào Nhiên nhìn theo bước chân vội vàng hấp ta hấp tấp của Long Nữ, thực không biết nên cười hay nên bực.

Đào Nhiên không quay lại phòng tiệc, nhân viên phục vụ đi vào nói anh có việc nên về trước. Phía trong mọi người náo nhiệt cũng đã đủ, lần lượt ra về. Long Nữ vẫn không buồn đoái hoài tới Giang Đông cho đến lúc về tới nhà Trác Lan. Giang Đông vừa dừng xe, cô lập tức quay qua nhìn anh chăm chăm, nghiêm túc nói: “Anh đừng ép người quá đáng.”

“Anh bắt nạt em khi nào?” Giang Đông châm một điếu thuốc, vẻ rất vô tội.

“Anh đang bắt nạt em” Long Nữ mở mắt thật lớn nói.

“Vậy em nói xem anh bắt nạt em như thế nào?” Giang Đông cười cười. Anh sau khi có chút rượu vào lại càng thêm vẻ tiêu sái khó nói thành lời.

“Em không biết, chính anh đang bắt nạt ức hiếp em, em ghét anh.” Long Nữ thực sự bực mình tới mức không chịu nổi, nói xong câu này liền quay người xuống xe. Nhưng cô vừa bước được vài bước thì lại quay đầu, ngại ngùng nói với anh: “Anh đi từ từ thôi, về nhà nhớ uống thuốc, đừng để bị đau dạ dày.” Nói rồi không đợi Giang Đông có phản ứng liền chạy đi. Cái tướng chạy mang giày cao gót lại càng khó coi. Giang Đông bật cười thành tiếng, sao giờ anh mới nhận ra cơ vợ nhỏ của mình đáng yêu thế này, không sao, vẫn kịp.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 15.3

Long Nữ nâng ly nước quả lên, hơi chau mày. Biểu cảm nhỏ xíu này không lọt khỏi mắt của Đào Nhiên. Anh nhớ lúc đi ăn với cô, cô nói cô ghét nhất là nước đào. Giang Đông rõ ràng không phải là ông chồng đạt chuẩn rồi, chuyện này mà cũng không biết!

Đào Nhiên ngấm nhìn cặp vợ chồng đẹp đôi trước mặt, không nói gì, uống cạn ly rượu. Giang Đông cũng uống hết một chén nữa, còn Long Nữ thì nhấp mỗi một ngụm nhỏ nước quả, mỉm cười ngồi xuống, tiếp tục xem những người khác chúc nhau, chén tạc chén thù. Cô như thể không hề có liên quan gì với không khí náo nhiệt này, một mình yên lặng ngồi đó. Giang Đông và Đào Nhiên cứ như đang phân tranh cao thấp, hết chén này đến chén kia, làm cô ngồi giữa thấy rất khó chịu, đành lấy cớ đi rửa tay để ra ngoài hít thở chút không khí.

“Giang phu nhân? Hà hà, hóa ra gia thế của em lại lớn như vậy, không lẽ em đang thâm nhập trại địch?” Ở lối rẽ của hành lang, Đào Nhiên tựa người vào tường, tay gõ gõ điếu thuốc, vì uống quá nhiều rượu nên làn da mịn màng của anh hơi đỏ lên, ánh mắt cũng không sáng ngời như bình thường mà có phần mơ màng, nhưng trông lại càng mê hồn.

“Anh hiểu lầm rồi, em.. Em sẽ giải thích với anh sau, mà anh nói gì cơ, em không hiểu?” Long Nữ muốn nói thật, nhưng cô không thể. Quan hệ giữa Đào Nhiên và Diệp Tử thân thiết như vậy, lỡ bị lộ ra thì chết chắc.

“Không hiểu? “Tinh phẩm phong lâm” em có tài liệu đúng không nhỉ? Hôm đó tôi thấy em cầm tài liệu đó, đều có liên quan tới “Tinh phẩm phong lâm”. Giang Đông cũng mạnh tay nhí, để cô vợ bé bỏng xinh xắn thế này đi nằm vùng, anh ta thực sự đánh giá tôi cao quá rồi.” Đào Nhiên không hiểu tại sao mình cảm thấy tức giận như vậy. Anh từng bước từng bước tiến sát, ép cô không còn đường lui, từ cao trông xuống mà chất vấn cô.

Long Nữ hơi hoang mang, anh nói gì vậy, tập tài liệu đó rõ ràng là dự án cô tự viết, nhưng mà vừa rồi ý của Giang Đông nói tức là Đông Nam cũng tham dự phát triển “Tinh phẩm phong lâm”. Không phải chứ, lúc đầu anh đâu có trúng thầu, chuyện này rốt cuộc là sao? Cô còn chưa nghĩ ra thì Đào Nhiên đã trực tiếp chất vấn: “Có phải em thấy tôi rất dễ lừa? Có phải em thấy em thông minh lắm? Ngày ngày xem tôi bị em lừa gạt vui lắm?”

Ban đầu Long Nữ còn cảm thấy chút áy náy, nghe Đào Nhiên nói đến đây thì máu nóng dồn lên đầu. Cô trên ai, chọc ai chứ? Làm gì mà cả hai người đều ức hiếp cô? Làm mềo ngoan cũng khó sống, không nổi nóng xem ra không được!

“Này đủ rồi nhé. Thứ nhất tôi nói tôi không quen Giang Đông lúc nào? Tôi nói Giang Đông không phải chồng của tôi lúc nào? Nói tôi không phải là vợ của Giang Đông lúc nào? Thứ hai, tôi chỉ là một nhân viên quen, liệu có thể trộm được tài liệu gì? Anh không có óc à? Anh không có óc thì quản lý Thiên Hạo kiểu gì? Anh không có óc thì cũng đừng si nhục trí thông minh của tôi. Thứ ba, anh là Tổng giám đốc của Thiên Hạo, anh là Đào Nhiên, nhưng tôi có biết không? Anh trách móc tôi mà không nghĩ tới việc chính bản thân anh cũng có cái sai sao?” Long Nữ mở trừng đôi mắt to của mình hét lên với anh. Dùng sức quá nên hơi mặt, cô hít lấy hít để không khí, nhưng khuôn mặt với thái độ quyết không nhượng bộ đã thể hiện rõ lập trường của cô.

Đào Nhiên bị cô bật lại không nói được gì, nhưng sự tình đúng như cô nói. Không đúng, sao cô gái này lại thay đổi nhiều như vậy, người vừa rồi ở trong phòng có vẻ rất ngoan ngoãn đó không phải là cô sao? Người chỉ vâng vâng dạ dạ để Giang Đông chỉ huy đó không phải là cô sao? Người đang ở trước mặt anh bây giờ mới chính là Long Nữ mà anh quen biết, cô gái nhiệt tình, dễ thương, ngày ngày gọi anh là “người đẹp.”

“Này, anh ngốc luôn rồi à?” Long Nữ nhìn vẻ hoang mang tốt độ của Đào Nhiên, đưa tay hươu hươu trước mặt anh, anh vẫn không động đậy. Cô hơi lo

lặng nên khí thế tụt xuống luôn, nhỏ giọng: “Không phải bị dọa cho sợ luôn rồi đấy chứ, đừng quán chuyện của em nữa, em phải đi đây!” Nói rồi quay người chạy vào phòng tiệc. Đào Nhiên nhìn theo bước chân vội vàng hấp ta hấp tấp của Long Nữ, thực không biết nên cười hay nên bực.

Đào Nhiên không quay lại phòng tiệc, nhân viên phục vụ đi vào nói anh có việc nên về trước. Phía trong mọi người náo nhiệt cũng đã đủ, lần lượt ra về. Long Nữ vẫn không buồn đoái hoài tới Giang Đông cho đến lúc về tới nhà Trác Lan. Giang Đông vừa dừng xe, cô lập tức quay qua nhìn anh chăm chăm, nghiêm túc nói: “Anh đừng ép người quá đáng.”

“Anh bắt nạt em khi nào?” Giang Đông châm một điếu thuốc, vẻ rất vô tội.

“Anh đang bắt nạt em” Long Nữ mở mắt thật lớn nói.

“Vậy em nói xem anh bắt nạt em như thế nào?” Giang Đông cười cười. Anh sau khi có chút rượu vào lại càng thêm vẻ tiêu sái khó nói thành lời.

“Em không biết, chính anh đang bắt nạt ức hiếp em, em ghét anh.” Long Nữ thực sự bực mình tới mức không chịu nổi, nói xong câu này liền quay người xuống xe. Nhưng cô vừa bước được vài bước thì lại quay đầu, ngại ngùng nói với anh: “Anh đi từ từ thôi, về nhà nhớ uống thuốc, đừng để bị đau dạ dày.” Nói rồi không đợi Giang Đông có phản ứng liền chạy đi. Cái tướng chạy mang giày cao gót lại càng khó coi. Giang Đông bật cười thành tiếng, sao giờ anh mới nhận ra cơ hội của mình đáng yêu thế này, không sao, vẫn kịp.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 16

Ngày hôm sau, Long Nữ tới công ty, thấy ánh mắt của mọi người là lạ. Lúc tới phòng Kế hoạch, Tiểu Lâm gườm gườm nhìn cô, hừ một tiếng khinh bỉ rồi đi lướt qua cô luôn. Cô tự xem xét, mấy ngày nay đã xử lý được không ít mâu thuẫn nội bộ rồi mà nhì. Đang trầm ngâm nghĩ ngợi thì điện thoại nội bộ đổ chuông, giọng lạnh băng của chị Giám đốc vang lên bảo cô lập tức vào gặp. Cô nhỏ nhẹ vâng một tiếng rồi vội đi về phía phòng Giám đốc.

Long Nữ bước vào liền cảm thấy có một luồng khí áp thấp, cô không lo lắng chút nào ngoan ngoãn đứng trước cửa chờ chị kia lên tiếng. Hôm qua lúc về nhà rồi cô còn suy nghĩ không biết hôm nay có cần đi làm không, dù gì hôm qua cũng đã hết vào mặt Tổng giám đốc của Thiên Hạo. Nhưng cô lại nghĩ, Đào Nhiên là một người đàn ông, không đến nỗi nhỏ mọn như thế, hơn nữa cô còn chưa được lĩnh tiền lương của công việc đầu tiên, sao có thể chạy mất dép như vậy. Vì thế sáng sớm hôm nay cô lại ngoan ngoãn dậy đi làm. Thế nhưng chị Giám đốc coi cô như thể là không khí. Hôm nay gọi cô tới, chả lẽ sự nghiệp kiếm miếng ăn của cô vừa bắt đầu đã phải đặt dấu chấm hết ư?

“Chút nữa em đi dọn dẹp đồ dùng đi.” Chị Giám đốc vẫn nhìn vào đồng hồ tài liệu, không ngừng đầu lên, nhưng giọng nói thì rất lạnh.

Long Nữ ngây người, trong lòng chửi thầm tên xấu xa kia, bụng dạ nhỏ mọn, sớm muộn gì cũng có ngày công ty này đi đời. Dám đuổi việc cô, tiền lương cô còn chưa lấy, cô còn chưa phát huy hết năng lực thực sự của mình, tên thói tha!

Chị Giám đốc thấy Long Nữ không có phản ứng gì, ngẩng đầu nhìn cô. Chiếc kính phản quang khiến cô không nhìn rõ đôi mắt của chị ta. Chị ta gấp tập tài liệu, khoanh hai tay lại, tựa người vào ghế từ từ đánh giá Long Nữ, nhìn tới mức làm Long Nữ mất tự nhiên.

“Chị đã xem bản kế hoạch của em, cũng rất tốt, vốn định điều em vào nhóm của chị, nhưng ...Ồi chao, chỗ này không giữ được em” Chị Giám đốc tiếp tục nói, trong giọng nói có mang chút tiếc rẻ. Long Nữ nhớ ra lần trước có để tập tài liệu trên bàn, chẳng lẽ chị ta đã nhìn thấy?

“Cảm ơn chị, em biết rồi, em sẽ đi thu dọn đồ đạc.” Số phận đã đến nước này, thì đi vậy, chỗ này không giữ cô thì có chỗ khác cần cô. Long Nữ quay người mở cửa rồi đi, lại nghe chị Giám đốc nói tiếp: “Em mang đồ lên tầng 35, chuyển đến phòng Tổng giám đốc làm việc.”

Long Nữ quay người, nghi hoặc, nhưng chị Giám đốc không để ý tới cô, tiếp tục mở tài liệu ra, chăm chú xem. Cô không nghe nhầm chứ, phòng Tổng giám đốc? Tức là cô được thăng chức? Tổng giám đốc? Đó chẳng phải là Đào Nhiên sao? Tên này chẳng lẽ muốn trực tiếp ra tay giày vò cô? Hừ đi thì đi, có gì chứ.

Long Nữ chờ gần hai tiếng đồng hồ bên ngoài phòng Tổng giám đốc, chẳng ai đoái hoài tới cô. À không, có em thư ký trưng mắt nhìn cô mấy lần. Cô đã hiểu tại sao sáng nay vừa tới công ty mọi người lại nhìn cô với ánh mắt như vậy. Thì ra lệnh truyền chuyển đã được thông báo từ sớm, hơn nữa còn thông báo cho toàn công ty. Điều chuyển một nhân viên còn con con có cần đến mức đó không? Rõ ràng Đào Nhiên đang muốn làm khó cô. Anh ta hiểu cô ghê, cô chính là đại biểu tiên phong quyết không bao giờ cúi đầu trước mọi thế lực xấu, đương nhiên thế lực xấu này không tính Giang Đông.

Phòng Tổng giám đốc cô chưa từng vào, nhưng nhìn gian phòng phía ngoài thấy cũng không tệ. Bộ sofa thấy rất êm, chắc là thường xuyên phải có người ngồi ở đây. Các thư ký trông rất xinh, ngoài em gái cứ lờm ngáy cô ra thì còn có một mỹ nữ khác rất được, trông sáng sủa nhanh nhẹn, phong cách không tệ, cũng tạm lọt vào mắt của Long đại tiểu thư. Cô đang rất nhàm chán ngồi đánh giá căn phòng này thì em thư ký xinh đẹp vẫn hào phóng lờm ngáy cô cười ngọt ngào mà rằng: “Vâng ạ, Tổng giám đốc Đào, em sẽ chuyển lời với cô ấy.”

“Tổng giám đốc Đào gọi cô vào, nhanh lên.” Kiểu phụ nữ lật mặt như lật giấy này khiến Long Nữ thấy gớm, vừa xong là tiên nữ giờ biến ngay thành ác quỷ được luôn, ôi trời ơi!

Long Nữ đứng lên chỉnh đốn trang phục, nhìn vào bóng mình phản chiếu trên tấm kính cửa sổ, hơi hơi cười, không tệ, cũng vào hàng gái xinh, sau đó ưỡn ngực thẳng đầu đi qua trước mặt cô nàng kia, lúc sắp bước vào cửa còn tặng cho cô ta một nụ cười tỏa nắng rực rỡ.

Phòng làm việc của Đào Nhiên rất khác phòng Giang Đông, tuy vẫn là phong cách hiện đại tối giản, nhưng màu sắc thì dịu hơn Giang Đông nhiều. Đào Nhiên mặc một bộ âu phục màu xám bạc ngồi trên chiếc ghế làm việc lớn, cúi đầu xem tài liệu trước mặt, bên cạnh còn bày tài liệu la liệt. Ánh sáng từ phía sau lưng anh rọi vào, từ góc độ của Long Nữ nhìn qua, toàn thân anh chìm trong nắng vàng rực rỡ. Đuôi mắt cong vút, lông mày đậm vừa phải, chiếc bút nước màu đen chuyển động linh hoạt dưới ngón tay anh. Trong phong thoang thoảng mùi nước hoa Cologne, chính xác, dưới sự lãnh đạo của người đàn ông này thì không khó lý giải những yêu cầu của Thiên Hạo đối với ngoại hình nhân viên. Một người đẹp thế này thực hợp với cuộc sống như thế này.

“Ngắm đủ chưa?” Đào Nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt phượng ánh lên nét trêu đùa.

“Cũng hòm hòm, người đẹp nên có nhìn lâu em cũng không thấy mệt.” Long Nữ chớp chớp mắt, buột miệng nói.

“Ha ha, Giang phu nhân? Long tiểu thư? Phải gọi em thế nào đây?” Đào Nhiên tiếp tục trưng ra bộ dạng ngả ngón, người đàn ông trầm tĩnh cẩn thận ban nãy chớp mắt đã không thấy đau.

“Tùy anh. Nhưng em đứng đây tức là thân phận của Long Nữ hay Giang phu nhân đều không nên xuất hiện tại Thiên Hạo, đúng chứ?” Long Nữ không hề nhượng bộ, cô không sợ anh, anh có thể làm gì cô nào? Cùng lắm là đuổi việc.

“Có lý, em không tò mò tại sao anh lại điều em tới đây à?” Đào Nhiên quăng cho Long Nữ một câu hỏi.

“Em không biết, nếu anh muốn nói thì em cũng không từ chối.” Long Nữ đứng thẳng người, đôi mắt đẹp nhìn thẳng.

Đào Nhiên đứng lên. Anh cao xấp xỉ Giang Đông, nhưng chắc vì Giang Đông thường tập luyện nên nhìn có phần vạm vỡ hơn. Anh từ phía ánh nắng đi dần về phía Long Nữ, trong lòng cô trầm trồ, thật đẹp quá!

“Anh cũng không biết tại sao. Thật ra trước lúc em vào anh vẫn đang nghĩ để em làm việc gì bây giờ, anh phát hiện ra cho dù em là người phụ nữ của Giang Đông thì vẫn rất thú vị. Nhưng có vẻ Giang Đông không hiểu em lắm, anh ta không biết em không thích uống nước đào sao?” Không biết anh đã đứng ngay trước mặt cô từ lúc nào, giọng nói dịu dàng mê hoặc, đầu cúi thấp xuống nhìn vào cô, không rõ trong ánh mắt kia là tâm trạng gì. Nhưng điều anh nói đã chạm vào nỗi đau của Long Nữ, cô cúi đầu, chẳng biết nên nói gì. Cô tự nghĩ mình vô dụng, nhưng thực sự không nghĩ ra lời nào để phản bác, vì anh nói đúng.

Đào Nhiên nhìn bộ dạng của Long Nữ có chút không nỡ nhân tâm. Sang nay vừa tới anh đã bảo người thông báo điều động cô tới đây, nhưng vừa rồi anh vẫn phải nghĩ, điều cô tới đây làm gì. Cô là người phụ nữ của Giang Đông, người phụ nữ không liên quan với anh hoặc có thể nói là có quan hệ đối địch với anh, anh làm thế này có phải là rất rối việc không? Nhưng nhớ lại khuôn mặt kiên cường của cô tối hôm qua, nhớ nụ cười trước đây của cô, anh lại muốn đưa cô tới đây. Những rắc rối của bản thân anh hiện tại vẫn còn ít ỏi? Thôi kệ, không chừng thế này lại hay. Chắc chắn cô và Giang Đông đang có vấn đề, vậy thì đừng trách anh không lương thiện. Giang Đông cướp đi một phần “Tinh phẩm phong lâm” trong tay anh, thù này anh không thể quên.

“Được rồi, em ra ngoài đi, giờ em em sẽ là trợ lý của anh, có gì không hiểu cứ đi hỏi Ada.” Đào Nhiên đột nhiên quay lưng lại nói với Long Nữ.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe tiếng cô quay đi, mở cửa, đóng cửa. Anh không thể nào tiếp tục nhìn cô đang như con thú nhỏ bị thương, anh sợ bản thân sẽ chìm đắm. Anh hiện tại không thể có bất kỳ sai sót nào, có quá nhiều việc cần anh phải giải quyết, anh nhất định phải đứng vững.

Đúng lúc điện thoại đổ chuông, cầm lên nhìn màn hình, Đào Nhiên chau mày nghe máy: “Ba à, có chuyện gì thế ạ?” Giọng nói của anh không một chút tình cảm, cảm giác hơi lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 17

Trợ lý Tổng giám đốc, chức vụ này cao đấy. Nghe người đẹp thư ký kia nói thì CEO của Thiên Hạo chính là ba của Đào Nhiên, hai năm nay đã lui về tuyền sau, việc của công ty đều do Tổng giám đốc là Đào Nhiên phụ trách. Tuy anh ta vẫn còn một người em cùng cha khác mẹ, nhưng Đào Nhiên lãnh đạo công ty tốt thế này thì chắc chắn anh sẽ là CEO kế nhiệm. Người đẹp thư ký nói tới đây thì hai tay nắm chặt, tim bay phấp phới, ngập tràn ảo mộng, bộ dạng mê trai vô cùng. Long Nữ vừa nghe vừa chọn lọc thông tin, nhưng chuyện cô ta nói toàn mấy thứ vô bổ, làm ở phòng Kế hoạch một thời gian nên Long Nữ cũng ít nhiều hiểu biết về cuộc sống nơi công sở, liếc cái là biết cô nàng này coi cô như hòn đá ngáng chân. Ôi chao người phụ nữ đáng thương, anh ta là gay đấy. Tuy có khả năng anh ta là người lưỡng tính, nhưng nếu cô không phải là người anh ta yêu, hơ hơ, thế là thôi mất hạnh phúc.

“Này sao tên của cô kỳ cục thế? Long Nữ? Ba cô có phải tên là ‘Long Vương’ không? Người đẹp thư ký về mặt nghi hoặc, trong bụng âm thầm đoán xem Long Nữ rốt cuộc là người như thế nào. Một con bé vừa nhìn là thấy chẳng biết cái gì, đột nhiên nhảy lên làm trợ lý Tổng giám đốc, có thể ở bên Tổng giám đốc liên tục, thật làm người khác phải ghen tỵ.

“Ha ha, em cũng không hiểu tại sao lại đặt tên này cho em, nhưng ba em không phải tên là ‘Long Vương’ đâu. Long Nữ cười vài tiếng, câu hỏi này hầu như ai gặp cô cũng hỏi. Ba cô thật là, đặt cái tên này cho cô làm gì, đúng là có cá tính, nhưng nhìn từ góc độ khác thì rất kỳ cục.

“Chị Ada, Tổng giám đốc nói em theo chị làm quen với công việc, không biết em phải làm gì?” Long Nữ chớp chớp đôi mắt đẹp tô tròn của mình, long lanh long lanh, vẻ ngây thơ không biết gì thật khiến người ta thấy thương.

“Nề một tiếng ‘chị Ada’ mà cô gọi, tôi sẽ hướng dẫn cô. Ada ưỡn bộ ngực vốn đã bự của mình, ngán ngẩm nhìn Long Nữ một cái rồi nói: “Đầu tiên cô phải tìm hiểu mọi nghiệp vụ của công ty, tìm hiểu thật kỹ. Tiếp theo cô phải hiểu về cơ cấu nhân viên trong công ty. Đừng nói tôi không chỉ bảo cô, hai điều này rất quan trọng, đặc biệt trong công việc, hiệu suất làm việc của Tổng giám đốc Đào rất cao, vì thế làm trợ lý cho anh ấy, cái gì cô cũng phải hiểu rõ, tuyệt đối không được biết ít hơn anh ấy. Tiếp theo, báo cáo do mỗi phòng ban gửi lên cô đều phải tổng kết, phân tích, sau đó trình lên Tổng giám đốc. Ừm, còn phải viết biên bản hội nghị, phải sắp xếp lịch làm việc hàng ngày, phải phụ trách trang phục hàng ngày của anh ấy, có lúc còn phải thay anh ấy uống rượu...”

Hai mắt Long Nữ muốn lồi cả ra, trợ lý mà phải làm nhiều như vậy sao. Kỳ thực cũng không sao, vấn đề là quần áo anh ta mặc cô phải mua, rượu của anh ta cô phải uống, cô phải ngày ngày đi theo anh ta, vậy chẳng phải biến thành cái bóng của anh ta rồi hay sao? Cái danh trợ lý sáng ngời ngời hóa ra là phải làm nhiều việc linh tinh như vậy mới có được. Khoan đã, sao cô cảm thấy mấy việc này có phần bị trung lập với việc của thư ký?

“Chị Ada, vậy chị làm gì?” Người đẹp thư ký vẫn đang thao thao bất tuyệt về nội dung công việc mà Long Nữ phải làm thì Long Nữ chen vào một câu. Ada liếc xéo Long Nữ, sau đó gờ bộ móng tay được tô vẽ đẹp đẽ của mình, lười biếng nói: “Việc của tôi đương nhiên là nhận điện thoại, sau đó nói với cô những việc cô cần làm. Nhưng tôi thực không hiểu Tổng giám đốc điều cô tới đây làm cái gì nhì. Trợ lý vừa rồi của anh ấy được phái làm Giám đốc chi nhánh bên Mỹ, còn cô, kém xa nhiều quá.” Điện thoại đổ chuông, cô ta uốn éo cái eo chưa đủ một vòng tay quay trở lại chỗ ngồi, dùng giọng nói ôn ên nghe náy: “Alo, Tổng giám đốc ạ, vâng, em sẽ nói lại với cô ấy.”

“Tổng giám đốc nói chiều nay có cuộc họp với Phó Tổng giám đốc mới để bàn về dự án ‘Tinh phẩm phong lâm’, bảo cô đi chuẩn bị.” Ada lạnh lùng nói với Long Nữ.

Long Nữ trong lòng nghĩ, con người này thật hợp với việc nghe điện thoại, công việc này người bình thường không làm nổi. Nhưng mà bảo cô chuẩn bị cái gì mới được? Cô vừa mới tới, biết cái gì mà chuẩn bị! Được rồi, Đào Nhiên rõ ràng muốn làm khó cô, cô cứ thế mà đi là được.

Buổi trưa mới ăn qua quýt được miếng cơm thì cô bị Ada gọi về, nói là phải họp, rành rành hai giờ mới họp, giờ mới hơn một giờ thôi đấy. Về thì về, đừng để con bé đó bới được tội gì.

Phòng họp cực kỳ sang trọng, bàn họp bằng gỗ trắc, tuy bài trí đơn giản, nhưng thứ gì cũng có vẻ quý giá. Long Nữ tròn mắt, có cần phải phô trương thế không, không hiểu thế nào là khiêm tốn tiết kiệm à? Vừa mới xếp xong tài liệu vào từng chỗ ngồi, cửa phòng họp mở ra, đi đầu là người đẹp bị cô ngăm ngăm chửi bới không biết bao nhiêu lần. Trong vòng vây của mọi người, khoe miệng hơi hơi có ý cười, thật sự là lúc nào cũng đẹp tới mức không thấy tí vết.

Ồ, người phía sau, tại sao lại là anh ấy?

Long Nữ ngồi bên cạnh Đào Nhiên, chăm chỉ làm biên bản hội nghị. Tần Chi Dương sao lại ở đây, hơn nữa lại là phó tổng mới tới, chuyện này là thế nào? Vừa rồi Tần Chi Dương nhìn thấy Long Nữ cũng kinh ngạc, nhưng chỉ hơi gật đầu với cô, còn cô ngoài việc chớp mắt ra thì chẳng có phản ứng gì khác.

Buổi họp lần này bàn về dự án “Tinh phẩm phong lâm”. Khu nhà ở này là dự án trọng điểm của Thiên Hạo trong năm nay. Từ trước tới giờ luôn là do Thiên Hạo một mình đầu tư, không biết tại sao Đông Nam cũng chen vào được. Long Nữ thấy rất lạ, không phải chứ, Giang Đông rất ít khi can thiệp vào mảng nhà đất. Hồi đó tính mua mảnh đất đó cũng chỉ là muốn xây khu thương mại, sao giờ anh lại thò tay vào đây?

Đào Nhiên rất ít nói, chỉ ngồi nghe mọi người thảo luận, nhưng Long Nữ nhìn ra mọi người trong buổi họp phân làm hai phe, một bên ủng hộ Đào Nhiên, bên kia thì ủng hộ Tần Chi Dương, có rất nhiều bất đồng trong vấn đề hợp tác cùng Đông Nam. Tần Chi Dương kiên quyết muốn hợp tác với Đông Nam, hơn thế nữa còn do anh ấy một tay xúc tiến. Còn Đào Nhiên thì cực lực phản đối, nói không thể cho Đông Nam được món hời lớn như vậy. Một người đàn ông hùng hồn nói Đông Nam là một con sói, Tần Chi Dương làm vậy chẳng khác nào dẫn sói về nhà. Long Nữ nghe tới đây thì trừng mắt lườm ông ta mấy lần, ông ta đã thấy con sói nào đẹp trai như thế chưa, đáng ghét, sao lại nói Giang Đông như vậy chứ?

“Em quen Tần Chi Dương?” Sau khi kết thúc cuộc họp, lúc Long Nữ đang đứng trước bàn làm việc của Đào Nhiên để báo cáo, anh đột nhiên ngắt đầu nhìn thẳng vào cô hỏi.

“Đúng thế, anh ấy là khóa trên của em.” Long Nữ trả lời rất tự nhiên, sự thật là thế đâu cần giấu giếm.

“Khóa trên? Đây chính là lý do của sự hợp tác giữa anh ta và người đàn ông của em?” Đào Nhiên nghịch chiếc bút máy trong tay tùy tiện hỏi.

“Nếu anh cho rằng sức hút của em lớn như vậy thì em cũng không tiện chối từ, anh muốn thế nào thì cứ nói như vậy đi.” Long Nữ ngoan ngoãn nghe theo, nhưng giọng nói thì thể hiện rõ sự bất mãn.

“Ha ha, tối nay lịch của anh thế nào?” Đào Nhiên đột ngột đổi chủ đề.

“Tối nay anh phải gặp Tổng giám đốc Trương của Quang Hòa.” Long Nữ trả lời theo đúng phận sự trách nhiệm, cho dù làm chưa tốt lắm nhưng cô chắc chắn sẽ cố gắng hết sức.

“Hủy cuộc hẹn tối nay, em ra ngoài đi.” Đào Nhiên nói xong thì không để ý tới cô nữa. Long Nữ trừng mắt nhìn anh, chính xác là trừng mắt nhìn chòm đầu của anh, búng nghĩ thầm, cái tên này tính khí cứ như động kinh, lúc nắng lúc mưa.

Vừa ngồi vào chỗ làm việc, điện thoại liền đổ chuông, cô chau mày nhắc điện thoại lên, nhỏ giọng hỏi: “Tìm em có việc gì?”

“Không có việc thì không được tìm em sao?” Tâm trạng của Giang Đông hôm nay tốt lạ, tha thứ cho sự vô lễ của cô.

“Em đang trong giờ làm, có việc gì anh nói đi.”

“Tối nay mình cùng đi ăn tối.” Đây rõ ràng là một lời mời mà nghe cứ như mệnh lệnh.

“Em không đi, em có việc.”

“Anh sẽ đón em sau khi em tan làm.” Giang Đông không thêm để ý đến sự cự tuyệt của Long Nữ, nói xong liền cúp máy.

Long Nữ nhìn điện thoại đang phát ra tiếng tút tút, tức giận muốn đập vào đầu của Giang Đông mấy cái, lúc nào cũng tỏ ra mình ghê gớm lắm, giỏi giang lắm. Không đi đây, xem anh làm gì được tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 18

Long Nữ thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan làm, nghe nói người đẹp thư ký tối nay có hẹn nên đã đi về từ sớm rồi. Đào Nhiên lúc này cầm chìa khóa đi từ phía trong ra, nhìn Long Nữ một cái, không nói thêm gì đi qua luôn. Long Nữ hậm hực lườm bóng lưng anh, ghê gớm lắm đấy, làm như cô nợ anh ta cả đồng tiền không bằng, phí công cô đã ủng hộ cô ta như vậy. Bỏ đi, không thể yêu phụ nữ vốn đã là chuyện rất bi thảm, mình nên rộng lượng với anh ta thì hơn. Lần này thì đã hiểu tại sao Giang Đông chẳng bao giờ thêm để ý tới con giận dữ của cô rồi, vì mỗi lần cô giận, anh còn chưa kịp dỗ dành thì cô đã tự an ủi mình xong, hơn thế nữa còn không thể nhìn ra là cô đã buồn. Lấy được người vợ mạnh mẽ như vậy là có phúc đấy.

Long Nữ vừa đi xuống dưới tòa nhà thì nhìn thấy xe Giang Đông đang đỗ ở đối diện. Cô nguyệt một cái rồi đi thẳng ra ngoài, không nhìn thêm lấy một cái. Đúng lúc đưa tay định vẫy taxi thì Giang Đông đã lái xe dừng ngay trước mặt cô. Cô gái dưới ánh nắng chiều, đôi mắt to tròn, đôi môi sắc hồng, bộ đồ vàng nhạt trẻ trung lại kín đáo, dáng người nhỏ nhắn khiến người khác muốn được ôm cô vào lòng. Giang Đông bật cười, mắt Long Nữ càng mở lớn, tên này tự nhiên chẳng có chuyện gì lại cười, lại còn cười cái kiểu làm người ta sợ thế chứ.

“Em muốn chạy?” Khóe môi Giang Đông mang theo ý trêu đùa, ý đó có nghĩa là em muốn chạy cũng chạy không thoát.

“Tối nay em có việc.” Long Nữ bình tĩnh trả lời, mắt nhìn tứ phía, nói dối không phải sở trường của cô.

“Anh đã hẹn với em rồi, có việc thì em lùi lại đi.” Sự nhẫn nại của Giang Đông bay mất, nụ cười cũng không còn, đầu mày đã hơi cau lại.

“Này anh ép người quá đấy, anh có chịu nói lý lẽ không đó?” Long Nữ mang bộ dạng bị chọc giận tới mức không chịu nổi. Tuy biết nói lý lẽ với người đàn ông này chẳng khá gì đàn gảy tai trâu, nhưng cô là người văn minh, điều gì nên nói thì vẫn phải nói.

“Em có lên xe hay không? Anh xuống lời em lên thì nhìn không hay đâu, hơn nữa em muốn nói lý lẽ, chúng ta tìm một chỗ nói cho tử tế.” Giang Đông đột ngột nhìn thẳng vào Long Nữ chậm chậm nói, giọng rất thấp nhưng rất có uy lực. nhưng mà có phải cô mới quen biết anh đâu, trước đây cô không để tâm, sao giờ lại so đo làm gì, thôi đừng thử thách sự kiên nhẫn của anh làm gì, cẩn thận bị anh cho một trận đứng ngồi không yên.

Long Nữ bĩu môi, hai mắt tròn tròn, hai đầu lông mày dính lại với nhau, nộ khí khắp mặt, nhưng sau một phút đấu nhãn, cô đành phải thở hắt ra một hơi, tự mở cửa leo lên xe. Giây phút đó cô cảm thấy thật tủi thân và sâu thẳm, cả tức giận nữa vì bản thân thật kém cỏi, nhưng trong mắt Giang Đông thì lại thoáng một nét đắc ý.

Xe của Đào Nhiên đỗ ngay phía sau xe Giang Đông, anh ngồi trong xe nhìn thấy nét mặt lúc thì tức giận, lúc thì bất lực, lúc lại tủi thân của Long Nữ, khuôn mặt nhỏ nhắn thể hiện rõ ràng sự mâu thuẫn giữa vẻ cứng cỏi, nhưng lại không thể không nghe lời. Cô gái này đúng là người đa nhân cách. Khi tranh cãi với anh thì hết như sự tử giác, khi đối diện với Giang Đông thì lại trở thành con mèo ỉu xiu. Sau khi xe của Giang Đông rời đi, anh nhìn hình ảnh mình trong tấm gương chiếu hậu, cười tự giễu. Việc nhà của người ta thì liên quan gì tới mình, chuyện không nên dính dáng thì tách bạch ra vẫn sẽ tốt hơn. Mà không rõ khi Giang Đông biết tin vợ mình là trợ lý cho anh thì sẽ có biểu cảm thế nào nhỉ, anh thật mong được xem cảnh này.

Lúc này điện thoại đổ chuông.

“Ba, con biết rồi, con về ngay đây.” Nói xong anh khởi động xe đi về hướng ngoại thành.

Tại nhà hàng Âu trong Đông Nam, một đôi nam thanh nữ tú đang ngồi tại vị trí đẹp nhất. Nhân viên ở đây đều biết anh chàng nam tính kia chính là sếp

của họ, thế nhưng tất cả nhân viên được đào tạo bài bản ở đây tuyệt đối không vì có ông chủ tới mà thay đổi thái độ, tất cả đều tiến hành công việc của mình y như bình thường. Đang giờ đông khách, cặp đôi ngồi ở vị trí đó lại càng thu hút sự chú ý của người khác.

Giang Đông nhẫn nại cắt hết chỗ thịt bít tết. Long Nữ không muốn nhìn, nhưng vẫn không kim lòng được, thỉnh thoảng lại trộm nhìn. Người này chỉ cắt thịt bít tết giúp cô hồi chưa cưới. Khi đó cô cực kỳ sùng bái anh, cảm thấy mình thực sự đã tìm được một người đàn ông rất tốt, yêu cô chiều cô đến vậy. Nhưng cưới rồi, hai người rất ít khi ra ngoài ăn, lại còn không bao giờ đi ăn đồ tây, vì anh toàn nói cô ngốc và phiền phức. Vở kịch hôm nay là thế nào đây? Phục vụ bàn rót rượu vang vào ly, màu đỏ thắm tươi rói của rượu khiến người ta mới nhìn đã thấy nôn nao. Một người không hiểu biết gì về rượu như cô cũng lơ mơ hiểu được giá trị của nó không hề nhỏ.

Giang Đông đặt đĩa thịt đã cắt xong trước mặt Long Nữ, mỉm cười tỏ ý bảo cô ăn đi. Long Nữ mím môi cầm đĩa lên ăn một miếng. Cô không thích ăn những thứ này lắm, trước đây vì anh nên mới cố ép mình thích ứng với thói quen, sở thích của anh, giờ thì không cần nữa, tự nhiên hứng thú sẽ ít đi.

Giang Đông nhìn biểu cảm của Long Nữ, không để tâm nhiều, vừa cười vừa nhấp ly rượu lên nhẹ nhàng nói: “Uống một ly được chứ?”

Nhìn khuôn mặt của anh xuyên qua lớp chất lỏng đỏ tươi, không biết tại sao suy nghĩ trong đầu lại là, liệu anh có như vậy với người phụ nữ khác? Nếu vậy thì cô là cái gì? Chẳng phải đã ly hôn rồi sao, cô đúng là rất yêu anh, nhớ anh, nhưng nếu đã lựa chọn con đường này thì chẳng có lý do gì để quay đầu, tuy rằng đau nhưng vẫn phải nói rõ ràng thì tốt hơn, như vậy sẽ tốt cho cả hai.

Long Nữ nâng ly lên khẽ nhấp một ngụm, sau đó đặt ly xuống, nhìn Giang Đông nghiêm túc nói: “Bất luận anh có chấp nhận hay không, sự thật chúng ta đã ly hôn rồi, cứ tiếp tục dây dưa thế này không có ích lợi gì, không phải sao?”

Giang Đông tựa như không nghe thấy lời cô nói, vẫn tiếp tục thưởng thức mỹ tửu, nhìn ngắm cảnh đêm, không nhìn ra được có biến đổi cảm xúc nào không.

“Chúng ta quen nhau trong một tháng, em chấp thuận lời cầu hôn của anh, sau đó anh trở lại thành phố B, còn em vẫn ở thành phố D học tiếp, nửa năm liền không gặp nhau. Lần gặp tiếp theo là tại đám cưới của chúng ta. Trước đây em cảm thấy đó như một câu chuyện cổ tích, thật đẹp đẽ. Nhưng hiện tại, trưởng thành hơn, em mới nhận ra khi đó có phải mình đã quá liều lĩnh, chẳng hiểu chuyện gì, tự cho rằng đó là tình yêu. Nhưng trong suốt chặng đường từ yêu đến hôn nhân, luôn chỉ có một mình em, em yêu, em khóc, em cười. Ngoài những rắc rối phiền toái, em hình như chẳng chẳng cho anh được thứ gì. Giờ nhớ lại, chúng ta ở bên nhau lâu như vậy nhưng hình như chưa từng bình tĩnh nói chuyện cùng nhau thế này. Anh luôn coi em như đứa trẻ con, luôn cho rằng em không hiểu chuyện, cho rằng em không thể hiểu thế giới của anh. Nhưng em cũng là một con người độc lập, em cũng có tư tưởng của em, có cuộc sống của em, em không thể hoàn toàn sống bám vào anh. Sau khi ly hôn rồi, em luôn nghĩ có phải mình lại quá kích động bỗng bột rồi không, nhưng chuyện này chưa hẳn đã là không tốt. Thà một đao chặt đứt còn hơn cứ mãi tự lừa dối bản thân.”

Hình như Long Nữ chưa từng nói liền một lúc nhiều như vậy với Giang Đông, bản thân cũng hơi giật mình, cúi đầu nhìn ly rượu, cô nghe tiếng thờ của Giang Đông đang dần nặng nề hơn. Cô biết đó là dấu hiệu anh tức giận, hơn nữa lúc anh không nói năng gì là đáng sợ nhất. Anh ta sẽ cứ như vậy mà nhìn, chỉ nhìn không thôi mà khiến toàn thân cô run rẩy.

Giang Đông đặt ly rượu, chạm vào chiếc nhẫn trên tay, dường như đang suy nghĩ, dường như đang hồi tưởng, một lúc sau mới nhỏ giọng hỏi: “Em nói vậy có ý gì?”

Long Nữ ngẩng đầu, ngơ ngàng nhìn anh, có ý gì à? Có ý gì như vậy còn chưa đủ rõ ràng?

“Chúng... chúng ta tạm thời dừng gặp nhau nữa, về phần ba mẹ... em sẽ nói chuyện.” Giọng nói của Long Nữ rất nhỏ, nhưng giọng điệu thì cực kỳ kiên định. Cô hiểu trốn tránh không phải cách, nếu đã ly hôn thì trong nhà som muốn gì cũng sẽ biết. Có câu thành thật thì được khoan hồng mà, ba cô chắc hiểu câu này rõ nhất, ôi chao, không biết khi đó cô sẽ chịu kết quả bi thảm đến mức nào đây.

“Nếu anh không đồng ý thì thế nào? Giang Đông nheo mắt nhìn cô.

Long Nữ hoàn toàn kinh ngạc, không đồng ý? Điều này cô thực sự chưa nghĩ tới. Theo kinh nghiệm của cô thì đáng lý anh phải vội vàng đồng ý ấy chứ, anh xuất sắc như vậy, nhiều cô gái yêu thích anh như vậy, trút bỏ được cô sẽ càng tốt mà.

“Việc này... em không biết, tóm lại là giờ em muốn được yên tĩnh.” Long Nữ trở nên hoang mang, suy nghĩ ban đầu hoàn toàn bị phá vỡ, người đàn ông này qua kỳ dị.

Giang Đông tựa vào ghế nhìn cô. Lúc này Long Nữ lại giống lúc cô làm sai chuyện gì đó thời vẫn còn ở nhà, hoang mang, lo sợ, căng thẳng. Anh nghĩ có thể nào là vì chênh lệch tuổi tác quá lớn nên Long Nữ luôn có vẻ sợ anh, khi đó anh đã coi điều này là tình yêu, là sự kính trọng của cô đối với anh, giờ mới nhận ra sự sợ hãi này xuất phát từ bản năng. Anh thực sự rất đáng sợ sao?

Long Nữ thấy anh không nói gì, cũng không dám lên tiếng. Nhưng cứ kìm nén thế này cũng đâu phải cách, cô ngẩng phát đầu, mắt sáng lấp lánh tựa như lấy hết dũng khí của mình, khuôn mặt căng thẳng nói: “Giang Đông, anh đừng ức hiếp người khác, em nói không gặp anh tức là không gặp, anh có đến tìm em cũng không gặp. Mấy ngày nữa em sẽ về nhà nói rõ, mặc kệ có ra sao thì ra.” Nói cô liền đứng dậy rời đi.

Có thể là vì đi qua nhanh, có thể là vì vừa rồi cô đã quá gắng sức, nên mới xuống được tầng dưới thì đã thở phì phò. Nhớ lại hình ảnh Giang Đông vừa rồi, cô tủi thân mím chặt môi, anh ta là vậy, nhìn cô náo loạn, nhìn cô khóc lóc, nhìn cô đau lòng, nhưng chưa từng dỗ dành cô, chưa từng đuổi theo cô. Hôm nay coi như cô đã giành lại được một ít tự tôn của mình.

Giang Đông vẫn ngồi đó, chai rượu đã nhìn thấy đáy. Buông tay cô? Anh chưa từng có suy nghĩ, sau ngày hôm nay lại càng không. Anh biết mình có lẽ đã quá đáng, nhưng rất nhiều chuyện không thể nói thay đổi là thay đổi được, đặc biệt là đối với một người đàn ông. Anh cũng rất muốn dỗ dành cô,

nhưng anh thực sự không thể thốt nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chương 19

Một mình Long Nữ như lạc mất hồn thất thểu trên đường phố trở về nhà Trác Lan. Trong đầu cô đang có hai kẻ cãi nhau, một người khổ sở nói: “Xem đi, giờ thì hay chưa, nói hết sạch sành sanh rồi, cô đã trở thành kẻ cô đơn không ai thèm, dạo trước còn muốn anh ấy coi trọng hơn, giờ thì sao đây? Một người khác tay chống nạnh giận bưng bưng chỉ vào người mặt mũi ừ dột kia nói: “Sao cô lại không có ý chí gì hết vậy, cóc ba chân khó kiếm chứ đàn ông hai chân thì vợ một cái ra cả đồng. Cô đang xuân sắc đẹp xinh, đáng yêu sáng sủa, thực lực hơn người, kẻ theo đuổi cô đếm không xuể, sao phải treo cổ tự vẫn ở một cái cây hả? Cô lại vừa mới được thăng chức, đã trở thành một cô gái có sự nghiệp độc lập rồi, độc thân muôn năm!”

Người đang chán chường vẫn trưng ra cái mặt ừ dột: “Tôi đâu có muốn tìm cóc ba chân, dù ra đây đường tôi cũng không thèm. Giang Đông hai chân chỉ có một, đó là mối tình đầu của tôi, là người đàn ông đầu tiên của tôi, lại còn là người đàn ông tôi cực kỳ yêu, có thể không đau khổ sao? Giờ tôi phải nói thế nào với cả nhà đây, vừa rồi mạnh miệng như vậy là không đúng rồi phải không?”

Người hùng hổ hận không thể rên sát thành thép, đành giọng: “Phải nói thẳng như thế chứ, cô cũng là người lớn rồi, không ai quản lý được cô hết, đừng cảm lên, người đàn ông tiếp theo sẽ tốt hơn, cô cứ yếu đuối như thế Giang Đông sẽ lại tiếp tục bắt nạt cô. Cô muốn trở lại cuộc sống như trước đây à? Cô muốn lại có ả nào đó đến nói với cô rằng chồng cô đi theo người ta à? Cô muốn...”

“Này cô kia! Muốn chết à?” Tiếng phanh xe chói tai kèm theo tiếng nhיע móc vang lên làm Long Nữ giật nảy mình, đứng sững lại bất động. Chiếc xe đua màu đỏ dừng ngay bên cạnh cô, chỉ cách có mười cm. Vừa rồi cô còn mãi chìm đắm với cuộc nội chiến trong đầu, không nhận ra mình đã vượt đèn đỏ. Giờ nhận ra rồi mới bắt đầu sợ hãi, mở to mắt nhìn chằm chằm vào người đang ngồi trong xe.

Đào Thao vốn định tới chỗ bạn học dự sinh nhật một em hot girl thì bị gọi về nhà ăn cơm, bực là ba anh không tha cho, chốc chốc lại gọi điện giục giã, còn nói không về thì sẽ cho người tới lôi về. Không còn cách nào khác đành phải chạy về, trong lòng rất không vui. Con người cậu ta từ trước tới giờ đã quen không phép tắc kỷ luật gì, lái xe thì lao ầm ầm, lại thêm phần tâm trạng không tốt nên càng không chú ý tốc độ. Nhưng cậu ta cũng đâu có sai, cô nàng kia cứ thế xông ra, nếu cậu không có kỹ thuật lái xe tốt thì cô ta xong đời rồi.

“Cô bị điên à?” Đào Thao chau mày nhìn cô gái đang sững người đứng đó, kỳ lạ, lần nào gặp cô một mình cũng đều trong bộ dạng này, cứ như mới bị chồng bỏ. Lần trước cậu ra ngoài chơi thì thấy một cô gái đang khóc lóc bất chấp thể diện, khóc tới mức kinh thiên động địa quỷ thần cũng phải sợ. Cậu thật chưa từng gặp bao giờ nên cũng liếc nhìn vài lần, lại bị người ta quát cho.

Cậu cho rằng sẽ chẳng bao giờ gặp lại, thế mà đời người thật lắm sự tình cờ. Anh họ mới từ Mỹ trở về, cùng đi ăn thì cô gái này ngây ngô chạy tới chào hỏi. Hôm nay lại gặp tiếp, vẫn đáng về ấy, không có chút mỹ cảm nào, tên đàn ông nào thích cô ta thì thật bi thảm.

Xe phía sau đã bắt đầu ấn còi, cô gái trước mặt vẫn ngây ra đó. Đào Thao thở dài một hơi, xuống xe quay đầu quát: “Ấn cái con khỉ, vội đi đâu thai à?” Nói xong mặc kệ người ta chửi mắng, kéo tay Long Nữ nhét cô vào trong xe, nghênh ngang phóng đi.

“Này cậu làm cái gì đấy hả? Cậu là ai?” Long Nữ lên xe rồi mới kịp phản ứng, cô nắm chặt dây an toàn, cả người dựa sát vào cửa xe, ánh mắt thấp thỏm nhìn chằm chằm tên nhóc đẹp trai trước mặt.

Xin thứ lỗi cho cô hôm nay không nhận ra. Lần trước cậu ta là nhóc con ăn mặc quái dị, lần này thì có quy củ hơn. Mái tóc màu hạt dẻ lấp lánh sáng được túm gọn lại, chắc chắn có thợ làm tóc chuyên nghiệp ra tay, rất đẹp mắt. Con trai ba mươi giờ đều điệu như thế này sao? Nhắc tới từ “điệu”, trong đầu cô bỗng hiện ra khuôn mặt mỹ nhân của Đào Nhiên.

Đào Thao thực lòng muốn phát điên! Trông cậu giống kẻ xấu đến vậy sao? Cậu mới hai mươi tuổi, đẹp trai phong độ, cô không đến nỗi liên tưởng cậu với bọn yêu râu xanh đấy chứ làm gì mà sợ sệt thế. Bọn con gái trông thấy cậu đều muốn xông ngay đến ấy chứ, bà chị này đúng thật không có mắt nhìn.

“Này thằng nhóc kia, tôi đang nói chuyện với cậu đấy. Cậu định đưa tôi đi đâu hả?” Xe đang chạy theo hướng Long Nữ không thông thuộc, cô mù đường, vì thế cô mới sợ.

Vừa dứt lời thì xe đột ngột rẽ rồi dừng lại, đầu Long Nữ tiếp xúc thân mật với tấm kính phía trước, cuối cùng thì xe cũng dừng, nhưng nhìn mặt tên nhóc đẹp trai kia thì biết chuyện chẳng lành rồi.

“Bà chị, bà thím, bà cô, mau xuống xe lập tức cho tôi, luôn và ngay! Đầu tôi úng nước hay sao mà kéo chị theo không biết, mặc kệ chị cho xe tông cho rồi.” Tính khí Đào Thao không tốt, chẳng mấy khi làm được việc tốt, định đưa cô về nhà (tuy không biết nhà cô ở đâu), thế mà lại bị hiểu lầm thế này, thế nào cũng bị ông già càu nhàu. Không biết sao cậu rồi hơi thế không biết, chẳng lẽ do mất cân bằng nội tiết?

Lúc đầu Long Nữ cũng hơi sợ, nhưng cô sao có thể cúi đầu trước thế lực xấu chứ? Cô ngẩng cao đầu, mím môi, dữ tợn trừng mắt nhìn cậu ta, nhìn mãi mới thốt ra được một câu: “Mau tháo dây an toàn cho tôi, tôi không tháo được.”

Long Nữ ngồi xổm xuống bên đường chờ Trác Lan tới đón. Vừa rồi sau khi cô nói xong câu đó, mặt Đào Thao như co rúm lại, đoán là cố nhịn cười, lúc tháo dây an toàn cho cô tay còn run run. Cô tạm thời cho rằng vì cô quá xinh đẹp nên khiến cậu ta kinh ngạc. Đào Thao thực sự vút cô ở đây mà đi, nhìn xe của cậu ta phóng đi cái vèo mà Long Nữ chửi thầm trong bụng. Đàn ông con trai chẳng có thứ gì tốt, thằng nhóc này mới nứt mắt mà đã đầy thói hư tật xấu của bọn đàn ông, cô dứt khoát kết thúc với Giang Đông là hoàn toàn đúng đắn. Trong đầu cô, kẻ hung hăng cũng đang vung tay đánh ngã cái kẻ đang ù ề đưa đám, hăm hở tuyên bố địa vị của mình.

Trong lúc cô đang ngồi đó vẽ vòng tròn trên đất thì một chiếc xe dừng cái xịch trước mặt. Một cô gái lao tới như vũ bão, chỉ vào mũi cô mà quát: “Tôi có cần lắp một cái định vị toàn cầu lên người cậu không hả? Cậu không biết đường thì không biết hỏi luôn sao? Cậu nói cậu đang ở cạnh cái cột mốc chết vạ nào bên đường làm tôi tìm mắt hơn tiếng đồng hồ!” Trác Lan bị cô làm cho tức gần chết. Vừa mới đi ăn cùng khách hàng xong, thì nhận được điện thoại của cô, nói không về được nhà, gọi cô tới đón. Điều khiến cô ngã ngửa nhất là Long Nữ hoàn toàn không biết mình đang ở đâu, một chút phương hướng cũng không nói được, chỉ nói mình đã đi qua chỗ nào chỗ nào. Trác Lan loay quanh hơn một tiếng đồng hồ mới phát hiện ra Long Nữ đang ngồi ở đó.

Long Nữ chống tay vào đầu gối từ từ đứng lên, ngồi xổm lâu quá, chân hơi tê dại, nhũn mảy xoa chân, giương đôi mắt to long lanh ánh nước, đáng vẻ tội nghiệp hết biết nhìn Trác Lan nói: “Đàn Đàn, cậu dạy mình lái xe được không?”

Trác Lan không hề bị cô làm cho lay động, lườm một cái quay lưng bước lên xe, trong gió thoảng tới một câu: “Không dám, tôi không thể làm hại đồng bào của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 20

Tại phòng khách sáng trưng của nhà họ Đào. Đào Chấn Nguyên và Tần Tử Lan đang ngồi trên bộ sofa đặt giữa phòng, hai bên là Tần Chi Dương và Đào Nhiên, hôm nay vốn đã hẹn trước cả nhà cùng ăn cơm. Đào Nhiên đã chuyển ra ngoài sống và chẳng mấy khi về nhà, trong khi Đào Chấn Nguyên lại rất yêu quý đứa con cả của mình, đặc biệt coi trọng sự hòa thuận trong gia đình, vì thế mới yêu cầu tất cả phải về tụ họp. Thế nhưng bữa cơm đã ăn xong mà đứa con út còn chưa về khiến ông không vui chút nào. Ông thực không hiểu tại sao Đào Thao không thể làm ông an tâm được như Đào Nhiên, ngày nào cũng hết mấy thằng lông nhông đầu đường xó chợ, không gây sự đánh nhau thì cũng tiêu tiền như rác. Tần Tử Lan lại nuông chiều nó càng khiến ông cảm thấy đứa con út này không thể làm được việc lớn.

Tần Tử Lan tuy đã gần năm mươi, nhưng làn da được chăm sóc rất tốt, căng mịn tươi tắn, không hề có chút dấu vết nào của thời gian. Mái tóc đen búi cao trông càng quý phái nhã nhặn, lúc nói chuyện bà luôn nở nụ cười tươi rói. Nhưng Đào Nhiên không thích bà, hơn nữa anh cũng hiểu rõ tâm tư của bà ta, từ việc gọi Tần Chi Dương từ Mỹ trở về là có thể hiểu được bà muốn làm gì. Thế nhưng nếu anh dễ dàng bị đánh bại như vậy thì chẳng phải sẽ khiến bà ta thất vọng lắm sao.

Mọi người đang ngồi nói chuyện thì nghe thấy tiếng xe phanh gấp, sau đó Đào Thao thất tha thất thểu đi vào. Còn chưa đợi cậu vào tới phòng khách, Đào Chấn Nguyên đã cất lời: “Con ngày càng không coi lời nói của ba ra gì phải không?”

“Con đó, hai anh đều đã về, còn con chạy đi đằng nào vậy?” Tần Tử Lan cũng chen vào giọng nói dễ nghe, hơi mang chút trách cứ.

Đào Thao cứ vẹo vọ đứng đó, đôi mắt phượng đẹp đẽ khẽ liếc nhìn Đào Nhiên và Tần Chi Dương, nhỏ tiếng đáp: “Con xảy ra chút chuyện.”

“Hừ, con thì xảy ra chuyện gì, ngoài ăn chơi nhảy múa con còn biết làm gì?” Đào Chấn Nguyên quát lên một tiếng, ngắt lời Đào Thao, giận dữ trừng mắt nhìn cậu. Đào Thao nghe được lời này thì cũng ngẩng phắt đầu nhìn lại ba mình, một già một trẻ căng thẳng nhìn nhau. Đào Nhiên tựa như người không liên quan, vừa thưởng trà vừa xem kịch. Về mặt Tần Tử Lan cũng căng thẳng. Tần Chi Dương đưa mắt nhìn một vòng, mỉm cười nói với Đào Chấn Nguyên: “Chú à, Đào Đào vẫn còn nhỏ tuổi nên ham chơi một chút, sau này sẽ ngoan ngay.”

“Nhỏ? Đào Nhiên bằng tuổi nó đã tốt nghiệp đại học vào công ty làm việc rồi, còn nó chỉ biết nghịch dại.” Đào Chấn Nguyên vẫn không hài lòng, Đào Thao nghe ba nói như vậy liền quay đầu đi ra ngoài, chỉ nghe thấy Đào Chấn Nguyên giận dữ quát lên: “Có giỏi thì đừng có quay về nữa, cái thằng mất dạy.”

Long Nữ lăn lộn trên giường của Trác Lan, không ngủ được. Trác Lan hôm nay rất mệt, leo lên giường là say giấc nồng luôn. Long Nữ rất ngưỡng mộ điểm này của Trác Lan, ăn được ngủ được. Từ ngày lấy chồng, Long Nữ thường bị mất ngủ, nhiều khi phải tới một giờ đêm mới ngủ được. Trước đây vào giờ này nếu cô không đang đợi Giang Đông trở về thì cũng là nằm trên giường ngắm nhìn khuôn mặt đang say ngủ của anh, giờ chỉ có thể cong mông nằm ngơ ngẩn. Cô từ từ ngồi dậy, dí sát mặt Trác Lan, hươu hươu tay, đúng thật là ngủ rất say, ngưỡng mộ quá. Nhưng hai người là bạn bè cơ mà, bạn bè phải có nạn cùng chịu, sao lại ngủ trước như thế, quá đáng quá.

Nghĩ tới đây, Long Nữ liền ra sức lay vai Trác Lan, không ngừng gọi: “Đàn Đàn, Đàn Đàn, mau dậy đi, muộn giờ làm rồi.” lay gọi một hồi lâu vẫn không có phản ứng gì.

Long Nữ nghĩ, công lực của nàng ta thật thâm hậu, vụ này đã thấy từ hồi đại học rồi, trong phòng ồn ào cỡ nào cũng không ảnh hưởng tới giấc ngủ của Trác Lan, có đem đi bán cô nàng này cũng không biết, xem ra phải dùng tới chiêu sát thủ rồi.

Long Nữ lật người ngồi dựa vào đầu giường, háng giọng rồi gọi to: “Đàn Đàn, Tần Chi Dương tới tìm cậu kia, mau dậy đi.”

Trác Lan gần như lập tức bật dậy, sau đó nhảy xuống giường mặc quần áo, cho đến khi thấy Long Nữ cười ầm ĩ mới tỉnh táo lại, lo người lên giường thọc lét cô. Đây chính là bạn tốt, người luôn biết bạn sợ nhất điều gì và luôn biết bạn đề tâm nhất điều gì. Cho đến khi Long Nữ cuộn trong thành một đồng rồi Trác Lan mới buông tay, quỳ gối trên giường nhìn Long Nữ, cười gian xảo mà rằng: “Cậu dám trêu mình chứ gì?”

“Không dám nữa, không dám nữa, bệ hạ, thần thiếp biết lỗi rồi.” Long Nữ vâng vâng dạ dạ, rồi hai người cùng bật cười ầm ĩ trong đêm tối tĩnh mịch.

Đùa nghịch xong lại càng không ngủ được, mỗi người ôm một ly sữa ngồi trong chăn nói chuyện.

“Đàn Đàn tớ và Giang Đông cắt đứt hoàn toàn rồi, trong lòng thấy trống rỗng quá.” Bóng mi dài của Long Nữ đổ xuống mắt, khuôn mặt trắng nhợt khiến người khác có chút đau lòng.

“Một thời gian nữa là sẽ ổn cả, kỳ thực tớ cũng không biết cậu làm như thế có đúng không, nhưng cậu vẫn còn trẻ, đường còn dài, thực sự không cần phải khiến mình chịu khổ như vậy. Cậu thật sự đã bỏ ra quá nhiều, những việc đã làm cũng quá đủ rồi. Nếu tớ có thể làm được một phần ba như cậu thôi, thì chuyện của tớ và Tần Chi Dương chưa chắc đã tới mức này. Hai đứa mình như hai đầu thái cực, cậu cam tâm tình nguyện hy sinh mọi thứ vì Giang Đông, trong mắt tớ cậu là một người con gái gốc gác nghèo, sau cùng chắc chắn sẽ chịu đau khổ. Còn tớ, tớ sống quá nhiều cho bản thân, chỉ luôn muốn tranh giành bình đẳng, chỉ bảo vệ mình mà không chịu cho đi. Trong mắt cậu, tớ là đứa ích kỷ, cũng là đứa nhát gan trong tình yêu.” Trác Lan nói tới đây, không biết phải tiếp tục nói sao nữa, chính cô chứng kiến Long Nữ từng bước từng bước tiến tới như thế nào, ngày ngày tôn sùng Giang Đông như thần thánh, kết quả cuối cùng thì thế này đây. Ôi chao, tại sao con người lại không biết cách quý trọng vậy?

“Đàn Đàn, cậu và Tần Chi Dương không có hy vọng gì nữa sao? Hai người cũng đã mười năm rồi.” Long Nữ quay đầu lại, ánh mắt sáng bừng đầy những mong chờ và cổ vũ dành cho người bạn thân. Cô mong Trác Lan sẽ hạnh phúc, sẽ dừng cảm một chút. Cô cũng đã từng bước từng bước ở bên Trác Lan, cô cũng hiểu cô ấy yêu sâu đậm như thế nào, cũng biết nỗi lo sợ trong tim cô ấy, nhưng nếu không mạnh dạn theo đuổi thì sao biết kết quả sẽ ra sao.

Long Nữ, cậu hỏi chính cậu đi, có phải cậu vẫn đang nhớ Giang Đông không? Cho dù một năm hai năm, thậm chí thời gian nhiều hơn nữa qua đi, chỉ cần cậu yêu người nào đó, cậu sẽ không quên họ, nhưng thứ hy vọng đầy thực sự rất khó nói, cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Long Nữ không nói gì thêm, nếu cô muốn quên người đàn ông đó thì cần bao nhiêu thời gian? Cô kích động, giận dữ, nói những lời tàn nhẫn với anh, sao cô cảm thấy người chịu đau đớn lại chính là bản thân cô? Hơn hai năm, cô căn bản không hiểu Giang Đông đang nghĩ gì, anh chưa từng nói với cô. Cô hỏi anh cũng không nói, sau cô không hỏi nữa, cứ thế dần dần chấp nhận phong cách ấy, ngoan ngoãn nghe lời. Hiện tại cô dần dần bước ra khỏi cuộc sống đó, dần dần độc lập kiên cường hơn. Cô không biết như thế này có tốt hơn hay không, nhưng cô biết hai người họ không thể tiếp tục như vậy.

Kết quả của thức trắng đêm là đi làm muộn.

Long Nữ vội vàng tới được công ty đã là chín rưỡi. Vừa mới vào phòng làm việc, người đẹp thư ký mặt nặng như chì nói: “Vào ngay đi, Tổng giám đốc đang đợi cô.” Long Nữ gật đầu rồi đi vào, ổn định hơi thở, chỉnh trang lại trang phục rồi mới dám đưa tay lên gõ cửa.

Đào Nhiên không ngẩng đầu, vẫn chăm chú xem tài liệu. Trong bụng Long Nữ phát rầu, dù trông tôi chẳng ra làm sao thì cũng không thể coi thường tôi thế này chứ, ngày nào tôi vào anh cũng đọc tài liệu, tôi không tin anh không có nổi chút thời gian nhìn tôi lấy một cái. Có hiểu thế nào là tôn trọng nhau không hả? Thôi bỏ đi, kể chuyện hôm nay tôi đi muộn, tha thứ cho anh.

“Cô không biết quy định thời gian vào làm hay tại tôi qua đi ngủ muộn quá?” Đào Nhiên ngược đôi mắt phượng đẹp đẽ nhìn Long Nữ. Thuận theo ánh nắng, khuôn mặt xinh đẹp của cô ửng lên như hoa hồng, đôi mắt linh động đảo liên tục, cho thấy trong lòng đang bất mãn.

“Sao anh biết em ngủ muộn?” Long Nữ chắc chắn là đứa trẻ đang tuổi hiếu kỳ, không biết thì phải hỏi.

Đào Nhiên nhún mày, cô gái này thực sự quá ngốc hay da mặt quá dày vậy, câu này mà cũng hỏi được: “Làm vợ người ta thì vốn phải như vậy mà.”

Ban đầu Long Nữ còn không hiểu, một lúc sau thì mắt tròn trũng, môi mím chặt, cô phải kìm nén lắm mới không chửi rủa anh.

“Cũng tạm tạm, Tổng giám đốc có biết ở đâu có tiểu thụ đẹp trai dịu dàng không?” Kết cấu bộ óc của Long Nữ không phải dạng thường, đánh úp thẳng lại. Anh còn non lắm, chắc chắn là đang ghen tị vì anh ta chỉ có thể yêu đàn ông. Bỏ đi bỏ đi, tha thứ cho anh ta, anh ta chắc chắn rất đau khổ.

Lần này tới phiên Đào Nhiên sững người, sau đó thì cười ha ha: “Đương nhiên là biết, có rất nhiều tiểu thụ còn nữ tính hơn cả em, có cần giới thiệu một người dạy em cách thể hiện nữ tính không?”

“Không cần, em có phải phụ nữ hay không. Không phải anh nói là được.” Long Nữ trừng mắt phản bác lại, lúc này cô hoàn toàn quên mất thân phận của mình, lương lậu, việc làm biến sạch sành sanh phía sau gáy, phải quyết liệt thì mới giành được chân lý.

Nét mặt Đào Nhiên lập tức đánh lại, khẽ nhếch môi nói: “Đi chuẩn bị đi, chiều nay phải họp cùng Đông Nam.”

Long Nữ đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là căng thẳng, tiếp nữa là bất lực, cuối cùng cúi đầu nói: “Em biết rồi, em ra chuẩn bị.”

Đào Nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô biến đổi liên tục, vui thật, nhưng có gì đó không đúng, hai vợ chồng này có chút kỳ lạ. Bỏ đi, không cần lãng phí tâm lực làm gì, nhẹ nhàng làm Giang Đông khó chịu một chút là đủ, làm quá cũng không hay.

Chương 25: Chương 21

Cuộc họp buổi chiều thực sự khiến Long Nữ căng thẳng vô cùng. Không phải cô không chuyên nghiệp, dù cô đúng là không chuyên nghiệp thật, không phải cô không dám đối mặt với Giang Đông, dù cô đúng thật là không dám. Tóm lại là cô đã phải xây dựng tâm lý suốt cả buổi sáng. Người đẹp thư ký trông bộ dạng căng thẳng của cô mà hiếm có dịp không cười nhạo cô, còn giúp cô sắp xếp tài liệu, sau đó uốn éo bước tới dạn dàng nói: “Long Nữ à, có phải cô không khỏe không? Hay là xin nghỉ đi, tốt nhất là tới bệnh viện khám xem thế nào.”

Long Nữ cảm kích ngẩng đầu lên, trong lòng chất đầy nỗi khó hiểu, cô này chuyển tính nết à, sao lại tốt với cô thế? Chẳng lẽ cô có khuynh hướng thích bị dày dạn nên người ta đối xử tốt với mình thì chịu không nổi? Cô còn chưa kịp mở miệng thì người đẹp kia đã tiếp tục dùng nụ cười “mê người” nói: “Tôi có thể thay cô dự cuộc họp, hơn nữa tôi cũng có biết một chút về dự án này, tôi và tổng giám đốc Giang của Đông Nam... cũng có quen biết một chút.” Nói đến đây khuôn mặt người đẹp lộ ra vẻ xấu hổ e lệ, vừa rồi Long Nữ còn có chút ít cảm kích cô ta, giờ thì hiểu hết rồi, hóa ra là vì Giang Đông à. Nghĩ lại một chút, Giang Đông đáng chết dám thò tay đến tận đây cơ à, nhìn xem, anh khiến em thư ký bé bỏng mê mẩn đến mức nào kia. Hừ, quyết không để anh đạt được âm mưu. Nghĩ tới đây nỗi lo sợ và căng thẳng trong lòng Long Nữ bị quét sạch bách, oai phong hùng dũng ôm đồng tài liệu đi vào thang máy.

Người đẹp thư ký tức tức dậm chân, cắn hận chỉ vào bóng lưng Long Nữ mà nói: “Hừ, con ranh kia, cô xứng làm phượng hoàng được sao?” Cô ta không biết, “con ranh” mà cô ta nói vốn dĩ là phượng hoàng, một phượng hoàng tự bay xuống khỏi cành cao, nguyên nhân hoàn toàn là tại người đàn ông mà cô ta vừa tơ tưởng đến.

Nhận được cuộc gọi của Tần Chi Dương gọi cô tới văn phòng của anh một lát, đúng lúc cô cũng muốn tìm gặp anh ấy nói chuyện Trác Lan, muốn hỏi anh ấy tại sao lại bắt tay với tên Giang Đông lang sói kia. Văn phòng của Đào Nhiên ở tầng 35, văn phòng của chủ tịch ở tầng 40, còn của Tần Chi Dương thì ở tầng 33. Cô nhanh chóng tới được văn phòng của anh, gõ cửa rồi mỉm cười đẩy cửa đi vào.

Tần Chi Dương không giống với Giang Đông và Đào Nhiên. Giang Đông cho người ta có cảm giác lạnh lùng, khó tiếp cận, Đào Nhiên thì luôn cười, nhưng không khí xung quanh lại ám chỉ phải giữ khoảng cách với anh ta xa một chút. Còn Tần Chi Dương thì lại là người rất thân thiện, đối với ai cũng vậy, tính khí cực kỳ dễ chịu. Hồi đó anh hơn cô hai khóa, luôn đối xử với cô như anh trai với em gái, lại thêm quan hệ với Trác Lan nên ba người họ thân nhau lắm. Ai ngờ kết cục cuối cùng lại như vậy. Thế nên mới nói tất cả mọi chuyện đều không thể lường trước. Ai biết được cặp đôi mà ai cũng nghĩ sẽ ở bên nhau trọn đời này lại đứt gánh trong yên lặng như thế. Cái trò tình cảm này không thể dùng lý lẽ thường tình để xét đoán. Ai mà biết một cô gái không chịu yêu đương như cô lại đi lấy chồng ngay khi vừa mới tốt nghiệp. Rồi ai mà biết được người sợ cha mẹ, sợ Giang Đông như cô lại dám nằng nặc đòi ly hôn. Thế sự thật khó đoán.

Long Nữ mãi mãi ghi nhớ khuôn mặt hạnh phúc của Trác Lan khi nằm trên giường nói với cô, Long Nữ, cả đời này tớ quyết định sẽ đi theo Tần Chi Dương. Nhưng cô lại nhớ ra, vừa mới hôm qua thôi, trên một chiếc giường khác, bốn năm sau khi nói ra câu kia, Trác Lan bình thản nói với cô, thế sự khó đoán. Cô cũng không biết sau này sẽ ra sao, khi trước chính hai người họ cho cô niềm tin vào tình yêu, rồi cũng chính hai người họ phá hỏng hi vọng của cô đối với tình yêu. Ngày họ chia tay, Trác Lan không khóc, chỉ ngẩn ngơ đứng ở dưới cửa sổ ngắm nhìn bầu trời, lẩm bẩm nói một mình, “Nhìn xem, anh ấy đang ở trên chiếc máy bay kia, anh ấy đi rồi, tớ sẽ không bao giờ tìm thấy anh ấy nữa.” Còn Long Nữ đứng bên cạnh khóc lóc, vừa khóc vừa mắng, tại sao cậu không giữ anh ấy lại, tại sao cậu không đi cùng anh ấy, hai người yêu nhau như vậy tại sao phải chia tay? Mặc cho cô khóc, mặc cho cô náo loạn, Trác Lan chỉ ngẩn ngơ nhìn lên bầu trời xanh thẳm, khỏe miệng mỉm cười, nước mắt cứ thế rơi xuống.

“Sao anh lại ở đây?”

“Sao em lại ở đây?”

Hai người cùng cất lời, rồi cùng không nhận được mà bật cười. Tần Chi Dương tỏ ý bảo cô nói trước. Long Nữ hơi ngược mặt lên, cố gắng thờ ắt ra một cái rồi khẳng khái nói: “Em ly hôn rồi.”

Tần Chi Dương hơi nhàu mày, ly hôn? Chẳng phải Giang Đông nói chỉ là Long Nữ đang gây sự thôi sao, sao mọi chuyện lại nghiêm trọng đến mức này? Anh và Giang Đông quen biết nhau từ trước khi anh quen Long Nữ, tuổi tác xấp xỉ nhau, lại đều là người trong nghề nên quan hệ cũng không tệ. Nhưng khi anh đang ở bên Mỹ, được tin Giang Đông cưới Long Nữ thì anh thực sự kinh ngạc. Trong đầu hình dung ra cô gái nhỏ lúc nào cũng đi theo anh và Trác Lan, khuôn mặt ngây thơ non nớt suốt ngày nói phải gặp được bạch mã hoàng tử của mình thì mới chịu yêu. Còn Giang Đông, cái tên cả ngày mặt mũi lăm lăm, luôn khiến người ta không thể đoán được tâm ý, hai người này là một tổ hợp kỳ lạ. Lần này anh trở về, đúng dịp họp tác với Giang Đông, khi nhắc tới Long Nữ, Giang Đông chỉ nói cô đang gây sự, mãi tới hôm qua, thấy Long Nữ ngồi phía sau Đào Nhiên thì anh mới ý thức được sự nghiêm trọng của tình hình.

“Ly hôn? Long Nữ, em đâu còn là trẻ con nữa, em chắc chắn không phải là đang kích động chứ?”

“Em thấy lúc kết hôn mới là kích động, hơn nữa thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp như em đây mà sợ không ai thèm sao, cho tên Giang Đông đó thuận lợi đi tìm mả nữ.” Lúc nói câu này, Long Nữ đang nghĩ tới vẻ e lệ của em người đẹp thư ký kia, cô lại càng thêm bức mình, chút ân hận áy náy theo gió bay sạch mất.

“Em đó, khi nào mới làm người khác yên tâm được đây? Vậy tại sao em lại chạy tới làm trợ lý cho Đào Nhiên?” Tần Chi Dương xem thái độ của cô là biết, vẫn là tính khí trẻ con đó, tiếp tục nói thế nào cô cũng thấy phiền mà cũng chẳng mang lại kết quả gì.

“Đàn Đàn xin cho em vào đây, sau đó người đẹp họ Đào cho em thăng quan, đơn giản vậy thôi.” Long Nữ nói nhẹ tựa lông hồng, đưa tay nghịch nghịch ống bút trên bàn của Tần Chi Dương. Bản thân cô hiểu động, chẳng lúc nào chịu yên.

“Người đẹp họ Đào?” Tần Chi Dương không hiểu gì.

Long Nữ đưa mắt nhìn anh, vẻ mặt hận không thể rèn sắt thành thép, nhưng vẫn nhẫn nại giải thích: “Đào Nhiên.” Sau đó tiếp tục đùa nghịch cái ống bút, lời hết các thứ trong ngăn kéo nhỏ xiu ra, mãi mê chơi đùa, không nhìn thấy vẻ mặt muốn co rút của Tần Chi Dương.

“Đúng rồi, sao anh không hỏi xem Đàn Đàn thế nào, anh thực sự quên cậu ấy rồi sao?” Long Nữ hoàn toàn bóc tách xong cái ống bút, loay hoay lắp ghép một lúc lâu cũng không ấn được vào nên rất khó chịu, đẩy hết lên phía trước rồi đưa ánh mắt rầu rĩ chăm chăm nhắm vào Tần Chi Dương.

Tần Chi Dương có lẽ không ngờ cô lại hỏi trực tiếp như thế, bị hỏi xong thì ngẩn người, không nói gì, đưa tay đỡ lấy chiếc ống bút đã bị cô tháo tung tí mĩ lấp lại từng chút một. Long Nữ thấy anh như vậy thì nổi nóng, đưa tay cướp mẫu ống bút anh đang chuẩn bị lắp vào, hậm hực trừng mắt với anh: “Tần Chi Dương, em luôn cho rằng anh là người con trai tốt, người con trai tốt thì không nên làm như vậy. Đàn Đàn vẫn luôn chờ đợi anh, tại sao anh lại không có động tĩnh gì?”

Tần Chi Dương tựa người vào ghế nhìn cô, chậm chậm nói: “Long Nữ, bọn anh luôn nói em vẫn là trẻ con, thế giới của em rất đơn giản, rất sạch sẽ, em nghĩ chuyện gì thì sẽ làm chuyện đó. Em cảm thấy thích Giang Đông em liền kết hôn với anh ta, muốn ly hôn liền ly hôn. Nhưng liệu có bao nhiêu người có thể sống giống như em? Bọn anh chia tay nhau đã lâu như vậy rồi, rất nhiều chuyện đã thay đổi. Đúng là trong lòng bọn anh vẫn có hình bóng của người kia, nhưng em bảo anh ngay lúc này chạy tới trước mặt Trác Lan nói với cô ấy rằng hãy quay trở về bên anh, em nghĩ Trác Lan sẽ nghe lời anh sao? Nếu cô ấy nghe lời anh, thế thì có chuyện bọn anh phải chia tay không?”

Long Nữ đưa trả anh mảnh hình vuông kia, ngồi yên một chỗ. Rất lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn anh vui vẻ nói: “Anh nói câu này tức là vẫn còn yêu Đàn Đàn, thật là, anh nói sớm một chút có phải tốt không?” Cô đang muốn nói tiếp thì điện thoại đổ chuông, liếc xem thì là người đẹp họ Đào gọi. Cô thờ dãi một cái rồi đứng dậy, thẳng lưng cao đầu, hít vào một hơi thật sâu rồi nghe máy: “Thưa Tổng giám đốc vắng em sẽ qua ngay.”

“Em đi đây, anh mau mau giải quyết vấn đề cá nhân của anh đi, em thấy cô thư ký ngoài kia của anh trông cũng chả ra làm sao, anh mau đi tìm Trác Lan đi.” Để lại câu này xong thì Long Nữ cũng vội bước ra ngoài, vẻ mặt cứ như đi ra pháp trường, vì Đào Nhiên gọi cô mau quay về, Giang Đông đã đến rồi.

Tần Chi Dương khẽ lắc đầu cười. Đúng lúc này thư ký bước vào thông báo đã sắp đến giờ họp. Anh ngẩng lên nhìn, nhớ đến lời Long Nữ nói ban nãy, lại càng thấy buồn cười hơn. Cô thư ký nhìn anh với vẻ mặt khó hiểu, vị Phó tổng này tính tình luôn rất thân thiện hòa nhã, nhưng sao hôm nay lại cười có phần kỳ quái như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 22

Long Nữ “hấp” phía sau Đào Nhiên mà cứ như ngồi trên bàn chông. Vừa rồi khi Giang Đông đưa theo người của Đông Nam tiến vào, ánh mắt đáng sợ ấy xém chút nữa làm hai chân cô run lẩy bẩy. Nhưng nhớ ra mình chẳng làm cái gì sai, cô đã là người tự do rồi, vì thế lại hít sâu một hơi, đứng thẳng người lên. Không khí buổi họp rất tốt, chủ yếu là phó tổng Lâm Mạt của Đông Nam và Tần Chi Dương thay phiên nhau bàn bạc. Đào Nhiên và Giang Đông như cách ly với bầu không khí này, chẳng ai nói câu nào, ngồi ở hai đầu bàn họp đầu nhẵn. Kỳ thực người Giang Đông nhìn không phải là Đào Nhiên mà là Long Nữ. Vừa rồi đi vào anh thực sự giật mình, sao cô lại ở bên cạnh Đào Nhiên. Nhưng nhìn thấy sự lo sợ và trốn tránh trong mắt cô, lòng anh bất giác thấy nhẹ nhõm hẳn. Hiện nhiên sức ảnh hưởng của anh đối với cô vẫn mạnh mẽ như thường.

Tối qua cô nói với anh những câu nói đó, ban đầu anh cũng thấy mình thực sự quá đáng, nên thả lỏng cô một chút, nhưng về tới khách sạn, anh lại biến hình trở thành tên đại ma vương đáng sợ. Anh thấy mình chẳng làm gì sai, đàn ông mà, như vậy là thường tình. Chỉ có cô vợ nhỏ của anh chẳng qua là tính khí hơi trẻ con một chút, có lẽ dần dần trưởng thành thì sẽ khá hơn. Vì vậy anh sẽ không tiếp tục cảm đoán cô nữa. Anh muốn cô ý thức được tầm quan trọng của anh, như thế cô mới ngoan ngoãn quay về. Nhưng đừng trách anh, rõ ràng anh đã quyết định sẽ nhẫn nại để cô tự gặm nhấm, thế mà hôm nay cô lại cho anh nhìn thấy cảnh tượng này. Xem ra không cho cô “tiều thuốc mạnh” thì không được.

Đào Nhiên cũng nửa cố ý, nửa vô tình nhìn về phía Giang Đông. Hiệu quả không tệ, tuy tên kia vẫn giữ mặt lạnh, nhưng anh có thể nhìn thấy hỏa nộ trong đáy mắt Giang Đông. Anh lại còn cố tình ghé sát về phía Long Nữ, nhỏ giọng nói vào tai cô dặn dò mấy việc chả quan trọng gì, thế là liền thấy hiệu quả càng cao. Muốn được chia miếng bánh béo bở từ phía Thiên Hạo thì chắc chắn cũng phải trả giá chứ, mới chỉ bị chọc tức có chút xiu thế này thì bở bèn gì.

Cuộc họp kéo dài ba tiếng, thảo luận toàn bộ những điều khoản hợp tác chung. Long Nữ cũng mệt mếu cả mặt, mà khả năng chịu đựng tâm lý của cô cũng không còn đứng vững nữa. Ánh mắt của Giang Đông đâu chỉ là muốn giết chết cô, về sau còn muốn ăn tươi nuốt sống cô luôn ấy chứ. Cô ngồi

ngay cạnh điều hòa mà người toát ra đầy mồ hôi. Ấy thế mà khi cô những tưởng mình sắp được thoát khỏi bề khổ thì Đào Mỹ Nhân lại đập tan giấc mộng đẹp. Nói buổi tối đã đặt tiệc tại Quân Đế để mong hợp tác sẽ thành công. Nhưng sao cô cảm thấy nụ cười lúc anh nói câu này thật đáng ăn đòn.

Tại phòng Kim sắc của Quân Đế.

Long Nữ vẫn ngồi cạnh Đào Nhiên như cũ. Hiện tại cô đã xác định chắc chắn là anh ta muốn hại cô, bởi vì cứ có người mới rượu thì liền đẩy cô ra đỡ đạn. Bên phía Đông Nam chỉ có Lâm Mạt biết thân phận thật của cô, phía Thiên Hạo cũng chỉ có mình Tần Chi Dương biết. Những người khác đều muốn tạo mối quan hệ với cô, dù gì cũng là người đột ngột được nhảy lên vị trí này, chắc chắn có ô dù. Tuy tư lượng nhỏ bé của cô thực sự không chịu thấu với kiểu uống này, nhưng cứ nhìn thấy bản mặt lạnh băng đó của Giang Đông, cô lại ngửa cổ uống cạn. Đào Nhiên nhìn cảnh này thì càng thêm chắc chắn hai người họ có vấn đề.

Lúc Long Nữ lại sắp uống nữa, một bàn tay ngăn ly rượu của cô lại, sau đó nghe thấy tiếng Tần Chi Dương cười nói: “Chén này để tôi uống thay trợ lý Long. Mọi người không biết chứ, đây là em gái của tôi, không thể để các anh chuốc say được, như vậy quả là không nể tình rồi.” Nói xong liền cầm lấy chén của Long Nữ, ngửa cổ uống hết. Mọi người vừa nghe hết câu thì trưng ra ngay vẻ mặt ngờ ra chân lý. Thì ra là thế, thân phận đó là lý do đầy đủ cho việc Long Nữ được đứng vào vị trí này. Ai cũng cười nói nhận sai, lần sau không dám nữa. Đào Nhiên cười mà thực chất không cười, Giang Đông thì cứ như đang có ai thiếu nợ anh, hai người họ hình thành một sự tương phản rõ rệt.

Long Nữ thực sự chán chường quan tâm, mặc kệ ai thiếu nợ ai. Vừa hay Tần Chi Dương quay sang nói vào tai cô mấy câu, cô gật gật đầu rồi đứng lên đi ra ngoài.

Đào Thao tựa người vào xe hút thuốc. Có một số người sinh ra đã khiến người khác phải ghen tỵ. Những đứa con của Đào gia hiển nhiên thuộc vào loại này. Cậu và Đào Nhiên phải giống nhau đến năm sáu phần, nhưng về tự do không chịu bó buộc coi khinh hết thảy của cậu thì không thể tìm thấy trên khuôn mặt của Đào Nhiên.

Cãi cọ với gia đình thì không thể quay về. Tần Chi Dương là chỗ lánh nạn tốt nhất của cậu, gọi điện hỏi mượn chìa khóa nhà, anh bảo tới Quân Đế lấy. Giờ nhìn thấy xe của Đào Nhiên ở dưới, cậu càng không muốn đi lên. Tần Chi Dương đánh phải bảo cậu chờ ở dưới lầu.

Long Nữ cảm chia khó lượn đi lượn lại trước cửa mà mãi vẫn không thấy em trai nào “thanh tú” ưa nhìn như lời Tần Chi Dương, chỉ thấy thẳng nhóc kỳ quái hôm qua. Khi đó trong lòng Long Nữ cảm thấy hoặc khiêu thẩm mỹ của Tần Chi Dương có vấn đề, hoặc cũng có thể ra nước ngoài mấy năm mà quên mất tiếng Trung bác đại tinh thâm. Thẳng nhóc trông hệt như con gà tây kia mà tính là thanh tú à?

“Này cậu có phải là em Tần Chi Dương không? Long Nữ lão đảo đi tới phía Đào Thao, ngẩng lên hỏi. Thẳng nhóc này ăn gì mà cao thế không biết. Cô hai mươi tư tuổi mới cao 165 cm. Tên này chỉ khoảng hai mươi tuổi mà đã tầm 01m 80 rồi, thật ngưỡng mộ ghen tỵ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 22.2

Tần Chi Dương là anh tôi, sao nào? Đào Thao kẹp điều thuốc trên tay, chau mày hỏi. Cô gái này mùi rượu nồng nặc, khó chịu chết đi được.

Long Nữ cũng nhú mày, đưa chìa khóa cho cậu rồi định đi luôn, trong lòng nghĩ, trẻ ranh nứt mắt đã học thói xấu, lại còn hút thuốc.

“Này, sao chị lè mề vậy, bắt tôi đợi ở đây bao lâu rồi, không biết xin lỗi à? Mà chị là nhân viên của Thiên Hạo sao? Nhân viên của Thiên Hạo rất lợi hại cơ mà, sao lại có người như chị nhỉ?” Đào Thao đưa tay cản đường cô, nghiêng đầu trưng ra bộ dạng cà lơ lác cắc. Long Nữ đang có cả một bụng tức chưa có chỗ trút, bị cậu ta nói như vậy lại có thêm chút men rượu dâng lên, cô cũng nghiêng đầu nhìn cậu ta chăm chăm, nói to: “Cậu có hiểu phép lịch sự không vậy, chị đây giúp mang chìa khóa xuống đưa cho cậu, cậu không cảm ơn mà còn chê tôi lè mề? Cậu có văn hóa không hả? Cậu đã từng đi học chưa? Tôi có phải nhân viên của Thiên Hạo hay không thì đã làm sao? Thiên Hạo có liên quan gì tới cậu, là của nhà cậu mở hay sao mà cậu lo hả?” Men rượu đã bốc lên đầu Long Nữ, cô mặt đỏ bừng bừng, mắt tròn to tướng, giận dữ chất vấn Đào Thao.

“Thiên Hạo đúng là của nhà nó, cô không biết à?” Đào Thao còn chưa kịp phản bác thì một giọng nói lười biếng ở phía sau Long Nữ truyền tới.

Long Nữ quay đầu liền thấy Đào Nhiên hai tay đút túi quần, khóe môi treo một nụ cười như có như không. Có thể tại Long Nữ uống hơi nhiều nên thấy đôi mắt anh ta sao đẹp thế, còn phát sáng lấp lánh nữa chứ. Cô ra sức lắc đầu thật mạnh, trong bụng nghiêm khắc tự cảnh cáo mình không được vừa nhìn thấy mỹ nam thì dĩ cũng không vững.

Câu nói đó bắt nguồn từ đâu nhỉ? Tại một đất nước họ ở phương bắc có một giai nhân tuyệt sắc. Nàng quay đầu nhìn một cái thì khuyh thành, quay đầu nhìn cái nữa thì khuyh quốc (ý từ bài “Giai nhân ca” của Lý Diên Niên thời Hán), rất đẹp. Anh ta sao có thể là công được, chắc chắn là ứng cử viên sáng giá của tiểu thụ rồi. Sao anh ta lại thích đàn ông nhỉ, thật là điều đáng tiếc cho tất cả giống cái sống trong thế kỷ này. Sao anh ta lại bị cong cơ chứ, có ai giúp anh ta thẳng lại được không?

“Này chị đừng mê trai tới mức đó.” Đào Thao thực tình không chịu nổi vẻ mặt ngây ngô của người này, đẩy cô một cái đưa cô trở về từ mộng đẹp.

“Liên quan gì tới cậu?” Long Nữ trừng mắt nhìn cậu ta rồi đi vào trong. Gượng đã, cô đột nhiên kịp thời phản ứng, vừa rồi Đào Nhiên nói gì? Cô quay đầu lại hết nhìn Đào Nhiên rồi lại nhìn Đào Thao. Bảo sao cô thấy Đào Thao trông quen thế, bảo sao cậu ta gọi Tần Chi Dương là anh, bảo sao lần đó đi ăn tên Đào Nhiên bỗng dưng chạy mất hút, thì ra đây là em trai cùng cha khác mẹ của anh ta. Đều là người có cha mẹ sinh ra, tại sao con nhà người ta đẹp đẽ thế kia, còn mình thì... Rõ ràng là đàn bà con gái, ấy thế mà phải đi ngưỡng mộ tư sắc của đàn ông con trai, sống làm gì đây!

“Không cần vào nữa đâu, bọn họ chuẩn bị ra rồi, định đổi chỗ đi Diệp Sắc.” Một câu nói của Đào Nhiên khiến Long Nữ bị đá kích ngay tại trận, có cảm giác như bị sét đánh trúng, xuyên suốt toàn thân. Thôi đành vậy, sớm muộn gì cũng phải chết. Bản thân cũng đã quyết định không giấu giếm chuyện ly hôn nữa, vì vậy có đụng mặt Diệp Từ cũng chẳng hề gì. Cô quay người cười nói với Đào Nhiên: “Vâng, em biết rồi Tổng giám đốc.” Nụ cười xinh xắn mà lại đáng sợ thế.

Đào Thao làm mặt quỷ với cô, quay lưng leo lên xe rồi đi như thể Đào Nhiên chưa từng tồn tại. Còn Đào Nhiên cũng đi vào xe của mình, như thể cũng không nhìn thấy Đào Thao. anh em kiểu gì vậy nhỉ? Lúc này những người khác cũng lũ lượt đi từ trong ra. Tần Chi Dương đưa mắt ra hiệu cho Long Nữ lên xe của anh, ai ngờ Đào Nhiên thò đầu ra nói với Long Nữ: “Trợ lý Long, em lên xe của anh đi!”

Sự kinh ngạc thoáng qua trên mặt Tần Chi Dương và Lâm Mạt. Giang Đông vẫn lạnh lùng, về mặt những người khác thì mờ ám. Long Nữ không biết làm sao nhưng vẫn cẩn răng chui vào trong xe. Trong lòng nghĩ thôi thế là xong, đi đi, người sống trên thế gian có thể không đi vào hồ công hồ nào sao, phải chịu thôi.

Trên xe rất yên tĩnh, được khoảng năm phút thì có điện thoại, cô vội bắt máy, nghe thấy giọng nói quen thuộc từ bên kia truyền tới: “Được lắm, lên làm trợ lý rồi cơ đấy! Có phải em để ý đến tên nửa người nửa yêu rồi không? Cuộc sống của em cũng ổn đấy nhỉ?” Giang Đông châm chọc khiêu khích cô, sự nhẫn nại của anh có giới hạn. Cô thực sự cho rằng anh không thể xử lý cô sao.

“Không cần anh lo.” Long Nữ cau có, giận dữ nói. Đào Nhiên vẫn nhìn cô qua gương chiếu hậu, khuôn mặt đỏ hồng vì uống rượu. Lúc này trông hết như quả bóng nhỏ, hai mắt mở tròn, cực kỳ... dễ thương.

“Được thôi, có người lo cho em rồi, ngày mai tới nhà em ăn cơm thì nhớ đó, tôi không đón em đâu. Còn nữa, tôi không đi xem em và tên sếp nửa người nửa yêu kia diễn kịch, anh đây không có công phu đấy.” Nói xong anh cúp máy luôn.

Nghe thấy tiếng tút tút vọng lại, Long Nữ tắt máy, quay đầu nhìn Đào Nhiên, thật thà hỏi: “Anh thực sự không phải tiểu thụ chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 23

Lại tới thứ Bảy, từ hôm bốn vị phụ huynh đi du lịch nước ngoài trở về, cứ tới cuối tuần tụ tập là Long Nữ lại nói Giang Đông có việc bận, cô cũng bận để từ chối tham gia. Nhưng đã hai tuần chưa về, tiếp tục không về nữa thì chẳng biết ăn nói thế nào. Nếu hôm qua Giang Đông không nhắc nhở thì đúng thật cô sẽ quên mất chuyện này. Cứ lần lữa mãi không phải cách hay. Cô vừa mới hạ quyết tâm phải vạch rõ ranh giới với Giang Đông, không thể cứ cuối tuần lại về nhà diễn vở kịch vợ chồng thất thiết. Nhưng nếu thực sự bảo cô đi nói với cả gia đình rằng cô đã ly hôn, bầu không khí áp lực đáng sợ đó mới nghĩ tới thôi là đêm cô đã ngủ không nổi. Bỏ đi, bình tới có tương chận, nước lên có đất ngăn, tinh thần giả mù giả điếc này cô cật lực phát huy.

Tên Giang Đông đáng ghét, nói không đón cô liền thực sự không đón. Làm những chuyện không có lợi với cô thì anh luôn luôn “nói được làm được”. Còn nếu đồng ý làm chuyện gì đó tốt cho cô, anh chắc chắn sẽ tai này lọt tai kia mà quên rất nhanh. Cả đời này cô luôn nhớ cái lần anh nói sẽ cùng cô đi HongKong, nhưng máy bay sắp cất cánh đến nơi rồi mà anh vẫn chưa đến, gọi điện thì không được. Cô là đứa cố chấp, nhất quyết không đi đâu, cứ đứng ở sân bay chờ đợi. Cô muốn xem khi nào thì anh mới nhớ ra, hơn nữa cô còn không ngừng gọi điện vào máy của anh, dù cho con bé đáng ghét kia vẫn liên tục nói “thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”. Mãi tới khi điện thoại báo sắp hết pin, cô ngồi ở sảnh sân bay chờ liên năm tiếng đồng hồ, sắp khóc đến nơi thì mới kết nối được điện thoại với anh. Giọng của Giang Đông trong điện thoại không nhanh không chậm, chỉ nhàn nhạt hỏi đúng một câu: “Có chuyện gì?”

Long Nữ khóc òa, mọi người xung quanh ai cũng nhìn cô, nhưng liếc vài cái thì thôi, tại một nơi chia ly như sân bay này, khóc là chuyện rất bình thường.

Long Nữ ở đầu bên này cứ như vậy mà khóc, cũng không nói năng gì, Giang Đông có phần đã hết kiên nhẫn, kìm giọng nói: “Rất cuộc là có chuyện gì, em phải nói ra chứ.”

“Hu hu...em...em cứ nghĩ anh xảy ra chuyện gì rồi, em vẫn đang chờ anh ở sân bay... còn anh?” Long Nữ nức nở trả lời, một khi đã khóc nếu không có ai bảo cô dừng lại thì cô sẽ khóc mãi không thôi.

Đầu bên kia im lặng một lát, sau đó thấy giọng nói của Giang Đông hình như có chút do dự: “Em đang ở sân bay à, anh thì xảy ra chuyện gì được chứ, mau về nhà đi, ở đây anh vẫn đang bận.”

“Vây... có đi HongKong nữa không?” Long Nữ vẫn cố hỏi một câu vớt vát, cô cho rằng cứ đợi như thế thì anh sẽ tới thôi, cho dù không thể ngồi trên chiếc máy bay vừa rồi thì vẫn có thể lên chuyến bay khác mà. Anh đã đồng ý với cô từ lâu rồi, cô cũng mong ngóng lâu lắm rồi, mọi thứ đã chuẩn bị xong hết, nếu cứ bị hủy thế này thì cô chịu không nổi.

“Em về nhà trước đi đã, chuyện này để sau hãy nói.” Giang Đông nhẩn nại đáp, nhưng căn bản không trả lời câu hỏi của cô.

“Ông xã, em muốn đi HongKong. “Giọng nói của Long Nữ nhỏ dần, nhưng quyết tâm thì rất chắc chắn.

“Nghe lời, em về nhà đi đã, đợi anh về nhà rồi nói tiếp, ngoan nào.” Nhẩn nại của Giang Đông lúc này vẫn còn nên mới nói năng được như vậy.

“Nhưng anh về nhà rồi chắc chắn không nói chuyện này nữa, anh đồng ý với em từ lâu rồi, em muốn đi lắm, em muốn đi HongKong, anh không đi thì em đi một mình, lát nữa em sẽ đi.” Long Nữ nghe anh nói như thế thì lửa nóng bốc lên, về nhà rồi còn nói cái gì nữa. Đây chính là câu nói kinh điển anh chuyên dùng để đối phó với cô. Anh luôn nói: “Ng Sloan, việc này về nhà rồi nói tiếp,” sau đó về nhà rồi, việc này sẽ chẳng bao giờ được nhắc tới nữa, nếu Long Nữ có nhắc thì anh sẽ chuyển đề tài. Chiều này anh dùng đi dùng lại nhiều lần rồi.

Long Nữ gào xong thì không nghe thấy bên kia có động tĩnh gì, nhỏ giọng hỏi: “Anh có nghe không?”

“Còn. Anh nói cho em hay, anh nhắc lại một lần cuối cùng, em lập tức về nhà ngay cho anh, lập tức, hiểu chứ? Em mà dám chạy đi một mình thì em cứ đợi đấy mà xem anh sẽ xử lý em kiểu gì. Còn nữa, ai cho phép em hét lên với anh vậy hả? Anh thực sự nuông chiều em quá rồi phải không? Được đằng chân lân đằng đầu à? Không biết ai là trời nữa rồi phải không?” Giang Đông ở đầu bên kia đưa ra một tràng câu nghi vấn khiến Long Nữ đứng hình. Cuối cùng cô chỉ biết ngoan ngoãn kéo va li hành lý bắt xe về nhà, lúc đó trong đầu cô chỉ toàn những uy hiếp của anh. Giờ nghĩ lại thấy thật kỳ cục, tại sao cô lại sợ anh đến thế, một nỗi sợ hãi vô hình không sao hiểu nổi. Nghĩ kỹ thì dù cô có đi HongKong luôn thì anh có thể làm gì cô nào, định bỏ cô à? Hay là giết cô? Đều là chuyện không thể, kết luận cuối cùng là trong cơ thể của cô có tế bào kỳ quái, chúng nó cứ thấy

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chương 23.2

Nghĩ hết chuyện thì cũng tới nơi. Trả tiền xe, vừa bước xuống liền thấy xe Giang Đông dừng ngay trước cửa nhà. Tất nhiên nguồn gốc của tội ác cũng đang đứng bên cạnh đó. Trời đã vào đông, từ xa nhìn lại anh va an x rất ưa nhìn, cho dù cô có bị cận thị nhìn không rõ khuôn mặt anh, nhưng khí chất tỏa ra từ bên trong lẫn bên ngoài đủ để cô đứng từ xa thế này cũng có thể cảm nhận được. Áo khoác màu đen làm cơ thể anh càng thêm cao lớn. Trước đây cô rất tự hào về điểm này, anh mặc gì cũng đẹp, còn cô giúp anh ăn vận phong độ ngồi ngời, đứng cạnh Trác Lan ngạo nghễ nói: “Xem đi, người đàn ông của tớ mặc kiểu gì cũng đẹp.” Khi đó Trác Lan luôn coi thường cô, nói cô nếu không có Giang Đông chắc chắn không sống nổi. Hiện tại đã chứng minh, câu nói đó xem ra sai rồi, giờ không có Giang Đông cô vẫn đang sống, chưa cần biết sống có tốt không, ít nhất là không nghĩ tới việc đi chết. Cho nên mới nói, cuộc sống này dù kom có ai kia thì bạn vẫn có thể tiếp tục sống, chỉ cần bạn muốn sống.

Long Nữ chậm rãi bước tới, ngừng đầu nói: “Anh tới rồi à?”

“Ừ, đi vào thôi”, nói xong anh quay người đi vào trong trước, Long Nữ ngậy người ra đó, nghệt ra nhìn theo. Cô cho rằng anh sẽ mắng cô chuyện hôm qua, ít nhất cũng sẽ hỏi cô đầu đuôi sự tình là thế nào, nhưng một câu anh cũng không hỏi tới, điều này làm cô có chút hụt hẫng. Long Nữ ra sức lắc đầu, mình không thể thiếu chỉ khí như vậy, sao lại có suy nghĩ đó chứ, rồi cô vội theo sau anh đi vào nhà.

Ông Long vẫn đang ở trong thư phòng nói chuyện với Giang Đông, bà Long cùng Long Nữ trong bếp nấu cơm. Bà Long luôn tự trách mình về chuyện Long Nữ không biết bếp núc, là một người vợ hiền dâu thảo sao có thể không biết nấu nướng chứ, phải hiểu là muốn nắm được trái tim người đàn ông thì đầu tiên phải nắm lấy cái dạ dày của anh ta. Vì thế mỗi lần Long Nữ tới bà đều bắt cô vào bếp học tập. Nhưng thực tế đã chứng minh Long Nữ quả thật không có chút năng khiếu nào trong việc này. Cho dù cô có nấu xong thì tạo hình khủng bố của món anh mới nhìn thôi Giang Đông đã thấy sợ, ăn một miếng gọi là cổ vũ cũng không dám, thế nên cô cũng lười không buồn học.

Sắp đến giờ ăn, Long Nữ chạy lên lầu gọi ông Long và Giang Đông xuống ăn cơm, đúng lúc mở cửa thì nghe thấy đoạn hội thoại của hai người.

“Con bé Long Nữ gần đây không gây chuyện chứ?” Giọng nói của ông Long trầm mạnh, nghe rất hay, giống như âm thanh phát ra từ chiếc đại vĩ cầm.

“Ba, ba đừng lo lắng cho bọn con, Long Nữ hiểu chuyện như vậy sao lại gây ra chuyện gì được.” Giang Đông nói rất thành thật, trước mặt người lớn anh luôn thể hiện là một người hoàn hảo không tỳ vết. Tất cả cái xấu thì để cô gánh, nghĩ tới đây cô nghiêng răng ken két.

“Hai đứa ớn thì được rồi, ba vẫn luôn lo Long Nữ không xứng với con. Ba chỉ có một đứa con gái là nó, từ nhỏ đã mang nhiều tâm tư, không thích trò chuyện, nhưng nó rất biết vâng lời, ngoan ngoãn, ba luôn muốn tìm cho nó một chỗ dựa. Con bé gốc gác quê nhà, lúc nào cũng hết đứa trẻ chưa chịu lớn. Đối với người đàn ông mà nói thì một người vợ như vậy có khi là hạnh phúc, cũng có khi cảm thấy mệt mỏi. Nhưng nó là con gái của ba, bất luận nó thế nào thì ba cũng hy vọng nó có thể hạnh phúc. Ba luôn rất coi trọng con, có lẽ con không yêu nó nhiều, nhưng ba biết con có thể mang lại cho nó hạnh phúc. Đối với những lời đàm tiếu bên ngoài, cái gì cần giải quyết thì vẫn nên giải quyết.” Lúc ông Long nói đến đây, trong giọng nói có vẻ uy nghiêm khó che giấu, rất có uy lực.

Giang Đông nghe ông nói tới đây, ngừng đầu nhìn ông nói: “Ba, ba an tâm.”

Long Nữ không gọi họ, một mình đi xuống lầu. Từ nhỏ cô luôn cảm thấy ba không yêu thương cô nhiều. Cô luôn nghĩ rằng có lẽ ba thích có một đứ con

trai hơn, một đứa con trai có thể kế tục sự nghiệp của ba. Cô chỉ là một đứa con gái yếu đuối như công chúa cảm cung. Vì thế từ nhỏ cô đã rất cố gắng việc gì cũng giành thứ nhất để ba thấy cô không hề thua kém con trai. Hôm nay cô mới biết, người cha vẫn luôn nghiêm nghị, rất ít khi cười với cô thật ra vô cùng yêu thương cô. Tình yêu của người cha không có lời, có lẽ chính là như thế này. Đối diện với tình yêu này, làm sao cô có thể nói với ba rằng người chồng mà ba chọn lựa cho cô đã phản bội hôn nhân của họ rồi? Còn cô, đứa con gái luôn làm ba an tâm, đã lựa chọn ly hôn. Tất cả chuyện này ba có chịu đựng nổi không đây?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Chương 24

Chập tối Long Nữ và Giang Đông từ Long gia đi ra. Ông Long và bà Long tiễn hai người họ tới tận cửa. Cô tình nghịch cười đùa đẩy họ vào trong nhà. Bữa cơm hôm nay không tệ chút nào, bình thường cô khảnh ăn vô cùng, bản thân thì không biết nấu nướng, lại lười ra ngoài ăn. Trác Lan đương nhiên biết nấu nhưng lại quá bận, nên rất ít khi nấu ăn ở nhà. Vậy nên Long Nữ tùy tiện ăn uống qua loa cho xong bữa, vì thế gây đi rất nhiều, xương quai xanh càng lộ rõ hơn. Giang Đông đều nhìn thấy cả nhưng không nói gì.

Trong xe hơi ngột ngạt, Long Nữ hạ cửa kính xuống quay ra ngắm ánh tịch dương rất đẹp, rất ấm áp. Khung cảnh này bao lâu rồi cô chưa được ngắm nhìn, sự thanh bình này bao lâu rồi cô chưa được thưởng thức? Thế nhưng sự yên ả trong khoảnh khắc này liệu có phải là ảo tưởng do cô tự thêu dệt nên chăng? Nếu trước đây bọn họ có thể như thế này, liệu có phải sẽ không có chuyện chia tay? Liệu có phải sẽ không cần nghĩ xem phải nói với gia đình như thế nào về chuyện họ đã ly hôn? Liệu có phải tất cả sẽ khác đi? Con người luôn là thế, mất đi rồi mới biết quý trọng. Nghĩ tới đây Long Nữ bật cười, cười bất lực... Quý trọng à, cô luôn hiểu điều này, người bên cạnh cô mới là người không hiểu.

“Em cười gì?” Giang Đông nhìn cô.

“Vui!” Long Nữ nghiêng đầu liếc anh một cái rồi lại quay đi.

“Đúng rồi, sao em trở thành trợ lý của tên yêu nhân đó?” Giang Đông cố gắng phát huy tinh thần đàn ông tốt không đôi co với phụ nữ, nhẫn nại hỏi han, nói tới hai từ “yêu nhân” thì đặc biệt nhấn mạnh.

“Thành tích của em xuất sắc, biểu hiện tốt thì được thăng chức thôi.” Long Nữ khoác lác không cần thể diện, tự nhiên như không, cứ như sự thật đúng là như thế.

“Thôi xin đi, người khác không biết em, chứ anh cũng không biết luôn chắc. Em có thể làm được gì, tốt nhất em từ chức cái công việc rách mướp ấy đi. Hần ta kéo em về bên cạnh chỉ để chọc tức anh thôi. E thì hay lắm, còn ngốc nghếch ngồi đó đắc ý, bị người ta đem bán mà còn ngồi đếm tiền giúp...” Giang Đông thao thao bất tuyệt trách cứ Long Nữ, hoàn toàn không để ý đến hỏa nộ trong mắt cô nàng đang ngồi kế bên mình.

Long Nữ mím chặt môi, hai tay nắm thành quyền hằm hằm nhìn Giang Đông, khuôn mặt đỏ bừng ngắt lời anh ta: “Anh nói đủ chưa?”

Đúng lúc đèn đỏ, Giang Đông quay đầu nhìn Long Nữ một cái, cười nói: “Ồ nổi nóng à, được đấy, vài hôm không gặp tính khí giỏi nhỉ?”

“Giang Đông, anh là đồ con lợn, sau này đừng chọc tức tôi.” Long Nữ hét lên, mở cửa xe đi luôn.

Giang Đông ngơ ngác, ngỡ người không kịp phản ứng. Cô bé này tính khí ngày càng ghê gớm. Được chiều quá rồi, sau này phải dạy dỗ cẩn thận, muốn anh đuổi theo cô? Không có cửa! Lúc đèn đỏ chuyển sang xanh, chiếc xe của Giang Đông cứ như vậy mà rời đi, không hề đuổi theo cô.

Long Nữ vừa đi vừa tức, trong đầu lại nghĩ tới những câu bực mình mà Giang Đông vừa nói với mình. Trong khi mình yêu anh ta, trân trọng anh ta như thế mà anh ta lại đối xử với mình như vậy. Càng nghĩ cô càng thấy không đáng, nhưng cô vẫn không đành lòng, vẫn cứ thấy buồn. Cô đang tính bắt taxi thì điện thoại trong túi xách đổ chuông, là Trác Lan gọi tới. Đang không có nơi trú ẩn, cô liền nhấc điện thoại gào lên: “Đàn Đản, mau qua đón tớ đi xem mặt.”

Trong nhà hàng Âu của Tây Uyển. Bàn ngay phía cửa kính sát đất rất thu hút sự chú ý. Hai cô gái, một người xinh đẹp bắt mắt, một người nhẹ nhàng trầm tĩnh, còn hai vị nam giới thì một người phong độ nho nhã, một người đẹp trai ngút trời. Đây chính là chỗ mà Trác Lan đưa Long Nữ đi xem mặt. Long Nữ tới nơi mới biết mình bị lừa. Rõ ràng là Tần Chi Dương hẹn Trác Lan, thế nhưng cô nàng không dám tới một mình, kéo cô tới làm bình phong. Nhưng cũng không sao, cô cũng không phải làm kỹ đã cản mũi một mình. Cái bạn Đào Thao đang rất vui vẻ ăn uống như rồng cuốn kia, tư cách còn thua cô nhiều. Cô mới ăn có hai ly kem thì bạn ấy đã xoi xong hai suất thịt bò bít tết rồi. Cô thấy cậu ta rất giống dân châu Phi gặp nạn đói. Đồi lại hai nhân vật chính, cơ bản chẳng ăn gì, ngồi đó nhìn nhau im lặng. Không khí rất khó xử. Vì thế cô chỉ còn cách không ngừng ăn. Nếu bình thường cô cũng có thể hâm nóng bầu không khí, nhưng vừa bị Giang Đông chọc tức nên cô chẳng còn tâm trạng đó.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Chương 24.2

“Này, chị ăn được nhiều ghê nhỉ?” Đào Thao một tay cầm ly nheo mắt nói với Long Nữ. Vốn dĩ hôm nay cậu không định tham gia, nhưng chẳng còn cách nào, cậu không có chỗ nào để ăn, hơn nữa cậu cũng biết hôm nay Tần Chi Dương lại hẹn hò với người tình cũ. Để không bị khó xử cậu cũng đành phải cầm đầu cầm cốc ngồi ăn, ai ngờ bà chị kia cũng ăn uống bạt mạng y như mình.

“Tôi thấy cậu có thực lực hơn cả tôi đấy.” Long Nữ lườm một cái rồi tiếp tục với ly kem. Thằng ranh này sao cứ làm người ta bực mình thế nhỉ, không để người khác yêu thích một chút nào hết.

“Đừng rồi, anh nhớ là Long Nữ thích ăn kem chocolate phải không?” Tần Chi Dương cười nói, đôi mắt nhìn về phía cô cũng rất dịu dàng. Long Nữ trừng mắt với anh, trong bụng nghĩ, anh liếc mắt đưa tình với tôi làm gì, lúc cần tích cực thì không chịu tích cực.

“Đần Đần, cậu nói đi xem mặt cơ mà, người ta đâu rồi?” Long Nữ thực chịu không nổi ha người họ tiếp tục như thế này. Là một kỳ đã lương thiện, có tư cách đạo đức, có đẳng cấp, có nhân tính, cô vẫn nên đề nén thật chặt nỗi thống khổ của bản thân để giúp đỡ cặp cá đang bơi lội tung tăng trong biển tình này.

“Người thì tớ có thể tìm cho cậu, nhưng chỉ sợ Giang Đông sẽ giết tớ.” Trác Lan nói không cần suy nghĩ. Hôm nay Tần Chi Dương đột nhiên gọi điện thoại hẹn khiến cô trở tay không kịp, đành phải kéo Long Nữ tới, con bé này vừa nhắc mấy lần đòi đi xem mặt. Cô biết hôm nay Long Nữ phải cùng Giang Đông về nhà ăn cơm. Nghe giọng điệu đó là biết chắc chắn lại bị Giang Đông châm chọc rồi, nếu không thể thì sao lại làm âm lên đòi đi xem mặt chứ.

“Tớ đã ly hôn với anh ta rồi, liên quan gì tới anh ta.” Long Nữ ăn một miếng kem to tướng, lòng mày nhàu chặt lại.

“Thì ra cô đúng là bị chồng bỏ, còn trẻ thế này đã bị ruồng bỏ rồi à, ha ha.” Mồm miệng Đào Thao không kiêng nể, trẻ con mà, Long Nữ không thèm chấp. Phụ nữ thời đại mới có tư cách như cô sao lại so đo với trẻ con vắt mũi chưa sạch như cậu ta chứ, như thế khác gì hạ giá bản thân.

“Được rồi, ăn no rồi thì thôi đi, sao lại ngồi đây, chán chết.” Long Nữ trừng mắt với Đào Thao, hoàn toàn thể hiện thái độ không so đo với cậu ta.

“Đi đâu?” Trác Lan không hiểu, hỏi.

“Thích đi đâu thì đi, cậu bé này biết lái xe mà, đưa xe của cậu cho cậu ta chở tớ đi chơi vòng vòng, trong lòng tớ đang tức anh ách.” Long Nữ lườm cô một phát. Lúc cần chủ động thì không chịu chủ động, hai người cứ uờn ra đấy thì có tác dụng gì.

Nhưng hiển nhiên là có kẻ không vừa ý. Đào Thao nhồm nhoàm trả lời: “Em không có thời gian, chút nữa em phải đi với bạn.”

“Vậy tôi đi cùng cậu là được rồi, dù sao cũng lâu rồi không được chơi với trẻ con. Đi thôi nào!” Nói xong liền cầm lấy chìa khóa của Trác Lan kéo Đào Thao ra ngoài, còn lén lút đưa mắt lệnh cho Tần Chi Dương phải cố lên.

Nhìn bóng Long Nữ nhỏ bé lũi theo Đào Thao cao lớn rồi đi, Tần Chi Dương không nhìn được, bật cười thành tiếng, dịu dàng nói” Long Nữ vẫn y như trước, lúc nào cũng như chưa trưởng thành.”

Trác Lan cười nhân nhượng: “Không trưởng thành thật tốt, những chuyện phiền lòng sẽ ít đi. Giờ em rất lo cho cô ấy, trước đây em những tưởng cô ấy mù quáng sùng bái Giang Đông. Chia tay rồi cô sẽ nhìn rõ được mọi chuyện, Nhưng hiện tại thấy cô ấy thực sự yêu tên đó. Tinh thần lúc lên lúc xuống chỉ vì anh ta. Nhưng Giang Đông bắt nạt người ta quá, thậm chí tới tận bây giờ vẫn đối xử với cô ấy như vậy, con đường của cô ấy thực sự khó khăn.”

“Vậy còn chúng ta?” Ánh mắt Tần Chi Dương đột nhiên nóng bừng nhìn cô, khiến cô muốn lẩn trốn.

“Chúng ta? Em cũng không biết, Long Nữ nói anh đã trở về, trong lòng em thực sự rất vui mừng, cho dù là bạn bè thì cũng vui mừng. Dù gì cũng đã mười năm, em còn phải ở đây đợi bao lâu nữa?” Trác Lan cười miễn cưỡng, trước mặt người con trai này cô không còn là cô gái mạnh mẽ một mình gánh vác hết thảy, không còn là gương mặt đại lý vàng chuyên nghiệp điêu luyện, cô chỉ là một cô gái bình thường, một cô gái cần có người che chở và thương yêu.

“Đần Đần đừng trốn tránh, hãy cho chúng ta thêm một cơ hội. Cứ coi là nể tình Long Nữ, chúng ta hãy cố gắng một lần xem sao.” Tần Chi Dương rất ít khi tích cực chủ động như vậy. Anh luôn mang một vẻ điềm tĩnh, ung dung nho nhã. Trác Lan ngẩng đầu nhìn người con trai mà cô đã yêu mười năm, hoàng tử trong tim cô, người cô vẫn đang chờ đợi. Nhưng sự tình đầu đơn giản như vậy, muốn đi lúc nào thì đi, muốn về lúc nào thì về, nói một câu “chúng ta quay lại với nhau đi” với cô thì có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra sao? Nhưng cứ như thế này mãi sao? Cô đã buông tay rồi sao? Nếu không buông tay từ lâu thì không có chuyện cô chờ đợi ngàn ấy năm, sẽ không có chuyện lúc anh trở về thì không biết phải gặp anh như thế nào. Tất cả rơi vào một vòng xoáy, cô phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 25

Long Nữ & Đào Thao vừa ra khỏi Tây Uyển, trời đã hơi lạnh, cô so vai quay đầu nói với Đào Thao: “Đi thôi, đưa tôi về nhà.”

“Tại sao tôi phải đưa chị về nhà? Tôi chẳng phải là lái xe riêng của chị.” Đào Thao không hài lòng với sự sai khiến tùy tiện của cô. Đại thiếu gia như cậu không phải ai cũng sai khiến được.

“Cậu mới tí tuổi mà sao lắm chuyện thế nhỉ?” Long Nữ ngẩng đầu nhìn cậu ta, nói giọng đầy bức mình và khinh miệt.

“Đi nào, tôi dắt chị đi chơi! Nhìn chị đáng thương thế này lại chẳng có ai đoái hoài. Hôm nay thiếu gia đâu phát huy tinh thần đùm bọc đồng bào.” Đào Thao vừa nói vừa nháy mắt, chẳng biết có chủ ý xấu xa nào không, mở cửa xe ngồi vào trong luôn. Long Nữ hơi nghi hoặc, nhưng ai bảo cô không biết lái xe cơ chứ, đành phải ngoan ngoãn lên xe. Cô đã được lĩnh giáo tốc độ lái xe của cậu ta. Vì thế vừa lên xe là lập tức thắt dây an toàn vào.

Xe chạy theo hướng đường cô hoàn toàn mù tịt. Nhưng không sao, cái tên mới tí tuổi đầu này có thể làm gì được cô chứ. Mà có về nhà cũng chán ồm, trong đầu toàn là Giang Đông, mà chỉ đi ra ngoài lượn lờ quanh thì tâm trạng cũng không khá hơn nổi.

“Này, chị bao nhiêu tuổi rồi?” Đào Thao vẫn giữ vẻ cool boy, đột nhiên hỏi làm Long Nữ có chút mơ hồ.

“Cậu không biết là không nên hỏi tuổi của phụ nữ à?” Long Nữ hậm hực lườm cậu ta một cái. Tên nhóc này tính nết xấu xa y như ông anh trai, không đúng, còn không bằng nữa. Anh trai nó ít ra còn biết giữ thể diện, còn nó thì nói năng quả là thiếu suy nghĩ.

“Hỏi chút xú thì làm sao, chị vừa bảo muốn đi xem mắt còn gì. Chị bị chồng bỏ mà, tôi biết tuổi của chị thì mới giới thiệu cho chị được chứ. Bạn bè tôi đều thuộc hàng đẹp trai số một, cực kỳ giàu có.” Đào Thao đột nhiên hào hứng hẳn lên, không hề có ý nói đùa giỡn cho vui.

“Này tôi nói cho cậu hay, không phải tôi bị chồng bỏ, mà là tôi chủ động ly hôn. Còn nữa, đẹp trai lắm tiền hay gì đi nữa chị đây cũng không thèm để ý. Tôi không chơi với mấy đứa trẻ con các cậu. mà đúng rồi, cậu bao nhiêu tuổi vậy?” Long Nữ cũng không nề nang hỏi lại. Cô là thế đấy, dù rất thích trai đẹp và rất biết tiêu tiền, nhưng cô thực sự chưa từng nghĩ sẽ lấy hai điều đó làm tiêu chuẩn chọn người đàn ông cho mình. Mà hình như cô cũng chưa từng nghĩ sẽ tìm một người đàn ông như thế nào. Vì thế yêu cầu của cô đối với nam giới về cơ bản đều lấy Giang Đông ra làm tiêu chuẩn, ngoại trừ tính khí chết tiệt kia ra.

“Tôi? Tôi hai mươi tuổi, nam, chiều cao 1m80, cân nặng 80 kg, gia thế không cần nhắc lại, chị tự nhìn ra rồi. Sao, lại có hứng thú với tôi à?” Khóe miệng Đào Thao nhếch lên. Long Nữ phát hiện ra cậu ta có một lúm đồng tiền nho nhỏ, rất đáng yêu, còn có hai chiếc răng khềnh nữa. Đúng là một cậu nhóc dễ thương.

“Cái gì hả, tôi không có hứng thú với chuyện tình máy bay già phi công trẻ. Ờ mà cậu đưa tôi đi đâu vậy?”

“Có mà chị hứng thú với tôi, nhưng tôi không hứng thú với chị ấy, đồ bà già.” Đào Thao hừ giọng, không thèm để ý tới cô nữa. Xe rồ lên một cái rồi tăng tốc. Long Nữ nắm chặt dây an toàn, tim đập thình thịch trong lồng ngực. Chúa ơi, ông Trời ơi, Phật tổ ơi, con vẫn muốn được sống tiếp, cuộc sống thực sự tươi đẹp lắm lắm.

Trong lúc cô đang thành kính cầu nguyện thì đã tới một nơi rất đẹp, xem ra là một kiểu quán bar.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 25.2

Không xa hoa như Diệp Sắc, chỗ này được trang trí rất đơn giản, nhưng cá tính. Cũng không tệ! Cô đi theo Đào Thao vào trong thì nhận ra rất nhiều gương mặt quen thuộc diễn viên đóng trong phim A không vậy, trông không xinh như ở trên ti vi nhỉ?”.

“Này này, kia có phải là

“Nay, sao cậu không trả lời tôi, tôi đang nói chuyện với cậu đấy.” Long Nữ vội chạy tới mấy bước đuổi theo Đào Thao, kéo ống tay áo cậu ta nói.

Đào Thao xoay đầu nhìn cô một cái, khinh bỉ nói: “Nhà quê!”

Tới khi đi vào phòng VIP, cửa vừa mở liền thấy nhiều đôi mắt nhìn vọng ra khiến cô hơi choáng váng. Đây là hội quán cao cấp, lúc đi vào cô nhìn thấy tấm thẻ hội viên bạch kim của Đào Thao, cô nhớ là Giang Đông cũng có một tấm. À, thì ra chỗ này chính là địa bàn của Giang Đông, cũng được, cũng được.

“Ồ kia, em này là ai thế? Đào bảo bố thay đổi khẩu vị rồi ư?” Một em gái còn ăn mặc quái dị hơn đứng trước mặt hai người, không ngừng đánh giá Long Nữ, khiến cô không thoải mái. Đứng trước người lạ cô thường căng thẳng, đặc biệt là những ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô không che dấu thể

này khiến cô không biết nên làm thế nào.

“Nhật được, cứ kệ đi. Ninh Ninh tới chưa?” Đào Thao bỏ qua câu hỏi về thân phận của Long Nữ, cho tất cả một thông tin rằng cô gái này chẳng có địa vị gì, không cần để ý, để cô ngồi đó là được rồi.

“Đến rồi, vừa mới ra ngoài nghe điện thoại, cậu không gặp à? Con bé đó vừa tới thì hỏi thăm cậu luôn.” Bạn trẻ kia tuy nói với Đào Thao nhưng cặp mắt vẫn bận đánh giá Long Nữ.

“Nhìn cái gì mà nhìn, con gái nhà lành đó.” Đào Thao có phần ghét ánh mắt đó, buông lời cảm đoán.

“Nhìn một tý thì đã làm sao, đồ bần xìn. Đúng rồi, gọi người đẹp này là gì nhỉ? Tự giới thiệu một chút đi. Tôi và Đào bảo bối là bạn bè thân thiết, gọi tôi Tiểu Q là được rồi. Bạn trai trẻ giữ nguyên nụ cười, viên kim cương gắn trên mũi lấp la lấp lánh khá đáng yêu.

“Tôi là Long Nữ, chào mọi người.” Long Nữ miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, nhưng thực tình cười chả ra làm sao.

“Ui trời, cái tên nghe bạo lực thế.” Long Nữ bị câu nói này làm cho chần động. Bạo lực? Tên của cô rất bạo lực? Cô muốn ngắt luôn. Không biết ba cô nghe thấy lời đánh giá này sẽ có cảm tưởng gì.

Long Nữ ngồi một mình trong góc nhìn mấy người kia chơi bài, thấy chán vô cùng. Vừa rồi cô gái tên Ninh Ninh quay trở lại. Đào Thao bắt đầu chơi trò tã lưà với cô nàng, còn Tiểu Q thì bận rộn đánh bài mà cậu ta không bắt chuyện với cô nữa, cô thấy có chút sợ cậu ta. Cô biết cô gái Ninh Ninh đó là một nữ nghệ sĩ mới ra mắt gần đây, xem ra đang muốn dựa dẫm vào sự hỗ trợ của hội con nhà giàu này. Được Đào Thao ôm ấp, cô ta cười ngọt ngào, mặt mũi không tệ, thân hình không tệ. Vừa rồi gọi cô là chị, lúc đó cô thực sự nghĩ mình già thật rồi, trông con gái nhà người ta trẻ trung tràn trề sức sống thế kia cơ mà...

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, Trác Lan vẫn chưa gọi điện cho cô, như vậy chứng tỏ Trác Lan vẫn chưa về nhà. Cô muốn về nhưng có vẻ không tiện cho lắm, mà cứ ngồi thế này thì cô ngủ gật mất, lấy điện thoại ra xem thì đã sắp 10 giờ rồi. Cô vừa định đứng lên nói với Đào Thao là mình muốn về nhà thì có điện thoại của Đào Nhiên gọi tới. Cô nghe máy, nhỏ giọng trả lời: Tổng giám đốc?”

Bên đầu dây kia rất ồn ào, hình như đang ăn cơm, có vẻ có nhiều người, chắc đều uống nhiều rồi bắt đầu hát hò, lại còn chẳng ra nhịp điệu gì. “Em đang ở đâu vậy?” Đào Nhiên chắc đã uống cũng không ít, giọng có phần hơi to.

“Em đang ở ngoài ạ, sao thế?”

“Tối Quân Đế đón anh, anh uống nhiều quá.” Nói xong thì cúp máy luôn.

Long Nữ tròn mắt nhìn điện thoại, đón anh ta? Có nhầm lẫn không vậy? Hôm nay là thứ Bảy đấy, đâu ra kiểu ép người ta quá đáng thế này? Haizz, thôi bỏ đi, lúc đó cũng đã nói rồi, đây là việc trợ lý phải làm, cũng phải có trách nhiệm một chút. Hôm qua cô cũng đã nghĩ kỹ rồi, mình không thể ở lý trong nhà Trác Lan, lúc ly hôn cô rất hào phóng rộng lượng, không lấy thứ gì hết, có cho cô cũng không cần. Vì thế nếu muốn thực sự độc lập, tự nuôi sống bản thân thì phải dựa vào công việc này, vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời thì hơn.

“Này, tôi phải đi rồi, lát nữa cậu mang xe về trả lại cho Trác Lan nhé.” Long Nữ đứng trước mặt Đào Thao nói lớn.

Lúc này Đào Thao mới nhớ ra cô cũng có mặt ở đây, ánh mắt mơ mơ màng màng ngẩng lên nói với cô: “Sao lại đi?”

“Đi tìm đàn ông.” Long Nữ nói năng không khách khí.

“Ồ?”

“Tóm lại cậu mang xe về trả cho Trác Lan là xong.” Nói rồi cô quay đầu đi luôn.

“Đào bảo bối, cô gái đó là ai vậy? Tính khí thật chẳng ra sao.” Ninh Ninh dựa vào lòng Đào Thao nhẹ nhàng hỏi.

“Là một bà chị bị đàn ông đá, kệ chị ta, thần kinh có vấn đề ấy mà.” Nói xong cậu buông cánh tay đang ôm lấy Ninh Ninh ra, đi xem mấy người kia chơi bài. Tìm đàn ông? Bà chị này cũng dám ăn nói đầy chữ, trông bộ dạng Tiểu Q làm cho chết khiếp ra đấy mà đòi chạy đi tìm trai. Nhưng mà để chị ta đi một mình như thế có vẻ không được nghĩa khí lắm, thân là đàn ông con trai mà làm vậy thì không hay lắm. Thế nhưng lúc cậu ta chạy ra ngoài thì đã không thấy bóng dáng Long Nữ đâu nữa.

Tại phòng Kim Sắc của Quân Đế.

Lúc Long Nữ tới đã có vài người đang gục xuống bàn, vài người khác đang đỡ họ đi ra ngoài. Chắc cũng đều là dân làm trợ lý đáng thương giống như cô. Tình hình chiến trận thật thảm khốc. Cả bàn tiệc tan tác chẳng còn ai trong trạng thái bình thường. Đào Nhiên đang nhắm mắt ngã ngổn trên một sofa, cả vạt bị tháo tung, uống quá nhiều rượu khiến cho khuôn mặt vốn trắng trẻo giờ đã nhuộm hồng môi đỏ mềm tựa cánh hồng kiều diễm, mái tóc hơi rối, đôi chân dai dẳng thẳng.

“Tổng giám đốc Đào, anh không sao chứ?” Long Nữ cúi người hỏi nhỏ, khắp người anh đầy mùi rượu, khiến Long Nữ phải nhủu mày.

Đào Nhiên từ từ mở mắt, đôi mắt nhìn vào cô có vẻ mơ hồ, nhưng không nói năng gì hết.

“Anh vẫn đi được chứ? Em gọi người đưa anh về.” Đầu mảy của Long Nữ càng cau chặt lại, mùi rượu nồng nặc này cô thực sự không chịu nổi.

Đào Nhiên vẫn không nói gì, nhưng kéo tay cô về phía mình. Long Nữ phải ra sức đứng ghì lại mới không bị ngã vào lòng anh. Trong bụng cô chửi thầm cái đồ háo sắc, được giải cứu còn giả điên à, không có cửa đâu nhé, mà chẳng lẽ anh ta có hứng thú với nữ giới sao? Lẽ nào là người lưỡng tính. Trong lúc cô còn đang suy nghĩ lung tung, thì Đào Nhiên đặt tay lên vai cô, gắng gượng đứng lên. Lúc này cô mới biết thì ra anh muốn cô đỡ mình dậy. Tên này trông cũng gầy gò mà sao lại nặng thế nhỉ. Đỡ anh ta ra tới xe taxi mà cô toát cả mồ hôi, xe của anh đành tạm để lại đây, cô không biết lái xe mà. Đúng lúc vừa nhét Đào Nhiên vào xe, chuẩn bị đứng lên thì sau lưng truyền tới một giọng nói quen thuộc khiến cô đứng hình.

“Long Nữ, sao con lại ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 26

Long Nữ? Sao con ở đây?”

Long Nữ đứng bên cạnh xe taxi không dám quay đầu lại, cảm giác này là sao? Có phải bắt gian tại trận không? Cô không làm gì sai mà. Cô chỉ đang ôm một người đàn ông say khướt, sau đó ném anh ta vào xe, cô thực sự vô tội! Nhưng mà Đào Nhiên ơi là Đào Nhiên, tại sao anh cứ phải tới Quán Đê ăn nhậu, tại sao anh lại say xin, tại sao anh lại bắt tôi tới đón? Tại sao tôi lại gặp đúng người tốt bụng nhất mà tôi yêu quý nhất là mẹ chồng tôi ở ngay tại đây kia chứ?

Long Nữ chửi bới Đào Nhiên một trận trong bụng xong thì từ từ quay đầu lại, nở nụ cười cứng ngắc, nhưng vẫn cố gắng kéo hai khóe miệng lên thật cao để người đối diện biết là cô đang cười chứ không phải là đang khóc.

“Ba, mẹ, chị, anh rě, sao mọi người lại tới đây thế ạ? Long Nữ nhỏ nhẹ hỏi. Không sai, người gọi cô đích thị là bà Giang. Cô xoay người lại thì mới nhận ra cả nhà đều có mặt. Cô quên mất hôm nay là ngày cả nhà Giang Nam về nhà, nhưng tại sao lại ra ngoài ăn? Com nước ở Quán Đê mọi người chẳng phải ăn phát ngắn từ lâu rồi cơ mà. Tại sao, tại sao? Sao cô lại đen đui thế này?

“Long Nữ, sao em lại ở đây? Trong xe là ai thế?” Giang Nam vẻ mặt kinh ngạc. Hôm nay Quán Đê có một đầu bếp mới nên cô đặc biệt đưa cả nhà tới ăn tối. Vừa ra khỏi cửa nhà hàng thì trông thấy một vóc dáng nhỏ bé đang cố gắng dìu một người đàn ông cao lớn, bước đi loạng choạng lao đảo, tiến lại gần thì mới nhận ra chính là Long Nữ. Nhưng, hôm nay Long Nữ đáng lẽ phải cùng Giang Đông về nhà mẹ đẻ chứ, sao lại ở đây, sao lại đi cùng một người đàn ông say khướt thế kia, mà người đó là ai mới được?

“Dạ, em... em tới đón sếp.” Long Nữ lắp ba lắp bắp nói. Đây không phải là lý do, theo như tính cách của Giang Đông, anh tuyệt đối sẽ không cho phép cô mượn thế này còn ra đường, huống hồ lại còn đi với người đàn ông khác.

“Sếp của em? Sếp của em không phải là... Đào Nhiên sao?” Giang Nam hơi nhíu mày, sau đó bỗng như tỉnh ngộ. Lúc này Diệp Tử tiến lại gần chiếc taxi, nhìn vào thì nhận ra đó chính xác là ông bạn chí cốt, chỉ có điều đã say khướt và đang ngủ tít. Lúc này tài xế taxi quay đầu bực mình hỏi: “Cô có đi hay không đấy?”

“Ồ xin lỗi anh, chúng tôi không đi nữa.” Diệp Tử nói rồi rút một tờ tiền đỏ chót từ trong ví ra đưa cho tài xế xe, từ từ đỡ Đào Nhiên xuống xe. Người này đúng thật đã uống không ít, đầu cũng gục xuống luôn, chắc không trụ được lâu thêm nữa.

“Đông Tử đâu? Mượn thế này mà vẫn để con ra ngoài sao?” Sắc mặt bà Giang rất không tốt. Long Nữ vẫn luôn là người con dâu làm bà an tâm, nhưng đêm hôm khuya khoắt lại đi cùng với một người đàn ông say túy lúy thế kia ở ngay trong địa bàn của Giang Đông thì thực sự thật khó coi. Bà lại càng bực con trai mình hơn, sao lại có thể để chuyện này diễn ra chứ?

Long Nữ đang lo lắng không biết phải xử trí thế nào thì một chiếc xe khác dừng ngay cạnh họ. Đào Thao loạng choạng ra khỏi xe, vừa nhìn thấy Diệp Tử đang đứng đó liền gật đầu chào: “Anh Diệp”.

“Đào Đào? Sao em lại tới đây? Vừa hay, đưa anh trai em cùng về đi.” Diệp Tử tuy không hiểu rõ cuộc chuyện này là như thế nào, nhưng Đào Nhiên đã say tới mức này rồi thì tốt hơn hết vẫn nên mau mau rời khỏi đây.

“Này chị kia, chị tới đón anh trai tôi à? Sao vừa rồi không gọi tôi đi cùng mà đã chạy mất hả?” Đào Thao vừa rời ra ngoài đuổi theo Long Nữ nhưng không nhìn thấy cô đâu, hỏi nhân viên ở ngoài mới biết cô đi theo hướng này. Cậu lái xe tới khu này lượn qua lượn lại mấy vòng, thấy đám người đang đứng ở đây, nhìn kỹ thấy dáng cô nhỏ bé, khuôn mặt lộ rõ vẻ khó xử, cứ tưởng cô đang bị bắt nạt nữa cơ.

“Đừng có gọi linh tinh.” Long Nữ trừng mắt với cậu ta, trong bụng chửi thầm, cậu thấy tôi chết vẫn còn chậm phải không, gọi cái gì, muốn hại chết tôi à, tôi kiếp trước đã nợ anh em cậu cái gì, sao cứ gặp hai người là đen đủi đường?

“Gọi thì sao nào, đồ ghê gớm, chẳng phải chị cứ đòi tôi giúp chị tìm người cho chị xem mặt sao?” Câu này của Đào Thao nói rất không khách khí, nhưng vừa dứt lời thì tất cả mọi người đều im lặng, bầu không khí phảng phất sự căng thẳng. Long Nữ cố gắng trừng mắt với Đào Thao nhưng không có tác

dụng, lời kia đã nói ra.

“Xem mặt? Long Nữ, chuyện này là sao, thằng bé này nói vậy là ý gì? Sao con lại muốn đi xem mặt? Đông Tử rốt cuộc đang ở đâu, hai đứa đang làm trò gì vậy?” Bà Giang tung ra một loạt câu hỏi khiến Long Nữ không biết phải trả lời ra sao. Cô thực sự không biết nói dối, cô rất ngốc nghếch, đừng bắt cô phải xử lý sự việc có độ khó cao như thế này. Giang Đông ơi là Giang Đông, sao anh còn chưa xuất hiện, anh tới để thay đổi cục diện đi được không, mẹ anh thực sự đáng sợ quá đi...

“Mẹ... việc này... con...” Long Nữ đứng đó lắp ba lắp bắp, nói không nên lời. Kỳ thực đầu óc cô đang quay cuồng vận động, nghĩ xem phải lấp liếm chuyện này như thế nào. Nhưng hình như nói gì cũng không đúng, hiện tại đúng là bị bắt thật rồi.

“Tiểu Nam, con gọi điện cho Giang Đông, bảo nó mau qua đây.” Bà Giang nhận ra chắc chắn có vấn đề gì đó, lập tức bảo Giang Nam gọi Giang Đông tới. Gần đây bà cứ thấy mọi chuyện cứ làm sao ấy. Long Nữ ở nhà đã lâu đột nhiên lại đòi đi làm, hơn nữa mấy tuần rồi hai đứa cũng không về nhà... Mấy đứa này không đứa nào làm bà bớt lo lắng hết.

“Mẹ, thật ra...” Long Nữ hai tay nắm lại với nhau, vẻ mặt lo lắng nhưng không thể nói được lời nào.

Lúc này Đào Nhiên ở bên cạnh còn không chịu yên, đã say đến mức này mà vẫn còn tiếp tục sai khiến người khác, hét lớn: “Long Nữ, cô mau đưa tôi về nhà, nếu không tôi sẽ đuổi việc cô.”

Long Nữ quay sang nhìn anh ta một cái, trong bụng nghĩ, đại ca ơi, anh thật là biết cách đổ thêm dầu vào lửa, chịu khó yên một lúc đi, đưa anh về nhà cái gì, tôi còn chưa biết ngày mai còn nhìn thấy mặt trời không đây này.

“Đào Thao, cậu đưa anh trai cậu về trước đi, ở đây tôi có chút việc.” Long Nữ khẩn cầu nhìn Đào Thao, trong bụng nghĩ đây hai quả bom này đi sớm thì tốt hơn. Nếu không chút nữa không biết thằng nhóc này còn phát ra ngôn luận kinh thiên động địa gì nữa. Tới khi đó cô sẽ chạy trời không khỏi nắng.

Đào Thao đưa mắt nhìn mấy người nhà họ Giang, lại nhìn Long Nữ, nhíu mày hỏi: “Họ là ai thế?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Chương 26.2

Mất của Long Nữ hôm nay thực sự chỉ dùng để trộn trùng với cậu ta. Cậu lo chuyện bao đồng gì hả, kêu cậu về nhà thì cậu cứ về đi, nếu không thì đi chơi đùa với mấy em gái xinh xắn của cậu đi, không thấy phiền hay sao, ối tức chết đi được.

“Tôi là mẹ chồng của Long Nữ, cậu nói xem chúng tôi là ai?” Bà Giang nói, có lẽ đã bị hai anh em nhà họ Đào này chọc giận rồi, bình thường bà thực sự rất ít khi nổi nóng.

“Mẹ chồng? Vậy chẳng phải là mẹ của chồng rồi sao? Nhưng mà...chị ấy không phải... Đây sao chị bịt miệng tôi? Đúng rồi, chẳng phải chị đã ly hôn rồi hay sao? Sao vẫn còn mẹ chồng? Đào Thao nói được một nửa thì Long Nữ nhảy tới bịt miệng không để cậu ta nói tiếp, chết thì chết, nhưng không thể chết quá thê thảm. Thế mà thằng nhóc này cứ thể nói rõ ràng hết, lời nói dối cô tìm mọi cách che dấu bị nó nói ra nhẹ tựa lông hồng. Mọi người nghe xong ai ai cũng chân động, ngay cả Đào Nhiên đang say khướt kia cũng đưa mắt nhìn cô.

Long Nữ cúi đầu không dám nói gì hết như tội phạm. Đây là việc riêng của nhà họ Giang, hiển nhiên đây không phải là nơi để nói chuyện. Diệp Từ kéo Đào Thao lại, nhét Đào Nhiên cho cậu ta rồi bắt cậu ta mau đi đi, đừng ở lại làm mọi việc thêm loạn. Đào Thao nhìn khuôn mặt trắng nhợt của Long Nữ, lại thấy vẻ thất kinh của mọi người mới biết mình đã gây họa, nhưng vẫn có chút không an tâm nhỏ giọng hỏi Long Nữ: “Không sao chứ?”

Long Nữ vẫn cúi thấp đầu nhưng giọng rất bình tĩnh trả lời: “Cậu đưa anh cậu đi đi, tôi không sao.” Lúc đó Đào Thao có cảm giác giống trong phim kiếm hiệp cổ trang, rõ ràng tất cả nên cùng nhau xông lên phá vòng vây trùng trùng, nhưng một mình Long Nữ nhất định muốn anh dừng ở lại chặn phía sau, cuối cùng thì chết trận. Nhưng mà cậu đứng là không có lý do gì để ở lại, đành vừa lo lắng nhìn cô, vừa đưa Đào Nhiên rời đi.

Tại phòng khách nhà họ Giang.

Suốt từ nãy tới giờ, Long Nữ không nói thêm câu nào. Cô không biết phải nói gì, cũng biết không biết nên nói thế nào. Sự thật là như vậy, hai người họ đã ly hôn rồi, giấu giếm cả gia đình mà chia tay nhau. Vừa rồi Giang Đông cũng đã về tới nơi. Cô nhìn ra sự tức giận và lạnh lùng trong mắt anh. Có lẽ anh chưa từng nghĩ lại bị mọi người phát hiện ra như thế này. Cuộc sống đúng là nên có nhiều việc xảy ra ngoài dự liệu, nếu không sẽ êm đềm tẻ nhạt lắm.

Lúc này Long Nữ và Giang Đông hai người cùng đứng trong phòng khách nhà họ Giang, đối diện là ông bà Giang đang ngồi, hai bên là Giang Nam và Diệp Từ. Sự việc còn chưa làm sáng tỏ nên chưa báo với nhà họ Long. Long Nữ nhẹ nhõm phần nào. Nếu cả bên nhà cô cũng biết chuyện thì không rõ ba cô sẽ tức giận ra sao.

“Rốt cuộc là chuyện như thế nào?” Ông Giang luôn là người trầm mặc ít nói, nhưng hôm nay hình như ông cũng tức giận rồi, giọng nói mang đầy tính chất

vấn.

“Ba mẹ, chuyện không như mọi người nghĩ đâu ạ, thực ra Long Nữ đang giận dữ con, vài hôm nữa là bọn con ỏn cả thôi.” Giang Đông nhún vai giải thích với cả nhà. Lúc anh nhận được điện thoại của Giang Nam, trong lòng chợt lo lắng, anh chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ thực sự ly hôn với Long Nữ. Nếu để mọi người biết được chuyện này thì sẽ càng thêm rắc rối. Mọi chuyện mà quá phức tạp, không chừng Long Nữ sẽ sợ mà chạy mất luôn, sao lại thành ra như thế này chứ? Sao mọi chuyện lại vượt khỏi tầm kiểm soát của anh như thế này?

“Thật chứ? Nhưng thằng bé nhà họ Đào đó rõ ràng nói là hai đứa đã ly hôn rồi, hơn nữa mẹ cũng đã hỏi chị Trần. Chị ta nói hai con rất lâu rồi chưa về nhà, chuyện này là sao?” Bà Giang đột nhiên hỏi xen vào, sự giận dữ chất đầy trong giọng nói.

“Thằng bé đó nói lung tung thôi, bọn con có ly hôn hay không làm sao nó biết được, nhà... gần đây Long Nữ đang giận dữ nên mới không chịu về nhà. Con bảo đảm chúng con sẽ lập tức làm lành, được chưa ạ?” Giang Đông vừa cười vừa nói với bà Giang, khẩu khí rất nhẹ nhàng. Nếu là mọi khi chắc bà Giang sẽ bỏ qua luôn, nhưng hôm nay rõ ràng mọi chuyện không như bình thường, bà sao có thể để bị qua mặt chứ.

Long Nữ không nói năng gì, chỉ cúi đầu, lại có hai giọng nói đang cãi nhau trong đầu cô. Một đứa nói: “Đừng nhận, cô muốn ba cô tức chết à, ba sẽ cắt đứt quan hệ với cô đó. Cô muốn mẹ chồng cô tức chết à, bà đối xử với cô tốt như vậy.” Đứa còn lại mặt mũi giống như hận không thể rèn sắt thành thép nói: “Cô phải mạnh mẽ lên chút đi, ly hôn thì ly hôn, lẽ nào cô muốn tái hôn với anh ta à, lẽ nào cô muốn cả đời sống trong hèn nhát như thế, lẽ nào cô muốn cả đời bị anh ta ức hiếp? Cô gái ơi, đừng cảm lên, có được không?”

“Long Nữ! Mẹ đang hỏi em đấy, em nói gì đi chứ. Nói với mẹ đây là hiểu lầm, hai chúng ta sau này sẽ không gây chuyện như vậy nữa.” Giang Đông thấy Long Nữ không nói năng gì thì trong lòng có chút lo lắng. Cô căn bản không biết nói dối, anh đã giúp cô nói rõ ràng rồi, chỉ cần cô gạt đầu là xong, cô còn do dự gì nữa? Anh biết trong lòng cô đang lo sợ, anh biết nỗi lo sợ của cô. Anh cũng chỉ dựa vào tự tin của bản thân để cho rằng cô sẽ trở về bên anh. Nhưng hiện tại anh lại như có chút dự cảm chẳng lành.

Long Nữ nghe anh nói vậy, trong lòng đột nhiên rất muốn chống đối. Cô luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời hết như một vật lệ thuộc vào anh, thời gian gần đây sống một mình cô mới biết rằng kỳ thực cô không cần lệ thuộc như vậy. Cô có thể có cuộc sống riêng của cô, cô có thể không cần dựa dẫm vào anh. Cô có thể độc lập, có thể nói với mọi người rằng cô là Long Nữ. Cô không còn là cô vợ nhỏ mà Giang Đông giấu trong nhà. Cô có thể tùy tiện, có thể bá đạo, không cần suy nghĩ xem anh có vui hay không. Những điều này là sự mê hoặc quá lớn đối với cô, còn áp lực của Giang Đông đối với cô cũng quá lớn. Cô không biết tương lai anh có thay đổi hay không, nhưng có lẽ một bước ngoặt như thế này lại là chuyện tốt. Ít nhất cô không cần tiếp tục nói dối, quá mệt mỏi, qua tổn sức.

Long Nữ chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn ba mẹ chồng, mím chặt đôi môi khô khốc, rồi nhỏ giọng nói: “Ba, mẹ, con xin lỗi, chúng con đã ly hôn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 27

Long Nữ ngẩn người ngồi trên sofa. Giang Đông bị hai vị phụ huynh lôi vào thư phòng để phê bình dạy bảo, cô sợ hãi khi nghĩ tới ánh mắt lúc này của Giang Đông..

... “Ba, mẹ, con xin lỗi, chúng con đã ly hôn rồi.”

Giang Đông quay đầu sang nhìn cô, mặt không biểu cảm, lạnh lùng nói: “Em nói gì? Nhắc lại lần nữa?”

Long Nữ không dám nhìn anh, cúi đầu không nói thêm gì.

“Anh bảo em nhắc lại em có nghe thấy không? Hãy nói là em đã nói nhầm đi, chúng ta ly hôn lúc nào hả? Ai nói chúng ta đã ly hôn rồi?” Giang Đông từng bước áp sát vào Long Nữ. Cô bị uy thế mạnh mẽ của anh áp đảo, từ từ lùi lại phía sau, nhưng vẫn mím chặt môi không nói gì thêm.

“Đủ rồi, Đông Tử, con vào đây!” Ông Giang đột nhiên lên tiếng, sau đó quay người đi thẳng vào thư phòng, bà Giang đi tới trùng mắt với Giang Đông, kéo anh đi theo, còn quay đầu dùng mắt ra hiệu với Giang Nam. Giang Nam là ai chứ, chuyện như thế này còn không hiểu sao. Cô vội kéo Long Nữ lại an ủi: “Thực sự ly hôn rồi sao em?”

Long Nữ gạt gạt đầu.

“Tại sao lại ly hôn? Không phải vẫn đang sống yên ổn đó sao?” Giang Nam tiếp tục hỏi.

Long Nữ nhìn chị, môi vẫn mím lại không biết nói thế nào. Cô không thể nói tại em trai chị ngoại tình, người ta tới tìm cô nên cô liền ly hôn. Câu này cô thực sự không thể nói lên lời, cô vẫn chưa đến mức cạn tình như thế.

“Hai chúng em không hợp nhau.” Sau cùng cô chỉ có thể nói như vậy, thực tế cũng đúng như vậy mà, hai người họ thực sự không hợp nhau. Giang Đông là nhân vật tâm cỡ, tuyệt đối tâm cỡ. Còn Long Nữ, cô là ai, chỉ là một cô gái bình thường, ra đường tùy tiện vợ cũng được cả đồng.

“Không hợp nhau? Hai đứa chung sống đã hai năm rồi, giờ nói nhận ra là không hợp? Long Nữ, có phải là Đông Tử nó... Có phải nó đã làm việc gì có lỗi với em?” Nói tới đây Giang Nam hơi ngập ngừng, tuy Giang Đông ở bên ngoài cũng có quan hệ không rõ ràng với một số người, nhưng cô nghĩ sớm muộn gì Giang Đông cũng sẽ nhận ra những điểm tốt ở Long Nữ, hai người họ thực sự là cặp đôi hoàn hảo. Cô yêu quý cô em dâu dịu dàng yếu đuối, cô gái ngây thơ đáng yêu này. Vì thế cô đã từng nhắc nhở Giang Đông, mà gần đây Giang Đông cũng khá là cố gắng.

Khuôn mặt Long Nữ càng thêm nhợt nhạt, từ trước tới giờ cô luôn cảm thấy Giang Đông là người thân thiết nhất của cô, cô có nghĩa vụ bảo vệ anh. Dù sao hai người họ đã chia tay, cô cũng không cần gắn thêm tội danh cho anh làm gì, khao khát báo thù của cô cũng không mạnh đến mức đó.

Giang Nam vừa nhìn là biết đã có chuyện gì xảy ra. Cùng là phụ nữ với nhau cô chắc chắn sẽ ủng hộ Long Nữ. Nhưng thân là chị của Giang Đông, cô cũng phải khuyên nhủ em dâu của mình quay lại, đi đâu tìm được một người vợ tốt thế này chứ.

“Long Nữ, chị biết em chịu nhiều tủi thân, nhưng những ngày đó đã qua rồi, hai em chẳng phải vẫn đang rất tốt đó sao? Tính khí của Đông Tử em cũng biết đó, nó chán chán sẽ dần sửa chữa thôi, còn về... về những chuyện khác, em hãy cho nó thêm cơ hội. Em nói xem, nếu bọn em cứ chia tay như thế này thì đáng tiếc lắm. Em thấy chị và anh rể em rồi đấy, chẳng phải cũng suốt ngày ầm ĩ đó sao? Sau này hai đứa cũng sẽ có con, em vẫn luôn muốn có con đấy thôi, như thế sẽ giúp quan hệ của hai đứa được hòa dịu. Chị hiểu, nhưng chị thật sự không thể nhìn hai đứa kết thúc như vậy.” Giang Nam nói rất khẩn thiết, cô thực sự cũng không biết phải khuyên giải như thế nào. Đối với một cô gái trong trắng thuần khiết như Long Nữ thì điều không thể chịu đựng nổi nhất chính là sự phản bội. Chuyện của Long Nữ và Giang Đông, Giang Nam đều chứng kiến hết, sự phục thù hoàn toàn, dựa dẫm hoàn toàn của cô đối với Giang Đông, có lúc Giang Nam còn thấy bức mình thay cho Long Nữ lại có thể dón hết dúng cảm, ly hôn người đàn ông mà cô ấy yêu thương sâu đậm, thì có thể thấy được khi đó cô phải đau khổ đến mức nào.

Nước mắt của Long Nữ từng giọt từng giọt rơi xuống tay Giang Nam. Đôi mi ướt đẫm, hai hàng nước mắt chạy dài trên khuôn mặt nhợt nhạt khiến người ta thương xót. Nhưng Long Nữ vẫn mím chặt môi không nói. Cô có thể nói gì đây, nói rằng Giang Đông đã phản bội cuộc hôn nhân của họ ư? Trước đây cô có thể tự cho rằng anh yêu cô, nhưng sau khi bình tĩnh suy ngẫm, cô phát hiện ra mình cô độc ngay trong cuộc hôn nhân này. Cô cố gắng yêu anh, cố gắng khiến anh cảm nhận được tình yêu, còn anh, tình yêu của anh đâu rồi? Nếu đã như vậy thì chẳng thà chia tay nhau như thế này, chẳng thà một đao cắt đứt còn hơn cứ tiếp tục đau khổ trong đó dự.

Trong thư phòng nhà họ Giang.

Ông Giang ngồi phía sau chiếc bàn, bà Giang đứng bên cạnh ông. Giang Đông đối diện với ba mẹ, hai đầu mày nhíu chặt lại, vẻ mặt cực kỳ giận dữ, nhưng anh tức giận điều gì? Anh có tư cách giận dữ không? Tất cả chuyện này là do ai gây ra chứ?

“Con nói đi, chuyện là thế nào?” Bà Giang nói không khách khí, nhìn bộ dạng con trai như thế bà thực sự thấy bức mình. Thằng bé này từ nhỏ đã thế, không chịu nhường nhịn ai, khó khăn lắm mới kết hôn được, cứ nghĩ rằng tính tình sẽ tốt hơn. Nhìn Long Nữ ngày ngày bám theo Giang Đông, bà cứ nghĩ cuối cùng anh đã thay đổi tính nết, nào ngờ vẫn cứ gai góc như thế. Điều làm bà càng không thể ngờ tới là chuyện ly hôn lại do Long Nữ đưa ra trước. Ban đầu bà nghĩ Long Nữ chỉ giống như mọi cô gái khác, tuy thân thế không tệ, nhưng tuổi tác chênh lệch nhiều như vậy, bà cũng không ngờ Giang Đông lại thực sự đồng ý. Long Nữ rơi vào lưới tình, hai đứa tức tốc làm đám cưới, tất cả mọi người say sưa trong vui mừng mà quên mất không biết hai người họ có thực sự hợp nhau, có mang lại hạnh phúc cho nhau hay không. Cưới xong bà lại càng yêu quý nàng dâu này, lúc nào cũng đứng đằng sau làm chỗ dựa, không để Giang Đông bất nạt cô. Nhưng Long Nữ luôn luôn bảo vệ Giang Đông, chuyện gì cũng nhận thay anh, tuy ngoài miệng bà chê cô ngốc, nhưng trong lòng lại rất thương yêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 27.2

“Còn nói gì nữa ạ, cô ấy đã nói cả rồi, bọn con ly hôn rồi.” Giang Đông thực sự tức giận, nhưng thực ra anh vẫn đau lòng nhiều hơn. Sao cô lại thừa nhận, sao cô lại nói như vậy? Ly hôn? Quả thật là đã ly hôn, hai người không thể tiếp tục chung sống nữa sao? Trong lúc anh còn chưa kịp cố gắng thì cô đã ra phán quyết từ hình anh rồi.

“Cũng phải có lý một nguyên nhân chứ! Long Nữ không thể tự dung gây sự được.” Giọng nói của bà Giang cao vút. Sớm muộn bà cũng bị đứa con trai hư đốn này làm tức chết.

“Con... Con ở bên ngoài... bị cô ấy biết chuyện.” Giang Đông đột nhiên không biết nói gì nữa. Anh đã sai rồi, anh không thể nói thẳng rằng mình có người phụ nữ khác ở bên ngoài rồi bị cô phát hiện chứ, anh chưa thể vô sỉ tới mức độ này.

“Đồ khốn nạn! Long Nữ có điểm nào không tốt? Hai đứa mới kết hôn được bao lâu hả, tôi tức chết mất thôi.” Bà Giang mở to hai mắt trừng trừng, đưa tay chỉ thẳng vào anh mà mắng.

“Mẹ, con cũng biết con sai rồi, nhưng cô ấy một mực đòi ly hôn, con cũng không còn cách nào khác.” Giang Đông nói tới đây thì càng đuối lý.

“Không còn cách gì là sao, nói cho con hay, Long Nữ đối với con như thế nào tự con cũng biết. Con cũng hiểu tính cách của nó, chỉ cần con chịu nhận sai chắc chắn nó sẽ tha thứ. Con đi xin lỗi nó đi, ngay lập tức!” Ông Giang nói. Đối với đàn ông mà nói thì những việc như thế này thực sự khó tránh,

nhưng tuyệt đối không được làm ảnh hưởng tới gia đình, chuyện đó không thể tha thứ nổi.

“Con không đi, cô ấy muốn đi đâu thì đi.” Đầu muốn bốc khói, Giang Đông giận dữ nói. Bất anh đi xin lỗi Long Nữ, sao có thể?

“Mày... đồ nghịch tử! Mày ... cút ra ngoài cho tao!” Ông Giang bị Giang Đông làm cho tức giận không chịu nổi, ông vợ luôn chiếc gạt tàn trên bàn ném ra. Giang Đông ương ngạnh nhất định không chịu tránh đi. Chiếc gạt tàn bằng đá Đại Lý bay sượt qua trán anh, một dòng máu chảy ra. Bà Giang nhìn mà đau lòng, nhưng thấy ông Giang thực sự đang rất giận, cũng không dám chạy tới xem con trai mình bị đau thế nào.

“Được rồi, con ra ngoài đi, tự mình suy nghĩ cẩn thận, tóm lại con làm sao giữ lại được Long Nữ thì mẹ không trách con nữa.” Bà Giang thuận thế nói xuôi theo, kêu anh mau ra ngoài. Nếu ở đây nữa không biết còn làm ông Giang bức bối đến mức nào.

Giang Đông không nói gì hết, quay đầu đi thẳng ra khỏi thư phòng. Lúc đi qua phòng khách thấy Long Nữ đang ngồi người ngồi khóc ở đó, hai đầu mày nhíu chặt. Anh không nói năng gì, một mình đi mất.

“Này, Đông Tử! Em đừng đi thế chứ!” Giang Nam gọi không được, đưa mắt ra hiệu cho Diệp Tử mau mau đuổi theo.

Lúc này cả ông bà Giang đều đi ra, nhìn bộ dạng Long Nữ đáng thương, bà Giang ôm cô vào lòng nhẹ nhàng an ủi: “Long Nữ con đừng buồn lòng nữa, mẹ biết con chịu lắm rồi, mẹ giúp con trút giận, con hãy tha thứ cho nó lần này đi! Mẹ biết con rất yêu nó, con tốt thế nào ba mẹ đều biết cả, nhìn con thế này mẹ đau lòng lắm.” Nói rồi bà cũng nghẹn ngào, quay đầu lặng lẽ lau nước mắt, vẫn ôm chặt Long Nữ trong lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

“Mẹ, con biết mẹ rất tốt đối với con, nhưng mà... Mẹ, con muốn được sống một mình một thời gian. Hai chúng con lúc này tạm xa nhau sẽ tốt hơn. Có thể con đúng là quá ấu trĩ, làm người khác phải mệt mỏi, con nên học cách trưởng thành. Mẹ à, con không sao đâu!” Long Nữ vui người vào lòng bà Giang, giọng nói nhỏ xiu, yếu ớt, khiến tất cả nghe càng thêm đau lòng, đều muốn chửi mắng Giang Đông không ra gì hết. Chuyện này thực sự kết thúc thì phải làm thế nào đây?

Một mối cả buổi tối, về tới nhà đã sắp hai giờ sáng. Trác Lan cũng đã về nhà, nhìn thấy cô khóc ra nong nổi này liền kéo cô lại hỏi rõ ngọn ngành. Có phải bị Đào Thao ức hiếp rồi không? Chắc không phải đâu, nó vẫn là một thằng nhóc con, cô tuyệt đối tin tưởng thực lực của Long Nữ, cô ấy chỉ có lúc đối mặt với Giang Đông thì mới trở nên yếu ớt.

“Bại lộ rồi, tất cả biết chuyện rồi.” Long Nữ nằm trên giường thở ngắn than dài.

“Hả? Sao? Nhà cậu cũng biết rồi? Vậy mà cậu vẫn có thể toàn thân trở lại đây cơ à?” Trác Lan nói năng bỗ bã, nhưng lại đều là sự thật.

“Nhà tớ vẫn chưa biết. Hôm nay là ngày rắc rối nhất trong đời tớ, ôi ôi ôi... tớ điên lên mất! Làm tớ mất trí đi, làm ba tớ quên là đã sinh ra tớ đi! Làm sao bây giờ, có khi nào ba tớ xé xác tớ ra không đây?” Long Nữ la hét âm ỷ. Cô vốn rất sợ ba, Giám đốc Sở Công an mà, cứ xem lúc thẩm vấn tội phạm như thế nào thì sẽ biết lúc ông nổi giận sẽ ra sao, vô cùng kinh khủng.

“Không sao, đừng cảm lên, cậu là thiếu nữ xinh đẹp vô địch vũ trụ cơ mà, đừng như vậy, tớ cảm thấy trong vòng một hai hôm nữa họ chưa biết chuyện được đâu. Nhà họ Giang muốn giữ cậu lại mà.” Trác Lan ngồi bên giường bình tĩnh phân tích.

“Sai rồi, ngày mai chắc chắn ba tớ biết, bọn họ chắc chắn sẽ nhờ ba gây áp lực cho tớ, tớ phải làm sao bây giờ?” Long Nữ rên rỉ.

“Hay cậu đi trốn? Cậu đi... đi du lịch ấy.” Trác Lan tự cho rằng đây là một cách hay.

“Trốn cái đầu cậu, tớ đi được cả đời không? Thôi kệ đi, muốn ra sao thì ra. Hơn nữa trong chuyện này Giang Đông sai lẽ, sao lại hỏi tội tớ chứ, mặc kệ thôi.” Nói rồi cô kéo chăn trùm kín đầu đi ngủ, nhưng cứ thế này thì ngủ làm sao nổi đây.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Chương 28

Sáng sớm hôm sau Long Nữ ăn mặc chỉnh tề, ngồi trên sofa ôm chặt điện thoại trong tay, tại sao à, là để chờ ba mình gọi tới. Nhưng cả một buổi sáng cũng không thấy có cuộc gọi nào. Chuyện gì thế này? Trác Lan bị cô làm cho không thể nào chịu nổi, lao tới cướp cái điện thoại trên tay cô, chống nạnh trừng mắt: “Long đại tiểu thư, cậu đừng làm chuyện mất mặt như thế có được không? Ông ấy là cha đẻ của cậu, cậu sợ ông ấy như vậy làm gì?”

Long Nữ lườm Trác Lan một cái, giật lại điện thoại, âm ỉ nói: “Cậu thì biết gì, năm đó xem chút nữa thì ba bắt tớ đi lính. Cả đời ba làm cảnh sát, ngày nào nói chuyện với tớ cũng vô cùng cường điệu. Chuyện lớn như thế này tớ có chạy thoát nổi không?”

Trác Lan trông bộ dạng thảm thương của Long Nữ, cũng không nỡ đã kích thêm nữa. Ở bên cạnh Long Nữ đã bao năm nay, cô tới nhà họ Long còn thấy sợ ông Long, nói chi tới Long Nữ. Cô ngồi xuống bên cạnh, hai tay nắm lấy vai Long Nữ, kiên định nói: “Mình bảo đảm, ba cậu hiện tại tuyệt đối không biết chuyện.”

Đôi mắt to tròn của Long Nữ đầy nghi hoặc.

Trác Lan cực kỳ tự tin, hơn nữa còn có chút đắc ý phân tích: “Cậu nghĩ đi, hôm qua chẳng phải tớ đã nói với cậu rồi còn gì, nhà họ Giang chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tay. Chuyện cậu và Giang Đông ly hôn, nói dễ nghe thì là nhà anh ta không đành mắt đưa con dâu tốt như cậu. Nói thực tế thì gia đình họ khởi nghiệp từ đâu? Hắc đạo. Tuy đã rửa sạch rồi nhưng cậu cũng biết Giang Đông nhà cậu... À không, không phải là nhà cậu nữa rồi, anh ta hiện tại cũng có nhiều chuyện không mình không tỏ mả. Giờ chỉ cần nhắc tới nhà họ Giang thì vẫn biết họ là đại ca của khu vực này. Ba cậu là ai, là Giám đốc Sở Công an đó. Hồi đó hai người kết hôn, ba cậu phải gánh thêm bao nhiêu rủi ro nguy hiểm, bao nhiêu con mắt nhìn chòng chọc vào cả hai gia đình. Nhưng lâu như vậy rồi vẫn chưa xảy ra chuyện gì lớn, chỉ có thể nói ba cậu và Giang Đông nhà... à, với Giang Đông đã xử lý mọi việc rất êm thấm. Nhưng nếu hai người ly hôn, cho dù ông bố của cậu có rất mực xem trọng anh ta đi nữa thì cả hai đã không còn là người một nhà nữa rồi. Nhà họ Giang cũng mất đi một quả núi lớn để dựa vào. Cậu tự suy nghĩ mà xem, có cái đầu để làm gì hả?”

Long Nữ bị Trác Lan dạy bảo đến mức mắt mũi tròn tròn, cô chưa từng suy nghĩ những vấn đề này. Cô luôn cảm thấy mình không xứng đáng với Giang Đông về mọi mặt. Đầu tiên là về ngoại hình, Giang Đông tuyệt đối là rỗng vàng giữa bầy người, còn cô thì chỉ có thể tạm coi là tiểu mỹ nhân. Nhưng con gái thời nay chỉ cần trang điểm ăn mặc một chút là dễ coi rồi, vì thế cô dễ dàng chìm đắm giữa biển người mê mông. Vóc dáng? Anh cao hơn cô một cái đầu, hai mươi cm đấy, nhưng vẫn miễn cưỡng dùng được cụm từ “em nhỏ bé anh thương” để an ủi bản thân. Gia thế? Nhà họ Giang có tiền, nhà cô cũng không hề thua kém, nhưng gả vào nhà họ Giang rồi cô mới biết Giang gia có uy thế lớn mạnh như vậy. Năng lực? Điều này hoàn toàn không cần nhắc tới, một người là lãnh đạo của hàng ngàn người, một người thì không lo nổi một ngày ba bữa cơm cho mình. Thế nhưng bài phân tích hôm nay của Trác Lan thực tình cũng có lý. Dù sao thì bất luận vì bất cứ lý do gì, chỉ cần không tiết lộ cho gia đình cô biết là được. Cô còn phải tự chuẩn bị tinh thần cho tốt cái đã.

“Tớ cảm thấy dù những người khác muốn giữ tớ lại nhưng Giang Đông tuyệt đối sẽ không, anh ta chắc chắn căm hận tớ lắm, lần đầu tiên tớ khiến anh ta mất mặt như thế này.” Long Nữ nói rất thoải mái, nhưng nét mặt lại trông có vẻ đắn đo, ngày đầu tiên chuyển mình quả thật có chút không thích ứng được với cuộc sống tự mình làm chủ.

“Thôi được rồi mà. Đứng rồi, tớ vẫn chưa hỏi cậu, sao lại trở thành trợ lý của Đào Nhiên vậy? Nam nhân tuyệt sắc đó cậu cũng tóm gọn rồi sao?” Trác Lan đúng là người linh động, nếu cô không đổi chủ đề thì không biết Long Nữ còn ngồi đó bứt rứt tới khi nào. Mà Long Nữ vốn là người gió chiều nào che theo chiều ấy, thế là quên ngay chuyện mình đang phân vân day dứt.

“Tuyệt sắc? Đừng trông mặt mà bắt hình dong, nếu không phải anh ta uống say túy lúy thì sao tớ có thể bị bắt gọn chứ? Nếu không bị bắt thì tớ có phải đến nỗi phải ngồi đây nom nớp lo sợ không?” Long Nữ nghe nhắc tới Đào Nhiên liền thấy bực. Không uống được thì đừng uống, giày vò cô làm gì, cô sung sướng lắm đấy à, vừa mới đảm đương vị trí mới được vài hôm, hết báo cáo này tổng hợp kia. Cô thì đã chẳng biết cái gig, ngày nào cũng phải mày mò nghiên cứu, thế mà còn khiến cô lâm vào cảnh này nữa.

“Hi hi, còn chưa thấy thỏa mãn à? Cậu có biết bao nhiêu thiếu nữ muốn được ở gần anh ta không, dù phải trả thêm tiền họ cũng vui vữ bằng lòng. Xem mặt mũi anh ta đó, phải gọi là quý khố thân sâu ấy chứ.” Trác Lan nghĩ bụng, con bé này sao vẫn chưa đổi chủ đề, việc gì cũng liên tưởng tới chuyện bực mình kia. Cô ngồi ca ngời vẻ đẹp kính nể thoát tục của Đào Nhiên, nhưng dùng tới cụm từ “quý khố thân sâu” thì có vẻ không được hợp lý cho lắm.

“Vậy cậu bảo mấy em đó đừng phí công vô ích, anh ta không thích bọn họ đâu.” Long Nữ nói tới câu này thì cảm thấy bất lực. Người đẹp như thế vậy mà lại là gay, nếu công khai sự thật thì khoan nói tới bản thân anh ta phải chịu nhiều ảnh hưởng, mà còn không biết sẽ có bao nhiêu cô gái phải tan vỡ trái tim ấy chứ.

Trác Lan nghe Long Nữ nói vậy lập tức tỉnh táo hẳn, ôm lấy cổ Long Nữ hỏi: “Tại sao? Tại sao? Lẽ nào cậu đã thực sự làm gì anh ta rồi?”

“Cái đồ hư đồn, tớ không hứng thú với thể loại trai không ra trai, gái không ra gái đó, anh ta là ông chủ của tớ đấy.” Long Nữ không hề khách khí đẩy Trác Lan qua một bên, vào phòng thay quần áo. Xem ra hôm nay sẽ không có nguy hiểm gì, không cần phòng bị mọi lúc mọi nơi nữa.

“Đứng rồi, hôm qua cậu và Tần Chi Dương nói chuyện thế nào rồi?” Long Nữ từ trong phòng ngủ nói vọng ra, nhưng mãi không thấy có động tĩnh gì. Long Nữ ra ngoài thì thấy Trác Lan đang nằm dài trên ghế sofa, không có chút tỉnh thần nào. Tình yêu quả là thứ mãnh liệt. Vừa rồi còn hoạt bát như rồng như hổ, mới nghe nhắc tới cái tên thôi thì héo rũ luôn rồi.

Long Nữ gạt chân Trác Lan sang một bên, ngồi lên một phía sofa nói: “Này tớ đang hỏi cậu đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Chương 28.2

Trác Lan tiếp tục xem ti vi, nhàn nhạt nói: “Thì còn thế nào nữa, vẫn vậy thôi.”

“Vụ này cậu xử lý kiểu gì vậy? Vẫn vậy tức là sao, lúc cần ra tay thì phải ra tay. Hai người cũng đã mười năm rồi, cậu yêu anh ấy nhe thế, anh ấy cũng yêu cậu như thế. Hai tên gốc.” Long Nữ giờ phút này hoàn toàn chuyển mình làm chủ, giáo huấn Trác Lan rất hùng hồn.

“Cậu thì biết cóc khô gì! Hôm qua khi cậu đi, bọn tớ ra ngoài nói chuyện công việc, chuyện này để sau rồi hẵng nói, đừng làm phiền, tớ đang xem ti vi.” Trác Lan ra sức đá Long Nữ một cái, tiếp tục chăm chú xem ti vi. Long Nữ ngẩng đầu nhí, chương trình thể giới động vật, hai con linh dương đực đang quyết đấu vì một con linh dương cái. Ôi chào, chuyện tình tay ba chỗ nào cũng thấy.

Hai cô gái cứ như vậy không chuyện trò gì thêm, cùng nằm trên ghế sofa xem cuộc chiến giành tình yêu của thế giới động vật. Bỗng có điện thoại gọi tới, cả hai đưa mắt nhìn nhau, không ai chịu đi nghe máy. Sau cùng Long Nữ bị Trác Lan đá cho một phát nữa lăn xuống, đành phải ngoan ngoãn chạy ra nhấc máy.

“A lo... Là cậu à? Được cậu tới đi, cậu cứ mang lên, nếu không tôi lại phải thay đồ đi xuống... Ở phòng 1501, tầng 15, tòa nhà số 3.”

“Ai vậy?” Trác Lan không thèm quay đầu sang hỏi.

“Em họ Tần Chi Dương, cậu mau ngồi dậy đi, mình nói nó lên đây, nó mang xe tới cho cậu.”

“Hừ, cậu xuống lấy là xong”

“Hừ cái đầu cậu ấy, sao cậu không đi àm xuống?”

“...” (khoảng nghìn chữ tranh cãi, cuối cùng cả hai người vẫn bất động tại chỗ.)

Chuông cửa réo rắt. Long Nữ vội ra mở, từ mắt nhòm trên cửa nhìn thấy Đào Thao hôm nay đã thay đổi hình ảnh. Cô còn chưa kịp nhìn cho kỹ thì chuông cửa lại reo liên tiếp. Long Nữ mở cửa cái rầm, tròn mắt hỏi cậu ta: “Cái kiểu gì thế hả?”

Kiểu tóc của Đào Thao hôm nay khiến Long Nữ lập tức liên tưởng đến một nhân vật, cậu bé Astro. Rất giống, chỉ có điều Đào Thao có mớ tóc lộn xộn màu hạt dẻ sáng, cặp kính râm vì đại che hết nửa khuôn mặt vốn đã chẳng to gì. Sao mà da tên nhóc này lại trắng thế nhỉ? Trên cổ đeo hồ lớn những vòng vèo, tai phải là một hàng toàn khuyên tai, tai trái càng ghê hơn, đeo hẳn một cái toòng teng to tướng, áo phông trắng, áo gile đen khoác ngoài, quần rách như ăn mày. Dù Long Nữ cũng đã từng trẻ trung, nhưng vì gia đình quản lý nghiêm khắc nên cô vẫn đi theo con đường bình thường. Còn Đào Thao này làm đảo lộn hoàn toàn quan niệm thẩm mỹ của cô. Tại sao nam giới nhà họ Đào lại có thể đẹp như vậy?

“Nhìn đã đủ chưa? Xe tôi đỗ ở dưới rồi. Phát hiện ra tôi cực kỳ đẹp trai có phải không?” Đào Thao có phần đắc ý, cái miệng xing xing nhếch lên lộ ra má lúm đồng tiền nho nhỏ. Long Nữ lại nhìn thấy hai chiếc răng khểnh, đáng yêu quá đi mất.

“Này, hai người đi vào trong có được không?” Trác Lan gầm lên khiến hai người họ giật bắn.

Đào Thao ngồi trên ghế sofa đánh giá căn hộ. Trong bụng nghĩ anh họ mình là người xuất sắc như thế, tại sao lại thích Trác Lan nhỉ? Con gái gì mà ghê gớm. Trước đây cậu cũng có quen Trác Lan, vì Tần Chi Dương và Trác Lan yêu nhau đã hơn mười năm rồi. Cậu từ nhỏ đã suốt ngày lon ton chạy theo Tần Chi Dương. Còn một vấn đề nữa là cậu sợ Trác Lan, thực sự sợ bà chị này. Trước giờ vẫn nói phụ nữ dụ dỗ nhưng nước, nhưng Trác Lan đã không ít lần trêu chọc cậu. Vì thế lúc gặp Trác Lan cậu liền tự động ngoan hiền.

“Chị không sao chứ, hôm qua đó?” Đào Thao ngồi một lúc lâu mới bật ra được một câu.

“Không sao, cậu có thể bỏ cái kính râm kia xuống được không? Vào nhà rồi mà vẫn còn đeo, có bệnh à?” Long Nữ càng nhìn cái kính càng thấy khó chịu, bực mình với dáng vẻ trêu người của cậu ta.

Đào Thao vẫn không muốn bỏ kính ra, lúng ta lúng túng. Long Nữ không chịu thua, lao lên cướp kính của cậu, vừa nhìn mặt Đào Thao thì mắt chữ A, mồm chữ O: “Ai đánh cậu vậy?” Mặt Đào Thao vốn trắng trẻo mịn màng như con gái nên vết bầm tím ở khóe mắt lại càng rõ ràng, hơn nữa lại còn sưng tấy lên, bảo sao lại đeo kính râm.

“Hừ, sao mà tôi biết được, vừa mới ra khỏi cửa hàng làm tóc thì tự dưng bị mấy người chặn lại. Nếu tôi không lợi hại thì đã bị đánh gục từ lâu rồi. Vết thương nhỏ này có hề gì, chúng nó đừng để tôi tìm ra, nếu không sẽ chết cả lũ.” Đào Thao nói câu này về mặt cực kỳ thù hận. Long Nữ đưa tay chạm vào vết thương trên trán cậu ta. Đào Thao đau tới mức mím môi mím lại.

“Đừng rồi, anh tôi không biết chuyện chị đã ly hôn à? Hôm nay anh ấy còn hỏi tôi về chuyện này... Mà có phải anh tôi thích chị không?. Chị tránh xa anh ta một chút, người đó có bệnh đấy, thật sự có bệnh đấy.” Đào Thao nói năng rất chân thật. Long Nữ cực kỳ khinh bỉ hành vi này của cậu ta. Đây là anh trai ruột của cậu đấy, cho dù anh ta thích đàn ông thì cậu cũng không được nói anh ta như vậy... Đạo đức kiểu gì không biết.

Long Nữ đang định phản bác thì có điện thoại. Cô bật phắt dậy, chạy ngay vào phòng ngủ. Đào Thao giật cả mình xoay đầu hỏi Trác Lan đang mãi xem ti vi là có chuyện gì. Trác Lan thờ dãi: “Cậu hãy cầu nguyện cho nó đi.”

Trác Lan vừa nói xong, Long Nữ lại lao ra như bão táp, gào hét không ngừng: “Tức chết đi mất, tức chết mất! Điện thoại bị cắt rồi... tớ còn tưởng ba tớ gọi, hóa ra là tổng đài, ôi...”

Đào Thao mặt ngệt ra nhìn Long Nữ. bà chị này làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 29

Buổi sáng thứ Hai, Long Nữ bò trước máy vi tính để nghiên cứu báo cáo do phòng Tài vụ vừa mới giao lên. Tại sao lại phải bò nhỉ? Bởi vì hôm nay cô lại ngủ dậy muộn, quên không mang theo kính áp tròng. Lúc này chợt ngửi thấy một làn hương bay tới, sau đó cảm thấy trên đầu đang có người nhìn. Cô ngẩng đầu lên thì thấy khuôn mặt đẹp đẽ của Đào Nhiên đang vừa nhìn cô vừa như đang suy nghĩ gì đó. Cô nghiêng đầu hơi nhú mồm, nghiêng đầu đến đâu cả cổ rồi mà anh ta vẫn chưa đi. “Tổng giám đốc Đào có việc gì ạ?”

“Không có việc thì không được nhìn à?” Đào Nhiên cười nhẹ, xem ra tâm trạng hôm nay không tệ, lẽ nào là vì thời tiết đẹp?

“Được chứ, nhưng nếu không vì em đã biết anh không có hứng thú với nữ giới, em sẽ cho rằng anh đang quấy rối nơi công sở.” Long Nữ xuất ngôn quái đản, mỗi khi đối mặt với Đào Nhiên, cô thật không biết thế nào là chịu khuất phục.

Đào Nhiên không nhin được mà bật cười, xoay người đi vào phòng, ngồi sau bàn làm việc, bắt giấc nghỉ lại chuyện ngày hôm qua.

Sáng sớm hôm qua, lúc tỉnh dậy anh mới phát hiện Đào Thao đang ở trong căn hộ của mình. Hai anh em trước giờ vốn không hòa thuận, trong đó có nguyên nhân của Tần Tử Lan. Thêm nữa Đào Thao luôn có thái độ thù địch với anh mình, mà Đào Nhiên thì tình cảm vốn hồ hững, tất nhiên sẽ không chủ động rút ngắn khoảng cách với cậu em này. Đào Thao nằm lăn trên sofa say ngủ, cặp mắt đôi mày giống hệt anh. Từ nhỏ tới lớn hình như hai người bọn họ chưa từng ở gần như thế này, tỉnh lặng như thế này, chớp mắt đứa trẻ vẫn thường chạy sau anh kêu khóc đã lớn, đã trở thành một người đàn ông. Nhưng mà, sao cậu ấy lại ở đây? Điều duy nhất anh nhớ được là anh mời com mầy người của cơ quan thành phố, sau đó uống cũng nhiều, hình như Long Nữ tới đón anh cơ mà, sao lại biến thành cậu nhóc này?

Tới lúc Đào Thao tỉnh dậy thì thấy Đào Nhiên đang trong thư phòng lên mạng. Đào Nhiên cũng bị cận thị, bình thường vẫn dùng kính áp tròng, nhưng giờ đang đeo một cặp kính gọng nhựa màu đen, chăm chú nhìn màn hình máy tính, vẻ nho nhã tăng lên vài phần, cảm giác không khó gần như mọi khi.

“Dậy rồi à?” Đào Nhiên thấy Đào Thao đi vào, ngẩng đầu hỏi.

Đào Thao gật đầu, hỏi: “Anh không sao chứ?”

“Không sao, đúng rồi, hôm qua sao lại là em đưa anh về?”

Đào Thao chau mày đưa tay vò mái tóc rối bù nói: “Anh gọi bà chị đó tới đón anh, sau đó chị ta bị bắt cóc, nên em phải đưa anh về thôi.”

“Bắt cóc?”

“Đúng thế, mẹ chồng, à không, phải là mẹ chồng cũ của chị ta, đưa chị ta đi.”

“Tức là thế nào? Mẹ chồng cũ là thế nào?”

“Nghĩa đen luôn ấy, mẹ của chồng cũ chị ta thì đương nhiên là mẹ chồng cũ rồi còn gì.”

“Chồng cũ? Cô ấy ly hôn rồi?”

“Anh không biết à? Nhưng hình như ngoài em ra thì cũng không có nhiều người biết chuyện này.” Đào Thao nói tới đây thì có vẻ đắc ý. Chuyện này có cái gì mà đắc ý. Nhưng sau đó Đào Nhiên không nói năng gì thêm mà lại chìm vào suy tư. Nếu Long Nữ và Giang Đông ly hôn rồi, vậy thì mọi nghi hoặc lúc trước của anh đều đã có đáp án. Anh đã hiểu lầm cô rồi, tài liệu đó hẳn không phải do cô tiết lộ. Vì thế sáng nay nhìn thấy cô, thái độ của anh cũng thay đổi, cảm giác như thấy sức hút mạnh mẽ từ cô tỏa ra xung quanh. Tóm lại là, nhìn cô bây giờ đã không còn giống như lúc trước nữa. Kỳ thực anh không nhận ra, Long Nữ vẫn là Long Nữ của ngày hôm qua thôi. Điều thay đổi chẳng qua chính là tâm ý của anh thôi.

Bữa trưa, nghe mọi người bàn tán rằng vì tình hình khủng hoảng kinh tế nên công ty sẽ cắt giảm nhân sự, chuyện này làm Long Nữ căng thẳng vô cùng. Cô sẽ không bị rơi vào nhóm đầu tiên đấy chứ. Cô vừa mới vào đây chưa được bao lâu, tháng lương đầu tiên còn chưa được nhận! Cô thất tha thất thểu quay trở lại chỗ làm việc thì Đào Nhiên gọi điện thoại nội bộ tới.

“Tổng giám đốc, anh có gì dặn dò ạ?” Long Nữ lấy lại tinh thần nghe máy.

Đào Nhiên qua cửa sổ phòng đã nhìn thấy Long Nữ đang ủ dột não nề, nhận điện thoại của anh lập tức ngồi thẳng ngay ngắn, mặt không chút biểu cảm. Cô gái này thật thú vị.

“Em chuẩn bị đi, tối nay cùng anh đi tiếp khách.”

“Dạ? Chẳng phải chị Ada vẫn luôn đi cùng anh đó sao?” Long Nữ nhỏ giọng nói. Ada đang dùng ánh mắt đầu độc cô. Chẳng phải chị Ada vẫn luôn đi cùng anh đó sao?” Long Nữ nhỏ giọng nói, Ada đang dùng ánh mắt đầu độc cô. Chẳng trách từ lúc quay trở lại cô nàng đó cứ gườm gườm với cô, sắp chọc thành lỗ trên người cô luôn rồi. Hóa ra là vì chuyện này.

“Chuyện này do anh quyết định, em phải đi, tan làm chờ anh.” Nói xong anh cúp máy luôn. Nhìn Long Nữ mặt mũi co rúm lại, Đào Nhiên không nhin

được cười. Giang Đông sao lại bỏ mắt bảo bối này nhỉ? Nhưng anh phát hiện ra, đối diện với Giang Đông, Long Nữ luôn luôn căng thẳng và lo sợ. Điều này không bình thường chút nào đối với một cặp vợ chồng, hoặc đây chính là nguyên nhân khiến họ chia tay cũng nên.

Long Nữ vừa bỏ máy xuống, Ada đi tới quầy tập tài liệu cái “rầm”, mắt liếc xéo, bực bội nói: “Bản tổng kết cô làm tuần trước không đúng chút nào hết, làm kiểu gì thế, có chút chuyên nghiệp nào không vậy? Cô tưởng rằng cứ dựa vào quan hệ và khuôn mặt đẹp để là thăng tiến không cần làm việc phải không? Mấy thứ này dùng được sao? Hừ!”. Nói xong cô nàng nguyễn thêm cái nữa, uốn éo cái eo thon quay mông bỏ đi.

Trong lòng Long Nữ lẩm nhẩm: “Nhìn nào, nhìn nào, ai bảo mình làm không tốt chứ. Đợi tới ngày cái gì cô cũng biết rồi cô sẽ cho tất cả kẻ khác xuống chân mà giẫm đạp. Ha ha ha. Nghĩ tới đây tâm trạng không tệ. Cảnh Đào Nhiên, Giang Đông, Ada chạy vòng quanh dưới chân cô, cô không nhìn được bật cười thành tiếng. Bạn Long Nữ thật mạnh mẽ vô địch!

Nhưng hiện thực thì lại rất tàn khốc. Mớ tập tài liệu ra là cô muốn khóc, từ nhỏ cô đã rất sợ mấy con số. Toán là môn cô học kém nhất, đều phải dựa vào các môn khác bù vào. Ôi. Đồng số má này là cái của gì đây, sớm biết thế này lúc học đại học đã học hành tử tế mấy môn thống kê, vì phân tích phân, rồi xác suất... mặc kệ có dùng được hay không, ít nhất sẽ không ngu dốt thế này.

Vào lúc cô đang vui vào sự nghiệp Toán học thì điện thoại di động kêu, liếc cái, cô thật chẳng biết làm sao.

“Mẹ à, có chuyện gì không ạ?” Long Nữ nhỏ giọng hỏi.

“Long Nữ à, tối nay con có thời gian không? Mẹ muốn nói chuyện cùng con một lát.” Giọng bà Giang rất dịu dàng, mới nghe mà Long Nữ đã muốn tan chảy. Bà mẹ chồng này của cô thực sự không có điểm nào che được. Ai cũng nói mẹ đẻ chưa chắc đã được như thế. Vì thế ly hôn Giang Đông, điều khiến cô không đành lòng nhất là mẹ chồng.

“Mẹ, tối nay con bận việc rồi, có chuyện gì hôm khác nói được không mẹ?” Đối mặt với người mẹ chồng thương yêu cô như con đẻ này, cô sao có thể từ chối được. Hơn nữa cô và Giang Đông ly hôn chứ đâu phải là cô đoạn tuyệt với nhà họ Giang. Điểm này cô phân định rất rõ ràng.

“Được, vậy thì tối mai nhé, sau giờ làm mẹ sẽ qua đón con.” Bà Giang thoải mái đáp lời, bà cũng là phụ nữ, bà biết điều lúc này Long Nữ cần là thời gian, để cô có thể một mình suy nghĩ.

“Vâng, con cúp máy nhé, ngày mai gặp lại mẹ.” Long Nữ vừa cúp máy, vẻ mặt vẫn còn chút suy tư thì ngửi thấy mùi nước hoa Cologne bay tới. Đào Nhiên đứng trước mặt cô nháy mắt: “Đi thôi?”

“Nhưng em vẫn chưa làm xong báo cáo.” Long Nữ hơi ngại ngùng, vốn phải nộp từ tuần trước lại kéo dài tới tận bây giờ, trợ lý này thật kém cỏi.

“Đi thôi, ngày mai làm tiếp.” Nói rồi anh xoay người ra ngoài, nhận ra cô vẫn chưa đuổi theo, quay đầu nói: “Đi thôi nào, nhanh lên.” Long Nữ xếp lại tập tài liệu co vào túi xách rồi vội vã chạy theo sau.

Vẫn là chiếc xe đua màu đen đỏ, thân xe có đường uốn lượn, màu đen lấp lánh. Thực ra cô rất thích xe hơi, nhưng chỉ phiền vì mình không biết lái, đành ngắm nghía mà thờ dài. Đào Nhiên trông bộ dạng thêm thường của cô thì rất khó hiểu: “Giang Đông không mua nổi chiếc này à?”

“Sao em biết được?” Long Nữ nghe anh hỏi vậy lập tức tụt cả cảm hứng, ngay ngắn ngồi trên xe, không nói năng gì.

“Không người phải chứ, thiếu phu nhân nhà họ Giang mà lại có biểu cảm thế kia, cứ như mấy cô nàng chưa bây giờ nhìn thấy xã hội.” Đào Nhiên tiếp tục trêu chọc Long Nữ, mặc kệ vẻ rầu rĩ trên mặt cô. “Chẳng lẽ Giang Đông ngược đãi em? Không cho em tiêu tiền?”

“Anh có thôi đi không, anh rồi hơi vừa thôi. Rõ ràng biết thừa em và Giang Đông đã ly hôn rồi sao vẫn còn nói như vậy, bắt nạt em vui lắm hay sao? Nói cho anh biết, hiện tại Giang Đông là Giang Đông, em là em, đừng lôi em vào làm một.” Long Nữ phát hỏa, cô ghét nhất nhưng người dám bị thốc, chọc bị gao, đàn ông con trai kiểu gì không biết.

“Em nói đúng đó, bắt nạt em rất thú vị mà. Giang Đông đúng là không biết trân trọng, cứ để em ở trong nhà mà bắt nạt có phải vui không?” Đào Nhiên mang vẻ mặt rất đáng ăn đòn, chỉ nhìn thôi Long Nữ đã nghiêng răng ken két.

“Bỏ đi, em không so đo với anh. Ngay cả hương vị của phụ nữ như thế nào anh cũng không biết thì không thể coi là đàn ông, em cứ coi anh là một tiểu thụ đáng yêu hào phóng lương thiện, xinh đẹp là được rồi.” Long Nữ nói câu này mà trong bụng cực kỳ đắc ý, còn lắc lư cái đầu, biểu hiện cũng rất đáng ăn đòn, sau cùng còn thêm và một câu sộc hơn: “Em nói cho anh hay, anh không giống tiểu công một chút nào hết. Giang Đông mới giống, còn anh nhiều lắm cũng chỉ được làm tiểu thụ.”

Đào Nhiên liếc xéo cô, mặt không biểu cảm. Nhưng câu nói đáp trả thì hết sức uy lực: “Sao em lại nói đúng thế nhỉ, có biết tại sao trước đây anh luôn có thái độ hằn học với em không? Đó là vì, anh thích Giang Đông.”

Long Nữ bị câu nói này làm cho đứng hình ngay tại trận, không dám ho he thêm câu nào nữa. Hai mắt mở to trừng trừng. Tối nay há hốc rồi mà trong lòng vẫn vòng vèo lại câu nói vừa rồi. Thảo nào, thảo nào anh ta luôn luôn làm khó cô, thảo nào anh ta lúc nào cũng nhìn Giang Đông chăm chăm, thế này không được, Giang Đông tuेतj đối là một người đàn ông bình thường, sao anh có thể...? Ôi... sao có thể được chứ!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 30

Long Nữ ngồi nhìn mọi người trên bàn tiệc lũ lượt chúc tụng nhau mà ngán ngẫm. Hôm nay biểu hiện của Đào Nhiên rất tốt, lại còn uống rượu thay cô, nhưng mà trợ lý đầu phải như cô đâu. Trợ lý do mấy ông sếp khác dặt theo đều phải tự mình làm quân tốt, bận rộn đi chúc rượu hết người này tới người kia. Lời chúc tụng cứ gọi là toàn những từ ngữ từ hồi khai thiên lập địa. Còn cặp ông chủ nhân viên này, toàn là Đào Nhiên đi chúc rượu người ta, người ta chúc rượu Long Nữ thì anh đều ngăn lại, tự mình uống. Bạn trẻ này hôm nay làm sao vậy, chẳng lẽ bị cô biết được bí mật thâm kín nên coi cô như bạn chí cốt luôn rồi?

Nhìn những món ăn bày khắp mặt bàn, nhìn khung cảnh rất đỗi quen thuộc, Long Nữ nghĩ bụng, tại sao không đổi sang chỗ khác nhỉ, cả thành phố này chả lẽ chỉ có mình cái nhà hàng Quân Đế này? Có điều khách sạn nhà hàng của nhà họ Giang đã lũng đoạn cả khu vực này rồi, có đổi sang chỗ khác thì cũng thế cả. Trong lúc cô đang mãi mê oán thán vấn đề này thì cửa phòng mở ra cái rầm, sau đó liền thấy người đàn ông hôm trước vừa muốn ăn tươi nuốt sống cô, Giang Đông, tươi cười rạng rỡ bước vào.

Mọi người thấy Giang Đông thì vội vàng đứng lên chào hỏi, đặc biệt là nữ giới, ai ai cũng cười như hoa nở, mở miệng ngọt ngào một câu Tổng giám đốc Giang, hai câu Tổng giám đốc Giang. Long Nữ ngồi bên cạnh Đào Nhiên không lên tiếng cũng không ngẩng đầu. Đào Nhiên thì lại rất nhiệt tình hàn huyên với Giang Đông. Thực ra hôm nay Giang Đông vừa hay tới đây thị sát, lúc đi vào thì nghe nói Thiên Hạo đang tiếp khách. Như hồi trước thì anh cũng chẳng đoái hoài làm gì, nhưng hôm nay lại có mặt vị quan chức nhà nước mà anh cũng có chút giao tình nên mới tạt qua chào hỏi một chút. Không ngờ vừa bước vào thì nhìn thấy Long Nữ đang ngồi cạnh Đào Nhiên, mặt mũi không có lấy chút tinh thần nào. Lửa bốc phừng phừng trong lòng anh, không chỉ vì cô ngồi kê bên tên đàn ông khác, mà còn vì anh vẫn nhớ như in ngày hôm đó, cô khẳng khái không chịu tái hôn.

“Tổng giám đốc Giang hôm nay sao có thời gian ghé vào thế này?” Đào Nhiên có vẻ đã uống kha khá, hai má hơi hồng, trở nên rất ngứa mắt trong mắt Giang Đông.

Giang Đông cười trả lời: “Tôi vừa tới thì nghe nói Tổng giám đốc Đào đang tiếp khách ở đây, còn có cả Cục trưởng Trương, Cục trưởng Lâm ở đây nữa nên mới qua chào hỏi một câu.”

“Chào hỏi suông thì không được, thế nào cũng phải uống một chén.” Đào Nhiên nói xong liền gọi nhân viên phục vụ lấy thêm ly.

“Được thôi, hôm nay các vị bằng hữu đều có mặt ở đây, tôi xin được cùng uống với các vị một chén.” Nói rồi đỡ lấy ly rượu, gọi nhân viên phục vụ mở một chai Mao Đài.

“Nào, chén này tôi mời anh. Một là cảm ơn anh đã quan tâm tới Quân Đế, hai là chúc cho hợp tác của chúng ta thành công.” Vừa nói anh vừa rót đầy rượu

vào chén của Đào Nhiên, sau đó cũng rót đầy chén của mình. Long Nữ ngẩng đầu liếc một cái, trong bụng nghĩ thầm, có bệnh dạ dày mà còn lăn ra uống làm cái gì. Sau đó lại nhìn trộm Đào Nhiên, cô chau mày, chẳng lẽ anh ta thực sự thích Giang Đông? Tại sao ánh mắt nhìn Giang Đông của anh ta lại ám muội thế kia? Sự thật là vì Đào Nhiên uống cũng đã hơi nhiều, lại thêm bị cận thị, nên lúc nhìn mọi thứ sẽ có cảm giác mờ hồ. Điều này lọt vào mắt Long Nữ thì biến thành một sự lý giải hoàn toàn khác.

“Được lắm, nói thế nào chúng ta cũng phải cạn thêm chén này nữa.” Đào Nhiên cười rất đẹp, một vẻ đẹp khiến nhiều người điên đảo, ánh mắt lúng liếng. Một người đàn ông mà lại đẹp thế này, lãng phí tài nguyên thật đấy.

Ánh mắt Giang Đông chuyển tới Long Nữ, thấy cô đang trong bộ dạng mơ màng, còn không ngừng nhìn Đào Nhiên, hóa khí bốc lên càng dữ, một câu “được” thốt lên đứt khoát, đưa ly rượu lên uống cạn. Lúc anh uống rượu, hai đầu mày Long Nữ nhíu lại, đôi môi cũng mím chặt, cả người vươn lên phía trước gần như rời khỏi ghế. Nhưng thấy Giang Đông không hề nhíu mày, cô thở phào nhẹ nhõm, lại ngồi về chỗ cũ.

Đào Nhiên thấy Giang Đông dứt khoát như vậy liền cũng uống cạn. Những người khác không ngót khen ngợi, ngay cả câu “anh hùng xuất thiếu niên” cũng lòi ra nói. Long Nữ vô cùng khinh thường mấy người đó. Hai người đó mà gọi là thiếu niên, thế thì cô gọi là trẻ sơ sinh à, chết mất.”

“Người đẹp này là thế nào vậy Tổng giám đốc Đào?” Giang Đông đột nhiên đưa mắt nhìn thẳng vào Long Nữ, cười hỏi dò, cứ như thực sự không nhận ra cô.

“Là trợ lý của tôi, cô Long.” Đào Nhiên lại còn phối hợp nhịp nhàng, hai người đàn ông này không thể rồi hơi hơn.

“Vậy tôi xin mời Long tiểu thư uống một chén, dung mạo như hoa thế này, không biết sau này ai sẽ là người có phúc hái đóa hoa đẹp này đây.” Giang Đông nói xong liền cười, nụ cười có phần cợt nhả. Mọi người có mặt đều hòa theo, kêu Long Nữ uống, cái này gọi là xã hội? Là xã giao? Trước đây anh chính là như vậy, hành xử với người phụ nữ khác như vậy, còn cô, lúc này chẳng qua cũng trở thành một người phụ nữ như bao người phụ nữ khác mà thôi.

Đào Nhiên đứng một bên cười nói: “Trợ lý Long không biết uống rượu, chén này để tôi uống thay cô ấy.”

Nụ cười trên mặt Giang Đông nhạt dần, đứng đưa chai rượu trong tay khiêu khích: “Vậy thì không được, đây là tôi đang chúc Long tiểu thư. Tổng giám đốc Đào uống thay thì qua không nề mặt tôi rồi, hay là anh một đôi ba?”

Đào Nhiên bật cười, trong lòng nghĩ thì ra đúng đây là đợt tôi cơ đấy. Uống thêm ba chén nữa thì hơi nhiều qua, kỳ thực tửu lượng của anh không tốt, vì thế mỗi lần ra ngoài đều dắt theo những người uống tốt. Hôm nay cô nàng Long Nữ khiến anh phải uống kha khá rồi. Đừng nói ba chén. Chén vừa rồi anh cũng phải cô mà nuốt xuống, nhưng lời đã nói ra, không thể cứ thế bỏ đi. “Được thôi, đây cũng coi như Tổng giám đốc Giang đã nể mặt tôi,” nói xong anh cảm chai rượu rót đầy.

Đào Nhiên thực sự rất khó chịu, nhưng vẫn ngửa cổ uống cạn chén đó. Giang Đông cầm ly rượu nhìn Đào Nhiên, nụ cười rất ôn hòa. Người không biết chắc chắn nghĩ rằng quan hệ của hai người này không tệ, chẳng ngờ hai người đang thi gan với nhau. Long Nữ nhìn Đào Nhiên hai mày nhíu chặt, nhìn ánh mắt khiêu khích của Giang Đông, đứng bật dậy, ngẩng đầu trừng mắt nói với Giang Đông: “Rượu của tôi, tự tôi sẽ uống, không thể không nể mặt Tổng giám đốc Giang.”

Khóe mắt Giang Đông thoáng ý cười, nhưng ánh mắt thì lạnh băng. Nếu là trước đây, Long Nữ chắc chắn đã cúi đầu nhận sai, chạy tới bên anh nũng nịu xin tha thứ. Nhưng giờ phút này cô lại trừng mắt đối với anh, dù cho ánh mắt đó có đôi chút căng thẳng, sợ sệt, nhưng đôi môi nhỏ cong lên, đôi mắt mở lớn chứng tỏ thái độ không chịu nhận thua của cô.

Chén rượu đó vừa nuốt tới bụng, Long Nữ xém chút muốn bật khóc nức nức tại trận. Cay, cay như bị lửa thiêu, cứ như sắp chết đến nơi. Cô gắng sức giữ cho nước mắt chỉ đọng trong mắt. Mọi người nhìn Long Nữ uống rượu xong vội nói, thì ra Long tiểu thư đợt Tổng giám đốc Giang, thảo nào ai mời rượu cũng không chịu uống. Đào Nhiên cười cười hòa giải. Giang Đông chau mày, ánh mắt có phần lo âu, có phần sốt ruột, lại có phần giận dữ. Nhưng anh rất nhanh vờ như không có gì, nói thêm vài câu rồi rời đi. Long Nữ dựa người xuống ghế, ánh mắt mơ màng, trước mắt nhìn một hóa hai. Cô thấy anh quay người rời đi, nhưng lại không nhìn thấy nổi xót xa trong đôi mắt anh.

Lúc tan tiệc, Long Nữ đã hoàn toàn không còn tỉnh táo. Rượu bốc lên khiến cô không thể bước đi được nữa, khó khăn lắm Đào Nhiên mới dìu cô vào trong xe được. Đôi má Long Nữ đỏ hồng như trái táo chín mọng. Đào Nhiên không kìm chế được, đưa tay khẽ vuốt. Đúng lúc anh vừa chạm vào, Long Nữ mở miệng kêu ầm ĩ: “Tại sao cứ phải ức hiếp tôi? Anh chỉ toàn ức hiếp tôi, tôi ghét anh, tôi ghét anh.”

Đào Nhiên sững người, trong lòng không hiểu gì hết, nhẹ giọng hỏi: “Long Nữ, em thấy thế nào?”

“Tôi ghét anh, tôi ghét anh! Ôi đau lòng lắm, tôi đau lòng lắm! Tại sao anh làm như vậy? Tôi căm hận anh, hận anh chết mất.” Long Nữ có vẻ hoàn toàn không còn tỉnh táo, vẫn cứ kêu la, miệng ngoạc ra như sắp khóc đến nơi. Đào Nhiên buông tay, lặng lẽ nhìn cô một lúc, rồi khởi động xe rời đi.

Đào Nhiên mở kính xe, xe chạy rất nhanh, gió giúp anh tỉnh táo lại. Long Nữ là cô gái rất đáng yêu, điểm này không có gì để bàn cãi. Anh cũng là đàn ông, anh nhìn ra sự quan tâm của Giang Đông đối với cô, anh cũng nhìn ra sự lo lắng của Long Nữ đối với Giang Đông. Đột nhiên cảm thấy mình thiếu chút nữa không cẩn thận mà rơi vào vòng xoáy. Điều anh xem nhẹ nhất không phải chính là tình yêu đó sao? Anh đang mãi mê suy nghĩ mấy chuyện bút rứt này thì Long Nữ đột nhiên ngẩng đầu nhào tới, nồn thốc nồn tháo. Xui xẻo ở chỗ cô uống say rồi, căn bản không còn ý thức gì nữa, nồn hết vào người Đào Nhiên. Anh có bệnh sợ bẩn, Long Nữ thực làm anh tức điên lên mất. Anh dừng xe dìu cô sang một bên. Cô nàng này nồn xong lập tức thoải mái hơn, dựa người vào đó ngủ tít. Anh thì đáng thương rồi, áo khoác có thể cởi ra, nhưng sơ mi thì không thể cởi, quần không thể không mặc, đành phải lái xe về nhà thay đồ trước đã.

Tối khu căn hộ anh ở, anh nhăn mày chịu đựng cái mùi khó chịu, bé Long Nữ xuống xe. Nói cũng lạ, bình thường Long Nữ ngủ không sâu giấc, hôm nay do uống rượu vào nên rất ngoan ngoãn nằm trong lòng Đào Nhiên. Chắc do tư thế không thoải mái, cô hừ hừ hai tiếng rồi khẽ cựa người. Đào Nhiên nhíu mày càng thêm chặt, đúng là thử thách anh mà.

Khó khăn lắm mới vào được nhà, anh lại không biết nên đặt cô nằm đâu, vì sợ cô làm bẩn nhà của anh. Sau cùng Đào Nhiên vẫn còn chút lương thiện, đặt cô nằm trên sofa, còn mình đi thay quần áo. Nhìn chiếc áo sơ mi của mình anh dùng hai ngón tay nhấc lên, vứt luôn vào thùng rác. Lúc ra ngoài, anh thấy Long Nữ đang nằm dài ở đó như chú mèo nhỏ.

Long Nữ nghe thấy tiếng động, từ từ mở mắt, nhưng rượu khiến đầu cô như không thể cử động được, lại không mang theo kính, nhìn cái gì cũng mờ mờ, ảo ảo, cô đang mơ phải không? Trước mặt cô có một nữ nhân, rất đẹp rất đẹp. Nữ nhân còn chưa mặc áo. Cô kim lòng không được đưa tay ra chạm vào phần bụng rắn chắc của Đào Nhiên, lại còn cười ngây ngô: “Chắc thật đấy, còn mịn nữa.”

Đào Nhiên tuyệt đối không còn lời nào để nói: “Đồ xấu xa, sao anh toàn sai khiến em, anh cho rằng anh đẹp trai là đủ rồi hả? Anh chỉ là một tiểu thụ, anh đối xử với em tốt một chút em còn có thể làm chị em tốt với anh, hừ, cũng ta cùng đối phó với bọn đàn ông xấu kia, biết không, hả?”

Đào Nhiên cười vô cùng khổ sở, thực sự không biết nên cười hay nên khóc, cất lời phớt lờ: “Được rồi, anh biết rồi!”

“Ừ, được lắm, người đẹp. Đi lấy cho em chút nước, em khát.” Long Nữ hoàn toàn chìm đắm trong giấc mộng, to gan sai khiến ông chủ của mình, trợ lý kiểu này chắc chỉ có duy nhất mình cô.

Đào Nhiên gạt đầu đồng ý, đi vào bếp rót nước, càng nghĩ càng buồn cười, nước tràn ra ngoài cũng không biết, tới lúc nước chảy tràn xuống đất rồi mới nhận ra. Anh lắc đầu, trong lòng nghĩ chuyện này là sao đây, hôm nay sao mình lại bất bình thường thế này? Tối khi anh mang nước trở lại phòng khách, Long Nữ đã ngủ mất rồi, hơn nữa còn sử dụng tư thế kinh điển, đầu quay vào trong sofa, móng cong tít ra phía ngoài. Lần này Đào Nhiên thực sự không nhịn được nữa, bật cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương 31

Sáng sớm hôm sau, Long Nữ cựa quậy cái mông xoay người liền nghe ạch một cái, lặn vào từ trên ghế sofa nhà Đào Nhiên xuống thẳng dưới đất. Xoa xoa cái mông đau điếng, neeo neeo mắt hơi lâu, cô ngẩn người, ơ không đúng, chỗ này không phải là nhà của Trác Lan. Nhà Trác Lan không thể sạch đến nhường này. Toàn bộ đều là ba màu đen - trắng - ghi đơn giản, trắng thì cực kỳ trắng, đen thì cực kỳ đen.

Long Nữ đang định đứng dậy thám thính địa hình một chút thì lập tức được thưởng thức bức tranh mỹ nhân ra khỏi phòng tắm, quá đẹp.

Đào Nhiên vừa mới tắm xong, anh có bệnh sợ bẩn, hôm qua bị Long Nữ nồn lên đầy người, thiếu chút nữa anh phải ngâm mình cả đêm trong bồn tắm. Mái tóc đen còn chưa khô, vài lọn tóc mái vương trên trán, nước vẫn đang nhỏ xuống. Bộ khăn tắm màu trắng ôm sát lấy phần cơ bụng rắn chắc. Chết thật, sao cô lại biết nó rắn chắc? Ặc... Lúc nằm mơ cô thấy mình có sờ mó gì đó, chẳng lẽ không phải mơ? Cô thực sự đã sờ vào cơ thể của tiểu thụ rồi à, làm sao bây giờ? Cô là cô gái trong sáng, thể mà dám sờ vào cơ thể người đàn ông khác! Nhưng tại sao chân anh ta lại dài thế nhỉ, còn trắng nữa, chả trách anh ta là tiểu thụ. Hormone nam tính không hề thể hiện ra ngoài, chân căng nồn nà bóng mịn hết như chân của cô, không có lông chân, cực phẩm là đây.

“Em nhìn chân anh làm gì vậy, em có sở thích này à?” Đào Nhiên vừa rồi đang tắm bỗng nghe thấy có tiếng động trong phòng khách, vội vàng chạy ra thì bị cô nàng này dùng mắt sàm sờ. Tối qua lòng tốt của anh trời dẫy định bế cô vào giường ngủ cho ngon, nhưng cô cứ ôm chặt lấy cái sofa không chịu buông, lại chống mông ngược lên lắc la lắc lư, anh chỉ còn nước tránh cô cho xa. Anh là một người đàn ông hoàn toàn bình thường, tiếp tục như vậy anh sợ sẽ làm gì có lỗi với cô, vì anh phát hiện ra mình thực sự có phản ứng, rầu rĩ cả đêm dài.

“Hôm qua em không làm gì anh phải không?” Long Nữ ngồi dưới đất chớp chớp đôi mắt to tròn, vẻ rất vô tội hỏi anh.

Đào Nhiên trợn mắt nhìn cô, đây có phải là đàn bà con gái không? Cho dù có chuyện gì thật thì câu này cũng phải là anh nói với cô mới đúng chứ. Chẳng lẽ trong mắt cô, anh thực sự không ra dáng nam nhi?

“Trong mắt em, anh thực sự không phải là đàn ông sao? Em cho rằng em có khả năng làm gì anh hả?” Lúc Đào Nhiên nói câu này, anh nở nụ cười rất đẹp. Nhưng Long Nữ lại cảm thấy như có một trận gió lạnh gào rít qua tai.

“Không phải đâu, em chỉ hơi thôi mà, hôm qua em uống say quá, sợ mình đã nói gì không đúng đấy.” Long Nữ chu miệng giải thích, cô chỉ muốn làm rõ tình hình thôi, lỡ như cô uống rượu vào làm loạn thì sao?

“Không nói gì, em chỉ nồn ọc đầy người anh, sờ mó anh, rồi nói da anh đẹp, sau đó sai anh làm cái này cái nọ. Mà anh muốn hỏi em, em đặt nickname cho anh đấy à? ‘Mỹ nhân’?” Đào Nhiên nghiêng đầu nhìn Long Nữ, chậm chậm liệt kê hành vi tội trạng của cô. Và anh cứ nói một câu, nụ cười của Long Nữ lại cứng đờ mất vài phần, đến câu cuối cùng thì mặt Long Nữ hoàn toàn hóa đá, bởi vì cô nhớ ra hmf như mình đúng là có làm như thế...

“Chuyện đó, chuyện đó...” Long Nữ dài miệng ra muốn nói mà không nói lên lời, vì cô chẳng biết phải nói gì đây.

“Được rồi, chuyện này để sau, em đi tắm đi, bẩn chết được.” Đào Nhiên nhú nhú mày, quay đầu đi vào bếp. Long Nữ cúi đầu nhìn lại mình, từ từ đưa mông xuống ngồi ngửi, mặt lập tức nhả lại. Đúng là bẩn thật, vội vàng đứng lên chạy khắp nơi để tìm nhà tắm. Đào Nhiên cứ như mọc mắt sau gáy, vừa đun sữa tươi vừa nói: “Trong phòng ngủ ấy, bàn chải đánh răng và khăn tắm ở trên giường, đều mới cả đấy, em mặc tạm quần áo của anh đi, lát nữa sẽ có người mang đồ đến cho.”

Long Nữ nuốt nước bọt, cái tên đàn ông này, à không, cái tên bóng bay này cũng không tồi. Cô đi chân đất chạy vào phòng ngủ của Đào Nhiên. Vẫn là ba màu đen- trắng- ghi như cũ, tuy màu sắc có hơi đơn điệu nhưng khiếu thẩm mỹ của tên này cũng không tệ. Trên giường có để sẵn một chiếc áo sơ mi trắng to thùng, một chiếc quần thụng đen. Nguyên cây này không cần mặc vào cô cũng biết sẽ tao nhã ứng “đẹp” đến mức nào. Vóc dáng của Đào Nhiên và Giang Đông tương đương nhau. Cô mặc áo của Giang Đông là có thể thành cái váy luôn rồi. Chiều cao đáng thương ơi, nỗi đau muôn thủa của cô!

Lúc cô đang tắm thì nghe thấy tiếng chuông cửa, hình như có người tới. Lúc đi ra ngoài, tay cô cầm chiếc khăn bông lau tóc, đuôi áo phải buộc túm lại, ống tay áo thì xắn lên, cạp quần hơi rộng, nhưng mà cái eo thon thả của Đào Nhiên đúng thật quá ổn. Nhớ lại vụ tối qua “sàm sờ” người ta, mặt Long Nữ không kiềm chế được mà nóng hết cả lên. Tay túm quần chạy vọt ra ngoài, cô định bảo anh tìm cho cái thắt lưng, nhưng vừa thò đầu ra tới nơi thì thấy ngay một người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa. Sau đó nghe thấy người đó hét ầm lên: “A... Nhiên, cậu có phụ nữ.”

Long Nữ bị người đó làm cho không biết phải phản ứng thế nào, túm cái quần đứng chôn chân trước cửa phòng, vẻ mặt ngại không để đâu cho hết.

Đào Nhiên mang sữa tươi từ trong bếp đi ra, trên bàn đã bày đủ hai miếng bánh sandwich, ngón tay thon dài, đồ sứ trắng muốt, sự kết hợp thanh nhã hoàn hảo, tên này thể mà cũng biết nấu nướng?

“Không phải phụ nữ thì tôi có thể để cậu mang quần áo của phụ nữ tới à?” Sau đó quay người quăng bộ đồ đặt trên sofa cho Long Nữ, nói: “Đi mau, thay ra đi. Rõ ràng là đang chà đạp quần áo của tôi mà!”

Đào Nhiên và người đàn ông kỳ quái kia ngồi ở một phía bàn ăn, Long Nữ ngồi đối diện hai người họ. Ánh mắt tên đó cứ như cái đèn do thám, không ngừng quét lên quét xuống khắp mặt Long Nữ.

“Em tên là Long Nữ à? Cái tên nghe dững mãnh nhỉ?” Người này không phải loại rất đẹp trai, nhưng lại có một vẻ gì đó rất riêng, ăn mặc chải chuốt khác với bình thường, hơi hơi như ...à, nghệ sĩ. Mà cái câu kia sao nghe quen thế, dững mãnh?

Chương 43: Chương 31.2

“Em là trợ lý của Đào Nhiên thật à? Đúng rồi, anh giới thiệu nhé, anh là Tiểu K, gọi anh K là được, anh hơn em vài tuổi nên gọi vậy không thiệt cho em đâu. Anh làm về thời trang đây, danh thiếp của em đây, em đến anh sẽ giảm giá cho em.” K thấy bộ dạng nhỏ nhắn ngại ngùng của Long Nữ rất đáng yêu. Đây là lần đầu tiên anh thấy trong nhà Đào Nhiên xuất hiện phụ nữ, tên này mắc bệnh sợ bẩn, rất ít khi để người khác tới nhà mình. Đối với nửa giới cậu ta lại càng kén cá chọn canh, thế mà hôm nay lại bị anh bắt quả tang. Nhưng cô bé này chỉ luôn miệng nói mình là trợ lý của cậu ta. Đào Nhiên cũng không nói gì thêm mà cứ ngồi uống sữa thôi, hừ, có gian tình.

Long Nữ cẩn thận nhận lấy danh thiếp, không nói năng gì nữa, giả vờ làm thực nữ, sau đó nghe thấy K nói với Đào Nhiên: “Đào bảo bố nhà cậu bị chặn đánh, cản trở việc lớn rồi.”

Mặt Đào Nhiên không chút biểu cảm hỏi lại: “Hừ, có người có thể xử lý nó cơ à? Tốt đấy, đáng đánh!”

K không tán đồng kiểu ăn nói của Đào Nhiên: “Nói gì thì nó cũng là em trai cậu. Nó vốn đang tính tham gia một cuộc thi gì đó, nhưng vì bị đánh nên phải hoãn lại kia kìa. Cậu đi nhìn cái mặt thẳng em cậu đi, sưng tím lên rồi đấy.”

“Nó không sợ bị ba đánh què giò thì cứ đi thi đi xem nào.” Đào Nhiên dùng khăn ăn lau khóe miệng, chậm rãi nói.

“Hừm, anh trai kiểu gì vậy, thật là... Tiểu Long Nữ em nói xem, có phải cậu ta quá đáng lắm không?” K đột nhiên chuyển sang Long Nữ, mở to mắt hỏi cô.

Long Nữ ngây người ra, không nói gì, tiếp tục gặm cái sandwich. K nuốt cô một cái. Đúng là Tiểu Long Nữ thật hay sao mà không nói năng gì vậy, ở trong Cổ Mộ lâu quá thành ra thế này luôn. Thật nhạt nhẽo, kiểu con gái thế này thì hợp nhất với thể loại trong nóng ngoài lạnh như Đào Nhiên rồi.

Bận rộn cả ngày trời cuối cùng cô cũng đã xong được hai cái bảng biểu, lúc nộp lên cho Đào Nhiên, ánh mắt anh chẳng có gì khác biệt, nhưng ít nhất không còn nói cô là đồ đầu đất nữa. Thế mới nói, con người phải từ từ tiến bộ, tuy cô có hơi chậm hơn những người khác một chút nhưng sự thật là cô cũng dần dần lập tức bay lượn ngay được đâu. Nhìn giờ đã tới lúc tan làm, nhớ ra cuộc hẹn với bà Giang, cô vội thu dọn đồ đạc chạy đi luôn. Lúc Đào Nhiên đi ngang qua bàn làm việc của Long Nữ thì nhìn thấy chủ gấu Teddy nhỏ đặt bên cạnh cái máy tính, bất giác nhớ tới lần trước tặng gấu bông cho cô. Cô cười hồn nhiên như vậy, hạnh phúc hết như một đứa trẻ. Anh thuận tay cầm chủ gấu Teddy lên xoa xoa đầu nó, nói với về rất gian: “Em cứ chờ đấy, còn non lắm thôi à.”

Long Nữ ngồi đối diện với bà Giang, chăm chú nhìn em nhân viên xinh đẹp biểu diễn trà đạo, lật chén, rửa chén, đun nước, làm nguội, cứ như vậy cho tới lúc nước được rót vào trà theo đúng kiểu “Phượng hoàng tam điểm đầu”, sau đó hay dâng trà cho bà Giang và Long Nữ. Long Nữ cười nhã nhặn cảm ơn. Bà Giang là người am hiểu cuộc sống, thưởng trà đương nhiên là một sở thích lớn của bà, mà trong bao nhiêu loại trà nổi tiếng, bà chỉ yêu thích duy nhất trà Bích Loa Xuân ở Động Đình. Bà nói, từ trong loại trà này, bà có thể cảm nhận được ý xuân dạt dào, tâm tình tự nhiên sẽ tốt hơn nhiều. Trước đây bà thường đưa Long Nữ tới đây uống trà, tính cách nóng vội của Long Nữ nhờ đó cũng dần dần được thay đổi rất nhiều. Có thể nói bà Giang đã dạy bảo cho cô nhiều thứ, và cô thực sự yêu quý mẹ chồng.

“Long Nữ, mẹ nghĩ con chắc chắn biết mẹ tìm gặp con để làm gì. Mẹ biết Đông Tử đã sai, cũng không muốn kiểm soát gì bao che cho nó. Nhưng hai con đã sống cùng nhau mấy năm rồi, không thể nói chia tay là chia tay luôn được. Con biết mẹ luôn mong ngóng con sinh cho mẹ một đứa cháu đích tôn. Nhưng Đông Tử thật không ra làm sao, dám gây ra chuyện tày đình thế này. Mẹ cũng không muốn khuyên con tái hôn với nó, mẹ chỉ muốn nghe xem suy nghĩ của con thế nào.” Lời nói của bà Giang rất chân thành, trong lời nói xen lẫn sự lo lắng và sốt ruột.

Long Nữ ngửi hương thơm của trà, hình như cô vừa bước vào đây thì lập tức có thể tĩnh tâm lại, khoảnh khắc này cô mới hiểu tại sao bà Giang lại yêu thích nơi này.

“Mẹ à, con thực sự không muốn tái hôn với anh ấy, từ nhỏ tới lớn con luôn được bao bọc quá kỹ, còn chưa kịp rời khỏi vòng tay của ba mẹ thì đã tới bên cạnh Giang Đông, tới khi con rời xa anh ấy con mới nhận ra mình vẫn luôn là một đứa trẻ. Có lúc con nghĩ về chuyện hôn nhân của chúng con, người khác nhìn vào thì ngưỡng mộ lắm, đặc biệt là ngưỡng mộ con. Nói thẳng ra là con cũng từng oán trách, con không thích ngày nào cũng ru rú trong nhà, không muốn ngày nào cũng chỉ có mỗi Cầu Cầu làm bạn, không muốn ngày ngày phải chờ đợi anh ấy về nhà, việc gì cũng là người bị động, chẳng khác gì hoàng phi từ chờ đợi hoàng đế sủng hạnh. Cho tới ngày con bước ra ngoài, con nhận ra cuộc sống không hề giống như con tưởng tượng, con con có thể tự sống cuộc sống của con, có thể tự làm những việc con muốn làm, không cần lo lắng việc này việc kia sẽ khiến anh ấy tức giận, không cần lo lắng hình ảnh của con trong lòng anh ấy ra sao, Bầu không khí tự do, con rất thích cảm giác này, kỷ thực việc chia tay tốt với cả hai chúng con. Ba mẹ đừng trách anh ấy nữa, con cũng có điểm sai của con. Con luôn dựa dẫm vào anh ấy như một đứa trẻ, một chút trưởng thành cũng không có, nhưng vẫn không muốn lớn lên. Nếu đổi là người khác thì có lẽ người ta sẽ không chịu nổi lâu như vậy. Anh ấy ngày một bay cao bay xa, còn con vẫn cứ ngồi trong đây giẫm ngưỡng vọng anh ấy. Hiện tại, con cũng muốn bay, bắt lượn bay được cao tới đâu, con vẫn muốn thử sức để được nhìn cuộc sống giống như của anh ấy, được trải nghiệm cảm giác giống như của anh ấy. Mẹ, mẹ vĩnh viễn là mẹ của con, điều này sẽ không thay đổi, cho dù sau này Giang Đông có lấy ai, mẹ vẫn là mẹ của con.”

Bà Giang cảm thấy cô gái mang tên Long Nữ đang ở trước mắt mình dường như thật xa lạ. Cô gái hiền lành nhu mì trước đây không còn nữa. Hiện tại cô

đã dần dần trưởng thành, như điều cô vừa tự nói đó, cô đang học cách lớn lên từng chút một, học cách trải nghiệm thế giới này. Bà không biết nên nói như thế nào, bởi Long Nữ đã có thể phân tích được nguyên nhân khiến cuộc hôn nhân của mình thất bại. Có thể đối mặt với tất cả chuyện này một cách lý trí, cô thực sự đã trưởng thành.

“Ừm, mẹ biết, con sẽ luôn là con gái của mẹ, nếu cái thằng Giang Đông đó dám lấy người khác thì mẹ sẽ đuổi nó ra khỏi nhà, mẹ chỉ nhận một người con dâu là con.” Bà Giang nắm chặt tay Long Nữ chân thành nói. Long Nữ không nói thêm gì, cô chỉ cười, vì cô biết một khi Giang Đông đã quyết định chuyện gì thì không ai có thể thay đổi được.

Bà Giang đưa Long Nữ về tới khu nhà của Trác Lan, lúc cô đang định đi vào thì đột nhiên có một luồng sáng chiếu tới. Cô quay đầu dùng tay che bớt ánh sáng, nghe thấy tiếng bước chân từ xa tiến lại, sau đó tay cô bị một bàn tay dùng sức nắm chặt. Ngước mắt lên, cô thấy mình lại rơi vào đôi mắt ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Chương 32

Long Nữ nhìn thấy vết thương trên trán Giang Đông nhờ ánh đèn đường. Cô không phải không thương anh. Đã cuối thu, tối muộn càng lạnh hơn, đã thoảng nhìn thấy những làn khói trắng mỏng manh xuất hiện. Ánh mắt của Giang Đông rất sáng, hôm nay trong đôi mắt anh không có vẻ giận dữ, nó rất bình tĩnh, rất...mệt mỏi.

“Còn đau không?” Long Nữ khẽ hỏi, hiện tại cô không muốn chống đối anh, tất cả mọi chuyện đều đã nói rõ ràng cả rồi. Sự thật chính là sự thật, bọn họ đã trở thành những người - xa lạ - quen - nhau.

Giang Đông vẫn đang đứng chờ tại đây, anh cũng không biết tại sao, chỉ là bỗng nhiên muốn được gặp cô. Ly hôn sắp được hai tháng, những ngày này anh mới thực sự cảm nhận được thế nào là ly hôn. Trước đây chỉ có hai người họ biết chuyện, anh có thể nói với bản thân rằng, chẳng qua là cô đang gây sự mà thôi, cô sẽ lại trở về. Nhưng khi cô đứng trước mặt ba mẹ thừa nhận tất cả mọi chuyện, khi cô mím chặt môi không trả lời câu hỏi của anh, khi trong mắt cô thoảng về kiên định, khi cô ngồi bên cạnh Đào Nhiê, khi cô uống cạn ly rượu đó, anh thực sự đã trải nghiệm được thế nào là ly hôn. Không có cô, anh đột nhiên cảm thấy thiếu đi rất nhiều thứ, không còn gia đình, không còn sự ấm cúng. Dù khi vẫn sống bên nhau anh không quan tâm nhiều tới cô, nhưng hiện tại anh lại luôn nghĩ đến cô mỗi khi chỉ có một mình. Nghĩ tới cuộc hôn nhân đã cùng trải qua với cô, nghĩ tới những ám ức cô từng phải chịu đựng, nghĩ tới những oán thán của cô. Lúc đứng từ xa nhìn thấy cô gái bắt đầu có chút xa lạ này đi tới, anh mới nhận ra anh chưa từng đối xử với cô một cách chân thành, mất đi rồi anh mới thực sự ý thức được sự mất mát.

“Không đau.” Giang Đông cúi đầu nhìn cô gái nhỏ bé từng được mình ôm ấp trong lòng, cô đã thay đổi rồi, không chỉ là sự thay đổi ở vẻ bề ngoài mà còn thay đổi trong tâm ý của cô nữa. Anh có thể nhìn thấy sự bình tĩnh của cô, nhìn thấy cô đang dần trưởng thành. Còn anh thì sao? Anh vẫn là anh như thế, anh biết nếu mình vẫn y như trước thì sẽ vĩnh viễn không bao giờ có thể giành lại được cô, anh sẽ phải cứ thế chịu khuất phục sao?

“Đúng rồi, anh tới đưa chìa khóa cho em, cứ ở đây như thế này cũng không hay cho lắm, em vẫn nên về nhà thì hơn.” Giang Đông lấy từ trong túi ra chùm chìa khóa có treo một chú heo nhỏ đưa cho Long Nữ. Long Nữ nhìn chìa khóa trong tay anh, lại nhìn anh, ánh mắt có chút mơ hồ. Hồi trước cô mua một cặp móc khóa hình heo con, một cái màu hồng, một cái màu xanh, lén treo chiếc màu xanh vào chùm chìa khóa của Giang Đông, còn của mình thì treo chiếc màu hồng. Dù gì thì hồi đó cô vẫn là đứa trẻ con, lại còn là đứa trẻ thích nẩy kiểu tình yêu mơ mộng viễn vông hảo huyền, có làm mấy chuyện lạng lạng nhỏ xíu này cô thấy cũng không có gì quá đáng. Nhưng ngày hôm sau cô phát hiện chú lợn trên chùm chìa khóa của Giang Đông đã không cánh mà bay, hỏi anh thì anh còn nói vứt đi rồi, khiến cô buồn không tả nổi, nhưng chùm chìa khóa hiện tại rõ ràng vẫn còn có chú heo xanh đó.

“Yên tâm, anh sẽ không về đâu.” Giang Đông cho rằng cô lo chuyện này nên vội vã nói thêm vào.

Long Nữ lắc đầu nói: “Không cần đâu, em ở đây rất ổn, mà một thời gian nữa không chừng em cũng sẽ chuyển đi. Thôi anh cứ về đi, dù gì đó cũng không còn là nhà của em nữa.”

Giang Đông nghe Long Nữ nói vậy, đôi chân này vốn đang thư thái tức khắc nhú lại, thò ra một hơi thật khế, nhần nạy nói với cô: “Em cầm lấy đi, vốn dĩ phải thuộc về em, hơn nữa em sống ở ngoài thế này không an toàn, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?”

Long Nữ vẫn không muốn nhận, mím chặt đôi môi nhìn anh, rất kiên định. Giang Đông nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra thì đã không còn là anh như vừa rồi nữa. Long Nữ hoài nghi liệu có phải anh biết thuật biến hình? Trong mắt là vẻ tức giận rõ ràng rành rành. Tên này sao mà dễ nổi nóng thế nhỉ, thật không hiểu nổi. Nhưng còn chưa đợi anh cất tiếng thì Long Nữ có điện thoại gọi tới, liếc nhìn thì là điện thoại của Tần Chi Dương. Cô vội nghe máy hỏi có việc gì.

Tần Chi Dương gọi điện thoại tới nói Đào Đào (Đào Thao) đánh nhau với người khác, bị bắt vào đồn công an, mà anh hiện tại lại đi công tác. Việc này mà để Đào Chân Nguyên biết được thì lại càng thêm lớn chuyện, vì vậy chỉ còn cách nhờ Long Nữ, cô tới đồn công an giải quyết chút sẽ tiện hơn. Cô cúp máy rồi nói với Giang Đông cô có việc phải đi. Giang Đông hỏi đầu đuôi câu chuyện, nghe cô nói xong, anh do dự một chút rồi nói: “Đi thôi, anh đưa em đi.”

Tới đồn công an, Long Nữ vừa xuống xe liền chạy ngay vào trong. Ở đây cô đã quá quen thuộc, từ nhỏ đã suốt ngày lượn lờ, rẽ ngang rẽ dọc một lúc đã tới được phòng làm việc của đội cảnh sát hình sự, mắt nhìn từ phía cuối cùng cũng thấy ở một góc tít trong cùng, Đào Đào đang trưng ra bộ mặt bất cần, xiêu vẹo ngồi dựa vào ghế. Hôm nay màu tóc đã đổi thành màu cỏ khô, chải thành bím dùng kẹp cột lên. Một vết bầm tím ngay khóe miệng, nhưng

mồm thì vẫn trệu trạo nhai kẹo cao su. Đồng chí công an ngồi đối diện vừa bực mình vừa ngao ngán.

“Này cậu lại gây chuyện gì vậy hả?” Long Nữ tức giận bước tới, lớn tiếng quát Đào Đào.

Đào Đào bị tiếng quát của cô làm giật bắn mình, Đào Đào quay đầu dùng ánh mắt gườm gườm với cô: “Sao chị biết tôi gây chuyện? Anh tôi đâu?”

“Anh cậu đi công tác rồi, rốt cuộc chuyện là thế nào?” Long Nữ cau mày, giọng không còn gay gắt như ban nãy.

“Cô là người thân của cậu ta à? Cậu ta gây chuyện ở nơi công cộng. Mới tí tuổi đầu mà đã không chịu học hành tử tế, sau này cậu định thế nào hả?” Viên công an ngồi trước mặt chắc mới vào ngành chưa được bao lâu, thế mà cứ tỏ ra ta đây sôi đời lắm, làm Đào Đào rất bực mình. Định mở miệng bật lại anh ta thì mấy người kia từ phòng trong đi ra.

Lúc ngang qua Đào Đào và Long Nữ, tên đi đầu hăm hực trừng mắt với Đào Đào nói: “Thằng nhãi, mày cứ liệu hồn đấy.” Long Nữ bị tên đấy làm cho sợ phát khiếp. Đào Đào thì vừa nghe xong liền định xông lên đánh đấm tiếp. Long Nữ gắng hết sức kéo cánh tay cậu ta, xem ra thì Đào Đào cũng khá lợi hại, mặt của cả ba tên vừa đi ra đều quần băng. Đúng vào lúc cô ra sức kéo cái tên Đào Đào đang nổi đóa như con sư tử thì chợt trông thấy một người đi từ trong phòng của đội trưởng ra, đang bắt tay chào tạm biệt đội trưởng. Cô tức khắc chau mày, nhìn chăm chăm về phía đó.

Người này không phải ai xa lạ mà chính là trợ thủ đắc lực của Giang Đông, Lâm Mạt. Vì anh ta quay lưng lại với Long Nữ nên không nhìn thấy cô, còn đội trưởng Vương thì vừa nhìn lên là thấy luôn Long Nữ đang đứng cách đó không xa, cười nói: “Long Nữ, sao lại đến đây thế?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 32.2

Lâm Mạt quay lại nhìn thấy Long Nữ đang chau mày, trong lòng thâm than không hay rồi, nhưng vẫn mặt dày quay lại chào một câu: “Chào chị.”

Long Nữ gật gật đầu, mỉm cười nói với đội trưởng Vương: “Chú Vương, lâu lắm chú không tới nhà cùng ba cháu uống rượu rồi, gần đây bận lắm phải không chú?”

“Hà hà, cũng tạm tạm, gần đây trong đội cũng có nhiều việc. Sao thế? Thằng nhóc này là bạn cháu à?” Vương Chí hôm nay phải làm thêm, lại có người báo có kẻ đang ẩu đả phá hoại trật tự khu phố, vừa bắt về được một lát thì Lâm Mạt xuất hiện nhận người. Ông biết Lâm Mạt có quan hệ với Giang Đông nghĩ ngay ra đầu của tai nheo sự việc là thế nào, nhưng Long Nữ đột ngột có mặt thế này làm sự tình có phần rối rắm hơn. Chuyện này là thế nào, hai vợ chồng nhà này mỗi người bảo lãnh một phe?

“Vâng, đây là em trai của bạn cháu, thật làm phiền chú Vương quá.” Long Nữ mỉm cười ngọt ngào, từ nhỏ cô đã rất được lòng các bậc trưởng bối, ngoan ngoãn đáng yêu.

“Được rồi, mau đi đi, lần sau đừng kích động như thế này nữa là được.” Vương Chí đương nhiên nể mặt Long Nữ, khoát tay một cái là việc được giải quyết ổn thỏa. Long Nữ cảm ơn rồi kéo Đào Đào cùng Lâm Mạt ra khỏi đồn công an. Vừa ra khỏi cửa thì thấy Giang Đông đang hút thuốc trong xe. Cô có ngốc thì cũng hiểu chuyện là như thế nào. Lâm Mạt cũng không phải là người tầm thường, người có thể khiến anh ta đích thân ra mặt bảo lãnh chắc chắn là người thực hiện mấy việc Giang Đông giao phó. Con người này tại sao chỉ biết mỗi dùng nắm đấm để giải quyết mọi việc vậy?

“Cậu về trước đi, ngày mai chắc anh cậu sẽ về.” Long Nữ quay lại nói với Đào Đào.

“Không, tôi phải đi với chị.” Từ xa thế này mà Đào Đào đã cảm nhận được cái rét buốt từ ánh mắt của Giang Đông chiếu tới, cậu không thể để cho con cừu non Long Nữ này gặp nguy hiểm,

“Bảo cậu đi thì đi đi, sao lắm chuyện thế nhỉ? Mau đi đi, tôi còn có việc nữa.” Long Nữ trừng mắt với cậu ta, tỏ ý bản thân đã cực kỳ khó chịu rồi đấy, vừa nói vừa ra sức đẩy cậu ta theo hướng ngược lại. Đào Đào thấy vẻ mặt bực mình của Long Nữ, cũng thấy bực mình lây. Thế này có khác nào ôm rom rậm bụng không, vô duyên đi lo chuyện bao đồng! Đi thì đi, cậu liếc nhìn Giang Đông thêm một cái rồi quay đầu bắt xe đi luôn.

Long Nữ đợi Lâm Mạt và Đào Đào đều đã đi hết, từ tốn đi tới trước xe của Giang Đông, không nói gì cả, cứ thế ngồi lên xe. Giang Đông dập tắt điếu thuốc, cũng không nói gì, cứ thế đưa cô về nhà Trắc Lan. Đến nơi, hai người vẫn không nói năng gì, ngồi lặng thinh trên xe. Trong không gian chật hẹp, màn đêm thanh vắng, có thể nghe thấy tiếng thở của nhau, khuôn mặt Long Nữ không có chút biểu cảm, nhưng Giang Đông thì cảm thấy có một áp lực vô hình. Cô gái nhỏ bé này vậy mà cũng có thể gây ảnh hưởng lớn tới anh đến vậy. Nghĩ tới đây anh liền thấy căng thẳng, bất giác đưa tay với bao thuốc.

“Là anh làm phải không?” Giọng Long Nữ rất thấp, như cố ý tỏ vẻ mình đây rất thâm trầm.

“Hà?” Giang Đông ngậm điếu thuốc còn chưa kịp châm lửa quay đầu qua nhìn cô.

“Anh không thể dùng phương pháp văn minh hơn một chút để giải quyết mâu thuẫn à? Hơn nữa sự việc này căn bản không liên quan gì tới cậu ta.” Long Nữ quay đầu đối mặt với anh, vẻ bất mãn hiện rõ.

Giang Đông nhìn cô vợ cũ bé bỏng của mình, cô đã thay đổi, ánh mắt cô nhìn anh không còn vẻ yêu đương say mê và dựa dẫm, thay vào đó là sự kiên định và dũng cảm trước nay chưa từng có. Nhưng anh sao có thể bị cô dọa nạt như thế? Cúi đầu chầm chậm, “Tích” một tiếng, ngọn lửa xanh lấp lánh. Anh nhẹ nhàng thở ra một vòng khói thuốc, tựa mình vào ghế lười biếng nói: “Như thế là còn nhẹ, vẫn nể mặt Tàn Chi Dương mà chưa xử lý nó đến nơi đến chốn đấy.”

Anh là đồ ... ác ma! Nó vẫn chỉ là đứa con nít.” Long Nữ tức giận, lớn tiếng hằn lên.

“Em gào cái gì, con nít mà biết chơi đùa đàn bà sao? Còn chưa biết nó già hơn em bao nhiêu lần. Sau này em tránh xa nó ra một chút, còn cả thằng sếp bóng bẩy kia của em nữa, em có biết trợ lý phải làm những gì không? Em không thấy hấn ta cho em vào vị trí này là để chọc ghẹo em thôi sao?” Giang Đông tiếp tục phun mây nhả khói, ánh mắt thì thoáng liếc nhìn về mặt tức giận của Long Nữ. anh còn không hiểu con người cô hay sao mà định chơi trò thâm trầm với anh.

“Đương nhiên em biết trợ lý phải làm những gì, hơn nữa em rất có hứng thú với công việc này. Em cảm thấy cuối cùng mình cũng đã tìm được công việc mà mình muốn làm. Em ghét số má tính toán, nhưng giờ em đã thích, em có thể làm báo cáo phân tích tài chính. Đúng là ban đầu em không biết gì hết, nhưng ít nhất em biết em phải học hỏi, em cần cố gắng, em không muốn bị anh coi thường. Còn nữa em nói cho anh hay, hành vi của anh cực kỳ ấu trĩ, anh cho rằng anh đánh người ta xong, trút giận được xong thì mọi việc sẽ ổn? Chúng ta đã ly hôn rồi, hơn nữa anh đừng tưởng rằng em sợ anh. Đúng em rất lo ba em biết sự việc thì tình hình của em sẽ tồi tệ. Nhưng trước đây em cũng sợ gia đình anh biết chuyện, kết quả thì như thực tế đã chứng minh, bình tới có tướng, nước lên có đất, câu này thực sự rất chính xác. Dù sao hiện giờ em đã như thế này rồi, chẳng còn gì để sợ nữa. Em phải nói với anh một lần nữa, nếu anh còn muốn làm bạn với em thì chúng ta cần có thời gian để bình tĩnh lại, nếu anh có suy nghĩ khác, vậy thì không cần thiết nữa. Được rồi, em đã nói xong, tạm biệt.” Long Nữ bình tĩnh biểu đạt hết suy nghĩ của mình, mở cửa xe rời đi. Tuy trời đã khá lạnh, nhưng cô vẫn thẳng người cao đầu, bước từng bước nhỏ thanh nhả, dần mất hút khỏi tầm mắt Giang Đông.

Giang Đông ném điếu thuốc trong tay, bật cười. Nếu Long Nữ trước đây là đứa trẻ luôn dựa vào anh mọi lúc mọi nơi, vậy lúc này đây, Long Nữ là đứa trẻ đang dần trưởng thành, dần dần rời khỏi anh, vậy thì sau này cô sẽ như thế nào? Anh không hề cảm thấy chán ghét cô của trước đây, anh yêu thích cô của hiện tại, vậy cô của sau này thì sẽ thế nào? Anh bắt đầu có phần mong chờ xem sau này cô sẽ biến đổi ra sao, dù cho cô có bước xa đến đâu, sau cùng cũng chỉ có mình anh mới chính là bến đậu của cuộc đời cô.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chương 33

Mấy ngày bình yên trôi qua, gần đây Đào Nhiên rất bận, khiến cho Long tiểu thư, trợ lý của anh ta cũng bận rộn. “Tình phẩm phong lâm” đã được phân cho Tàn Chi Dương phụ trách thực hiện. Thiên Hạo hợp tác với chính quyền địa phương tại Cấp Nhì Tân để phát triển một dự án du lịch, hiện tại đã bước vào giai đoạn cuối cùng, vì vậy gần đây Đào Nhiên đều bận rộn những việc này. Long Nữ cũng dần dần quen công việc. Tuy chưa thể gọi là trợ thủ đắc lực, nhưng ít nhất cũng có thể làm được ít nhiều rồi. Nhân viên và cấp trên phải thường xuyên trao đổi với nhau, nhưng Long Nữ cảm thấy có chút không thoải mái. Trước đây Đào Nhiên nói anh ta thích Giang Đông, cô đã có thể phủ nhận hoàn toàn chuyện này, vì khi Tàn Chi Dương nhắc tới Giang Đông, tận sâu trong ánh mắt của Đào Nhiên lập tức có luồng không khí lạnh xuất hiện. Đây không thể nào là biểu hiện của tình yêu. Nhưng cô vẫn cảm thấy anh ta là gay, bởi vì đã lâu như vậy mà cô chưa từng thấy có phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh ta. Việc này không được bình thường cho lắm, nhưng mà ở vào vị trí của một người trợ lý chăm chỉ, có tính thần trách nhiệm, tận tụy với công việc, cô cứ làm tốt việc của mình là được, những chuyện khác không cần lo tới.

Ngày nào cũng bận rộn tới mức chân không chạm đất, thực sự khiến cô cảm nhận được mình là cô gái có chút thành tựu, không những cô không than mệt, mà còn cảm thấy rất thích. Hôm nay Long Nữ đang vui đùa vào máy tính làm việc, Trác Lan tay cầm một ly cà phê, tựa người vào thành cửa, đưa mắt liếc xéo Long Nữ nói: “Ông chủ mỹ nhân của cậu trả cho cậu bao nhiêu tiền vậy, ngày ngày đến công ty làm việc chưa đủ hay sao mà còn ôm về nhà làm tiếp? Hai đứa mình chuyện trò ít hẳn đi, cậu không thấy ngán à?”

“Cậu thì hiểu gì, đây gọi là nhiệt tình làm việc, với lại lúc cậu lao vào làm việc thì còn điên khùng hơn tớ nhiều. Mà này, ngày mốt tớ mời cậu đi ăn, tớ có lương rồi.” Mắt Long Nữ vẫn chăm chăm nhìn vào màn hình, miệng thì làm bầm, Trác Lan “ừ” một tiếng, thấy Long Nữ chăm chỉ như vậy cũng không làm phiền cô nữa, quay người đi ra phòng khách xem ti vi.

Long Nữ bận rộn xong thì cũng đã hơn mười giờ, ra phòng khách thấy Trác Lan mặt mũi chán chường đang ôm điều khiển ti vi vận nội công chuyển kênh xoành xoạch. Nhận ra mình gần đây có phần hơi bỏ lơ cô nàng nên Long Nữ vội chạy vào tủ lạnh lấy ra mấy gói đồ ăn vặt quảng lên bàn, sau đó ngồi xếp bằng bên cạnh Trác Lan đến đây mong cô bận hỏi: “Ồ phải rồi, cậu và Tàn Chi Dương thế nào rồi.

Trác Lan bóc một cái thạch cho vào miệng hút một lúc lâu, Long Nữ thấy cô không trả lời thì dùng sức mạnh đánh vào mông cô. Trác Lan tròn mắt nói: “Cuối cùng đã trở về với trần thế rồi hả, còn biết hỏi chuyện người ta cơ đấy?”

“Đàn Đàn, Đàn Đàn ngoan, tớ vừa mới tìm thấy mục tiêu cuộc đời mình mà, đừng giận tớ nữa đi, vài hôm nữa dắt cậu đi ăn một bữa thật ngon nhé? Mau kể đi...” Long Nữ ôm cánh tay của Trác Lan lắc lắc nịnh nọt. Mấy cô nàng mạnh mẽ kiểu như Trác Lan vốn ưa mềm, không ưa rắn, đặc biệt là khi đối diện với Long Nữ đáng yêu nhường này, lại càng không có sức đề kháng.

“Haiz, một lời khó nói được hết, vãn vậy thôi, làm bạn bè vậy, gặp được hai lần, ăn bữa cơm nói chuyện phiếm. Trác Lan nói nhẹ như không, nhưng Long Nữ có thể nhìn thấy những bề tỏ bên trong đôi mắt của cô bạn. Yêu nhau lâu như vậy, chờ đợi lâu như vậy, kỳ thực chỉ vài ba câu nói làm sao có thể nói rõ ràng được đây? Kỳ thật cô rất khâm phục sự kiên cường của Trác Lan, nhưng cũng chính bởi cô ấy quá kiên cường, nên xảy ra chuyện gì cũng luôn một mình chịu đựng, Long Nữ rất lo.

“Phải rồi dạo này không thấy Giang đại thiếu gia tới tìm cậu nhì. Nghe nói anh ta đầu tư không ít vào khu nhà cao cấp đó.” Trác Lan thấy Long Nữ vẫn có ý định khuyên giải, vội vàng đổi chủ đề.

“Sao tớ biết được, hơn nữa anh ta còn tìm tở làm gì, đã ly hôn rồi mà.” Long Nữ nói có chút bức bối. Trác Lan hừ một tiếng tỏ ý khinh thường cô, cái đồ miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo. Cô thừa hiểu Long Nữ, cứng đầu như trâu, lần bị thương này không hề nhẹ, trưởng thành hơn một chút cũng tốt, tránh sau này lỡ có gặp chuyện gì lớn hơn lại chịu không nổi.

“Cậu có quen Dương Tử không? Giám đốc truyền thông của Đông Nam, là nữ đấy, hà hà, cùng một đẳng cấp với tớ, rất đáng để. Hạ giá rệu của tớ tới mức suýt làm tớ bốc khói.” Trác Lan lại bóc thêm một gói khoai tây ngồi ăn nhồm nhồm, cho thấy cô đang bức bối vô cùng.

“Chưa từng nghe, mấy người trước đây tớ còn không biết nữa làng mới, hơn nữa cậu đang khen cô ta hay đang khen bản thân cậu vậy? Da mặt dày thật” Long Nữ thấy Trác Lan lại nhắc tới Giang Đông, có chút không vui, đưa tay cướp gói khoai tây bắt đầu nhai nhồm nhồm theo.

“Hơ, con bé này, chẳng lẽ chị đây còn chưa đủ ghê gớm sao?” Trác Lan nhìn bộ dạng non nớt của Long Nữ, mắt trợn lên gào với cô, tung một cước đá cô ngã lăn.

Sáng sớm đúng là lạnh thật. Hôm nay Trác Lan không cần tới công ty, sống chết thế nào cũng không chịu dậy đưa cô đi làm. Long Nữ chỉ còn cách một mình dậy bắt xe đi. Ra đường thì thấy vẫn còn sớm, trời tuy lạnh nhưng vẫn có nắng, cô liền thông dong đi bộ ra bến xe buýt chờ xe, hôm nào cũng đi taxi tốn tiền lắm. Cô nói mình phải độc lập, phải có tiền, vì thế hiện tại cô đang trong giai đoạn tiết kiệm, nhưng tiết kiệm được mười ngày thì tiêu hết chỗ đấy trong đúng một giờ, tiêu tiền thành thói quen của cô mất rồi, một sớm một chiều khó mà thay đổi được. Có hôm cô đi siêu thị quên không mang theo tiền mặt, lấy luôn thẻ ra quẹt, đột nhiên nhớ ra đây là thẻ Giang Đông đưa, cô chẳng suy nghĩ gì nhiều liền nhét luôn về chỗ cũ, về tới nhà thì mang thẻ đi cất thật kỹ. Hiện tại trên người cô gần như là không có một cắc, cũng không thể cứ hỏi mượn Trác Lan mãi, mất mặt chết đi được, tiết kiệm được cái gì thì có mà tiết kiệm vậy.

Cô ít khi đi xe buýt, quá đông nên cô không quen, rất nhiều người đang ồn ào xếp hàng. Vào lúc cô đang nghiêng ngả tìm số xe thì một chiếc xe đưa màu đen dừng lại trước trạm xe buýt, lập tức thu hút ánh mắt của quần chúng. Long Nữ quay đầu nhìn thì, ôi, Đào Mỹ Nhân, cô lật đật chạy qua. Đào Nhiên mở cửa xe, Long Nữ nghĩ một chút rồi vẫn leo lên, sau lưng vang lên một loạt tiếng huýt sáo. Chiếc xe mất hút như bay trong rừng ánh mắt ngưỡng mộ hoặc ghen tị đó.

Vì trời lạnh nên cô mặc một chiếc áo khoác dài, mặt bị lạnh cóng đỏ ửng lên, ngồi trong xe lập tức thấy ấm áp, hai bàn tay đưa lên trước miệng hà hơi, cười nói với Đào Nhiên: “Cảm ơn sếp.”

Đào Nhiên vừa lái xe tới thì nhìn thấy cô đang đứng trước biển chờ xe buýt đi đi lại lại, khi cô vô tình quay đầu qua anh nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng cùng bộ dạng thảm thương của cô, không nhịn được cười.

“Tiền đường thôi mà, em phải đi xe buýt đi làm à, không đến nỗi đó chứ?” Đào Nhiên cảm thấy hơi bất ngờ về cô.

“Đi xe buýt thì có sao, em phải tiết kiệm, em định tích cóp ít tiền để mua xe, chứng minh cho tất cả mọi người thấy em cũng biết lái xe.” Long Nữ cảm thấy lời anh nói thật chẳng ra làm sao, thế là cong môi lên phản đối lại.

“Em đâu biết lái xe, thế thì mua xe làm gì?”

“Em sẽ học chứ sao, em thông minh thế này cơ mà, máy bán báo cáo loạn xì ngầu của anh mà em còn có thể làm ngon ơ, còn cái gì em không làm được cơ chứ?” Long Nữ vênh mặt vì đã hiểu được ngon ngành những vấn đề trong công việc, cảm thấy mình tuyệt đối là một nhân tài, chẳng qua là trước đây bị che lấp mà thôi, vàng thau ắt có ngày tỏa sáng.

“Cũng đúng, dự án Cấp Nhì Tân em làm cũng không tồi. Đứng rồi, vài hôm nữa cùng anh tới đó một chuyến, tham gia lễ khai mạc.” Đào Nhiên hiếm có lúc không công kích cô, lại còn khen nữa chứ. Long Nữ chớp mắt, cứ như bay lên không trung.

“Cấp Nhì Tân? Em chưa từng đi, phải đi bao lâu ạ?” Tin tức này làm cô có chút giật mình, mới chưa bao lâu mà cô sắp được đi công tác rồi?”

“Ừ mấy hôm nữa sẽ báo em, phải ở đó khoảng năm ngày, tiện thể ở đó còn một số công việc phải xử lý.” Đã tới tòa nhà Thiên Hạo, Đào Nhiên giảm bớt tốc độ xe chuẩn bị rẽ vào.

“Dừng xe, cho em xuống ở đây, bị người khác trông thấy sẽ không hay.” Long Nữ vừa thấy tòa nhà Thiên Hạo lập tức la lên, cô không muốn tiếp tục bị người khác lấy làm chủ đề buồn cười bán cã, gần đây tình cảnh của cô đã đủ nước sôi lửa bỏng rồi.

Đào Nhiên thấy cô có phản ứng dữ dội như vậy cũng không nói gì, để cô xuống ở ngã tư đường, gió thổi khiến cô co rụt cổ lại, dựng cổ áo khoác lên rồi vội vã chạy nhanh vào trong tòa nhà, trong lòng anh nghĩ, cô nàng này sao lại có cái tướng chạy khó coi vậy nhì.

Một ngày an bình chậm chậm trôi qua, mai là tới ngày lĩnh lương rồi, cô thực sự rất hồi hộp, công việc đầu tiên trong đời. Đào Nhiên dắt Ada đi tiếp khách rồi, trông bạn thư ký người đẹp ăn mặc hoa lá cành uốn éo đi qua mà cô thầm bội phục năng lực. Phải là con gái kiểu này thì mới giành được thể trên bàn tiệc, ít nhất sếp sẽ không cần uống rượu thay cô ấy đúng không?

Lúc tan làm thì trời đã hơi tối, đúng vào lúc cô đang thông thả đi trên đường, một chiếc xe đột nhiên dừng lại chắn lối cô.

Đào Thao bước xuống xe, hất tóc rất ngẫu nhiên bắn ra một câu: “Giúp chút việc.”

Long Nữ lườm cậu ta. Nhưng thấy về nhà cũng chẳng có việc gì, hơn nữa thằng nhóc này vì cô mà bị người ta đánh, giờ giúp nó chút việc cũng không hề gì, vậy là cô liền theo lên xe. Nếu cô biết chuyện này sau đó sẽ kéo theo rắc rối lớn như thế chắc chắn sẽ nhất quyết không để cho lòng tốt trở dậy. Sau này cô tự rút ra kết luận, làm người không thể quá lương thiện.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chương 34

Lại nói chuyện Đào Đào bắt cóc Long Nữ đi đâu đó. Sau hành trình chạy như ma đuổi của cậu ta thì tới nơi rồi Long Nữ mới biết, hóa ra là karaoke. Long Nữ bị làm cho không hiểu mô tê gì, Đào Đào không cho cô thời gian, vừa tới nơi liền kéo cô đi thẳng vào trong. Trong phòng có ít nhất hai người đang ngồi, một thằng nhóc nhảy chân sáo tới cười nói với cô: “Tiểu Long Nữ, có nhớ tôi không?” Khuôn mặt tươi cười của thằng bé trông cũng rạng rỡ, khiến Long Nữ không tiện nói mình không nhớ.

“Biến, qua đó chờ đi, việc của mày chắc?” Đào Đào vung tay đẩy cái mặt của thằng bé kia đi, trợn trừng lên với nó.

“Đào bảo bối, đừng như thế mà, tao nói vài câu với Tiểu Long Nữ thì đã sao, mày quá là không tôn trọng stylist của mày!” Tên nhóc ôm lấy vai, nghiêng đầu tỏ vẻ bất mãn của mình. Long Nữ chợt nhớ ra, đây chẳng phải là Tiểu Q đó sao, có điều diện mạo của mấy thằng nhóc này cứ thay đổi luôn xoay quanh, tóc tai lúc nhuộm lúc ép không ngừng mà cũng chịu được sao?

“Tiểu Q, anh là stylist à?” Long Nữ cười cười hỏi thăm. Trước đây cô thường ngại ngùng nép sau người khác, nhưng giờ cô cảm thấy được trò chuyện với người lạ thực sự là điều rất thú vị. Vì vậy cô dần dần làm cho mình thích ứng, hòa nhập với xã hội này.

“Ừ, ừ, anh là stylist của Đào bảo bối.” Tiểu Q tỏ ra rất vui vì Long Nữ vẫn còn nhớ mình.

“Có biết hát không?” Đào Đào chen vào giữa hai người họ, cúi đầu hỏi Long Nữ.

“Biết một chút, sao vậy?” Long Nữ ngẩng đầu chớp chớp mắt, phân vân hỏi lại, kéo cô tới là để hát hò? Thằng ranh này sao quái lạ thế nhỉ?

“Hát một bài xem nào, biết hát bài gì?” Đào Đào kéo cô qua chỗ máy tính để chọn bài.

Long Nữ tuy cảm thấy kỳ quặc nhưng cũng không tiện nói gì, cũng không tiện nói thôi không hát đâu. “Because of you”, Long Nữ nghĩ một lát rồi nói, nhưng cô hiểu tại sao cô vừa nói xong thì Đào Đào đột ngột quay đầu nhìn cô, trong mắt có chút nghi hoặc, cô nghĩ bụng, chắc là không tin thực lực của cô chứ gì.

Đoạn nhạc dạo du dương cất lên, Long Nữ cầm micro đứng trước màn hình, ánh đèn từ màn hình hắt lên khuôn mặt của cô giúp mọi người nhìn được biểu cảm của cô.

I will not make the same mistakes that you did

I will not let myself cause my heart so much misery

I will not break the way you did

You fell so hard

I've learned the hard way to never let it get that far

Because of you

I never stray too far from the sidewalk

Because of you

I learned to play on the safe side so I don't get hurt

Because of you

I find it hard to trust not only me but every one around me

Beacau se op you

I am afraid

(Con sẽ không gây ra những lỗi lầm như cha đã từng làm

Con sẽ không cho phép bản thân gây ra cho trái tim con quá nhiều đớn đau

Con sẽ không phá hỏng mọi thứ như cách cha từng làm

Cha đã vấp ngã qua đau đớn

Con đã học được một bài học xót xa để không khiến mọi việc đi quá xa.

Bởi vì cha

Con không bao giờ dám vượt qua lỗi vĩa hè

Bởi vì cha

Con học được cách chỉ đứng tại nơi mà con sẽ không đau đớn

Bởi vì cha

Con thấy thật khó khăn để tin tưởng không chỉ riêng con mà cả những người xung quanh con

Bởi vì cha

Nên con sợ...)

Giọng của Long Nữ có phần hơi khác với chất giọng dày và có sức hút của bản gốc, nhưng hát theo phong cách nhẹ nhàng này lại mang tới một cảm giác khác, giống như một cô gái đang kể câu chuyện của cô ấy, khiến người nghe bất giác chìm đắm vào câu chuyện đó, cảm nhận được trái tim dịu dàng của cô. Giai điệu vừa dứt, Long Nữ quay đầu nhìn ba anh chàng đang ngồi ở trên ghế sofa, không có phản ứng gì? Đây là bài tũ của cô đấy, không đến nỗi nào chứ?

“Sợ quá à?” Cô che mặt nhỏ giọng hỏi.

“Haha, Đào bảo bối, chân mệnh thiên nữ của mày xuất hiện rồi kìa.” Tiểu Q vỗ vai Đào Đào la lớn. Đào Đào không thèm để ý tới cậu ta, chỉ nhìn chăm chăm vào Long Nữ làm cô nổi cả da gà, mãi sau mới nói được câu “cũng tạm tạm”

Một người khác đang ngồi ở một bên, từ đầu tới giờ chưa thấy nói câu nào, lúc này mới lên tiếng: “Em này đi.” Long Nữ bị bọn họ làm cho không hiểu trắng trời gì, hát xong một bài thì Đào Đào đưa cô về. Tên này còn không biết có phải uống nhầm thuốc gì không, bình thường nhĩ nhỏ lẳng xăng lăm cơ mà, hôm nay lại cực kỳ yên lặng, mà lúc yên lặng thì thực sự là rất giống Đào Nhiên. Tới nơi, cuối cùng cậu ta cũng chịu mở miệng: “Tối ngày một có bạn gì không? Giúp tôi một việc.”

“Việc này của cậu còn chưa xong à, vừa rồi chẳng phải giúp rồi đấy thôi?”

“Hả? Cái bà chị này, tôi vì chị nên mới bị đánh, đừng quên nhanh thế chứ, chị có biết cái mặt này đối với tôi quan trọng thế nào không?”

“Cậu có phải dựa vào nhan sắc để kiếm miếng cơm đâu?”

“Chị có ý gì? Hôn nữa chị cũng phải nể tình anh họ tôi và chị dâu họ tương lai của tôi mà giúp tôi chứ!”

“Thôi được rồi, cậu cũng biết leo nhèo đấy nhĩ? Tối ngày một chứ gì, tới lúc đó hăng hay. Tôi sao biết được hôm đó tôi có việc gì hay không.”

“Đồ xấu xa! Không có lấy một chút đáng về đàn bà con gái nào hết, cẩn thận không lấy được chồng.”

“Dạ xin lỗi, câu trù ẻo này không có tác dụng đâu, vì tôi không những đã lấy được chồng mà còn sắp lấy chồng lần nữa đấy.”

Hai người tranh cãi đề tài nhặt nhẻo này hồi lâu, thấy cũng không còn sớm, Long Nữ vội về nhà. Cô phải bù đắp cho Trác Lan thật tốt mới được. Cô nằng nắc ngày ngày trách cô phớt lờ nàng ta, tình cảm cách mạng sắp bị lung lay mất rồi.

Về tới nhà mới thấy Trác Lan còn chưa về, cũng chẳng còn sớm sửa gì nữa, con bé này lại chạy đi đâu mất rồi. Cô để đồ xuống đi thay đồ tắm rửa, lúc vừa xong, ra ngoài thì nghe tiếng mở ổ khóa. Trác Lan về tới, Long Nữ cầm điện thoại vừa hỏi: “Đi đâu thế?”

“Tần Chi Dương tìm tớ.” Trác Lan nhẹ nhàng nói.

“Ồ ồ, có gian tình.” Đầu óc Long Nữ lập tức nghĩ xiên nghĩ xẹo, mắt nheo lại thành đường chỉ đứng nhìn Trác Lan thay giày.

“Gian cái của khi, lần trước khi anh ta đi công tác, có đồ tặng tớ nên bảo tớ tới lấy.” Trác Lan đi chân không, quăng chiếc hộp vừa đặt trên kệ cho Long Nữ.

“Wow... Swarovski cơ à? Ở đây chẳng phải là mẫu cậu thích dạo trước sao? Hai người thật là có thần giao cách cảm”

Long Nữ mở chiếc hộp màu xanh, la lên rất khoa trương.

“Có thôi ngay đi không, Tần Chi Dương nói cậu phím anh ta mua cái này, còn giả vờ giả vịt.” Trác Lan không nể nang trừng mắt nạt lại cô. Trác Lan thực tình không biết người đó tốt đẹp cái nổi gì nữa. Anh ta đẩy gói quà tới trước mặt cô rồi nói Long Nữ bảo anh mua cái này cho cô, cô nhất định sẽ rất vui. Anh không thể bịa ra một lời nói dối chân tình sao?

“Hừ lần sau tớ không thèm giúp anh ta nữa, đầu anh ta có phải bị ả IC không vậy?” Long Nữ nhét chiếc hộp trở lại tay Trác Lan, nhớ ra điện thoại của cô vừa có chuông báo tin nhắn, vội vàng mở ra đọc, lập tức mặt mũi chau lại. Tin nhắn là do Đào Nhiên gửi tới, trong đó viết: “Ngày mai chờ ở đó.” Thế này là có ý gì, đón cô đi làm thôi mà cũng gây nghiến à? Không cần giúp cô tiết kiệm tiền đâu, gần đây anh rất khác thường.

“Mệnh lệnh?” Long Nữ nhấn lại đơn giản. Một lúc lâu không thấy động tĩnh gì, cô lại tưởng anh ta bực mình, đang không biết nên làm thế nào thì điện thoại lại kêu tít tít. “Ừ.” Câu trả lời mới ngắn gọn làm sao, mới có uy lực làm sao, thế này rất tốt, nếu là mệnh lệnh thì còn dễ làm.

Sáng sớm hôm sau, Long Nữ nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn quyết định nên đi tới chỗ hôm qua rồi chờ Đào Nhiên thì hơn. Tuy ngồi ké xe của sếp tổng đi làm không được tiện cho lắm, nhưng người ta bảo đây cũng là mệnh lệnh còn gì. Hơn nữa người ta thích đàn ông cơ mà, bản thân mình cũng không cần tưởng bở.

Hôm qua Đào Nhiên bị tin nhắn của Long Nữ làm cho giật mình không biết trả lời sao, mệnh lệnh? Đây là có ý gì? Anh cũng không biết tại sao uống rượu xong quay về nhà lại nhớ tới cô, nhớ tới khuôn mặt đỏ ửng vì lạnh của cô sáng nay, nhớ lại dáng vẻ nhẹ nhàng tự hạ hơi của cô. Gửi tin nhắn đó anh cũng sợ cô từ chối. Nhưng cô gái này thực tình không ra làm sao, ngang nhiên nhấn lại hai chữ cụt lùn, làm anh mất hồi lâu mới nặn ra được một chữ “ừ”.

Từ xa đã nhìn thấy Long Nữ mặc áo khoác màu đen đang đứng tại chỗ hôm qua nhìn ngó tứ phía. Mái tóc dài được kẹp gọn sau gáy, tóc mái cũng chải hết lên, khiến cô thay đổi nhiều so với lần đầu gặp anh. Cô gái dễ thương chu miệng tức giận ngày nào vô hình chung đã dần mang hình dáng của một người con gái trưởng thành. Nhưng anh cảm thấy có gì đó hơi kỳ cục, giống như một cô bé mặc bộ đồ của người lớn. Tuy cô rất xinh đẹp nhưng rõ ràng trông chỉ như vừa mới hai mươi tuổi cứ không giống như đã sắp hai mươi năm. Hôm đó khách đến còn tưởng anh tuyển dụng lao động chưa tốt nghiệp.

Long Nữ thấy Đào Nhiên tới, chạy lon ton tới mở cửa xe rồi chui tọt vào trong, không thể nhận ra vẻ không vui lúc nhận được tin nhắn tới hôm qua.

“Lạnh chết mất, em thực sự phải tích góp tiền mua xe thôi.” Long Nữ ra sức chà xát hai tay vào nhau, nhăn mặt bất mãn nói.

“Vậy lúc nào thời gian rảnh anh sẽ dạy em lái xe. Đào Nhiên thuận miệng trả lời.

“Thật không, thật không? Người ta nói tướng mạo do tâm sinh, bảo sao trông anh đẹp giai thế. Đó là bởi vì anh có trái tim lương thiện, anh thực sự là ân nhân của em.” Long Nữ vui mừng tới muốn nhảy cẫng lên. Học lái xe là mơ ước của cô, bực một nỗi ai cũng chê cô nốc nên không thèm dạy. Khó khăn lắm mới tóm được được một người, đương nhiên phải nắm cho thật chặt.

Đào Nhiên thấy cô đột nhiên như vậy chợt thấy hơi hồi hộp. Vừa xong có phải anh nói cái gì sai rồi không, cô có cần phải kích động đến thế không?

Quay lại chuyện nỡ nhà họ Giang, Giang Đông và Long Nữ ly hôn khiến mọi việc trong nhà rối tung rối mù cả lên. Nhưng ông bà Giang cũng đã nói rồi, không ai được phép tố để làm phiền Long Nữ, cho cô thêm thời gian tự mình suy nghĩ rõ ràng, có thể họ cũng cảm thấy hai năm nay, quả thực Giang Đông đã có lỗi với cô. Nhưng thái độ của họ đối với Giang Đông thì hoàn toàn khác, xem chút nữa còn đuổi anh đi luôn. Hiện tại còn có nhiều người chưa biết chuyện này, ít nhiều phía bên nhà họ Giang vẫn chưa biết, nhưng cũng kì thế giấu giếm mãi. Vậy nên chỉ còn cách kéo dài thời gian, hy vọng Long Nữ có thể sớm tha thứ cho Giang Đông. Trong mắt nhà họ Giang ít nhiều cũng có chung cách nhìn với Giang Đông, vẫn đều coi Long Nữ như một đứa trẻ, tính khí nóng nảy, bộp chộp. Nhưng tình yêu của cô dành cho Giang Đông thì ai ai cũng hiểu, vì vậy lại càng chắc chắn hai người họ không thể kết thúc. Để bên nhà họ Long biết chuyện không rõ sự tình sẽ bị làm lớn tới mức nào. Năm đó ha người kết hôn cũng có thể nói là một sự kết hợp bị cưỡng ép. Về chuyện này, không những người nhà họ Giang tạo áp lực cho Giang Đông, thậm chí Giang Nam còn phải cả Diệp Tử tới giảng giải cho Giang Đông, nói cho anh hay thế nào là một người đàn ông có trách nhiệm. Giang Đông thực tình đã khiến họ phải lao đao mệt mỏi. Hiện tại anh đã hồi hận lắm rồi. Som biết chuyện sẽ thế này thì dù có phải lời kéo thì cũng giữ cô lại bằng được, tránh bị ông anh rể này giày vò. Thế nhưng, sự việc luôn không như mong muốn của bất cứ ai.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 35

Hôm nay là ngày Long Nữ được phát lương, niềm vui sướng và phấn khích đó không lời nào có thể diễn tả được. Cô sống hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên được trải nghiệm thế nào là thu hoạch, hơn thế là còn dùng sức lao động của chính mình để đổi lại. Là sự công nhận khả năng của cô. Nhìn chiếc thẻ ngân hàng cô cảm thấy cuối cùng mình đã là người có ích, lập tức thổi phồng bản thân. Cảm thấy mình sắp trở thành vô địch đến nơi. Vì vậy khi Đào Nhiên gọi điện bảo cô vào phòng anh, cô trả lời bằng giọng rất vui vẻ khiến cho Đào Nhiên không hiểu ra làm sao.

“Tổng giám đốc Đào, anh có gì dặn dò ạ?” Long Nữ tươi cười rgr, giọng nói cũng rất hoạt bát.

Khỏe miệng Đào Nhiên nhếch lên, lấy từ trng ngăn kéo ra một chiếc phong bì rồi đẩy tới trước mặt Long Nữ. Long Nữ nghi hoặc nhìn anh, Đào Nhiên gật đầu bảo cô mở ra xem.

“Tiền? Sao lại đưa tiền cho em?” Long Nữ mở ra, trong đó có khoảng năm ngàn tệ, vừa phát lương rồi mà.

“Tiền thưởng, em cầm đi. Nhớ chuẩn bị đầy, sẽ bay chuyến sáng sớm ngày mốt.” Đào Nhiên gác chân lên nhau người tựa vào ghế nhìn cô.

“Không phải chứ, tiền thưởng còn nhiều hơn tiền lương à?” Long Nữ thực sự bị anh làm cho hồ đồ luôn rồi.

“Đưa thì em cứ cầm đi, nói gì mà lảm thế. Thế nào, được nhận lương thì tối mời anh bữa cơm nhĩ?” Đào Nhiên cười rất đẹp, đôi mắt phượng lấp lánh sáng ngời.

“Dạ? Hôm nay không được rồi, em đã hẹn Dân Dân, ngày mai đi, à, ngày mai cũng không được, để sau em se bù lại được không ạ?” Cô sức nhớ Đào Đào nói ngày mai tới tìm cô có việc nhờ vả, tuy khi đó cô vẫn chưa đồng ý nhưng cũng nên đẩy mạnh tinh thần sẵn sàng giúp đỡ người khác.

“Ừ, được, sau rồi tính tiếp vậy.” Đào Nhiên gật gật đầu, tiếp tục xem chỗ tài liệu dang dở, cho tới lúc nghe thấy tiếng Long Nữ đóng cửa anh mới vứt tập tài liệu xuống bàn hơi chau mày. Tại sao lại tâm ý nhiễu loạn thế nhĩ, chẳng phải trước đây anh luôn không thích tình yêu nơi công sở hay sao? Cảm xúc gần đây của anh đối với Long Nữ rốt cuộc là thế nào? Điều này ngay cả bản thân anh cũng không thể hiểu nổi.

Tan làm, Long Nữ xinh tươi xách túi chạy ra ngoài, thấy xe của Trác Lan đã đợi sẵn, cô lon ton chạy tới chui tọt vào xe.

“Đi thôi, ăn uống shopping, tở bao hết.” Long Nữ đưa tay vung vẩy, vui sướng vô hạn. Cô quảng cái câu “phải tiết kiệm tiền mua xe” ra sau gáy từ lâu rồi. Trác Lan nhìn bộ dạng vui mừng hơn hờ của cô, trong lòng cũng thấy vui lây, đây là bước đầu tiên để Long Nữ lấy lại được sự tự tin của mình.

Ăn cơm xong, hai người tới phố hàng hiệu mua sắm. Long Nữ chợt nhớ tới danh thiếp mà K đưa cho cô ngày hôm đó, hình như ở gần khu này thôi. Hai người nhìn địa chỉ trên danh thiếp, tìm một lát thì thấy một cửa hàng chuyên đồ thiết kế được bài trí rất xa hoa, lộng lẫy rực rỡ, đi vào trong thực sự có cảm giác mình được làm công chúa. Nữ nhân viên phục vụ xinh đẹp hỏi cô cần thứ gì, Long Nữ cười cười nói: “Đề tôi tự xem một chút.”

“Đúng rồi, bộ đồ hôm trước cậu mặc chính là nhãn hiệu này, mình cứ bảo sao chưa từng thấy ở đâu, hóa ra là hàng tự thiết kế, nhà thiết kế này cũng không tệ.” Trác Lan lật lật quần áo trên giá, quay đầu qua nói với Long Nữ đang xem đồ trang sức.

“Đâu chỉ có không tệ, phải nói là thứ nào cũng đẹp trên cả đẹp.” Long Nữ còn chưa kịp nói gì thì một giọng nói nam giới xen vào, ngữ khí vô cùng tự tin, thậm chí còn có phần tự kiêu.

Long Nữ quay lại thì thấy K đang từ phía trong đi ra. Quả thật là một nghệ sĩ, phong cách hôm nay lại thay đổi rồi, áo sơ mi màu đen làm từ vải gấm, quần baggy đen, đôi boots kiểu quân đội cùng màu, thực sự là hoàn toàn khác với cái tên nữ tính cô gặp hôm trước.

“Áy đây chẳng phải là Tiểu Long Nữ đó sao, cuối cùng em cũng đã tới ủng hộ anh rồi, em cứ mua nhiều vào, anh sẽ tìm Đào Nhiên để tính tiền.” K gặp được Long Nữ thì lại bắt đầu trêu chọc cô. Cô gái này thú vị thật, chẳng có chuyện gì cũng đồ mặt, có làm sao đâu mà ngại ngùng cơ chứ, ở cùng thì cũng đã ở cùng rồi còn gì?

“À, đây là bạn em, Trác Lan.” Long Nữ ngại ngùng, tên này không thể mang dáng vẻ bình thường một chút được à?

“Hân hạnh, anh là Tiểu K, những trang phục này đều do anh thiết kế, chính là nhà thiết kế mà em vừa khen đó, có thể được người đẹp khen chính là niềm vinh dự của anh.” Long Nữ còn chưa kịp giới thiệu thì Tiểu K đã chủ động tiến lên tự giới thiệu luôn, ánh mắt đánh giá Trác Lan từ trên xuống dưới.

Trác Lan chắc chắn là một mỹ nữ, một mỹ nữ không ai có thể phủ nhận. Cô khác với vẻ tiểu thư cành vàng lá ngọc của Long Nữ, vẻ đẹp của cô rất nổi bật, không cho phép người khác bỏ qua. Trong khi nam giới như Tiểu K đây thì Trác Lan đã từng gặp vô số, lại thêm cái vẻ phong lưu thời thượng của anh ta, cô chỉ “ừm” một tiếng coi như trả lời, rồi tiếp tục quay qua chọn đồ của mình.

Long Nữ cảm thấy Trác Lan có phần không nể mặt Tiểu K, vừa mới mở miệng cười cười cho đỡ ngại, chưa kịp nói tiếng nào thì từ phía trong một cô gái rất xinh đẹp đi ra, người cao dáng chuẩn, nhìn rất đoan trang quý phái.

“K, lấy bộ này đi.” Mỹ nữ bước tới, nhỏ nhẹ nói với K.

“Ừ được, vóc dáng người mẫu của em thực sự mặc gì cũng đều đẹp hết.” K khen cô gái đẹp trước mặt không hề giấu giếm, ánh mắt kinh ngạc đã chứng tỏ lời nói của anh ta. Người đẹp kia tươi cười không hề ngại ngùng, rất tự nhiên, cứ như cảm thấy tất cả những lời khen tặng đều là đương nhiên. Lúc này Trác Lan quay đầu lại, kêu lên một tiếng: “Dương Tử.”

“Ồ, cô Trác, không ngờ lại gặp cô ở đây, thì ra cô cũng thích thiết kế của K à?” Mỹ nữ có tên gọi là Dương Tử tươi cười, nhiệt tình chào hỏi như thể rất thân quen với Trác Lan vậy.

“Cũng được.” Trác Lan trả lời lạnh nhạt. Long Nữ và K đều không hiểu chuyện này là thế nào, đứng ở giữa nhìn hai người họ.

Dương Tử dường như chỉ mới nhận ra trong shop còn có thêm Long Nữ, có chút kinh ngạc hỏi: “Cô gái xinh xắn này là ai thế?”

“A, xin chào, tôi là Long Nữ.” Long Nữ mỉm cười chào hỏi, làm trợ lý một thời gian rồi, nhưng cô vẫn gặp chút khó khăn trong việc giao tiếp xã giao với người khác.

Dương Tử nghe thấy tên cô thì sắc mặt hơi thay đổi, ánh mắt không ngừng đánh giá Long Nữ. Long Nữ bị cô ta nhìn mà cảm thấy có phần bối rối. Trác Lan lập tức kéo Long Nữ nói: “Đi thôi, đồ ở đây chẳng ra sao cả, tớ không thích.”

“Hà?” Long Nữ há hốc miệng nhìn Trác Lan, lại trộm liếc K mặt đang biến thành màu đen sì đứng đối diện! Nhưng Trác Lan không cho cô có cơ hội nói thêm, trực tiếp kéo tay cô đi luôn, để lại bạn K mặt mũi giận dữ và bạn Dương Tử vẫn đang mỉm cười.

Trên đường trở về, Long Nữ rất không vui, chu miệng ngồi đó cắn nhai không ngớt: “Sao cậu lại thế, không nể mặt tớ gì cả, đó là bạn của sếp tớ đấy, cậu thật chẳng ra làm sao. Mà cô gái đó cắn cậu hay sao mà lại khinh khỉnh với người ta như vậy?” Trác Lan tự động lọc hết lời của Long Nữ, làm như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục việc lái xe của mình.

“Này sao cậu coi thường tớ thế hả, cẩn thận tớ giận đấy nhé,” Long Nữ hậm hực nói.

“Giận đi, tức đi, chúng mình về nhà ngồi xem hoạt hình còn thích hơn. Quần áo chúng ta đầy ra rồi, cậu thật là.” Trác Lan cuối cùng cũng quay sang phía Long Nữ nhìn cô một cái nói năng thoải mái một cách dị thường. Long Nữ hừ một cái rồi quay đi, không thêm đề ý tới Trác Lan.

Trác Lan từ trong gương xe nhìn thấy bộ mặt nổi giận của Long Nữ, trong lòng bất lực nghĩ, con bé đó thích Giang Đông đấy. Gần đây đi đâu Giang Đông cũng dẫn theo cô ta, tuy cô ta là giám đốc truyền thông, đưa cô ta đi cùng là đúng rồi, nhưng có thể dễ dàng nhận ra vẻ quyến luyến và tình ý cá nhân trong ánh mắt cô ta nhìn Giang Đông. Vừa rồi cô ta nhìn Long Nữ có vẻ không hài lòng và coi thường. Trác Lan không cho cô ta một trận là may lắm rồi, con bé Long Nữ này lại còn ở đó mà bảo vệ cô ta. Rồi có ngày cậu phải khóc ròng cho mà xem, rõ ràng yêu Giang Đông lại còn chối. Ôi chao, tiền đồ gặp ghèn lắm em ơi!

Về tới nhà, Trác Lan đi cất xe. Long Nữ đứng dưới lầu chờ cô ấy. Buổi tối trời lạnh vô cùng, chân muốn đông cứng. Cô đứng ôm vai nhay lò cò tại chỗ trông như con khỉ, bụng thâm mắng Đản Đản đáng chết, làm gì mà lè mề thế, mình sắp đông cứng như cương thi mất.

Cô đang nóng lòng thì điện thoại kêu, cứ tưởng Trác Lan lục mãi mới moi được điện thoại ra, vừa đưa máy lên thì hét toáng: “Đản Đản đáng chết, cậu muốn tớ chết cóng đấy hả, tớ sắp trở thành cương thi rồi đấy này.”

Bên kia không thấy nói gì, Long Nữ ngẩn ra, sao thế này, đang định bỏ điện thoại xuống nhìn thì đầu bên kia truyền tới giọng nói mà cả đời này cô muốn quên cũng không quên được, “Anh đây!”

Lần này tới phiên Long Nữ mất điện. Giang Đông không để ý, tiếp tục nói: “Lạnh lắm phải không, anh đang ở trước mặt em, qua đây đi.”

Tiểu Long Nữ ngẩng đầu thì thực sự nhìn thấy xe của Giang Đông đang dừng cách đó không xa, điện thoại của anh sáng nhấp nháy trong xe, cho dù trời có tối nữa thì cô vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt anh, đôi mắt có ánh nhìn đang gắn chặt vào cô.

Long Nữ cúp điện thoại, từng bước bước qua, Giang Đông ngồi đó nhìn cô từng bước tiến về phía mình. Quá khứ của họ không có nhiều kỷ niệm, phần lớn thời gian đều là một mình Long Nữ ở trong nhà, một mình trông nhà với Cầu Cầu. Vì thế sau khi cô đi rồi anh mới nhận ra anh không hiểu nhiều lắm về người vợ đã chung sống hai năm qua của mình. Nhìn theo cô như thế này, anh cảm giác cô đang từng bước từng bước đi vào trái tim anh.

Trong không gian chật hẹp, Long Nữ hơi căng thẳng, không phải vì sợ mà là vì không biết phải nói gì. Giang Đông cũng im lặng, cứ hút hết điều thuốc này tới điều thuốc khác. Anh mở cửa kính xe, gió từ bên ngoài lùa vào, Long Nữ lạnh tới run người. Giang Đông thấy cô như vậy vội dập tắt điều thuốc, đóng cửa kính lại, mở điều hòa lên.

“Sao bây giờ mới về?” Có lẽ tại hút hơi nhiều thuốc, giọng Giang Đông hơi khàn khàn.

“Em ra ngoài với Đản Đản.” Long Nữ nhỏ giọng trả lời, không biết tại sao nghe giọng nói của anh như vậy cô lại cảm thấy có chút buồn.

“Ừ, trời lạnh rồi em phải chú ý một chút, đừng để bị cảm.” Giang Đông nói đến đây, giọng nói có gì đó rất không bình thường, như là phải khó khăn lắm mới cất lên được. Sự thật là như vậy, những lời nói quan tâm kiểu này bình thường anh thực sự nói không nổi.

“Vâng em biết. Anh cũng uống rượu ít thôi, dạ dày của anh không được tốt.” Giọng nói Long Nữ mềm mại, không khí trong xe ấm áp, khiến Giang Đông có một cảm xúc bất chợt xuất hiện, muốn nắm lấy tay cô, hôn lên môi cô. “Anh tìm em có việc gì không?” Long Nữ đột ngột cắt đứt suy nghĩ lung tung của anh.

“Hà? Không có gì, chỉ tới gặp em thôi.” Giang Đông bị cô hỏi đột ngột. Đúng vậy, anh bất giác lái xe tới đây, sau đó thấy đèn trong nhà không sáng thì cứ đợi như vậy, thậm chí vốn cũng không định để cô biết anh tới, nhưng thấy cô đứng bên ngoài lạnh cóng thì lại không đành lòng.

“Thế thì em phải về đây, em đang cầm chìa khóa của Đản Đản.” Long Nữ ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt sáng ngời, rất trong, dường như có thể nhìn vào sâu thẳm trái tim anh.

“Ừ ngày mốt mình cùng ăn cơm nhé. Quân Đề mới có một đầu bếp điểm tâm mới.” Giang Đông hiềm có dịp nhanh chóng đồng ý với cô, không làm khó cô. Long Nữ thực sự có chút không quen.

“Ồ, không được rồi, ngày mốt em phải đi Cáp Nhĩ Tân công tác.” Long Nữ nói hơi có vẻ khó xử.

“Công tác? Sao lại...” Giang Đông nhủ mảy, lời đã tới môi thì lại không nói nữa, trong lòng nghĩ chẳng phải là đã đồng ý rồi đấy sao, phải để cô được thoải mái, phải khiến cô không còn sợ anh nữa, như vậy mới có thể tiến đến gần cô từng chút từng chút một, hết như con sói xám lớn tiếp cận thỏ trắng nhỏ bé, không được phép lại để cô sợ mà chạy mất.

Long Nữ nhìn bộ dạng định nói lại thôi của anh, thầm cười cười, nhanh nhẩu nói: “Trở về em sẽ mời anh, hôm nay em được lĩnh lương rồi.” Nói xong mở cửa xe chạy về phía tòa nhà.

Khóe miệng Giang Đông nhếch lên, bước đầu tiên cứ bắt đầu như vậy đi đã, nhất định sẽ đi được tới ngày thắng lợi.

Tìm kiếm với từ khoá: 2 thành viên đã gởi lời cảm ơn Mẹ Bầu về bài viết trên: Huyềnnp, Zinnysweetie 30.04.2016, 23:41 Mẹ Bầu Thượng Thần Nguyên Lão Bạch Hồ Bang Cẩm Thú Ngày tham gia: 05.08.2014, 13:49

Bài viết: 1446

Được thanks: 9291 lần

Điểm: 10.17 Re: [Hiện đại] Nếu như có một ngày - Phong Lai Đích Tây Lâm - Điểm: 11 Chương 36

Tuy Đào Đào nói có việc cần nhờ Long Nữ giúp nhưng lại sợ cô chạy mất, vì thế phải lái xe tới cửa Thiên Hạo chờ cô rất sớm, đứng vào lúc giờ tan làm, người từ trong ủa ra, không ngờ đánh giá Đào Đào. Bình thường cậu ta không tới đây, vì vậy người biết cậu ta không nhiều, hôm nay cậu ta ăn mặc bình thường hơn nhiều. Bộ vest đen, kẹp cà vạt phát sáng lấp lánh, sơ mi trắng cổ đứng, chiếc quần bó màu đen, đôi bốt đen, điều khiến người ta cảm thấy khó tin là mái tóc của cậu ta cuối cùng đã quay trở về màu tóc của người Trung Quốc, lại còn cắt ngắn đi, phần tóc mái dài vuốt lệch sang che khuất một bên mặt, bên mặt lộ ra càng thêm sáng ngời cuốn hút. Thanh niên đẹp trai này đứng wtaj vào chiếc xe đua, thu hút sự chú ý của người khác là điều khỏi bàn cãi.

Long Nữ đi ra, tất nhiên cũng không thể phớt lờ vật thể tỏa sáng mạnh mẽ này. Cô chậm chậm bước qua, ánh mắt lấp lánh về hồ nghi, đứng trước mặt Đào Đào đưa tay kéo kéo tóc mái của cậu nói: “Style mới à?”

“Đẹp trai không?” Đào Đào cười rất đáng yêu, lại để lộ lúm đồng tiền và chiếc răng khênh dễ thương, vẻ rất đặc ý.

“Đẹp, đẹp trai khỏi nói.” Long Nữ mở to mắt liên tục gật đầu.

“Hừ, tôi là ai chứ? Lên xe đi thôi.” Đào Đào hất tóc rất ngẫu, tóc mái bay lên làm lộ nốt mắt bên kia. Long Nữ cuối cùng đã hiểu tại sao lại có tạo hình này rồi. Mắt bên kia có một vết thâm tím vẫn chưa hoàn toàn tan hết. Vừa nghĩ tới điều này cô liền cảm thấy có lỗi với cậu, một đứa trẻ đang yên đang lành lại bị cô làm liên lụy.

“Mà cậu không lạnh à? Tôi mặc nhiều áo thế này mà vẫn lạnh đấy.” Long Nữ đưa tay kéo kéo quần áo của cậu ta, chỉ có duy nhất một lớp mỏng manh, đúng là thời trang phang thời tiết.

“Hỏi thừa, đương nhiên là lạnh, mau lên xe.” Đào Đào cuối cùng không thể tiếp tục làm dáng nữa, đứng đây chịu công cả nửa buổi, sắp thành tượng băng đến nơi rồi.

Long Nữ đang định lên xe thì xe của Đào Nhiên đi tới, dừng bên cạnh hai người họ. anh thò đầu ra hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Đào Đào nhìn thấy Đào Nhiên thì cứng ngắc lại, cúi đầu đá chân không nói năng gì. Long Nữ thấy họ như vậy thì đành phải ra mặt, cười hi hi nói: “Đào Đào nhờ em giúp chút việc ấy mà.”

Đào Nhiên nhìn Đào Đào, đánh giá cậu ta từ trên xuống dưới xong thì quay đầu qua nói với Long Nữ: “Sáng sớm ngày mai anh qua nhà đón em, đừng để muộn đấy!” sau đó liền lái xe vút đi mất.

Dọc đường đi, sức sống ngàn ngạt của Đào Đào như thể bị mất hết sau giây phút đụng độ Đào Nhiên. Long Nữ thấy vẻ mặt cậu ta không được vui, liền trêu đùa cậu ta, hỏi: “Không vui đấy à?”

“Đâu có, con mắt nào của chị thấy tôi không vui vậy?” Đào Đào chau mày, đẩy tốc độ lên cao.

“Hừ trẻ ranh chíp hôi, sao lại không thoải mái với chính anh trai mình vậy?” Long Nữ bị vẻ đáng yêu của cậu làm cho buồn cười. Cô là người nhỏ nhất nhà, vì vậy thường là người khác coi cô như trẻ con. Lần đầu tiên cô gặp một đứa nhóc còn bé hơn cô, lại còn đang ngai ngùng mặc cỡ như thế, nên Long Nữ cảm thấy rất thú vị, muốn biết xem cảm giác làm chị là như thế nào.

“Chị mới là trẻ ranh chíp hôi ấy. Hai chúng ta mà cùng đi trên đường chắc chắn ai cũng nói chúng ta ngang tuổi nhau. Chị đừng tò mò chuyện của anh em tôi làm gì, tự lo cho chị là được rồi,” Đào Đào rất không thích cô gọi cậu là đứa trẻ, hơn cậu có bốn tuổi, hơn được bao nhiêu mà tính cơ chứ!

“Rồi, rồi, rồi, tôi thêm vào mà lo, hai người khác gì hai con trâu đầu, ai cũng cứng đầu phải biết.” Long Nữ hừm một tiếng, không thêm đoái hoài tới cậu

ta nữa . Đào Đào nhìn trộm cô qua tấm gương, tưởng cô không vui thật, bĩu môi nói: “Thôi được rồi, đừng nhỏ nhen như vậy chứ, tôi và anh tôi có mâu thuẫn lắm.hai câu không thể nói rõ ràng được.”

“Hai người thật không biết trân trọng, tôi muốn có anh trai mà cũng không được.” Lúc nói câu này, Long Nữ khẽ thở dài buồn bã, cô vẫn luôn muốn có anh trai, vì thế thường dễ nảy sinh thiện cảm với những người đàn ông hơn tuổi mình. Đây cũng là một trong những lý do quan trọng lý giải tại sao hồi đó cô lại nhìn trúng Giang Đông.

“Thế thì cho chị đấy, ngày mai chị bảo anh ta làm anh trai chị đi.” Đào Đào thuận thế nói theo. Long Nữ trừng mắt với cậu ta rồi hai người không chuyện trò gì nữa.

Đào Đào hôm nay tới đài truyền hình ghi hình, cậu đang tham gia một chương trình truyền hình, trong đó có một vòng thi cần người cùng phối hợp. Đó có thể là bạn bè hoặc người thân để cùng hát với người ta, vậy nên cậu mới kéo Long Nữ tới đây. Đợi khi Long Nữ hiểu ra đầu cua tai nheo là thế nào và hối hận thì đã muộn. Cô bị Tiểu Q cưỡng chế bắt ngồi một chỗ cho anh ta trang điểm, nhìn mà cô muốn khóc.

Long Nữ nhìn mình trong tấm gương, đây có thật là cô không vậy? Cô đã hai tư tuổi, sắp hai lăm đến nơi. Thế mà nhìn cái mặt trong gương, thêm bộ quần áo này nữa, trông cô không khác gì học sinh cấp ba. Giờ còn lên sóng truyền hình, không thể tin nổi. Mà nếu lỡ bị người quen nhìn thấy thì thôi chết chắc. Không để cho cô có thời gian suy nghĩ, Đào Đào kéo tay cô cùng bước lên sân khấu, vừa rồi nói cô phải hát bài “Start of something new”, một công an khúc hát đôi kinh điển, hơn nữa giai điệu tươi trẻ rất phù hợp với phong cách của hai người họ hôm nay. Lúc Long Nữ vừa bước lên sân khấu, cả trường quay lập tức vỗ tay.

Cô gái nhỏ nhắn đứng trên sân khấu mặc một chiếc sơ mi trắng có đính ren, mái tóc dài đen nhánh buông xõa, trên đầu cài chiếc kẹp tóc hình quả dâu, đôi mắt to tròn nhanh nhẹn hoạt bát, dường như có chút lo lắng, đôi môi nhỏ mím chặt, phía dưới mặc chiếc váy xếp tầng màu đen, cũng gần đây đây ten. Đôi bốt nhỏ màu đen, vừa dễ thương vừa không làm mất đi vẻ nữ tính, rất hợp với một cây đèn từ áo tới quần của Đào Đào đứng bên cạnh, xét về phong cách là thẳng đậm luôn rồi. Đoạn nhạc vừa dạo cất lên, Long Nữ hơi căng thẳng, Đào Đào nắm lấy tay cô, thâm tình nhìn vào mắt cô rồi nhẹ nhàng cất giọng. Giọng hát của cậu ta rất hay, nhận được sự khích lệ của Đào Đào, Long Nữ cầm micro lên, du dương hát theo. Sự hợp tác hoàn hảo của hai người có thể nói là giúp cho vị trí quán quân của Đào Đào gần như nắm chắc trong tay. Nhưng Long Nữ thì chỉ mong người quan của cô đừng xem chương trình này, đừng nhận ra cô là tốt lắm rồi.

Quả thật Đào Đào đã giành được vị trí quán quân của đêm biểu diễn đó. Hơn thế điểm số còn vượt xa đối thủ đứng sau. Trên đường về nhà, Long Nữ không vui mừng chút nào hết, cô thấy lo lắng vô cùng, ra sức vặn hỏi cậu ta khi nào thì chương trình phát sóng. Đây không phải là chương trình của ca sĩ chuyên nghiệp nên phương pháp ghi hình vẫn như thông thường, không phải kiểu phát trực tiếp. Điều này làm cô an tâm hơn một chút. Đào Đào nói vài hôm nữa mới lên sóng, lúc đó cô đang ở Cấp Nhì Tân rồi, chắc không vấn đề gì đâu. Biết vậy cô mới yên lòng hơn một chút, nhưng vẫn đành mặt lại nói với Đào Đào. Nếu còn dám lừa cô một lần nữa thì cậu ta sẽ biết tay cô, hiển nhiên sự uy hiếp của cô chẳng có tác dụng gì hết. Đào Đào chỉ cười hề hề cho xong chuyện.

Lúc sắp về tới nhà, điện thoại của cô đổ chuông, là Giang Đông gọi tới.

“A lô?” Long Nữ nhẹ giọng nghe máy.

“Long Nữ, em không ở nhà à, anh đang ở dưới nhà Đản Đản chờ em.” Giang Đông hình như vẫn còn hơi khàn tiếng, nhưng nói năng vẫn rất thoải mái, có thể nghe ra tâm trạng anh không tệ.

“Vâng, em sắp về tới nơi rồi đây.” Long Nữ đưa mắt nhìn đường, chắc khoảng năm phút nữa là về tới nơi.

“Được , anh chờ em, anh có thứ cần đưa cho em.” Giang Đông cúp điện thoại, quay đầu nhìn hai túi đồ lớn đặt trên ghế sau cười tủm tỉm.

Lúc sắp tới nơi, Long Nữ nói với Đào Đào: “Cậu về đi, tôi tự đi vào trong là được rồi.”

“Sao vậy, vẫn giận à? Đừng nhỏ mọn như vậy chứ.” Đào Đào tưởng cô vẫn còn đang khó chịu vì chuyện vừa rồi, không biết phải làm sao.

“Không phải, Giang Đông đang chờ ở dưới lầu, tôi sợ anh ta bắt nạt cậu.”

Long Nữ rất hiểu tính khí của Giang Đông, anh mà nhìn thấy Đào Đào một lần nữa chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình. Tuy cô không sợ anh, nhưng Đào Đào chỉ là đứa trẻ con, không thể bắt cậu chịu liên lụy mãi như thế. Anh chàng rùng bả đạo Giang Đông bất luận thời gian, không gian như thế nào, hỏa khí bốc lên là sẽ động thủ, thân thể bé nhỏ của Đào Đào sao chịu nổi bị anh ta giẫm đạp chứ.

“Chị đừng khinh thường tôi, hơn nữa anh ta có thể làm được gì tôi? Chị sợ anh ta như vậy làm gì, đã ly hôn rồi, anh ta quản lý được chị à?” Đào Đào thấy cô nói như vậy thì rất không vui, Giang Đông đúng thật rất có thể lực, mãi sau này cậu mới biết Giang Đông chính là nhân vật tầm cỡ như thế.

“Không phải tôi sợ anh ta, nhưng mâu thuẫn nào có thể tránh thì nên tránh, đúng không? Tôi thực sự không thích cãi vã với anh ta, mệt lắm.” Long Nữ nói tới đây về mặt rất chán chường, Đào Đào nhìn cô, có chút mềm lòng, dừng xe để Long Nữ xuống, còn mình thì quay xe rời đi.

Long Nữ nhìn theo bóng xe Đào Đào rời đi. Bất giác lắc đầu, dù gì cũng vẫn là đứa trẻ thôi, sau đó quay đầu bước nhanh vào phía trong. Thời tiết thực sự ngày một lạnh hơn không biết Cấp Nhì Tân sẽ thế nào, cô sẽ chết công mất thôi, cô đến chết vẫn sợ lạnh.

Từ xa đã nhìn thấy xe của Giang Đông đang đỗ ở chỗ ngày hôm qua, Long Nữ nhận ra bọn họ toàn nói chuyện với nhau ở trong xe ô tô, chẳng lảng mạn gì cả. Đúng là báo trước lời cuối cho cuộc tình của họ đây mà, vừa nghĩ cô vừa chạy tới xe của Giang Đông.

“Sao muộn thế này mới về?” Giang Đông quay đầu qua hỏi cô.

“Vâng, giúp bạn em chút chuyện, anh tìm em có việc gì thế?” Long Nữ mỉm cười, vội vàng chuyển đề tài.

Bạn? Bạn của cô ngoài Trác Lan còn có ai nữa? Hiện tại anh thực sự không thể nắm bắt được hoạt động của cô. Nghe cô hỏi, anh lập tức quay người ra ghế phía sau với hai túi đồ to lớn, đặt vào lòng cô, nói: “Đây, cho em”

Long Nữ nhìn hai túi lớn trong lòng mình, bấu môi, đưa tay mở một túi ra trước, sau đó sững người, hồi lâu mới nhỏ giọng hỏi: “Anh mua cho em à?” Trong túi là một chiếc mũ len đỏ đan sợi to rất dễ thương, một đôi găng tay và chiếc khăn cùng bộ. Trong túi kia là chiếc áo phao lông vũ dáng dài màu trắng, trên mũ còn đính lông.

Giang Đông trợn mắt nhìn Long Nữ. Đôi là ngày trước chắc chắn anh đã sớm nói cô ngốc nghếch, vậy mà cũng hỏi. Nhưng hôm nay thì anh lại nhẫn nại nói với cô “Ừ.” Kỳ thực lúc này anh đang rất bối rối, anh chưa từng làm những chuyện... những chuyện xấu hổ thế này.

“Cảm ơn anh”. Long Nữ mỉm môi cười, trong lòng vui lắm. Nói thật là bao năm nay Giang Đông chưa từng tặng quà cho cô. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đã ly hôn rồi thì đâu cần thiết phải làm những việc này. Khuôn mặt cô biến sắc, có chút suy tư. Cô cảm thấy chẳng còn tình thần gì nữa, nói: “Vậy thì em lên lầu đây, Đản Đản đang chờ em” “Em sao vậy, vừa rồi vẫn đang bình thường mà?” Giang Đông chau mày nhìn cô. Cô bé này đầu óc có làm sao không, tâm tình thoát vui thoát buồn, vừa nãy đã chuyển sang nhiều mây ngay lập tức.

“Không sao cả, chỉ là muốn về thôi. Những đồ này em không thể nhận, anh mang về đi.” Long Nữ khẽ cong môi, trả đồng đồ lại cho Giang Đông.

“Em có ý gì vậy, anh chai mặt ở đây chờ em lâu như thế, chạy tới trung tâm thương mại mua mấy thứ đồ mắt mặt này, em lại không nhận?” Giang Đông nổi nóng, anh đã bao giờ dành nhiều tâm tư cho phụ nữ thế này đâu, vừa rồi còn tưởng hai người bắt đầu có tiến triển... Kết quả là thế này đây, cô thực sự khiến anh bức mình.

“Chúng ta đã ly hôn rồi, sao anh còn tặng đồ cho em làm gì, em không cần.” Long Nữ vẫn kiên quyết, cô rất dễ mềm lòng với Giang Đông. Còn tiếp tục như thế này, cô sẽ lại bị anh lừa như trước. Cô không muốn như vậy, vừa mới bắt đầu cuộc sống mới thì phải cố gắng hết sức chứ.

“Em lo là anh quên mất chúng ta đã ly hôn rồi chứ gì? Nên lúc nào cũng phải nhắc anh nhớ thì mới được? Cho dù chúng ta đã ly hôn, cho dù chúng ta chỉ là bạn bè, anh tặng chút quà cho em thì có hề gì? Anh nói cho em hay, hôm nay em nhận thì nhận, không nhận cũng phải nhận, Nếu không anh lập tức tới nhà em nói chuyện với ba em. Cô con gái ngoan của ba dám bỏ chồng rồi đây, còn việc gì cô ấy không dám nữa đây? Em đang được đăng chân lên đăng đầu có phải không?” Giang Đông lập tức quay trở về bộ dạng rộng bá đạo, hai mắt trợn tròn hết cả lên, trừng trừng bắn một tràng vào Long Nữ.

“Anh là ó cại, muốn chứng tỏ cô họng lớn đấy à? Anh biết thừa là em sợ ba, tại sao lại phải ức hiếp người ta thế này chứ? Có việc gì nói chuyện từ từ không được sao? Anh quá đáng lắm! Em nhận là được chứ gì, lớn đầu rồi mà vẫn phải dùng tới chiêu này, không biết xấu hổ!” Long Nữ vênh mặt hét lên với anh.

Giang Đông suýt thì bật cười thành tiếng. Anh biết ngay, bất luận cô có giả bộ thế nào thì vẫn sợ anh. Mà chơi với trẻ con thì phải dùng chiêu của trẻ con. Kê thuốc đúng bệnh chính là như vậy. Cho tới lúc Long Nữ ôm hai túi đồ lớn liêu xiêu đi vào trong tòa nhà, Giang Đông mới bật cười, cô bé này lúc nào mới lớn được đây?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 36

Trác Lan nhìn theo bóng Tàn Chi Dương khuất dần, một mình ngồi trong xe hút thuốc, tâm tư cứ theo đó trôi đi rất xa.

Cô vốn là một cô gái ồn ào, hướng ngoại điển hình, từ nhỏ tới lớn luôn rất hoạt bát vui tươi, ba mẹ ly dị từ khi cô còn nhỏ, sau đó mẹ cô lấy một người nước ngoài, một tay ông bà ngoại nuôi cô khôn lớn. Ở thành phố nhỏ phương Bắc ấy, nụ cười của cô có thể lan tỏa tới từng người xung quanh. Cô cố gắng hết sức để ông bà ngoại cảm thấy rằng dù không có cha mẹ ở bên thì cô vẫn sống rất vui vẻ. Cô không có khao khát gì cho cuộc sống của mình, chỉ mong sau này có thể chăm sóc cho ông bà thật tốt, mong mẹ của cô sống thật hạnh phúc nơi đất khách quê người. Cô cũng từng oán trách mẹ, nhưng dần khôn lớn thì cô cũng hiểu được rằng hạnh phúc của một người phụ nữ quan trọng biết nhường nào. Cô trưởng thành hơn các bạn cùng tuổi, ương ngạnh như một cậu con trai, thậm chí còn nghịch ngợm hơn cả con trai. Nhưng năm cô mười sáu tuổi, có một người con trai đã bước vào cuộc sống của cô, khiến tất cả mọi thứ liên quan tới cô đều phải thay đổi.

Đó là một ngày mùa đông, mùa đông ở thành phố nhỏ này rất lạnh, chỉ cần thở nhẹ một hơi là làn hơi đó lập tức trở thành một màn sương trắng mờ. Cô bé Trác Lan mười sáu tuổi đã trở thành một cô gái xinh đẹp, nhưng mái tóc ngắn ngắn và tính cách bướng bỉnh khiến cô như một cậu con trai choai choai. Bà ngoại thường nói Lan Lan thế này thì sẽ không gả đi đâu được. Khi đó cô thường ôm lấy cánh tay bà nũng nịu rằng: “Lan Lan không lấy chồng, Lan Lan sẽ ở với ngoại cả đời luôn.” Kỳ thực cuộc hôn nhân của ba mẹ đã trở thành nỗi ám ảnh rất lớn đối với Trác Lan. Trong ấn tượng của cô, ba chỉ suốt ngày rượu chè, đánh đập mẹ, có lúc còn đánh cả cô. Vì thế khi ba mẹ ly hôn, cô không có bất kỳ cảm xúc gì, chỉ cảm thấy điều này chính là một sự giải thoát cho mẹ và cho chính cô. Vì thế cô rất có thái độ chống đối hôn nhân, chống đối nam giới.

Trác Lan hào hứng cầm một xiên kẹo hồ lô chạy về nhà. Trời vừa đổ tuyết, Trác Lan không cẩn thận trượt chân ngã. Đúng lúc này một đôi tay ôm lấy thân người đang sắp tiếp xúc với mặt đất của cô. Cô nhìn thấy khuôn mặt của một cậu con trai cũng trạc tuổi như cô, cái nhìn này quyết định mười năm ràng buộc giữa bọn họ. Nếu cô biết một lần ngã này, một ánh mắt này sẽ mang đến quá nhiều thay đổi cho cô, không biết cô còn chạy đi mua kẹo hồ lô vào ngày đông năm ấy nữa không? Không biết sau đó cô có yêu cậu con trai đó hay không?

Cậu trai đeo một chiếc máy ảnh trước ngực, Trác Lan ngượng ngùng đứng thẳng lên, kẹo hồ lô rơi hết xuống đất. Cô rất buồn, phồng miệng đứng đó nhìn cậu ta. Khi đó Tần Chi Dương cũng chỉ mới là chàng trai vừa tròn mười tám, gặp một cô gái như thế này, rơi vào tình huống như thế này, anh cũng không biết phải hành xử ra sao, một lúc lâu mới hỏi được một câu: “Không sao chứ?”

Trác Lan ngước mắt nhìn chàng trai được bao phủ bởi ánh nắng, vóc dáng thanh mảnh hơi có vẻ yếu đuối, khuôn mặt trắng trẻo không tí vết, không bị nổi mụn khắp mặt nhưng những đờ đẫn ở đây. Anh nhỏ nhẹ hỏi han cô, rất lịch sự và nhã nhặn. Cô chợt nhớ tới một câu mà thầy giáo từng nói, “một đáng quân tử”, câu này chắc là để tả một người như thế này.

Sau đó Trác Lan dẫn anh đến địa chỉ mà anh đang tìm thì mới nhận ra đó là nhà bà Tần, cách nhà cô không xa lắm. Anh chính là cháu của bà Tần, được nghỉ đông nên tới thăm bà. Không biết tại sao lúc đó trong lòng Trác Lan rất vui, hơn nữa còn thấy hình như tìm mình đập nhanh hơn. Nghe thấy mấy bạn gái nói khi thích một người con trai thì sẽ có cảm giác như thế. Chẳng lẽ mới chỉ vài phút mà cô đã thích một người con trai vừa từ nơi khác tới sao?

Người con trai nho nhã này tên là Tần Chi Dương. Cái tên rất hợp với anh, bởi vì anh mang đến cho người khác một cảm giác giống như những tia nắng ấm áp, khiến họ cảm thấy rất dễ chịu và thoải mái. Sau đó cô dần dần phát hiện ra anh biết rất nhiều thứ. Anh biết chụp ảnh, có một tấm ảnh chụp cô hôm đó tay cầm xiên kẹo hồ lô chạy trên tuyết, nụ cười rạng rỡ nhưng hoa buổi sớm. Tuyết trắng, kẹo hồ lô đỏ mọng, nụ cười ngây thơ của cô gái trẻ, tất cả nhưng một bức tranh thuần tịnh trong cuộc sống này. Rồi anh còn kể cho cô nghe rất nhiều chuyện cô không biết, kể về thành phố lớn, về cuộc sống mà cô chưa từng nghe nói tới. Và chính vào lúc ấy, suy nghĩ của cô dần dần thay đổi. Cô muốn nỗ lực để thay đổi cuộc sống của mình. Cô cũng muốn tới to phồn hoa kia, muốn được tự mình trải nghiệm những màu sắc rực rỡ trong lời anh nói. Ánh mắt cô hướng vào anh luôn có sự sùng bái ngưỡng mộ. Cứ thế mọi người đều nói cuối cùng Trác Lan đã được khai sáng, bạn bè đồng trang lứa bắt đầu lấy chuyện này ra trêu đùa. Điều này khiến cô bắt đầu không thoải mái, cô bắt đầu xa cách Tần Chi Dương. Thế nhưng không nhìn thấy anh thì cô lại âm thầm nhớ nhung anh, lúc này cô biết, mình đã thích cậu con trai thành thị này. Điều này làm cô khổ não, bản thân đã không kiên quyết không thích ai hết. Vốn đã không tin vào tình yêu, không tin vào hôn nhân tại sao lại dễ dàng bị anh ta đảo lộn hết thảy thế này? Hơn nữa anh ta đối xử với ai cũng tốt như vậy, có khi nào cô đã tự mình đa tình rồi không?

Sau bữa trưa, Tần Chi Dương tới nhà Trác Lan tạm biệt, bởi vì anh sắp phải đi rồi, phải trở về nơi phồn hoa đô hội của anh. Đã mấy ngày chưa gặp cô gái ấy, trong tim anh không biết tại sao lại cảm thấy như thiếu vắng điều gì đó. Trước đây anh chưa từng có cảm giác này. Anh luôn chăm sóc cô như một người em gái nhỏ của mình. Cô không giống như những người con gái khác ở xung quanh anh. Anh luôn đối xử tận tâm với mỗi người con gái đến với anh, nhưng đến cuối cùng ai cũng nói rằng chính anh không dám đưa ra trái tim của mình, họ vĩnh viễn không cảm nhận được tình yêu của anh. Anh thậm chí nghĩ rằng lẽ nào mình thực sự là một kẻ lạnh lùng đến thế. Nhưng sau khi gặp được Trác Lan, nụ cười của cô có thể chạm được vào tận cùng trái tim anh, thế nhưng anh chưa từng dám suy nghĩ quá nhiều, bởi Trác Lan tựa như một mảnh đất hoàn toàn tự nhiên cần được bảo vệ cẩn thận.

“Anh sắp phải đi rồi.” Tần Chi Dương vẫn mỉm cười, nụ cười của anh ấm áp tựa ánh mặt trời, sưởi ấm trái tim của Trác Lan.

“Đã về rồi sao? Sao nhanh vậy?” Trác Lan rất kinh ngạc, ban đầu nói qua tết mới đi, anh mới chỉ ở được có vài ngày thôi mà?

“Ừ, sắp thi đại học rồi phải về để cố gắng chăm chỉ.” Tần Chi Dương có chút bất đắc dĩ, nhìn về kính ngọc của Trác Lan mà trong lòng như nhói lên.

“Ồ, vậy khi nào anh sẽ quay lại?” Trác Lan cúi đầu nhỏ tiếng hỏi.

“Cũng chưa biết, bà cũng đi cùng anh cho nên... không biết có quay lại nữa không?” Lúc Tần Chi Dương nói câu này, giọng cũng trở nên rất nhỏ, dường như chợt trở nên rất buồn bã.

Trác Lan không nói gì thêm, cho tới lúc anh đi khỏi khu vườn của nhà cô, nhìn theo hình bóng anh dần khuất, cô bật khóc. Cô không biết tại sao mình khóc. Chỉ là cảm thấy trong lòng trống rỗng lắm, buồn lắm. Sau lần đó cô cũng không tìm gặp anh, cho tới mấy hôm sau, khi bà ngoại nói bà Tần cũng sẽ cùng Tần Chi Dương trở về thành phố B, chắc sẽ không quay lại đây nữa, Trác Lan bỏ dở bữa cơm, chạy vội ra ngoài.

Tại góc đường, cô đâm sầm vào lòng anh, thì ra anh vẫn luôn ở đây, anh cũng không dám tới nói lời tạm biệt với cô. Anh bắt lực với sự nhút nhát của chính mình, cũng không biết tại sao chỉ cần nghĩ tới việc tạm biệt cô là anh cảm thấy khó chịu vô cùng. Đúng lúc anh đang định quay về thì Trác Lan từ góc đường đột ngột đâm sầm vào người anh. Hương thơm tự nhiên tỏa ra từ cơ thể cô khiến anh không muốn buông tay. Hai người cứ như vậy ôm lấy nhau. Buổi tối giá lạnh nhưng hai trái tim thì nóng bỏng, hai trái tim của hai người trẻ tuổi quấn quýt bên nhau, cô nói với anh: “Em sẽ đi tìm anh.”

Anh trả lời cô: “Anh sẽ chờ em.”

Sau đó ba năm liền hai người không gặp lại, cũng không liên lạc qua điện thoại, nhưng dường như chuyện đó không hề ảnh hưởng gì tới tình cảm của họ. Anh thi đỗ vào đại học D, cô cố gắng theo kịp anh, bọn họ không ngừng cố gắng. Cho tới ba năm sau cô cũng đỗ vào đại học D, chạy ủa vào vòng tay của anh, giây phút đó cô mới biết mình thực sự được hạnh phúc.

Hai người gần như trở thành cặp tình nhân hoàn hảo nhất trong mắt tất cả mọi người ở trong trường. Sau khi anh học xong nghiên cứu sinh, gia đình muốn anh ra nước ngoài, anh định đưa cô đi cùng nhưng cô không thể bỏ mặc ông bà của mình. Hơn nữa cô nhất quyết không muốn anh bỏ tiền ra để đưa cô đi. Chuyện đó bắt đầu khiến hai người họ bắt đầu tranh cãi và mâu thuẫn, sau cùng chỉ còn cách bước đi trên hai con đường khác nhau. Chia tay có lẽ cô là người nói ra. Hôm đó Tần Chi Dương chỉ cười mà nói rằng, anh chưa từng nghĩ rằng bọn họ cũng sẽ chia tay nhau, sau đó quay người bước đi.

Đầu thuốc lá làm bỏng tay cô. Cô giật mình tỉnh lại khỏi những hồi ức xưa. Chắc hôm nay Tần Chi Dương bị cô chọc giận rồi. Cô lại cự tuyệt anh, tình

yêu mà cô mong mỗi qua thuần khiết, quá lý tưởng. Cô nên hiểu rằng một người đàn ông như anh sao có thể không có người con gái nào ở bên cạnh trong suốt thời gian dài như thế? Nhưng khi cô đối mặt với vấn đề này, tự cô vẫn không thể nào chịu đựng nổi. Vì vậy cô mới nói: “Đã chạm vào người khác thì đừng nói vẫn yêu tôi,”

Đập tắt điều thuốc, cô quay đầu xe rời đi. Mấy năm nay có thể còn nhiều điều cô chưa học được, nhưng riêng tinh thần AQ của Long Nữ thì cô tiếp thu được rất tốt, lúc nào cần là có ngay. Về nhà trên chóc Long Nữ cho vui, chắc tâm tình sẽ khá hơn. Cô tăng tốc lái xe hướng về nhà.

Về tới nhà, đập vào mắt Trác Lan là hai túi hành lý to đùng quăng dưới đất. Có người đang vào vai gái chăm chỉ? Long Nữ đang cong mông nhồi nhét đồ đạc vào chiếc va ly nhỏ. Trác Lan đi tới giờ chân đã vào móng Long Nữ một cái hoic: “Làm cái gì đây, định bỏ trốn hả?”

“Bậy nào. Tôi chưa nói với cậu à, mai tôi đi Cấp Nhĩ Tân công tác. Đứng rồi mấy hôm tôi không có ở nhà cậu giúp tôi cho Cầu Cầu ăn nhé, nhớ tắm cho nó, đừng bắt nạt nó đấy.” Long Nữ quay đầu lại nghiêm túc nói, đúng lúc Cầu Cầu ngoe nguẩy đuôi đi vào. Trác Lan cảm thấy không ổn con chó này bình thường đâu dám gây sự trực tiếp với cô nhỉ, cô quay người chạy vội vào phòng khác. Long Nữ đang ôm Cầu cầu hôn hít thì nghe thấy giọng gào thét của Trác Lan: “Long Nữ đáng chết! Con chó của nợ của nhà cậu lại tè lên giường rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chương 38

Vì chuyến bay buổi sáng nên Long Nữ dậy từ rất sớm, cho dù có không thích không muốn nhưng cuối cùng cô vẫn lấy chiếc áo lông vũ Giang Đông mua cho để mặc, nhưng mũ và găng tay thì không dùng, có vẻ trẻ con quá, vứt đại vào trong va ly vậy. Thấy Trác Lan vẫn đang say giấc nên cô không đánh thức nữa. Trước lúc đi còn ôm Cầu Cầu hôn mấy cái, nhỏ giọng nói: “Bảo bối ngoan, ở nhà phải nghe lời Trác Lan, không được tè lên giường, phải ăn uống đầy đủ, không được kén ăn, mami về sẽ mua đồ ngon cho ăn nhé.” Cầu Cầu dường như hiểu lời cô nói, ra sức vẫy vẫy đuôi, tới lúc cô đi đến cửa rồi thì mới dừng lại, ưỡn ngực cao đầu nhìn cô bước đi, xem cún nhà người ta kia, phong độ chưa.

Lâu rồi cô chưa mặc quần áo đại hàn, đặc biệt là kiểu dáng đại như thế này, Giang Đông có phải đã làm quá rồi không, sao lại mua cái áo dài loảng ngoảng thế này, làm cô trông như cái bánh tét. Lúc Đào Nhiên lái xe tới đón, anh nhượng mảy ra về kỳ quặc nhìn Long Nữ, đợi cô ngồi vào xe rồi mới nói: “Bảo vệ toàn diện nhĩ?”

Long Nữ nhìn anh, vẫn là một bộ comple may thủ công như bình thường. Hình như anh rất thích màu bạc thì phải. Chẳng lẽ anh cũng nhận ra màu này làm nổi bật vẻ đẹp của mình?

“Anh không sợ lạnh à?” Long Nữ thấy lạ, hỏi.

“Tối đó mua là được, cần gì phải mặc từ bây giờ. Hôm nay ở đây đâu có lạnh lắm, em không thấy cả đường chỉ có em ăn mặc như thế này thôi à?” Đào Nhiên thực không ngờ phải nhìn cô vừa mới ngồi được một lát mà trán đã bắt đầu toát mồ hôi, thuận tay tắt máy sưởi trong xe đi.

“Ừ nhĩ.” Long Nữ cười trừ, trong bụng nghĩ, đây lại chẳng phải đồ tôi mua.

Tối phải đợi trong sân bay, Đào Nhiên Đào Nhiên vất chân nhàn nhã ngồi đọc tạp chí, Long Nữ ở đó nhìn đông nhìn tây, không hiểu tại sao lại cảm thấy có chút hoang mang.

“Toilet ở phía kia , đi đi.” Đào Nhiên thực tình chịu không nổi nữa, mãi tới lúc máy bay sắp cất cánh, anh mới biết tại sao trông cô lại hoảng hốt như vậy, là bởi vì cô sợ đi máy bay.

Long Nữ nhắm mắt, bầu chặt vào thành ghế, hơi thở dần trở nên nặng nề. Đào Nhiên thấy cô như vậy thì bắt đầu lo lắng, nắm chặt lấy tay cô, nhẹ nhàng nói: “Không sao đâu , một lát sẽ ổn thôi.”

Long Nữ không nói năng gì, bộ dạng vẫn đau khổ như cũ, cực kỳ khó chịu, nhưng cũng không thể để mặt mặt như thế này, cô từ từ mở miệng nói: “Em không... sao, một lát sẽ... sẽ ổn, thật đấy.”

“Chúng ta nói chuyện đi, để em không bị căng thẳng, em thấy sao?” Đào Nhiên bỏ tay ra khỏi tay của Long Nữ, khoe miệng đẹp để nhướn lên.

“Được, được mà. Nói chuyện gì à?” Long Nữ cố gắng nặn ra một nụ cười, cô biết Đào Nhiên đang giúp đỡ cô.

“Nói chủ đề yêu đương được rồi, em thích người con trai như thế nào, con gái bọn em vẫn thích nói chuyện này mà, phải không?” Nụ cười của Đào Nhiên rất đẹp khiến Long Nữ cảm thấy rất gần gũi, nhưng trong lòng cô đang ngấm ngầm nói rằng, anh bảo anh không phải là gay thì ai mà fin cho nổi. Có đàn ông con trai nào lại muốn bàn luận chủ đề này với chị em phụ nữ chứ?

“Em à? Em thích người lớn hơn em, vì em không có anh trai. Lúc nhỏ em rất ngưỡng mộ ai có anh trai, có anh trai thật tốt, không lo bị người khác bắt nạt, chuyện gì cũng sẽ có người gánh vác giúp cho. Hơn nữa trong nhà em chỉ có mình em, nhiều lúc cảm thấy cô đơn lắm. Lúc nhỏ ba mẹ em bận rộn, để em ở nhà với bà nội, vì thế em rất sợ ba.” Lúc Long Nữ nhắc tới hai chữ “anh trai”, ánh mắt của cô lập tức hướng tới một mộng cảnh đẹp để vỗ bờ

bến. Nhưng nhắc tới ba cô thì giọng nói liền nhỏ hẳn đi, còn mang theo một chút buồn rầu. Cô thực sự rất sợ ba mình.

“Hết rồi à? Chỉ có một yêu cầu như thế thôi à?” Đào Nhiên có phần hơi ngạc nhiên, một Long Nữ hoạt bát nhanh nhẹn như thế vậy mà trong tình cảm gia đình cũng có sự trống trải và đắn đo riêng, điều này có lẽ là điểm chung giữa bọn họ.

“Có chứ, em thích người đàn ông cao lớn, như thế sẽ có cảm giác được dựa dẫm, thích người đàn ông đẹp trai, vì em mê trai đẹp, và tính cách phải dễ chịu một chút vì em nhất gan lắm, phải khoan dung, vì em rất bông bột, phải hiểu em, vì so với bạn bè cùng lứa thì cô lẽ em hơi ngô nghê. Nhưng em đang nỗ lực tiến bộ rồi đây. Đúng rồi, còn anh thích... Ồ không phải chuyện đó... Tại sao quan hệ của anh với Đào Đào lại không tốt như vậy?” Long Nữ theo phản xạ đang định hỏi ngược lại anh ta thích mẫu con gái như thế nào, đột nhiên nhớ ra anh ta là gay, vội vàng đổi đề tài. Dù gì giữa nơi công cộng lắm người thế này mà hỏi anh ta thích mẫu người đàn ông thế nào thì cũng không hay.

“Ha ha... Đào Đào à, trong ấn tượng của anh thì nó là một đứa trẻ không chịu lớn, thái độ luôn rất thù địch với anh, hoặc có lẽ vì mẹ của nó, hoặc có lẽ vì sự coi trọng của ba đối với anh, từ trước tới giờ anh thấy nó luôn không thoải mái với mình. Còn anh thì lại là người không giỏi chuyện tâm tình với người khác, nên cứ như vậy thôi.” Đào Nhiên Đào Nhiên nhìn ra điều cô định hỏi lúc đầu, không nhịn được bật cười, Còn với câu hỏi lúc sau, anh thực sự không nghĩ mình lại có thể nói ra hết với cô. Những lời này anh giữ sâu trong lòng đã nhiều năm rồi, trước giờ chưa từng nói với ai, không hiểu tại sao khi đối diện với Long Nữ anh cảm thấy rất an toàn, rất thoải mái, vì thế muốn nói cho cô nghe những điều trong lòng mình.

“Em cảm thấy anh đâu có trở ngại gì trong giao tiếp đâu. Tóm lại là cả hai anh em anh đều không có vấn đề gì hết. Chẹp, hai người đó, đều không biết trân trọng những gì mình đã có, có anh chị em ruột thật tốt biết bao, đâu có như em phải cô đơn vô võ một mình.” Long Nữ thờ dãi, hỏi nhỏ cô từng nói thăm với mẹ: “Mẹ ơi, mẹ nói xem có khi nào ba có thêm một gia đình khác ở bên ngoài rồi không? Rồi hôm nào đó sẽ có một anh trai của con xuất hiện.” Hậu quả thế nào khỏi phải nghĩ, cô bị mẹ dân cho một trận, sau này không dám nhắc lại nữa.

“Anh cảm thấy em và cô Trác đó có quan hệ rất tốt, hai người quen nhau lâu chưa?” Đào Nhiên lảng lạng thăm dò tin tức của Long Nữ. Cô đâu nghĩ anh có thâm ý gì sâu xa nên cứ thế khai tuốt.

“Đàn Đàn ấy à, bọn em quen nhau từ hồi đại học, chơi với nhau đến tận bây giờ, hết như chị em ruột vậy. Đúng rồi hôm đó tới cửa hàng của anh K, có lẽ Đàn Đàn đã đắc tội với anh ấy mất rồi, anh giúp em xin lỗi anh ấy với.” Long Nữ là người rất dễ thân, mới một lúc đã chẳng còn phân biệt cấp trên cấp dưới gì nữa, dám nhờ sếp mình đi xin lỗi người ta. Khóe miệng Đào Nhiên giật giật mấy cái, Long Nữ lại không hề ý thức ra mình đã sai ở đâu.

Khoảng một giờ sau, khi Đào Nhiên đã thăm dò được gần đủ thông tin về mọi mặt của Long Nữ thì máy bay cũng sắp hạ cánh. Long Nữ lại bắt đầu trở nên căng thẳng. Lần này Đào Nhiên đã có kinh nghiệm, nắm tay cô nói: “Không sao, sẽ nhanh thôi.”

Xuống máy bay, Long Nữ lập tức biết rằng Giang Đông quả thực là thiên tài, Cáp Nhĩ Tân lạnh hơn thành phố B rất nhiều. Một trận gió lạnh thổi qua, cóng tới mức cô run lấy bẫy, vội vàng đội chiếc mũ áp phao lên, ngẩng đầu nhìn Đào Nhiên chỉ có mỗi chiếc áo gió, nhưng vẫn đứng thẳng người, tựa như gió chỉ đang vờn nhẹ xung quanh anh mà thôi. Long Nữ thầm nghĩ, ra về gì chứ, để xem anh dính cảm lạnh rồi thì thế nào.

Đào Nhiên cũng lạnh lắm, nhưng dù sao thân là đàn ông con trai, hình tượng và phong độ rất quan trọng. Vì thế anh bước nhanh về phía trước, quên mất bạn Long Nữ chân hơi ngắn đang chạy lon ton phía sau. Tới lúc anh nhớ ra vấn đề này, quay đầu lại nhìn thì thấy Long Nữ trong bộ áo phao lông vũ trắng muốt, chiếc mũ có từng vòng lông dài cuộn lại. Khuôn mặt nhỏ đỏ ửng lên, cổ rụt hết lại, rõ ràng là đang chạy, Nhưng nhìn kiểu gì cũng như đang nhảy lò cò, bỗng khiến anh nghĩ tới con thỏ.

Long Nữ nhảy tới trước mặt Đào Nhiên, run lập cập nói: “Mau đi thôi, thêm lúc nữa là bị đóng băng đấy.” sau đó lại hệt chú thỏ nhảy đi lấy hành lý. Đào Nhiên chậm rãi bước đi ở phía sau, tự nói một mình: “Có phải cô ấy chuyển kiếp từ thỏ không nhỉ?”

Vừa đẩy hành lý đi ra thì đã thấy người của chi nhánh ở đây tới đón. Trời ơi một anh chàng cực kỳ đẹp trai! Long Nữ hoài nghi quay lại nhìn Đào Nhiên, lẽ nào trong số thuộc hạ dưới trướng của anh ta, số mỹ nam còn nhiều hơn mỹ nữ? Đào Nhiên không đoái hoài tới ánh mắt của cô, vội rất ngẫu quang hành lý cho mấy người đó, đưa Long Nữ rồi đi.

Đào Nhiên đi phía trước tựa như vương ở uy phong, Long Nữ đi đằng sau trông như chuột mượn oai hùm, cái khoảng cách này ôi chao là xa!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chương 39

Giang Đông thứ dậy liền bắt đầu gọi điện cho Long Nữ, nhưng chỉ toàn nghe thấy giọng nữ dịu dàng nói: “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.” Chau mày, tiếp tục gọi lại, giờ thì anh đã hiểu tâm trạng của Long Nữ trước đây là như thế nào mỗi khi không liên lạc được với anh. Tuy biết có thể cô vẫn đang trên máy bay, nhưng anh vẫn không an tâm, cứ ra sức gọi đi gọi lại. Tới khi thấy đã sắp hai tiếng đồng hồ trôi qua mà mình thì mặt vẫn chưa rửa, tóc chưa chải, vẫn nằm dài trên giường ôm điện thoại gọi hết lần này tới lần khác, anh nổi xung lên gọi thẳng tới cho Trác Lan.

“Alo, Tổng giám đốc Giang, có chuyện gì?” Trác Lan thù rất dai, lần trước Dương Tử chèn ép cô xém lỗ cả vốn, thù này nhất định phải tính vào sổ thù vặt với Giang Đông.

“Long Nữ đâu rồi?” Giang Đông vẫn luôn nói chỉ đủ ý.

“Em đâu phải là người trông giữ Long Nữ cho anh. Anh tưởng cô ấy là Cầu Cầu, cứ vút trong nhà khóa cửa lại là xong à?” Mồm miệng Trác Lan không tha ai, ai bảo anh gọi tới đúng lúc cô đang bực mình chứ, coi như anh xui xẻo đi.

“Mới sáng sớm em đã ăn phải thuốc súng hay sao vậy, ghê gớm thế làm gì?” Giang Đông cào cào tóc, nhìn đồng hồ đã sắp mười một giờ, dù sao hôm nay cũng không có việc gì, chiều rồi tới công ty vậy, hơn nữa chưa tìm được Long Nữ thì anh chưa an tâm.

Anh muốn tìm Long Nữ chứ gì, em tìm giúp anh. Lô hàng lần trước đàm phán anh lấy giá cao hơn hai phần trăm cho em, được chứ?” Trác Lan cầm bút gõ gõ xuống mặt bàn, đợi Giang Đông trả lời.

“Anh sẽ lấy cao hơn ba phần trăm, trong vòng mười phút em phải tìm ra cô ấy cho anh.” Nói xong anh cúp máy cái rụp. Đắt đỏ thêm bao nhiêu cũng không thành vấn đề, anh cũng biết lần trước đúng là Dương Tử đã ép giá quá. Trác Lan và Long Nữ có quan hệ rất thân thiết nên bao lâu nay anh vẫn hỗ trợ Trác Lan, hơn nữa rượu của cô ấy đúng là rất tốt, không moi móc được lỗi lầm gì, chẳng trách lần này cô ấy giận dữ như vậy, anh vẫn phải nhắc nhở Dương Tử một chút.

Dương Tử là bạn học từ hồi cấp hai với anh. Hai người cũng thời gian khá thân thiết, nhưng chưa từng có gì phát triển hơn, chẳng qua cũng chỉ là trẻ con chơi với nhau. Lên cấp ba, Dương Tử thích một cậu khóa trên, một chàng trai rất nho nhã, phong thái có phần giống với Tần Chi Dương. Rồi vì theo đuổi anh ta nên cô không thi đại học mà ra nước ngoài du học luôn. Sau đó nghe hai người họ đã kết hôn, rồi anh với Dương Tử cũng không còn liên hệ gì nữa, gần đây mới gặp lại. Cô ấy đột nhiên xuất hiện trong văn phòng của anh, nói là muốn anh tìm cho một công việc. Khi đó anh rất kinh ngạc. tuy tính cách mạnh mẽ thẳng thừng của Dương Tử bao năm nay vẫn không thay đổi, nhưng đột ngột nhảy ra thế này đúng là vẫn làm cho người ta phải giật mình. Nề tình bạn cũ với nhau, cũng không thể để cô ấy làm một vị trí quá thấp, xinh đẹp lại mạnh mẽ, vậy nên anh để cô ấy lãnh đạo một nhóm toàn người đẹp. Vì thế cô ấy trở thành giám đốc bộ phận truyền thông của Đông Nam.

Chưa đến một tháng, dưới sự lãnh đạo của cô thành tích của bộ phận truyền thông thực sự đã vượt trội. Hơn nữa công việc của bộ phận tiêu thụ cô ấy cũng có ít nhiều tham gia, thành ra là có liên quan đến Trác Lan là vì thế. Khi đó Trác Lan đã gọi điện tới kêu gào với anh, nhưng anh là ai cơ chứ, muốn kêu là kêu được sao? Trác Lan không kêu còn đỡ, kêu rồi lại chẳng có hiệu quả, Giang Đông lại quay ra ủng hộ Dương Tử. Vì thế hôm nay Trác Lan mới tỏ thái độ như vậy với anh, vốn định chỉ tăng thêm nhiều nhất là một phần trăm. Nhưng thôi, anh chấp nhận thì thế nào cũng được, mau mau tìm cho ra Long Nữ mới là việc quan trọng.

Quả nhiên vừa mới được tám phút thì điện thoại của anh đổ chuông, đầu bên kia Trác Lan ung dung nói: “Báo với anh, cô ấy đã mở máy rồi, anh đợi đi.”

“Em làm thế nào tìm được vậy?” Giang Đông có chút lơ mơ, chẳng lẽ Long Nữ có hai số điện thoại, đang giấu anh một số? Chắc không đâu, cô lấy đâu ra trí thông minh đấy.

“Em không tìm được cô ấy, nhưng em tìm được Đào Nhiên. Hai người đi với nhau mà, anh không biết à?” Trác Lan gian tà nói câu này, cúp máy rồi mà cô vẫn còn ngồi đó ha ha sung sướng, cho anh ta tức chết đi. Cô vừa gọi cho Đào Đào hỏi số điện thoại của Đào Nhiên, tên tiểu tử đó còn định không cho, quát cho hai câu là xong, thẳng thốc đó ngày càng khó bảo.

Giang Đông nắm chặt điện thoại trong tay. Long Nữ chưa nói với anh là cô cùng Đào Nhiên đi công tác, anh cũng quá lo là, cô là trợ lý của Đào Nhiên, đi công tác tất nhiên phải đi cùng anh ta. Nhưng vừa nghĩ tới việc hai người đó cùng nhau mấy hôm liền ở bên ngoài, tuy anh biết Long Nữ hiền lành sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng Đào Nhiên kia là tên cực kỳ thâm hiểm, cứ nhìn vào vụ “Tinh phẩm phong lâm” là biết. Chỉ vì có anh tham gia vào mà Đào Nhiên đã định vứt bỏ luôn cả dự án. Để có người phụ nữ gốc gác như thế đi cùng gã đàn ông nham hiểm như thế, bảo anh an tâm sao được?

Long Nữ vừa xuống máy bay liền theo Đào Nhiên tới khách sạn Shangri-la. Phòng của họ ở cạnh nhau. Cô vừa cởi áo khoác ra thì nghe thấy tiếng gõ cửa, mở cửa, Đào Nhiên tay cầm điện thoại di động nói với cô: “Trác Lan bảo em gọi điện thoại lại cho cô ấy.”

Lúc này Long Nữ mới nhớ ra mình vẫn chưa mở máy, ngượng ngùng cười cười, vội chạy tới chỗ túi xách đặt bên giường lục tìm điện thoại. Nhưng túi xách quá to, lại còn đựng quá nhiều đồ, lục mãi mà vẫn chưa tìm thấy, cuối cùng cô bực quá cầm túi dốc ngược xuống, đồ hết sạch đồ trong túi ra ngoài. Đồ rơi ra lộp bộp, kéo cao su, chìa khóa, móc chìa khóa là gấu Windy to vật, son môi, phấn má, máy chơi game PS3000... trong đống đồ lộn xộn ấy cô đã tìm được chiếc điện thoại, mở máy ra gọi cho Trác Lan, sau đó mới biết Giang Đông đang tìm cô, nghĩ một lát quyết định thôi thì cứ gọi lại vẫn hơn. Dù thế nào người ta cũng là quyết tâm tới mình, mình không nên không hiểu phép lịch sự.

Số của Giang Đông trong máy cô được cài phím tắt số “1”, đây là do Giang Đông cài cho cô, nói cô ngốc như thế lơ như có chuyện gì thì sẽ có thể cầu cứu nhanh hơn. Lúc đó trong tìm Long Nữ thấy vô cùng ấm áp. Nhưng sau đó dù cô có chuyện thì anh ta cũng chẳng đoái hoài, chỉ toàn nói bạn này bạn kia. Cô hối hận lắm, chẳng thà cài thành số của 110 còn hơn (số 110 là số khẩn cấp của cảnh sát Trung Quốc tương đương với số 113 của Việt Nam)

“Này sao giờ em mới mở máy vậy?” Giọng nói của Giang Đông đột ngột xuất hiện làm cô giật cả mình, vì tốc độ nhắc máy của anh quá nhanh, gần như còn chưa thấy tín hiệu gọi đi thì đã bị anh nhắc máy lên luôn rồi.

“À, tại em quên. Có chuyện gì thế?” Giọng nói của Long Nữ rất bình tĩnh không như trước đây, vừa nghe thấy anh nói như vậy thì liền vội vàng xin lỗi.

“Không có chuyện gì thì không được gọi cho em sao? À mà em đi công tác cùng Đào Nhiên à? Giọng nói của Giang Đông dịu đi vài phần, không còn nghiêm nghị như trước. Đột nhiên nhớ tới lời Diệp Tử nói với anh, phụ nữ là phải dễ dàng, cậu này có tác dụng đối với phụ nữ ở mọi độ tuổi.

“Vâng, có vấn đề gì không ạ?”

“Không sao, thế thì em phải chú ý tránh xa tên yêu nhân đó ra một chút, làm xong việc thì phải mau mau về ngay”.

“Giang đại thiếu gia, chuyện này đâu phải em quyết định là được, em chẳng qua chỉ theo người ta đi công tác thôi mà. Mà có phải mấy hôm nay anh đang nhàn rỗi quá không vậy?” Long Nữ rất không nể nang lời ngay giọng điệu vẫn dùng với Trác Lan ra để nói, nói xong liền hối hận. Giang Đông lúc đó nghe xong, đứng hình mất vài giây.

“Em đang nói chuyện với ai đấy, ai dạy em ăn nói kiểu đấy vậy, em xem có con gái ngoan ngoãn nhà ai nói năng như thế không?” Lúc này Giang Đông hoàn toàn quên sạch mấy lời Diệp Tử chỉ bảo, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời chính là để miêu tả anh.

“Được rồi, không nói với anh nữa, em còn có việc phải làm.” Nói xong cô lập tức dập máy, thờ phỉ phò, quay đầu thấy Đào Nhiên đang đứng ở cửa, nghiêng đầu nhìn cô, đáng vẻ như đang mãi suy tư. Cô trừng mắt nhìn anh nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, anh chưa từng thấy gái xinh à?”

Câu này làm Đào Nhiên choáng váng, sau đó thì cười ha hả, tiến lại phía cô nói: “Rồi, thấy tâm trạng của em không được vui, mấy hôm tới em cứ việc quên chúng ta là cấp trên cấp dưới đi, làm xong việc anh sẽ đưa em đi chơi.”

Long Nữ mang tính cách điển hình của mấy cô nàng trẻ tuổi, vừa nghe thấy được đi chơi lập tức tươi cười hơn hờ, vỗ vỗ vai của Đào Nhiên ra về chị em thâm tình nói với anh: “Được rất có nghĩa khí.”

Về phía Trác Lan, cô vẫn đang bận rộn với việc nhập hàng, trợ lý gọi điện thoại tới nói có anh K nào đó muốn gặp cô, cô không nghĩ ngợi gì liền nói ngay với trợ lý: “Chị đâu có đặt KFC.” Khi trợ lý nói lại lời này với Tiểu K, bản mặt vốn hào hoa phong nhã kia xem chút nữa biến thành xanh lè.

Lại nói, bạn Tiểu K lần trước bị Trác Lan làm cho tổn thương trầm trọng, có cô gái nào chê quần áo của anh không đẹp? Có phụ nữ nào chê anh không phong độ ngồi ngồi? Thế mà cô Trác Lan đó lại dám phi báng anh như thế. Trải qua suốt một đêm ròng rã trần trọc, cuối cùng anh quyết định, sẽ theo đuổi cô. Đừng hiểu lầm, anh chỉ định theo đuổi được cô, sau đó thì đá cô, khiến cô nếm trải cảm giác đau khổ. Nhưng mà anh đánh giá sai Trác Lan rồi, sao cô có thể là kiểu con gái bình thường như thế được? Khi liên tiếp ba ngày liền tặng hoa cho cô, nhưng vẫn không có bất cứ phản hồi nào, anh đành phải đích thân tới công ty của cô để tìm gặp, thế mà lại bị cô hiểu thành “KFC”? Làm ơn, tôi không phải chữ “K” trong “KFC” ạ! Là chữ K trong “King” ấy!

Lúc Trác Lan đi lấy xe thì nhìn thấy một anh chàng cực kỳ nổi bật đang đứng bên cạnh xe của cô, nhìn kỹ thì nhận ra là anh Tiểu K kia. Đương nhiên Trác Lan biết hoa mấy ngày hôm nay là do anh ta tặng, người tới tìm cô hôm nay cũng là anh ta. Nhưng mà cái tên này thực sự nhạt nhẽo quá thể, lại còn tới tận đây tìm cô.

“Có chuyện gì?” Trác Lan vốn đã cao, hôm nay lại mang giày cao gót, chiều cao không hề thua kém người đàn ông trước mặt.

Tiểu K nhìn thẳng vào Trác Lan, đàn bà con gái anh đã gặp không ít, người xinh đẹp hơn cô cũng không ít, nhưng đão dễ hơn cô thì đúng là chẳng có mấy người. Những tên con trai đã bị chị em phụ nữ nuông chiều thành quen như anh thì đều có chung một căn bệnh, đó chính là càng bị nga khác phốt lộ thì càng bị thu hút. Đây cũng chính là điều mà rất lâu sau, khi K cùng nói chuyện với Trác Lan về việc hai người mới quen nhau, anh dùng đúng một từ để khái quát bản thân mình, “hèn”.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Chương 40

Bên quầy bar của Diệp Sắc Khuynh Thành, một người đàn ông, hai cậu choai choai ngồi đó khiến bao nhiêu người phải chú ý. Gần đây Đào Đào rất được yêu thích trong show truyền hình thi tài năng đó, tới đâu cũng được các cô gái trẻ trộm nhìn. Ở mấy hộp đêm thế này thì các cô gái trẻ lại càng mạnh dạn liếc mắt đưa tình với cậu. Đào Đào đang mãi mê chém gió với một em gái trẻ, Tiểu Q mặt mũi nhăn nhó nhìn ông anh đang ngồi cạnh mình. Không sai, tại sao Long Nữ lại cảm thấy trông Tiểu K quen thế, hóa ra bởi vì anh ta là anh trai của Tiểu Q, Nhà thiết kế nổi tiếng này đang ngồi tu rượu, hết lý này tới lý khác, vẻ như đang cực kỳ buồn khổ, ngay cả người đẹp ngồi bên cạnh cũng không đủ sức hút sự chú ý của anh ta. Thật là kỳ lạ, trước giờ anh ta không bao giờ từ chối cơ mà?

“Anh làm sao vậy?” Tiểu Q to gan hỏi, ông anh mình sao lại không chút hứng thú với mỹ nữ yêu kiều thế kia, thế này thì không xong rồi, cả nhà đang chờ anh sinh cháu đích tôn kia mà.

“Haiz, sâu quá...” Đào Đào thở dài một tiếng, lại uống một ly.

“Anh nói mau xem là chuyện gì, anh đừng làm em lo thế.” Tiểu Q đang ngồi trên ghế cao nhảy phắt xuống, rất to mồm. Đào Đào đang ngồi bên này phải trùng mắt với cậu ta một cái, rồi lại quay ra tiếp tục mần à ơi với em gái xinh tươi kia. Thời gian gần đây cậu thấy mình rất không bình thường, lúc nào cũng nhớ tới cái bà cô ngốc nghếch Long Nữ kia, và để chứng minh ta đây vẫn bình thường, cậu ta điên cuồng đối người cặp kè, nhưng kết quả là trong lòng vẫn cảm thấy rất trống trải.

“Em nói xem, nếu có cô gái nào đấy không để ý tới em thì em làm như thế nào?” Tiểu K quay đầu thật thà hỏi Tiểu Q, biểu cảm thực sự rất hoàn hảo, không khác gì mấy chàng si tình trong phim truyền hình của Quỳnh Dao, khiến người ta phải xúc động.

“Hà? Thích thì nhích, xông lên thôi, mấy cái này chẳng phải anh dạy em đấy sao?” Tiểu K khiến cậu em đơ luôn, anh trai cậu ta sao lại hành động như mấy thằng choai choai mới biết yêu lần đầu thế? Ngay sau đó Tiểu K nói một câu làm cậu ta & Đào Đào xém chút nữa thì ngã từ trên ghế xuống.

Anh nói: “Có lẽ đây là mối tình đầu của anh .”

“ Anh K, làm gì đến mức này, tình đầu của anh chắc đã mạnh nha từ thừa mồm non rồi ấy chứ, làm gì có chuyện đề đến tận bây giờ?” Đào Đào thực tình không chịu nổi, đuổi em gái kia sang chỗ khác ngồi đợi, còn cậu ta thì kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cái mặt ừ dột kia.

“Lúc đó anh không hiểu yêu là gì, nhưng bây giờ anh cảm thấy anh yêu cô ấy mất rồi, trong mắt anh cô ấy hết như một nữ thần.” Lúc Tiểu K nói câu này thật làm người ta không thể nào chịu nổi, cứ như cô gái ấy đang đứng ở trước mặt anh ta, bắt anh ta quỳ lạy không bằng.

“Xông lên đi anh, em đây sẽ làm hậu thuẫn cho anh, tặng hoa, tặng quà, mời đi ăn, mời vào khách sạn, sau đó thế là xong rồi.” Tiểu Q thấy mình nói cực kỳ chỉ lý, xòe ngón tay vừa đếm vừa nói, cậu ta còn chưa xong thì đầu đã bị đánh bốp một cái.

“Hư đồn! Đừng có si nhục nữ thần của anh đây.” Tiểu K trợn mắt với cậu em, tiếp tục bộ dạng rầu rĩ. Ba ngày vừa anh ta đã đứng chờ dưới tòa nhà Trác Lan ở, nhưng cô chưa từng nhìn thẳng vào anh lấy một cái, cô càng như vậy thì anh càng thích cô. Mấy ngày nay, trong mắt anh ta Trác Lan sắp biến thành nữ thần Athena luôn rồi. Nhưng hiện thực tàn khốc, nữ thần đâu thèm để ý đến người phàm như anh ta, thế nên anh phải kéo theo Tiểu Q và Đào Đào tới đây uống rượu, Tiểu K đột ngột quay ra nhìn Đào Đào như nhớ ra chuyện gì, bỗng cười quỷ dị thấy mà gớm.

Hôm nay đã là ngày thứ ba Long Nữ đi công tác, ngày nào cũng có mấy cuộc điện thoại của bạn Giang Đông đi kèm, bảo cô đừng làm cái này, đừng làm cái kia. Cô thực sự cảm thấy rất phiền phức, muốn phản bác nhưng lại không dám cự tuyệt ý tốt của người at. Hơn nữa anh ta hồ hởi chút là lòi ba cô ra nói chuyện, thôi thì đành phải nghe, nghe thôi chứ có mất tiền đâu. Ở mà không phải, cũng mất tiền, cuộc chuyển vùng đất ghê ấy, nhưng cuộc điện thoại tới nay không phải của Giang Đông gọi, là Trác Lan gọi.

“Khi nào cậu mới về, chơi tót thôi rồi ấy nh?” Trác Lan nằm dài trên sofa, tay xoa xoa tai của Cầu Cầu, vắt chân nằm nói chuyện với Long Nữ.

“Chơi cái nổi gì, mấy hôm nay bận chết được, ở đây tớ vẫn còn nhiều việc lắm. Mới đầu cứ tưởng chỉ tới cắt băng khánh thành là xong, tới rồi mới biết ở đây còn rất nhiều việc chưa làm. Tên Đào mỹ nhân kia sùng cổ cả lên, sợ lắm. Mấy ngày hôm nay ở đây áp lực ghê, may mà đã xử lý xong hết rồi. Sếp tớ quả đúng là rất giỏi, chắc ngày mốt là về được rồi. Cậu thế nào rồi? Không ngược đãi Cầu Cầu đấy chứ?” Long Nữ nói liên tục từ một lều, mấy hôm nay Đào Nhiên bận rộn chuyện dự án, cô cũng phải chạy theo khắp nơi, lại còn phải nghe Giang Đông lèo nhèo, được dịp cô vội vàng tổ khổ với Trác Lan không ngừng nghỉ.

“Ồ, Cầu Cầu vẫn ổn cả, ít nhất mấy hôm nay không tè bậy lên giường, còn tớ thì vẫn thế. Mà sao cậu có vẻ sùng bái sếp cậu thế, có khi nào thích anh ta rồi không? Tớ nói cho cậu hay, khứu giác nhạy bén của tớ đã ngửi thấy mùi gian tình ở đây rồi nhé.” Trác Lan nói cứ như thực sự có chuyện đó không bằng.

“Cậu biến mau, sao tớ lại thích anh ta hả? Tần Chi Dương gần đây có tìm gặp cậu không?” Long Nữ rất lo cho con đường tình duyên của Trác Lan. Cô ấy và Tần Chi Dương đã yêu nhau lâu như vậy, có thể tiếp tục được hay không, thực sự là một câu hỏi lớn. Nhưng trong chuyện tình yêu Trác Lan lại có sự cố chấp và kiên định không như những người bình thường, có thể coi như một kiểu bệnh sạch sẽ thái quá, Long Nữ luôn rất lo cho cô ấy.

“Có, nhưng hai bọn tớ không thể đâu, rất nhiều việc đã thay đổi, anh ta đã thay đổi, tớ cũng thay đổi, thế đấy, làm bạn bè thôi.” Trác Lan nói rất nhẹ nhàng, nhưng Long Nữ nghe lại thấy vô cùng day dứt, lẽ nào tình yêu không thể giữ gìn trọn một đời ư?

“Đần Đần, thực ra bọn cậu...”

“Được rồi mà, tớ phải đi tắm cho Cầu Cầu đây, cậu về rồi nói tiếp.” Trác Lan không chờ cho Long Nữ nói hết câu thì đã cúp máy, một mình ngồi ngây ngốc ở trên sofa. Cô biết Long Nữ định nói gì. Chẳng qua là lại muốn khuyên cô làm lành với Tần Chi Dương. Nhưng mọi chuyện nói thì dễ, giống như trước đây cô bảo Long Nữ ly hôn với Giang Đông. Cuối cùng thì sau khi ly hôn rồi, đáng hay ngọt chỉ có một mình Long Nữ hiểu rõ nhất. Cô cũng hiểu rõ tính khí của mình, quá cố chấp, hoặc có lẽ là quá ích kỷ.

Hôm đó Tần Chi Dương đã nói với cô rất rõ ràng, trong mấy năm này anh cũng từng có người con gái khác. Thực ra ở tuổi này, việc như thế là chuyện rất thường tình, hoặc nói cách khác, trong suy nghĩ của mọi người thì cô cũng nên nhìn nhận sự việc này thoáng một chút. Nhưng Tần Chi Dương hiểu rõ cô, vì vậy mới nói rõ với cô, mà cô cũng biết Tần Chi Dương yêu cô, yêu thật sự, nhưng cô không thể bước qua rãnh sâu đó trong tim cô. Tình yêu mà cô mong đợi qua tình khiết, tình yêu của cô không thể dung nạp một chút tạp chất nào. Vì vậy cô nói với anh, chúng ta cứ là bạn bè đi đã. Hôm đó Tần Chi Dương chỉ cười cười, xoa đầu cô nói, được.

Trong ấn tượng của cô, Tần Chi Dương luôn luôn mang dáng vẻ ôn tồn như thế, ngay cả khi chia tay, cũng mỉm cười bước đi. Anh luôn luôn bao dung với cô, anh hiểu mọi thứ của cô, biết cô rất đề tâm. Không ai là thánh nhân cả, cho dù cô có là thánh nhân, cô cũng không có cách nào đòi hỏi người khác cũng phải như mình. Lúc này cô đang rất trần trụi bản thân cô cũng không biết phải làm như thế nào.

Long Nữ vừa mới tắm xong, đang chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy có người gõ cửa, mở cửa thì thấy Đào Nhiên mặc áo sơ mi trắng đứng đó.

Đạo này Long Nữ cảm thấy rất kỳ quái, bất luận trời có lạnh đến đâu thì Đào Nhiên cũng chỉ mặc một chiếc áo khoác, còn cô vẫn mặc chiếc áo phao lông vũ kia nhảy tới nhảy lui. Nhớ hôm cô cùng Đào Nhiên tới cơ quan chính quyền làm việc, người ta liếc trước liếc sau nhìn cô rồi hỏi đã tốt nghiệp đại học chưa? Đào Nhiên trưng ra bộ dạng muốn cười mà không dám cười khiến cô lại càng thêm bức mình, chẳng qua chỉ trông có vẻ ít tuổi thôi chứ làm gì tới mức đó? Đây gọi là trẻ trung xinh xắn đấy.

“Ngày mốt về, sáng mai là cắt băng khánh thành, buổi chiều sẽ không có việc gì nữa, ra ngoài chơi một chút đi.” Đào Nhiên ngồi trên sofa nhìn Long Nữ mặc bộ đồ ngủ in hình hoạt hình, chân không đứng dưới đất lau tóc, không hiểu sao trong lòng cảm thấy ấm áp.

“Được thôi, nhưng ở đây có gì hay ho không, em phải mua quà về cho Đản Đản.” Long Nữ trả lời, cô chưa từng tới đây, không lượn lờ gì mà đã về thì phí quá.

“Đúng rồi, Tiểu K gọi điện tới nói lúc nào về sẽ mở tiệc đãi chúng ta, gọi cả Trác Lan cùng đi.” Đào Nhiên tới là để nói chuyện này. Vừa rồi bị Tiểu K gọi điện tới lèo nhèo cả buổi, kêu rằng thì là mà đã gặp được tình yêu của đời mình, bắt anh phải giúp đỡ anh ta nhiệt tình. Anh chưa gặp Trác Lan bao giờ, nhưng ít nhiều cũng biết về cô ấy. Thấy cũng không phải là hình tượng thần tiên gì, không biết làm sao lại có thể khiến tên bạn tốt của anh mê mẩn đến thế.

“Vâng, được thôi.”

“Em rất thích gấu Teddy à?” Đào Nhiên nghi hoặc hỏi.

Long Nữ nhìn anh, lại nhìn bộ đồ ngủ của mình, cười hi hi nói: “Em thích mọi loại gấu, chúng rất đáng yêu, lông mềm mại nữa.”

“VẬY em tới vườn thú đi, nhìn thấy gấu chó chưa?”

“Vớ vẩn, gấu chó xấu in, em thích các nhân vật hoạt hình thôi. Ngoài gấu ra thì con gì em cũng sợ, gà, vịt, mèo em sợ hết. Em thấy bọn nó không xinh, chỉ có chó là đẹp. Đúng rồi, anh còn chưa được nhìn thấy Cầu Cầu của em, đẹp lắm, đẹp cực kỳ, để em lấy ảnh cho anh xem.” Nói rồi cô lấy điện thoại tìm ảnh của Cầu Cầu rồi đặc ý gửi ra cho Đào Nhiên xem.

Trong ảnh cô gái mặc chiếc áo phông trắng, quần bò ngố màu xanh, mái tóc cột cao, quỳ gối bên một chú chó Husky oai vệ, mặt áp sát mặt, nụ cười rạng rỡ tươi sáng như ánh ban mai.

“Cố đẹp không?” Long Nữ đột ngột lấy lại điện thoại rồi ngồi đó hào hứng xem một mình.

“Đẹp lắm.” Đào Nhiên gật đầu. Thật ra anh đang khen cô chứ không phải khen chú chó. Mà cô thì tưởng rằng anh khen Cầu Cầu, lại càng thêm đặc ý, tìm một tấm khác cho anh xem, nhưng lần này cô chỉ nhìn chăm chăm vào điện thoại. Đào Nhiên đứng lên nhìn sang, trong ảnh là một người đàn ông đứng bên chiếc xe, tay ôm một chú chó Husky nhỏ ở trong lòng. Người đàn ông đó mỉm cười nhìn chú chó nhỏ trong lòng mình. Long Nữ sững sờ, cô cứ tưởng tấm hình này mình đã xóa từ lâu rồi. Đây là ngày đầu tiên Giang Đông Giang Đông mang Cầu Cầu về nhà, hôm đó cô vui lắm, nhất định đòi anh để cô chụp một tấm cho anh và Cầu Cầu. Trong máy của cô có rất nhiều ảnh của anh, nhưng không có tấm nào anh nhìn vào máy, bởi vì đều là cô chụp trộm lúc anh không chú ý. Anh rất ghét chụp ảnh, vì vậy ngoài ảnh cưới ra thì hai người chẳng có tấm ảnh chung nào. Mong muốn lớn nhất trong lòng cô là có thể cùng anh một lần chụp ảnh chân dung, nhưng đều bị anh bảo là trò trẻ con, rồi không chịu chụp cùng.

Đào Nhiên nhìn bộ dạng của Long Nữ, không nói thêm gì, quay người rồi đi luôn. Trở về phòng, châm một điếu thuốc, anh nhớ tới câu Tiểu K vừa nói: “Tớ thích cô ấy mất rồi, chẳng có lý do nào cả, chỉ là thích thôi. Cậu nói xem làm thế nào đây?” Tình cảm giữa đàn ông và phụ nữ thực sự không thể dùng lý trí để phân tích rạch ròi. Và anh cũng sắp rơi vào vòng xoáy đó rồi phải không?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 41

Sáng sớm hôm sau, Long Nữ còn chưa tỉnh, điện thoại đã kêu, bắt máy thì nghe thấy giọng nói thư thái của Đào Nhiên bên kia đầu điện thoại: “Trợ lý Long, em còn không dậy đi là ngủ quá giờ cắt băng khánh thành luôn đấy.”

“Dạ!” Long Nữ đang trong chăn lật điện thoại ra nhìn, sắp tám giờ rồi. Cô đã được dặn chín giờ phải tới khu Thế giới Băng Tuyết cắt băng khánh thành mà.

“Em mau dậy sửa soạn đi, anh chờ em ở dưới lầu, ăn sáng xong rồi đi cũng được.” Giọng nói của Đào Nhiên có vẻ rất tốt, chẳng lẽ vì lý do thời tiết? Hôm nay ánh mặt trời đúng là rất đẹp, tuy trời vẫn lạnh cóng như cũ.

“Vâng, được ạ, em chuẩn bị nhanh thôi.” Long Nữ ngồi dậy túm mớ tóc rối bù lại, lâu lắm chưa làm tóc, lúc nào về phải cắt đi mới được, trông chẳng ra kiểu gì cả. Tới qua cô ngồi nhìn tấm hình rất lâu, Đào Nhiên quay về phòng từ lúc nào cũng không biết. Lúc sau tác lười nghĩ, anh ta cũng chẳng phải là không biết mối quan hệ giữa cô và Giang Đông. Nhưng nghĩ tới mấy chuyện cũ đó cô vẫn cảm thấy buồn rầu. Vì thế tới qua khi Giang Đông gọi điện tới cô đã không bắt máy, lại không thể tắt máy, vì thế đành phải đổi sang chế độ im lặng rồi vút trong chăn. Vậy mà cô vẫn không thể ngủ được, nhìn điện thoại không ngừng nhấp nháy lại nghĩ tới khuôn mặt giận dữ của Giang Đông. Cô lần qua lần lại tới hơn hai giờ mới ngủ được, nếu không làm sao lại có chuyện giờ này còn chưa tỉnh giấc chứ.

Lại nói Giang Đông, anh cũng phải chịu một đêm mất ngủ. Mẩu thuốc lá đầy trong gạt tàn và dưới sàn nhà, chiếc điện thoại bị quăng phía góc tường vỡ tan tành, mặt mũi anh thì nhăn hết cả lại thể hiện tâm trạng xấu xí tới cực điểm. Cô dám không nghe điện thoại của anh, lần đầu tiên; cô dám phớt lờ anh

như thế này, lần đầu tiên. Anh phát hiện anh lại dễ tâm tới cô đến thế, lo lắng cho cô đến thế, điên cuồng muốn kéo cô quay về nhà đến thế, cũng là lần đầu tiên. Vậy có phải anh nên làm điều gì đó không? Chẳng thả cứ chủ động xuất kích giành lại điều gì đó còn hơn ngồi một xó bụi muốn phát điên lên thế này.

Lúc Long Nữ và Đào Nhiên vội vã tới nơi thì chỉ còn chừng mười phút nữa là tới giờ bắt đầu. May mà cô không làm lỡ việc quan trọng, không thì thật đúng là không biết giấu mặt vào đâu. Đào Nhiên tiến lên phía trước bắt tay trò chuyện với mấy vị lãnh đạo, cô mỉm cười, gật đầu chào thăm tự hỏi tại sao lãnh đạo thì phải béo thế kia nhỉ, nghĩ tới vóc dáng của ba cô, may mà cô không giống ba. Bà Long trước từng nói với cô, ba cô thời trẻ là người đẹp trai nhất trong cả nhóm bạn hồi đó, cao một mét tám, nặng chín mươi kg, đạt tỷ lệ hoàn hảo. Thế nhưng than ôi, thực tình cô không thể nào chạy theo thẩm mỹ của mẹ được.

“Long tiểu thư tới đây lần đầu tiên phải không, đã quen với cuộc sống ở đây chưa?” Long Nữ quay đầu lại, phát hiện ra một khuôn mặt to đùng béo tốt đang nở nụ cười xấu xí khiến cô phát hoảng. Cô đang tính nặn ra nụ cười xã giao lại thì cả người đã bị Đào Nhiên chắn lại phía sau, thay cô lên tiếng trò chuyện với người kia. Tình huống bất ngờ, may mà mấy ngày nay đều có Đào Nhiên giúp đỡ. Người xứ này uống rượu khiếp quá, cho dù cô không còn là người mới bỡ ngỡ bước vào đời thì cũng không có nghĩa là uống được nhiều tới mức đó. Cái tên Đào Nhiên gian xảo, có ai tới mời rượu là anh chỉ cần nói qua nói lại một hồi, lúc sau thấy người kia tự mình uống luôn. Cái này gọi là có thủ đoạn, cũng gọi là có tài ăn nói và có năng lực. Hiện giờ Long Nữ thực sự khâm phục anh cả hai chân hai tay, một mực tự bảo mình phải học hỏi anh. Mỗi lần nghe cô nói vậy, Đào Nhiên đều cười cười rất quý dị, khiến cô nổi hết da gà.

Suốt buổi sáng hết cắt băng khánh thành lại trả lời phỏng vấn, khiến cô bận rộn đến mức chân không chạm mặt đất. Tới tận giờ ăn trưa rồi mà Đào Nhiên vẫn không cho cô đi ăn, đây chẳng phải là ngược đãi nhân viên hay sao? Nhưng chẳng còn cách nào, ai bảo người ta là ông chủ chứ, cô chỉ có thể phụng phịu theo anh ta lên xe.

“Mặt xị ra thế kia là sao?” Đào Nhiên nhìn cái miệng của Long Nữ dẩu lên rõ cao. Cô bé này đúng thật là cảm xúc gì cũng viết lên hết trên mặt.

“Chán chứ sao ạ, vẫn chưa được ăn cơm” Long Nữ trả lời ngắn gọn.

“Ngồi ăn với cả đám người như thế có gì hay, anh đưa em đi chơi.” Hôm nay Đào Nhiên đặc biệt vui vẻ, lúc nói chuyện luôn nở nụ cười đẹp mắt. Long Nữ thấy anh vui vẻ như vậy thì vội vàng tranh thủ hỏi: “Mỹ nhân à, có phải anh và anh chàng gì gì kia là một cặp phải không? Anh chàng gì mà rất đẹp trai ấy, em để ý thấy anh ta cứ nhìn trộm anh suốt.”

Đào Nhiên cực kỳ hối hận, tại sao hồi đầu lại khiến cô hiểu lầm mình là dân giới tính thứ ba. Mấy hôm nay hai trông mắt cô chạy đi chạy lại giữa anh và Tiểu Trương- người dưới công ty chi nhánh. Mà cậu Tiểu Trương này hình như cũng có vấn đề thật. Đúng là cậu ta rất hay nhìn trộm anh, anh thực sự phải cẩn thận hơn mới được. Ôi chao, người đẹp quá cũng đúng là một tội ác.

“Anh thích phụ nữ, anh không phải là gay đâu.” Đào Nhiên vừa lái xe vừa nói, giọng điệu đặc biệt kiên định, cực kỳ chắc chắn, rất rất mạnh mẽ.

“Mỹ nhân ơi, anh không cần phải như thế, em thực sự không bài xích người đồng tính đâu, em hiểu anh mà, thật đó, thật đó. Nhưng anh đừng thích Giang Đông, tên đó không hợp với anh ta đâu, anh ta không biết cách trân trọng anh.” Đào Nhiên nhìn bộ dạng thật thà của Long Nữ mà rất muốn chọc cô một trận, nhưng cũng chẳng muốn giải thích, anh có là đàn ông hya không thì sau này chứng minh cho cô thấy là được.

Không phải nói quá, nhưng tại sao năng lực thể dục thể thao của Long Nữ lại kém cỏi đến thế này nhỉ? Lớn thế này rồi nhưng chưa từng vượt qua được điểm chuẩn thể dục. Giang Đông chạy một trăm mét thì bằng cô chạy năm mươi mét, nhảy xa cô chỉ nhảy được một mét ba, chưa từng qua được môn nhảy cao. Từ nhỏ cô luôn được phụ trách cầm dây mỗi lần chơi nhảy dây, và Đào Nhiên dạy dỗ lâu như vậy rồi mà cô vẫn cứ ngã oạch oạch xuống đất liên tục. Tất cả thật sự không phải là lỗi ở cô đâu, tại mẹ cô sinh ra thể chất đã yếu ớt đấy chứ. Đúng lúc cô một lần nữa sắp âu yếm mặt đất thì Đào Nhiên đã kịp thời kéo cô về phía anh, nhưng đột nhiên một cánh tay đưa ra kéo cô lại, tiếp đó giáng ngay cho Đào Nhiên một chưởng khiến anh lùi về sau mấy bước. Đang trên mặt băng, Đào Nhiên khó giữ thăng bằng nên bị ngồi sụp xuống mặt băng, đau quá!

“Anh làm cái gì vậy? sao anh lại ở đây?” Long Nữ nhìn chăm chăm vào Giang Đông, người đang nổi xung trước mặt mình, kinh ngạc hỏi lớn. Sao anh ta lại có mặt ở Cấp Nhì Tân vậy?

“Tôi làm gì ấy hà, tôi bất gian tình! Tôi thích ở đâu thì ở, cô cấm được chắc?” Giang Đông lúc này nhe răng bị điện đến nơi, ra sức nắm lấy cánh tay Long Nữ mà quát lên với cô.

“Giang Đông anh nói những nói cuội gì thế, sao anh lại... lại nói linh tinh như thế?” Đầu mày Long Nữ cau sít sần sật, cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng co rúm lại. Cô tức muốn chết mất. Gian tình? Mồm miệng anh ta không thể nói ra điều gì tử tế hơn sao?

“Tôi nói linh tinh chỗ nào, cô đi cùng thằng đồng bóng này tới đây làm gì? Nói là đi công tác cơ mà? Giờ này cô đang làm cái gì? Cứ là đàn ông con trai thì phải dính chặt lấy đúng không? Cô có biết mình là ai không? Tôi mà không đến đây thì xem ra cô được đăng chân lên đăng đầu rồi!” Khuôn mặt Giang Đông nổi giận đùng đùng, nói năng đanh thép, sự giận dữ toả ra khắp người anh. Thế nhưng anh coi thường Long Nữ rồi, nếu sai cô sẽ nhận lỗi, còn nếu không sai thì có bị đánh chết cô cũng sẽ không thừa nhận.

“Anh thôi ngay đi! Giang Đông, anh là gì với tôi? Khoan nói tới tôi chẳng làm điều gì sai, mà dù tôi có làm sai đi chăng nữa, nếu tôi thích thì anh cấm được tôi chắc? Hai chúng ta có quan hệ thế nào? Chúng ta chẳng có một chút quan hệ nào hết. Chúng ta đã ly hôn, ly hôn rồi, hiểu chứ?” Long Nữ ngần này tuổi đầu rồi, chắc đây là lần đầu tiên đi cái nhau với người khác, lại còn dám cái nhau tay đôi với người mà trước giờ mình vẫn nể sợ. Cô nói xong mà khuôn mặt nhỏ cũng phải đỏ hồng lên, thờ phỉ phò, đôi mắt trợn trừng, nhìn chăm chăm vào Giang Đông, khí thế không thua ai.

Giang Đông bị cô quát lại như vậy, theo phản xạ tự nhiên giờ bàn tay còn lại lên, mới giờ lên liền bị Đào Nhiên nắm lấy. Anh quay đầu nhìn Đào Nhiên, Đào Nhiên cũng nhìn chăm chăm vào anh. Hai người đàn ông tuấn tú, hai người đàn ông cao lớn, phong độ ngời ngời, nếu như ở tình huống bình thường

thì chắc chắn là một cảnh rất đẹp mắt. Nhưng hiện tại hai người này lại đang phát ra luồng không khí rất nguy hiểm, khiến người ta phải e dè.

“Anh định làm gì?” Đào Nhiên lạnh lùng lên tiếng.

“Tôi mới là người hỏi anh mới đúng, anh làm như thế này là có ý gì? Anh không biết cô ấy là người phụ nữ của ai sao?”

“Tôi không biết, nhưng tôi biết cô ấy không phải của anh, những gì cô ấy nói là đúng. Cô ấy đã ly hôn với anh rồi.”

“Hừm, Đào Nhiên, chắc anh không thể không biết ở thành phố B, nếu Giang Đông tôi không buông tay thì chẳng ai có thể làm gì được tôi.”

“Vậy sao, vậy tôi muốn thử xem anh sẽ làm gì tôi?”

“Đừng để rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.”

Đào Nhiên vẫn không chịu buông tay, Giang Đông vùng tay hất mạnh, một tay nắm lại vùng về phía mặt Đào Nhiên. Đào Nhiên là ai cơ chứ, là người coi trọng cái mặt của mình hơn tất cả. Anh còn lâu mới để người khác mặc sức xâu xé mình như thế, liền trả cho Giang Đông một đòn. Hai tên đàn ông cứ thế đánh nhau như thể mấy đứa trẻ con cấp ba. Long Nữ đứng một bên lo lắng không biết phải làm sao, gào thét thế nào cũng không có tác dụng. Đang lúc cô không biết phải làm thế nào thì có chuông điện thoại, liếc là thấy Trác Lan gọi điện tới, vội vàng nhấc máy la lên: “Đản Đản, làm sao bây giờ, Giang Đông đang ở đây đánh sếp của tôi.”

“Làm cái gì mà làm, cậu mau về đây ngay, ba cậu vừa phải vào bệnh viện rồi.” Trác Lan có thể nghe thấy âm thanh ồn ào từ phía Long Nữ, ra sức nói lớn trong điện thoại.

“Cậu nói gì cơ?” Long Nữ sững sờ, không đoán được gì tới hai tên đàn ông đang lăn lộn ẩu đả kia nữa.

“Cu bình tĩnh, cậu mau mau quay về ngay, ba cậu đã xem chương trình có cậu và Đào Đào, tăng huyết áp nên phải nhập viện. Mẹ cậu không tìm được cậu, mà Giang Đông cũng không biết chạy đâu mất tiêu nên mới tìm tới. cậu mau lên đi.” Trác Lan nói rất gấp gáp.

Lúc này hai người đang găm ghe đánh đấm ở dưới đất kia mới nhận ra không thấy người xem trận chiến đâu hết. Họ cùng trừng mắt nhìn nhau xong thì vội đứng lên chạy về phía Long Nữ, thấy cô nước mắt lã chã, vội cùng lên tiếng: “Em sao thế?”

Long Nữ meo mào, bật khóc nức nở: “Đều tại anh hết, tại anh hết! nếu anh không lăng nhăng thì tôi đã không ly hôn, không ly hôn thì sao xảy ra mấy chuyện này, không xảy ra mấy chuyện này thì sao có chuyện ba tôi phải vào viện chứ! Oà oà oà...” Long Nữ vừa nói vừa khóc, hai bàn tay nắm lại đâm thùm thụp vào ngực Giang Đông.

Giang Đông vừa nghe cô nói vậy thì lập tức lo lắng, vội vàng nắm lấy vai cô, nhìn cô hỏi: “Sao thế?? Ba phải nhập viện? Không sao đâu em, anh bảo Lâm Mạt qua đó luôn, hai chúng ta cũng về luôn, nín đi em, nghe anh!”

Đào Nhiên bỗng cảm thấy mình lúc này thật thừa thãi. Anh thật muốn cười tự chế giễu chính mình. Nhưng nhìn những giọt nước mắt thương tâm của Long Nữ đang rơi xuống, anh thực sự không thể cười nổi. Đào Nhiên tiến lên một bước dịu dàng nói: “Em cứ về trước đi, công chuyện ở đây để anh thu xếp, không sao đâu!”

Long Nữ ngẩng đầu, đôi mắt long lanh nước tủi thân nhìn Đào Nhiên gật gật đầu. Nếu đổi là trước đây, Đào Nhiên sẽ quay lưng bước đi, nhưng nhìn thấy Giang Đông hôm nay, nhìn thấy Long Nữ hôm nay, anh đã hiểu tại sao cô lại muốn ly hôn với Giang Đông. Tại sao một cô gái đơn giản, đáng yêu như thế, mỗi khi nhắc tới người đàn ông đó thì lại mang theo vẻ ưu tư, tại sao một cô gái bình thường vui tươi hoạt bát, vậy mà khi nhìn thấy tấm hình của người đàn ông đó thì lại bất chợt buồn bã. Có lẽ mới sáng nay thôi anh còn đang do dự, thế nhưng giờ khắc này, anh đã quyết định, anh muốn có cô gái này, anh muốn giữ chặt nụ cười ấy của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 42

Đặt vé, lên máy bay, vội vàng tới được bệnh viện thì đã tối muộn. Suốt đường đi Long Nữ lo lắng vô cùng nhưng cô không khóc. Giang Đông thấy cô như vậy cũng không biết nên nói gì, anh vốn chẳng biết nói những câu an ủi người khác, thêm nữa lại vừa mới ẩu đả với Đào Nhiên xong, quần áo xộc xệch hết cả, tình cảnh này thực không hợp với tính tình của anh chút nào. Mà cũng không biết mặt anh bị Đào Nhiên đánh trúng từ lúc nào, khóe miệng tím thâm lại. Long Nữ thấy vậy cảm thấy rất day dứt. Nhưng nghĩ tới việc anh không chịu phân biệt phải trái mà nói cô như vậy, lại còn động thủ đánh người khác, cô thực không muốn lo lắng cho anh ta, lúc nào cũng chỉ thích dùng bạo lực để giải quyết vấn đề.

Tới bệnh viện cô lập tức tới khu phòng bệnh của cán bộ cao cấp. Khu này rất yên tĩnh, đã là buổi tối, đèn điện cũng không quá sáng, Long Nữ chậm chậm đi tới bên ngoài gian phòng có tiếng Trác Lan vọng ra, nhìn vào trong qua ô cửa nhỏ trên cánh cửa ra vào. Ông Long đang nằm trên giường truyền nước. Bà Long ngồi bên cạnh, không biết bà nói gì cùng Trác Lan. Trông có vẻ như bà mới khóc xong, mắt vẫn đỏ hoe. Long Nữ rất hiểu mẹ mình, bình thường rất cứng cỏi, nhưng lúc nào cũng chỉ lo có chuyện xảy ra với ba và cô. Cô nhớ có lần cô xuống cầu thang bước hụt, bị ngã tụt chân, mẹ cô khóc

suốt một buổi sáng tới khi ba cô phát bực, phải nạt một trận mẹ mới nín. Vì thế cô biết mẹ đang đau lòng lắm. Bà mà biết chuyện cô và Giang Đông đã ly hôn chắc chắn sẽ vừa đau lòng vừa tức giận. Cô là con gái độc nhất, mọi hy vọng của ba mẹ đều gửi gắm vào cô. Vốn mong cô được thành tài, mong cô được rạng danh, thế mà cô lại chẳng được như vậy. Bao cô thi cao học, cô sống chết thế nào cũng không chịu thi, sau thi cũng chẳng tìm được việc làm, cuối cùng chỉ còn nước đi lấy chồng. Khó khăn lắm mới giúp cô ổn định cuộc sống và có chút hạnh phúc, thế mà cô lại ly dị. Cô làm sao đối mặt với ba mẹ được đây, chính cô đồng ý lấy người ta, chính cô vui vẻ sống hai năm trời, giờ nặng nề đòi đường ai nấy bước?

Giang Đông đứng phía sau Long Nữ, nhìn Long Nữ ngẩng ra nhìn vào trong phòng, anh chau mày, vậy là vẫn phải chấp nhận hiện thực này. Anh và mọi người trong nhà giấu ông Long chính là bởi vì lo cho bệnh tình của ông. Với tư cách là một người bố vợ mà nói, ông Long đối xử với anh rất tốt. Hơn nữa còn đặt rất nhiều kỳ vọng vào anh, khiến anh thực có chút không biết phải đối mặt như thế nào. Nhưng xét ở một góc độ khác thì chuyện này có thể sẽ là một bước ngoặt then chốt để anh xoay chuyển cục diện.

“Vào đi. Không sao đâu em, có anh rồi... Ngoan.” Giang Đông đẩy vai Long Nữ, khẩu khí rất dịu dàng, rất phù hợp với bầu không khí trong hoàn cảnh này. Nhưng Long Nữ rũ vai muốn gạt ra, Giang Đông thấy phản ứng của cô như vậy nhưng vẫn không buông tay. Long Nữ quay ngoắt đầu lại nhìn anh nói: “Giang Đông, chúng ta đừng đóng kịch nữa.”

“Hiện tại anh không muốn nói chuyện này, giờ ba đang phải nằm viện, còn điều gì quan trọng hơn sức khỏe của ba chứ?” Giang Đông nhíu chặt lông mày, anh phát hiện ra Long Nữ đã thay đổi rất nhiều, trước đây rất ít khi cô dám nhìn thẳng vào anh, chưa từng dám chống đối anh, hiện tại, sâu trong mắt cô là sự kiên định, sự dũng cảm, khiến anh có đôi chút bị chấn động.

“Chuyện của ba em, em sẽ tự giải quyết.” Long Nữ rất kiên quyết. từ những lời Giang Đông nói ra hồi ban trưa là cô đã biết, anh vẫn là anh của ngày hôm qua, trong mắt anh cô vẫn chỉ như thế mà thôi. Hơn nữa, mọi việc đều đã xảy ra rồi, có trốn tránh cũng ích gì nữa, đối mặt mới là cách giải quyết tốt nhất.

“Em có thể người lớn hơn một chút được không? Đừng tùy ý như thế nữa. Em cũng đã trưởng thành rồi chứ có phải con nít nữa đâu, cứ phải khiến người khác lo lắng mới được hay sao?” Giang Đông thực sự có chút kích động, giọng nói cao vút hẳn lên. Anh thực không hiểu nổi tại sao cô lại đột nhiên bài xích anh đến vậy.

Long Nữ còn chưa kịp phản ứng lại thì cửa phòng đột nhiên mở ra. Vừa nghe thấy bên ngoài có tiếng nói, mở cửa ra liền thấy hai người họ đứng đó, Trác Lan đưa mắt nhìn Long Nữ ra hiệu bảo cô mau đi vào phòng, còn nhỏ giọng khẽ nói vào tai cô: “Nói năng nhẹ nhàng chút.” Long Nữ gật đầu, lấy hết dũng khí bước vào trong. Giang Đông cũng bước theo vào trước cái nhìn kinh ngạc của Trác Lan. Điều làm Trác Lan kinh ngạc không phải việc Giang Đông tới đây, mà là anh bị người ta đánh. Con người vĩ đại này là ai mà có thể giúp quần chúng được hả hê thế? Cô nhất định phải tìm người ta để gửi lời cảm ơn mới được.

“Mẹ!” Long Nữ cúi đầu đứng trước mặt bà Long chờ bị thẩm vấn.

“Mẹ, ba con không sao chứ ạ? Mẹ không sao chứ?” Xem Giang Đông kia kìa, đúng thật là một đẳng cấp hoàn toàn khác.

“Hai đứa nói xem nào, rốt cuộc chuyện là thế nào? Con đó, con tham gia chương trình gì đấy hả? lại còn ăn mặc như thế nữa chứ, con muốn làm ba con tức chết luôn có phải không? Con đã bao nhiêu tuổi rồi hả, con xem xem mắt tờ báo đó viết gì? Ba con bệnh thế này mà cũng không tìm được con về, sao bây giờ con lại không hiểu chuyện đến mức này? Còn nữa, Đông Tử, con nói cho mẹ nghe, rốt cuộc hai đứa có chuyện gì? Gọi điện về nhà hai đứa thì không ai nghe máy, trước mẹ không để ý, giờ càng nghĩ càng thấy không ổn. Mà mặt con bị làm sao thế kia? Đừng có nói với mẹ là con bị ngã.” Đôi mắt bà Long vẫn đỏ hoe, nhưng bà cũng là người làm lãnh đạo đã lâu, mỗi khi nói chuyện với người khác vẫn rất rõ ràng mạch lạc.

Giang Đông là người biết ăn nói, vừa định chống chế mấy câu thì nghe thấy Long Nữ cất tiếng, cả căn phòng trở nên im phăng phắc. Cô nói: “Mẹ, hai chúng con đã ly hôn, cũng đã lâu rồi, con rất xin lỗi.”

Bà Long thực không thể tin vào sự thật này, một sự đã kích quá lớn. Bà sững sờ một lúc, đưa tay đỡ lấy trán, ngồi dựa vào sofa, xua tay nói: “Giấy vở đi, giấy vở nữa đi, giấy vở cho tôi chết luôn đi rồi mấy người sống cho khỏe!”

“Tất cả ra ngoài hết, Long Nữ ở lại!” Chắc tại mọi người nói lớn tiếng quá, ông Long đã tỉnh lại, giọng nói rất bình tĩnh, nhưng vì đang ốm nên thiếu đi vẻ uy nghiêm thường ngày, thay vào đó là sự mệt mỏi, Long Nữ nghe mà đau nhói.

Trác Lan tắt bật cả ngày trời, giờ may có Long Nữ về kịp, thay cho cô để cô về nhà. Tình hình này có lẽ Long Nữ phải ở lại trông ba, cô về nhà sắp xếp một ít đồ mang vào cho Long Nữ vậy. Hồi chiều đang vô cùng bận rộn, đang lúc họp với khách hàng thì cô nhận được điện thoại của bà Long nói ông Long bị ốm, lại không liên lạc được với cả Long Nữ và Giang Đông. Cô vội vàng chạy tới bệnh viện, cuống cuồng làm mọi thứ, vừa rảnh ra được một chút thì bà Long bắt đầu hỏi tới chuyện của Long Nữ. Cô né xiêu né vẹo sắp không đỡ được nữa thì hai người họ kịp về tới.

Ra tới bãi đỗ xe mới nhớ ra hôm nay cô không lái xe tới, xe cô bị trục trặc nên đã bảo trợ lý mang đi sửa. Đúng lúc cô vội vàng vàng từ chỗ khách hàng ra để tới bệnh viện thì trông thấy Tiểu K đang đứng dưới lầu chặn đường cô. Lúc này thật không thể nghĩ ngợi gì thêm, cô vội leo lên xe của anh ta, bảo anh ta chở ngay tới bệnh viện. Tiểu K thấy cô thực sự có việc cấp bách nên cũng tỏ ra rất nghiêm túc, không nói gì nhiều liền chở cô đi. Nhưng vừa tới nơi, Trác Lan lập tức bước đi luôn, chẳng thèm ngoái lại lấy một câu.

Đang lúc cô định bắt taxi về, khẽ quay đầu lập tức trông thấy chiếc xe quen thuộc. Cô chậm chậm bước tới, thấy Tiểu K đang ngả nghiêng ở chỗ tay lái ngủ khò. Đã hơn mười giờ, anh ta chở cô ở đây ít nhất đã bảy tiếng đồng hồ. Nhìn bộ dạng say ngủ của anh ta, phần tóc mái che khuất đôi mắt, có vẻ như người đàn ông này những lúc yên lặng thì cũng không đáng ghét cho lắm. Cô đang định đưa tay gõ cửa kính xe thì có điện thoại gọi tới.

Ngồi trong xe, Trác Lan và Tần Chi Dương không ai nói với ai câu gì. Sau đó cô cũng không đánh thức Tiểu K, kiểu đàn ông như anh ta không hợp với cô, mà kiểu phụ nữ như cô cũng không hợp với anh ta. Trò chơi tình cảm này cô cũng không muốn chơi nữa, một người một mình.

Hôm nay tan làm, Tần Chi Dương tới công ty của Trác Lan tìm cô, trợ lý nói buổi chiều cô phải vào bệnh viện. Kỳ thực lúc đó anh chỉ muốn lập tức tới gặp cô, ít nhất cũng phải gọi điện thoại cho cô hỏi han tình hình, nhưng nghĩ tới những lời cô nói với anh ngày hôm đó, rằng hãy cứ là bạn thôi, trong tim anh lại thấy xót xa vô cùng. Nhưng sau cùng anh vẫn không nhận được bên chạy tới đây, rồi mới biết ba Long Nữ bị ốm. Thấy thời gian đã không còn sớm mới nói để hôm khác sẽ tới thăm ông, hai người vì thế mà cùng đi với nhau.

Về phần Trác Lan, Tần Chi Dương rất hiểu cô, hiểu cô rất rõ. Vì từ nhỏ chuyện của ba mẹ đã trở thành nỗi ám ảnh quá lớn đối với cô, thế nên cô không có niềm tin vào tình yêu, không tin tưởng vào hôn nhân. Còn anh, từ trước tới giờ anh cũng chẳng kỳ vọng gì vào tình yêu hay gia đình, nhưng đó chính là điều khiến hai người họ thu hút lẫn nhau. Quấn quít bên nhau, cùng nhau đi qua bao nhiêu năm tháng, cho dù là lúc chia tay anh cũng không có gì quá đau đớn, vì anh biết anh sẽ lại tìm về bên cô, và còn một niềm tin rất mãnh liệt, anh cảm thấy cô chắc chắn cũng sẽ chờ đợi anh.

Cô gái kia có lẽ là một sự cố không ngờ tới, một vở kịch rượu say làm bữa, một trò chơi khiến anh không thể thoát ra được. Hiện tại anh thực sự có chút hoài nghi chính mình, tại sao lại phải nói cho cô biết, giấu cô cũng có sao đâu. Như vậy có lẽ hai người họ hiện giờ đã có thể quay lại những ngày tháng như nhiều năm trước đây, đã có thể cùng nhau tiến đến hôn nhân hạnh phúc. Đối với anh và cô, hôn nhân là chuyện tự nhiên sẽ đến, nhưng đã nhiều năm rồi, đã xảy ra quá nhiều đổi thay và quá nhiều bất trắc rồi.

“Chú Long vẫn ổn chứ?” Tần Chi Dương lên tiếng trước.

“Ừm, vẫn ổn.” Trác Lan cảm thấy hơi mệt.

“Còn em, gần đây tốt chứ?”

“Em? Tốt mà, sao vậy?”

“Chẳng sao cả, hỏi thôi.”

“Ừ.” Trác Lan đang không biết nói gì thêm thì có điện thoại. Cô cực kỳ cảm kích người gọi điện thoại cho cô lúc này. Không cần biết đó là ai, kết quả nhấc máy lên thì nghe thấy giọng Tiểu K gào lên từ đầu bên kia: “Lan Lan, sao em lại một mình bỏ đi như thế, sao em không gọi anh dậy?”

“Ồ, em... có chút việc nên phải đi trước.” Là lúc khác chắc chắn cô đã cúp điện thoại luôn. Lan Lan? Vậy mà anh ta cũng dám gọi! Nhưng đang có mặt Tần Chi Dương, giữa lúc bế tắc thế này thì tốt nhất cô cứ chịu khó nghe tiếp.

“Thế à, thế em về tới nhà chưa? Có an toàn không? Có sợ không? Em ăn cơm chưa? Lúc nào sẽ đi ngủ? Sáng mai anh...” không đợi anh ta nói hết, Trác Lan thực sự không chịu nổi nói: “Vâng em biết rồi, chuyện ngày mai để mai hẵng nói. Chào anh.” Nói xong cô liền cúp máy. Tần Chi Dương Tần Chi Dương đã nghe thấy giọng nói trong điện thoại, nghe thấy cả từ “Lan Lan” kia. Anh rất hiếm khi gọi cô như vậy. Giờ phải nghe hai chữ này từ miệng một gã đàn ông khác, trong lòng cảm thấy thực khó chịu, liền đưa tay mở CD. Giai điệu nhẹ nhàng vang lên tựa như viết riêng cho bản thân anh.

“Mười năm về trước

Tôi không quen em, em chẳng thuộc về tôi

Chúng ta lướt qua nhau giữa dòng người xa lạ

Cùng đi qua những con phố dần trở nên thân quen

Mười năm về sau

Chúng ta là bạn bè, có thể hỏi thăm nhau

Thế nhưng chẳng bao giờ có thể tìm lại lý do cho vòng ôm ấm áp

Kết cục cuối cùng cho tình nhân

Thật khó để gọi bằng tình bạn.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chương 43

Trong phòng bệnh im phăng phắc, Long Nữ giống như một đứa trẻ vừa gây ra lỗi lầm, cúi gằm mặt ngồi bên giường bệnh. Ông Long cũng không nói gì, hai người lặng im nghe âm thanh tích tắc tích tắc. Nếu như cô đã lựa chọn nói ra sự thật, vậy thì cũng phải chuẩn bị sẵn tinh thần để hứng chịu hậu quả, nhưng vào giây phút này cô vẫn cảm thấy sợ hãi. Hình ảnh ba trong tâm trí cô luôn luôn là vẻ uy nghiêm sừng sững. Lý do khiến cô luôn có thiện cảm với

những người đàn ông lớn hơn mình có lẽ là để bù đắp cho phương diện này. Từ trước tới giờ cô đã không được như các bé gái khác, có thể lăn tròn trong lòng ba mình nhõng nhẽo, có lẽ vì từ nhỏ cô đã sống cùng bà nội, nên dù sống cùng ba mẹ đã lâu nhưng vẫn có đôi chút khoảng cách, dù mẹ vẫn luôn cố gắng cải thiện nhưng cô cảm thấy bản thân đôi lúc vẫn không thuộc về gia đình này. Cô cảm thấy suy nghĩ của mình thật kỳ cục, nhưng suy nghĩ này đôi khi cứ xuất hiện như thế đấy.

“Ly hôn bao lâu rồi?” Ông Long phá vỡ sự yên lặng.

“Gần hai tháng rồi ạ!” Long Nữ vẫn cúi đầu thật thấp, giọng nói nhỏ xíu.

Ông Long nhủ thầm, hai tháng, như thế chẳng phải là trước khi mọi người đi du lịch về thì đã ly hôn rồi hay sao? Vậy là mỗi lần hai đứa nó cùng xuất hiện, tỏ ra yêu thương quấn quýt đều là giả vờ đóng kịch. Ông thật không biết phải nói sao với đứa con gái này của mình. Thời trẻ công việc bận bịu phải để còn nhờ bà nội trông nom, tới lúc nhận ra phải ở bên con thì không biết tại sao, trong ánh mắt cô con gái nhỏ dành cho mình đã óc thêm vẻ sợ sệt. Quả thật ông rất ít cười, luôn nghiêm nghị nhưng dường như bao năm nay ông chưa từng mắng mỏ con, chưa từng nặng lời với con. Hoặc cũng có thể nói rằng con gái ông chưa từng cho ông cơ hội để làm điều đó. Con bé luôn rất xuất sắc, không có chút khiếm khuyết nào. Nhìn cô từ một cô bé con quần tã dần dần lớn lên, trở thành cô gái duyên dáng yêu kiều, trong thâm tâm ông thực sự rất vui mừng. Nhất là ở bên ngoài, ai ai cũng nói giám đốc Long có một cô con gái vừa xinh xắn vừa thông minh, ông luôn cảm thấy rất tự hào.

Khi cô thi đại học, ông kiên quyết muốn cô vào trường quân sự, nếu không thì thi vào Học viện Công an. Cứ tưởng cô sẽ nghe lời, bởi bao năm nay cô chưa từng nói không với mọi sắp xếp của ông. Vậy mà ngày đăng ký chọn trường cô dám tự mình ngầm ngầm chọn một trường đại học ở tỉnh khác. Mãi tới lúc nộp giấy chọn trường rồi cô mới thông báo cho ba mẹ biết. Ông hỏi cô vì sao không muốn thi vào trường quân sự, không muốn làm cảnh sát, kỳ thực trước đây ít nhiều thì ông vẫn rất đề tâm, mong rằng con bé sẽ là một đứa con trai có thể kế thừa sự nghiệp của ông. Thế nhưng khi thấy con gái mình ngày một trưởng thành, thành tích không hề thua kém nam nhi chút nào thì ông thực sự biết tự hài lòng. Thế mà đứa con ông vẫn rất luôn an tâm ấy đột nhiên dám tự ý đưa ra một quyết định lớn như thế. Ông nhớ khi đó cô đã nói một câu khiến ông chấp nhận hành động của cô, cô nói: “Con muốn sống cho chính con.”

Dù ít dù nhiều vẫn còn đâu đó chút tính cách ngổ ngạo, nhưng nhìn vào ánh mắt nghiêm nghị của con gái khi đó, ông biết cô con gái bé nhỏ của ông đã trưởng thành. Đã đến lúc phải để cô được bay xa, vậy thì ông nên tôn trọng quyết định của cô. Bốn năm cứ thế an bình trôi qua. Cô học xong đại học, học chuyên ngành mà ông rất không hài lòng. Vài lần ông muốn cô chuyển sang học luật nhưng cô đều không chịu. Ông nghĩ rằng con gái mình là người nhút nhát hay lo sợ, giờ học ngành marketing thực sự là không có chút tương lai nào, hướng hồ trong thâm tâm ông cũng ít nhiều coi thường nghề này. Chẳng còn cách nào, con đã tự lựa chọn cho dù ông có bức mình hay không thích thì cũng chỉ có thể thỉnh thoảng cần nhắc nhở, nghe hay không là việc của cô.

Nam cô học năm thứ tư, ông muốn cô học tiếp cao học. Cô nói không, cô muốn đi làm, cô thích chuyên ngành đã học. Ông nói được, con tự đi tìm việc đi, tìm không được ba xem con làm thế nào. Quả thực ông đã nói đúng, dù cô có nhiệt huyết với nghề này thế nào đi nữa, tính cách đơn giản của cô sao có thể phù hợp với nghề này được? Thế mà cô vẫn không muốn nghe lời ba mẹ đi học cao học, trong lúc giận dữ ông liền nói với cô, lấy chồng hoặc thi cao học, con tự chọn đi.

“Ba không muốn hỏi tại sao con ly hôn, nhưng con chắc chắn đã suy nghĩ kỹ về việc này chưa? Con có thể gánh vác được tất cả mọi việc không? Con giờ không còn là cô gái vừa mới tốt nghiệp đại học như trước, hơn nữa lại còn là một phụ nữ đã ly hôn. Con có cảm thấy con của hiện tại trưởng thành hơn con của lúc đó không? Có thể đối mặt với áp lực to lớn được không?” Một lúc sau, ông Long từ từ cất lời, trong khẩu khí vẫn là sự uy nghiêm không thể xúc phạm.

“Con đã nghĩ rất kỹ rồi, bất luận ly hôn vì lý do gì, một tay vỗ không thanh hai tiếng, hai chúng con đều phải gánh một phần trách nhiệm. Trước đây con quá trẻ con, khiến chính con và ba mẹ phải chịu nhiều phiền phức. Tính con tùy tiện, nhưng con hiểu thế nào là buồn phiền, thế nào là đau lòng. Vì thế, ba à, hãy cho con được thêm một lần tùy tiện theo ý mình được không?” Long Nữ ngẩng đầu nhìn thẳng vào ba mình, còn lúc này cô muốn được một lần đứng cảm cho chính mình.

“Được ba không ép con, con hãy tự mình suy xét cẩn thận. Chuyện ly hôn của con ba không thể tán thành, nhưng nếu con đã lựa chọn như vậy thì ba sẽ tôn trọng con. Đi đi, gọi mẹ con và Giang Đông vào đây.” Ông Long nhìn ánh mắt nghiêm trang của con gái, nhanh chóng trả lời. Kỳ thực hiện tại chính ông đang suy nghĩ, liệu có phải chính mình đã đặt con gái vào sự bất hạnh này. Câu nói năm đó của ông chẳng qua cũng chỉ là phút giây tức giận. Ai ngờ cô con gái ngốc nghếch của ông lại phải lòng Giang Đông. Ông cũng không thể nói lời rồi lại nuốt lời, đánh gả con đi. Bao đêm ngủ không an giấc ông đều nghĩ tới con, không biết con có được hạnh phúc hay không? Thắt dạ về bên lên của cô sau khi cưới ông cũng nghĩ có lẽ mình đã làm đúng. Đạo trước ông nghe nói Giang Đông gây ra chuyện, tuy giận lắm, muốn quát cho một trận. Nhưng nghĩ tới con gái vẫn chưa trưởng thành của mình thì ông chỉ có thể nhắc nhở Giang Đông một chút, ngờ đâu khi đó hai đứa nó đã ly hôn rồi. Giờ ông bỗng có chút khâm phục cô con gái đang dần trưởng thành của mình. Có lẽ trong mắt người khác đây chẳng qua chỉ là bông bột của tuổi trẻ, nhưng ông lại thấy đó là sự trưởng thành dũng cảm của cô.

Sau khi bà Long và Giang Đông Giang Đông bước vào, ông Long nhìn Giang Đông, trầm giọng nói: “Ly hôn thì cũng đã ly hôn rồi, có lẽ thế này lại tốt cho cả hai đứa. Hai đứa con vốn dĩ đều không hiểu thế nào là hôn nhân, chuyện này thôi thì kết thúc ở đây đi.” Ngữ khí uy nghiêm không cho phép phản kháng, bà Long cau mày đang định tiến lên phía trước cất lời, Giang Đông khẽ gạt gấu áo của bà lắc lắc đầu. Vừa rồi ở bên ngoài Giang Đông đã thuyết phục xong bà Long, anh hiểu rõ trong gia đình họ Long thì bà mẹ vợ này là người dễ thuyết phục nhất, bởi bà luôn mong mỏi cho con gái mình có được một gia đình yên ấm, phụ nữ cả mà, hết giận thì cũng nguôi ngoai. Ban đầu Giang Đông nghĩ tính cách của Long Nữ giống mẹ. Nhưng sau khi ly hôn rồi mới nhận ra, tính khí của cô ấy chắc chắn giống ông Long hơn, vì thế chỉ còn cách thay đổi quyết sách, trường kỳ kháng chiến.

Long Nữ đứng ở bên cạnh không nói thêm gì. Cô cảm ơn ba mình, lần đầu tiên cô cảm nhận được tình yêu thương vô hạn và không điều kiện của ông dành cho mình. Vậy thì cô hãy đi thật tốt trên con đường sau này của mình, đừng để bất kỳ có ai nói Long Nữ làm ba mình mất thể diện, hơn nữa cô cũng sẽ không còn phải để ý tới Giang Đông nữa, anh ta đã làm tổn thương cô quá nhiều rồi.

Buổi sáng hôm sau, Trác Lan vừa xuống lầu liền trông thấy xe của Tiểu K đỗ trước nhà. Cô cúi đầu đang muốn vờ như không thấy anh ta, định lần ra

phía sau chạy đi. Lần đầu tiên cô gặp phải tên đàn ông khiến cô phải bỏ tay như thế này, trước đây người theo đuổi cô cũng nhiều, nhưng ít nhất người ta cũng còn biết giữ thể diện, cho dù không biết giữ thể diện thì cũng không có ai chai mặt đến mức này. Nhưng cô làm sao có thể thoát khỏi hóa nhân kim tinh của Tiểu K cơ chứ. Còn chưa kịp chạy tới bên kia đường thì chiếc Audi màu bạc đã dừng ngay bên cạnh cô. Người ở trong xe nở nụ cười còn rạng rỡ hơn cả ánh ban mai buổi sớm nói với cô: “Lan Lan, anh đợi em lâu ghê rồi đấy.”

Trác Lan khẽ liếm khóe môi, đây là biểu hiện rằng cô sắp nổi cơn thịnh nộ đến nơi, quay đầu nhìn trừng trừng vào người đàn ông đang ngồi trong xe, nói: “Anh thích tôi ở điểm nào vậy? Tôi tốt ở chỗ nào? Anh có biết thế nào là thể diện không thế? Anh có tự tôn không thế? Chúng ta có thể đừng như thế này nữa có được không? Chúng ta thực sự không hợp nhau.” Trác Lan cảm thấy lời nói của mình đã đủ độ gai sắc rồi, cái tên cao ngạo như con công trống này bị cô nói hết nước hết cái như thế chắc phải bỏ đi thôi chứ nhỉ? Thế nhưng cô thực sự đã đánh giá thấp lòng quyết tâm theo đuổi tình yêu đích thực của Tiểu K.

Tiểu K nghe Trác Lan mắng chửi mình mà không hề bị một chút ảnh hưởng nào, khuôn mặt vẫn tươi cười rạng rỡ, thái độ cực kỳ tốt trả lời cô: “Lan Lan, mới sáng sớm thôi mà, em nổi nóng qua làm gì, đi thôi, anh đưa em đi ăn sáng nhé?”

“Anh giai à, tôi cầu xin anh đó, làm ơn tha cho tôi đi!” Trác Lan bị anh ta đánh gục hoàn toàn, không còn gì để nói.

“Đừng mà, khó khăn lắm anh mới tìm thấy mối tình đầu của mình, anh không muốn buông tay, anh muốn lấy em” Tiểu K tiếp tục điệu cười hi hi, gương mặt rất chân thành.

Trác Lan nghe tới đây thì đứng hình, cười cô? Lời này chưa từng có ai nói với cô. Tần Chi Dương biết điều cấm kỵ của cô, vì vậy hôn nhân là một góc khuất mà họ không bao giờ đề cập tới. Thế nhưng tận trong sâu thẳm trái tim của mỗi cô gái có lẽ luôn có một hy vọng rằng mình sẽ được khoác lên một bộ áo cưới tinh khôi. Dù rằng người đàn ông trước mặt cô đầy hội tụ đủ mọi khiếm khuyết mà cô chán ghét nhất. Dù rằng người đàn ông trước mặt cô đây chỉ coi cô là nữ chính trong một vở kịch, nhưng không biết tại sao, khoảnh khắc này trái tim cô bỗng rung lên một nhịp.

Trác Lan vội mang đồ tới cho Long Nữ nên bữa sáng còn chưa kịp ăn, rồi buổi sáng còn phải tới chỗ khách hàng hôm qua để họp tiếp. Xe vẫn chưa lấy về, mà Tiểu K thì đang cam tâm tình nguyện làm tài xế, vậy thì dùng thôi. Nhưng anh ta thực sự rất lăm lăm, sao lại nhiều chuyện hơn cả đàn bà thế này cơ chứ.

“Lan Lan em có biết không, anh cảm thấy anh được gặp em thì mới biết cảm giác thích ai đó là như thế nào, tình yêu là như thế nào. Giờ anh đã biết yêu lần đầu, anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Mỗi ngày được đưa em đi làm, chờ em tan làm, có thể nói chuyện điện thoại với em trước khi em đi ngủ, nhìn em giận dữ với anh, anh cảm thấy em rất đáng yêu. Anh rất hạnh phúc, thật đấy.”

“Mấy thằng nhóc em anh đều nói rằng, đối xử với phụ nữ thì phải nói thẳng, phải vào khách sạn, nhưng anh thì không nghĩ thế, ít nhất là sau khi gặp em, anh đã thay đổi cách nhìn đối với phụ nữ, đối với tình yêu, đối với cuộc sống. Là một người đàn ông thì nên thủy chung với một người con gái mà thôi. Vì anh ta yêu cô ấy, tình yêu đó... sao mà thần thánh thế!”

Trác Lan nghiêng đầu sang một bên, tên này mồm mép tép nhảy, đúng là k phải loại lăm lăm bình thường. Hiện giờ cô muốn đến nơi ngay lập tức, nếu không sẽ xảy ra tai nạn ô tô mất, sao coolaj lên xe của anh ta cơ chứ? Cái giá phải trả quá lớn, may mà hồi sáng chưa kịp ăn gì, không thì không biết giờ đã nôn ọe kinh khủng đến mức nào rồi.

Đúng lúc cô đang mong mọi ai đó tới cứu mình thì điện thoại của Tiểu K vang lên, sau đó nghe thấy anh ta nói: “Hừ, không phải ngày mai mới về sao? Tôi đang đi cùng với nữ thần của tôi... Đợi đó, chút nữa sẽ tới đón cậu.”

Bỏ tai nghe xuống, Tiểu K tự lẩm bẩm nói: “Cái thằng Đào Nhiên có khi nào cũng lại biết yêu lần đầu rồi không, sao chẳng thấy nó giống lúc bình thường, ngang nhiên quăng việc công mà chạy về thế này.”

Trác Lan nghe anh ta nói tới đây bỗng chột dạ, có lẽ nào...?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chương 44

Trác Lan tới bệnh viện đúng lúc gặp Giang Đông đưa bà Long tới. Tối hôm qua Long Nữ ở lại chăm sóc ba, Giang Đông đưa bà Long về nhà chuẩn bị đồ ăn sáng, tiện thể lấy thêm ít đồ mang tới. Nhìn thấy Giang Đông vẫn mặc nguyên bộ đồ ngày hôm qua, khuôn mặt đã lộ ra thần sắc mệt mỏi, trong lòng Trác Lan khẽ thở dài, sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước đừng có làm như vậy.

Trác Lan gật đầu chào hỏi với Giang Đông rồi mấy người cùng đi vào trong. Long Nữ đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, trong cô có vẻ rất mệt< Vết quảng thâm quanh mắt cho thấy hôm qua cô không ngủ, có khi lại còn khóc nữa, mắt hơi sưng lên. Hôm qua ông Long cũng đã nói, không ai được phép làm khó Long Nữ. Bà Long & Giang Đông ai làm việc của người ấy nên không nói năng gì, Trác Lan thì chạy tới hỏi thăm: “Cha nuôi không sao chứ ạ?”

Ông Long liếc Trác Lan, hừ một tiếng nói: “Chỉ có mấy đứa làm ba tức chết, chứ ba làm sao có chuyện gì được?” Sau khi Trác Lan tới thành phố B

không lâu, nhà họ Long nhận cô làm con nuôi, làm việc bên ngoài cũng thuận lợi hơn. Hơn nữa có thể nhìn ra cô đối xử với Long Nữ rất tốt, họ đều biết Long Nữ trước giờ luôn mong có anh chị em, con bé Trác Lan này cũng là đứa trẻ ngoan ngoãn, vì thế thuyền thuận theo nước trôi. Ai ngờ lần này cô lại đi nổi gió cho giật, đã lâu như thế rồi mà cũng không nói cho họ biết chuyện tày đình này. Vậy nên ông cố tình tỏ ra bực mình với cô.

“Ba à, ba nhìn ba kìa, ba đừng có nói câu đó mãi nữa, không tốt đâu. Sức khỏe của ba lúc này có cùng mẹ sinh thêm em trai cho hai chúng con cũng chẳng hề gì!” Trác Lan vừa nói vừa cười đùa qua đi khắp phía, bà Long đi tới vỗ vào mông cô, cười cười mắng yêu: “Con bé này, nói linh tinh gì thế?”

Trong phòng như thế chỉ có ba người, Long Nữ vào nhà vệ sinh rửa mặt mũi. Giang Đông đứng một bên nhìn mấy người họ cười đùa. Bà Long đang định đưa mắt ra hiệu với Giang Đông thì bị ông Long hằm hằm trừng mắt, sau đó ông nói với Trác Lan: “Con đưa mẹ con và Long Nữ đi ăn sáng đi, ở đây có Đông Tử là được rồi.”

Trác Lan bên trái khoác tay Long Nữ, bên phải khoác tay bà Long vội đi ra khỏi phòng bệnh.

“Đông Tử, chúng ta nói chuyện.” Ông Long ngồi tựa vào đầu giường, nhận ra ông thực sự không có lấy một giây yên bình, việc trong sở thì nhiều, giờ ốm đau, việc trong nhà cũng nhiều.

Giang Đông đứng trước giường, khẽ cười, gật gật đầu.

“Kỳ thực năm đó khi hai đứa kết hôn, ba không hoàn toàn tán thành, bà biết con gái ba như thế nào, nó qua dễ dàng dựa dẫm vào người khác, có lẽ đây là điều mà nhiều năm nay ba không lưu tâm đến, vì thế khiến nó luôn thiếu cảm giác an toàn. Khi con bé nói nó muốn kết hôn với con, ba biết nó thích sự trưởng thành và khi chất đàn ông của con. Con bé cảm thấy người đàn ông như thế có thể bao dung nó, cưng chiều nó, còn chuyện người ta có thể mang tới hạnh phúc tới cho nó hay không thì có lẽ nó chưa từng nghĩ tới. Còn về phần con, ba cảm thấy con lấy nó, một phần là vì nó ngoan ngoãn, người đàn ông như con cần một người vợ như thế, biết nghe lời con, người vợ mà con nói gì sẽ ngoan ngoãn nghe cái gì đó. Nhưng có một điều con đã quên ấy là con bé ấy vẫn còn là một đứa trẻ, có quá nhiều thứ nó vẫn chưa từng hay biết, chưa từng làm, nếu lấy nó thì con phải gánh được trách nhiệm này, phải dìu dắt nó từ từ trưởng thành chứ không phải một mình hăm hở tiến lên phía trước, mặc kệ con bé đứng yên một chỗ. Nếu hai đứa cứ như thế, vậy thì chỉ có thể nói rằng ly hôn là chuyện tất nhiên sẽ xảy đến.

“Tiếp đó, ba nghĩ có lẽ còn một lý do nằm ở ba. Địa vị của ba chắc chắn là thứ con cần. Ba nói thế không phải trách con thực dụng, những người thực dụng trong cuộc đời này thường sẽ sống thực hơn. Đây cũng là lý do tại sao ba luôn giúp đỡ con, vì con là chồng của con gái ba, và vì ba xem trọng con. Hôm qua khi nói chuyện với Long Nữ ba mới nhận ra, cả hai chúng ta đều đã em nhẹ Long Nữ. Nó đã không còn là cô bé ngốc nghếch trước đây, hoặc có lẽ ly hôn khiến nó trưởng thành, hoặc cũng có thể nguyên nhân khác đã giúp nó trưởng thành. Ba nhìn ra con không muốn ly hôn, nhưng ba vẫn muốn hỏi con, tại sao con không muốn ly hôn?” Sức khỏe của ông Long đã hồi phục trông thấy, giọng điệu rõ ràng rành mạch chứ không mệt mỏi nhiều như hôm qua, mà cũng có thể là vì phải giao chiến với đối thủ mạnh như Giang Đông nên nếu tỏ ra yếu đuối thì tức là ông đã thua.

“Ba, con xin lỗi, con biết con đã không xứng đáng với hy vọng của ba, con không còn gì có thể bào chữa cho mình vì những điều ba nói là đều đúng. Long Nữ đã lựa chọn ly hôn với con, vậy thì con phải có trách nhiệm, con đã không hành xử đúng đắn trong cuộc hôn nhân của chúng con, thậm chí còn không thực sự cố gắng hiểu Long Nữ. Con không biết cô ấy thích loài hoa nào, không biết cô ấy thích ăn gì, bao lâu nay con đều không chịu khó ở bên cô ấy. Nhưng sau khi cô ấy rời khỏi con rồi, con mới dần nhận ra những ngày tháng không có cô ấy, con thực sự đã biết thế nào là không hạnh phúc, thế nào là không vui vẻ, vì thế con không muốn rời bỏ cô ấy, con muốn tìm lại cô ấy về với mình, muốn được cùng cô ấy tiếp tục cuộc sống.” Giang Đông nói rất thành khẩn, hơn nữa đã một ngày rồi anh chưa được chợp mắt, thần sắc lại càng thêm suy sụp, ông Long trông mà cũng xót xa.

“Chep, hai đứa con đó, ba không biết phải nói hai đứa thế nào nữa, dù gì thì cũng đã ly hôn rồi, có quay lại và đi tiếp hay không thì phải xem con làm như thế nào, ba không thể lại một lần nữa can dự vào. Con hãy tự suy nghĩ xem làm thế nào để trở thành một người chồng tốt, nghĩ xong rồi thì hãy nói tới chuyện làm lại từ đầu. Nếu không hai đứa không thể quay lại được với nhau đâu.”

Hai người đàn ông nói chuyện, Long Nữ ở bên ngoài đều đã nghe thấy. Lúc mới đi tới lối rẽ hành lang thì cô phát hiện mình bỏ quên điện thoại trong phòng, muốn quay lại lấy thì nghe được đoạn trò chuyện này. Cô hiểu là bất luận có như thế nào thì Giang Đông cũng sẽ không bao giờ nói những điều này với cô, nhưng nghe được những lời này của anh, trong lòng cô chợt có chút buồn bã. Anh vốn là một người đàn ông có chấp tự cao, vậy mà... Thời kỳ đi, chuyện đều đã qua rồi, phải tận hưởng cuộc sống còn lại đã. Cô ngẩng cao đầu nhẹ nhàng rời đi.

Dưới sảnh bệnh viện, bà Long đang trừng mắt mắng Trác Lan: “Cái con bé đáng đánh này, bình thường mẹ đối xử với con tốt như thế, vậy mà Long Nữ ly hôn con cũng không can ngăn gì cả. Con không chịu can đã đành vậy mà cũng không thèm nói để chúng ta ra tay, lại còn dám che giấu sự thật nữa chứ.”

Trác Lan cười cười lắc cánh tay bà Long, nũng nịu nói: “Mẹ ơi, Long Nữ lớn như thế rồi, mẹ đừng lúc nào cũng muốn dắt tay cô ấy như thế nữa, hơn nữa Giang Đông thì có gì tốt đẹp đâu ạ?”

“Mẹ thấy nó điếm gì cũng tốt hết, cứ đợi đấy rồi mẹ sẽ xử lý cả hai đứa. Đúng rồi lần trước giới thiệu cho con cậu thanh niên đó, sao con lại không đi gặp? Người ta tới hỏi mẹ, nói con để người ta ở đó rồi bỏ chạy. Mẹ tìm được mối khác cho con rồi, ngày một ở quán cà phê Hyatt, con phải đến, còn không đến mẹ sẽ đánh chết.” Bà Long hằm hằm nói, bà biết chuyện của Trác Lan, rất thương cô, vì thế luôn muốn giúp cô giải quyết sớm chuyện lớn cả đời. Từ năm cô hai mươi tuổi, bà bắt đầu bảo cô đi xem mặt. Cô không từ chối thẳng mà chỉ toàn chơi trò chây ì, lần này nhất quyết phải bắt đi mới được.

“Được rồi mà mẹ, mẹ không lo con làm mẹ mất mặt à? Mẹ đừng mắng Long Nữ nữa, ly hôn thì cũng đã ly hôn rồi, hai người họ thích làm sao thì làm, hơn nữa mẹ còn không biết đâu, Long Nữ giờ...” Trác Lan đang áp sát tai bà Long thì thầm gì đó thì một giọng hô hoán cất lên khiến cô muốn chạy ngay lập tức.

“Lan Lan, hóa ra em vẫn đang ở đây à? Cô đây là... bác gái à?” Tiểu K vừa chạy tới, gấp người cúi đầu chào bà Long khiến bà không hiểu ra làm sao.

Trác Lan thì càng cảm thấy kỳ quái hơn, sao anh ta lại có thể như âm hồn không tan đến mức này cơ chứ? Nhưng vì có bà Long ở đây nên cô không tiện nổi con tam bành, đành phải quay đầu nhìn ra hướng khác ra điều như không thấy anh ta. Giờ cô đã bị tầu năng giày vò khác của anh ta đè bẹp, cái trò bịt tai giả điên này mà cô cũng đã học được.

“Cậu là...?” bà Long nhìn về phía chàng trai cao lớn, ngược ánh sáng nên bà phải hơi nheo mắt lại, phong cách gì thế này, không được, mình không thích, không thể làm con rể mình được.

“Bác gái phải không ạ? Cháu là bạn của Lan Lan, sắp trở thành bạn trai của Lan Lan, sau này sẽ trở thành con rể của bác. Cháu tên là Hà Nhất Tâm, bác gọi cháu là Nhất Tâm cũng được ạ.” Tên thật của Tiểu K là như thế, một cái tên con gái, chả hiểu ba mẹ anh ta nghĩ gì mà đặt như vậy nên sau này khi lớn lên, từ khi bắt đầu hiểu chuyện anh liền tự mình đổi tên, mới đầu thì dùng một cái tên tiếng anh là “King”, sau đó mọi người thấy cái đó không được hợp với anh ta cho lắm nên đổi thành “K”. Hôm nay anh giới thiệu đầy đủ ra như vậy thực sự là muốn để bà Long thấy được sự chân thành của mình.

“Nhà cháu có phải còn một anh chị em nữa tên “Nhất Ý” phải không?” bà Long hỏi một câu rất không ăn nhập, nhưng bà thực lòng rất muốn biết, ngày trước cứ tưởng cái tên của Long Nữ đã sáng tạo lắm rồi, giờ thì nhìn cái “nhất tâm nhất ý” của người ta kia kia.

“Sao bác gái lại biết tài thế ạ, tên của em trai cháu đúng là Hà Nhất Ý đấy ạ, bác quen ba mẹ cháu ạ?” Tiểu K thành kính bắt tay, hồng lòi kéo quan hệ, Trác Lan tròn trĩnh mắt với anh ta: “Anh ra đây làm cái gì?”

“Lan Lan, em cứ như thế này làm anh bị tổn thương đấy.”

Trác Lan vừa định không màng hình ảnh của mình để mở mồm quát mắng anh ta thì nhìn thấy một mỹ nam đang bước tới trong ánh nắng sán lạn, dáng người dong dỏng cao, tiêu sái, tuấn tú. Đó chính là Đào Nhiên. Tiểu K vừa rồi tới đón anh, không hiểu tại sao sau khi Long Nữ và Giang Đông đi rồi, Đào Nhiên rất muốn được gặp Long Nữ, nhưng cô lại tắt điện thoại. Anh có chút lo lắng, lần đầu tiên anh biết cảm giác lo lắng cho người khác là như thế nào, vẫn chưa thể gọi là như đứt từng khúc ruột, những tóm lại là làm gì thì trong đầu cũng xuất hiện hình ảnh cô đau khổ.

“Cháu chào bác gái.” Đào Nhiên bước tới trước mặt ba người, hơi cúi đầu chào hỏi với bà Long, lần trước tới dự tiệc mừng bé Nụ Nụ anh đã thấy bà Long nên có biết.

Bà Long nhú mày, bà cảm thấy trông rất quen nhưng vẫn chưa nhận ra, Trác Lan nhanh nhẹn mở lời giới thiệu: “Mẹ à, vị này là cấp trên của Long Nữ.”

“À mẹ nhớ ra rồi, lần trước cùng dự tiệc rồi, sao bác thấy con và thằng bé Đào Đào giống nhau thế nhỉ?” Bà Long đánh giá Đào Nhiên ký lưỡng. Hôm đó ông Long chỉ vì nhìn thấy tiết mục biểu diễn của Long Nữ và Đào Đào mà sinh bệnh. Vì vậy bà có ấn tượng rất sâu sắc với khuôn mặt của Đào Đào.

“À, bác gái thật tinh tường, đó là em trai của con.” Đào Nhiên vẫn chưa biết đầu của tai nheo thế nào, dự là nếu biết chuyện thì việc đi “mời tìm” của Đào Đào cũng dễ có lắm, đường tình vừa mới bắt đầu đã bị thằng em làm cho rối tung rối mù.

“Thế thì đúng rồi, không có nó thì ông Long nhà bác sao mà phải nhập viện cơ chứ?” Bà Long bình thường cũng nói năng dễ nghe, nhưng đù gs lúc người nhà mình gặp chuyện thế này thì bà xù lông hết gà mái mẹ.

Đào Nhiên hoàn toàn không biết tình hình, vừa đứng lúc Long Nữ từ trong đi ra, đột nhiên nhìn thấy ánh sáng chưa kịp thích ứng, nheo nheo mắt lại. Cô nhìn lên thì trông thấy một đoàn người đang đứng ở phía trước, nhìn một lúc lâu mới nhận ra ai đó là Đào Nhiên. Vừa định qua hỏi xem sao anh ta lại tới đây, thì một quả bóng da của một bạn nhỏ nào đó lăn đúng tới chân cô. Cô mỉm cười cúi xuống nhặt bóng cho thằng bé, đứng lên liền thấy trời đất tối sầm chỉ nghe thấy mọi người vội vàng gọi tên cô, chuyện tiếp đó cô chẳng còn biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 45

Khi Long Nữ tỉnh lại, còn chưa mở mắt đã nghe thấy Trác Lan thì thầm với bà Long: “Hay là cô ấy có rồi?”

Bà Long nhò giọng đáp: “Có rồi thì càng hay, để xem hai đứa nó còn giày vò nhau nữa hay không?”

Tiểu K thì đang nói với Đào Nhiên: “Giờ vậy, cậu dám dụ dỗ con gái nhà lành cơ à, người ta có chồng rồi đấy.”

Khẩu khí của Đào Nhiên có phần nóng nảy, không giống với anh thường ngày: “Thằng khốn này, ly hôn rồi.”

Tiểu K không sợ, tiếp tục nói: “Thế đứa trẻ kia là của cậu?”

Lúc này thì tất cả mọi người cùng hét lên với cậu ta: “Im miệng!”

Đứa trẻ? Không thể nào. Chắc chắn không thể nào, sao cô lại có thể mang thai được, cô ly hôn rồi còn gì? Cô không thể nào có đứa trẻ này. Tuy cô

mong có con đã lâu, nhưng đứa trẻ có mặt không đúng lúc, thì cả đời này cô cũng không thể thoát khỏi Giang Đông được. Nhưng Giang Đông thì sao, anh ta chắc hẳn cũng đã biết cô bị ngắt xiu, Long Nữ vẫn tiếp tục nhắm mắt, nghe thêm động tĩnh trong phòng, cô không biết phải mở mắt ra rồi đối mặt với tất cả mọi người ra sao, chắc chắn không thể có đứa bé nào.

Lúc này cửa phòng bật mở, bác sĩ tiến vào, mọi người liền đứng hết lên vây xung quanh.

“A Luru, Long Nữ thế nào rồi?” Bà Long quen biết vị Viện trưởng này, là bạn cũ với bà, trước thường đến nhà chơi.

“Mà cô Luru ơi, Long Nữ có phải đã có bầu rồi không ạ?” Mục Trác Lan đáng chết này, sao lại hỏi thẳng thừng như thế, Long Nữ nằm trên giường, trong bụng hăm hăm nằng chửi.

“Ồi chào, mọi người đừng lo lắng qua như thế, Long Nữ nghỉ ngơi không đủ, lại thêm cơ thể vốn bị huyết áp thấp, vừa rồi đứng lên bất ngờ qua nên mới ngắt đi thôi. Con bé không sao, nghỉ ngơi bồi bổ thêm là được. Mà Long Nữ dạo này giảm béo hay sao vậy, tôi thấy nó gầy đi nhiều quá.” Viện trưởng Luru biết Long Nữ từ tấm bé nên bà rất hiểu sức khỏe của cô, vì thế mới dám khẳng định như vậy. Sức khỏe của hiện thời thực sự không có vấn đề gì.

“Không phải có bầu thì tốt, làm con sợ quá.” Trác Lan vỗ vỗ ngực thở phào, cuối cùng cũng có thể an tâm. Nếu như Long Nữ thực sự có thai thì cô biết Giang Đông có chết cũng không chịu buông tay, Long Nữ rồi sẽ bị anh ta đẩy dọa tới chết mất thôi. May mà anh ta vừa mới quay về nhà nghỉ ngơi, bà Long cũng chưa nói gì với anh ta.

“Ừ con bé này cứ nói mình mập, cũng giảm cân được một thời gian rồi.” Bà Long nói dối không chút sợ hãi, mà bà cũng không thể nói toạc ra rằng con gái tôi đâu có giảm cân, tại nó mới ly hôn, suy nghĩ nhiều nên mới sụt cân.

“Đúng rồi, mấy hôm trước thằng cháu tôi nó xem ti vi liền nhận ra Long Nữ nhà bà ngay. Ha giờ, bà thấy đấy, con bé nhà tôi đã là mẹ trẻ con rồi, còn Long Nữ nhà bà thì vẫn trẻ trung như thế. Mà cả thằng bé biểu diễn cùng nữa, xinh trai thật đấy, thằng cháu tôi còn bắt tôi đi xin chữ ký cho nó kia, nói là thằng nhóc đó sắp thành ngôi sao đến nơi rồi.” Viện trưởng Luru gặp bạn cũ nổi hứng chuyện trò, cũng là vì bà sẩy đâu rõ sự tình, mà thằng cháu nhà bà ấy đúng là rất thích Đào Đào, cho rằng đó là họ hàng nhà Long Nữ, nếu không thì Long Nữ cũng không theo anh ta lên biểu diễn làm gì.

“Ha ha không thành vấn đề, đợi lát tôi bảo người mang qua cho bà nhé. Bà bận gì thì cứ đi làm đi, kéo ở đây tiếp tôi lỗ mất việc, lúc nào rảnh mình qua nhà nói chuyện nhé. Mà ông Long nhà tôi cũng nhờ bà đề ý giúp, kéo ông ấy lại lo thêm.” Bà Long kéo tay Viện trưởng Luru tươi cười, trong bụng nghĩ, thật là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, phải mau đi thôi.

“Được rồi, bà cứ yên tâm, tôi không để ông ấy phải lo lắng gì đâu, hơn nữa bệnh của ông ấy sao có thể để tâm tình không ổn định được, Thế tôi đi trước nhé, có việc gì bà cứ gọi y tá.” Nói rồi Viện trưởng Luru gật đầu chào tạm biệt mọi người trong phòng. Lúc ra khỏi phòng rồi bà còn quay lại dặn dò y tá: “Chăm sóc cho tốt, hai phòng bệnh này đều không phải là người bình thường đâu.” Kỳ thực lời này của bà cũng không cần nói ra. Các y tá cũng biết có thể được ở tại khu phòng điều trị này thì không phải người bình thường, không phải người có tiền thì cũng là người có quyền.

Long Nữ vẫn nằm trên giường nhắm mắt giả vờ ngủ. Không phải mang thai, mấy hôm trước cô vẫn thấy kinh nguyệt bình thường thì sao mà có thai được, nhưng không hiểu sao trong lòng có chút cảm giác thất vọng. Như thế này chẳng phải là điều cô mong muốn rồi sao, có thể cắt đứt hoàn toàn với Giang Đông, nhưng mà đứa bé, tuy tính tình cô vẫn trẻ con lắm, nhưng cô thực sự muốn có một đứa con của riêng mình, một người tha thiết với mình nhất, một người hoàn toàn thuộc về cô.

“Con bé không sao, mọi người cứ về trước đi. Tổng giám đốc Đào phải không? Tôi thay mặt Long Nữ xin phép được nghỉ làm vài hôm. Mấy hôm nữa chắc nó chưa thể đi làm, nếu cậu cảm thấy nó nghỉ làm bữa bãi thì cứ tìm người khác thay nó cũng được.” Bà Long quay sang nói với Đào Nhiên, không hề khách khí, phản ứng của bà đối với Đào Nhiên là do ác cảm từ Đào Đào mà ra.

“Vâng, giờ cháu cũng bận chút việc, cháu đồng ý để cô ấy xin nghỉ, không có chuyện có người thay thế cô ấy cho tới lúc cô ấy quay lại đâu. Cháu xin phép cáo từ.” Đào Nhiên cũng không để động vào, người ta rõ ràng không hoan nghênh anh, người cần gặp cũng đã gặp được, bác sĩ cũng nói Long Nữ không sao, như thế anh cũng yên tâm phần nào, giờ anh đi giải quyết cho xong việc của anh.

Đào Nhiên vừa đi thì Tiểu K nhận ra mình cũng không thích hợp ở đây lúc này, quay lại nói với Trác Lan: “Lan Lan, chút nữa anh tới đón em nhé, anh đưa Đào Nhiên về đã. Nhớ chờ anh, đừng tự đi một mình đấy. Con chào bác gái, chút nữa con quay lại ạ.” Nói xong liền chạy ra ngoài đuổi theo Đào Nhiên.

“Dậy đi, còn định giả vờ tới khi nào?” Cửa phòng bệnh vừa đóng lại, bà Long đang ngồi trên ghế sofa thông dong lên tiếng. Trác Lan bị câu này làm cho hoang mang, quay người lại thì thấy Long Nữ đang ngượng ngịu ngồi dậy, trề môi nói: “Con đâu có giả vờ.”

“Hừ, trông mặt của con đưa qua đưa lại thế kia con còn tưởng mẹ không nhìn thấy chắc. Giả vờ ngủ thì đừng có động đậy trong mắt như thế, người ta nhìn thấy thì lộ ngay. Vừa rồi cô Luru ở đây nên mẹ mới không tiện nói con đó.” bà Long khoanh tay ngồi đó. Đã gần năm mươi tuổi mà vóc dáng vẫn rất đẹp, điểm này khiến Long Nữ rất ghen tỵ. Cô luôn hỏi mẹ liệu cô có phải là con đẻ của bà hay không, tại sao vóc dáng của bà đẹp như thế còn của cô thì chỉ được như thế này. Lúc cô và bà Long cùng nhau ra ngoài người ta đều bảo trông như hai chị em. Lúc đầu cô còn không vui, ai lại so mình với bà già gần năm mươi chứ. Dù mẹ cô có trẻ trung thì cũng làm gì tới mức trẻ tới hơn hai mươi tuổi. dù cô có già sớm thì cũng làm gì già tới mức đó.

“Mẹ à, mẹ quá đỉnh, quá đỉnh!” Trác Lan giờ ngón tay cái lên tỏ vẻ tán thưởng rất khoa trương, thể hiện sự khâm phục của mình dành cho bà Long, những người đã kinh qua “trận mạc” như bà Long sao có thể bị cô vài thừa che mắt thánh được. Bà tròng mắt nạt Trác Lan: “Con nhìn xem, con quen toàn thể loại gì thế hả, người như thế có thể tin tưởng được không? Rồi có thể tính chuyện kết hôn không?”

Không nhắc tới thì thôi, bà vừa nói tới chuyện này thì làm Trác Lan như bưng bình, không biết Trác Lan nghĩ tới cái gì mà cười rất quý dị.

“Còn con, hôm nay bắt đầu nghỉ ngơi tình dưỡng, đừng hòng đi đâu, xin nghỉ việc luôn đi cũng được.” Bà Long ngồi đó ra lệnh. Long Nữ vừa nghe mà xém chút nữa muốn ngã từ trên giường bệnh xuống. Vẫn là Trác Lan thông minh tức trí, đưa mắt với Long Nữ một cái, cười cười nói với bà Long: “Mẹ à, chuyện này để sau hãy nói, Long Nữ đang ốm đó.”

“Hừ, đợi con khỏe lại, xem mẹ xử lý con thế nào.” Nói rồi bà đứng lên đi ra ngoài, chắc là tới phòng của ông Long. Nhìn theo bóng lưng mẹ khuất dần, khuôn mặt nhỏ xíu của Long Nữ co rúm lại. Thật đau đầu quá, một nhà tổng cộng ba người thì hai người cùng nhau đổ bệnh. Mẹ cô phải lo đủ đường, may mà vẫn có Trác Lan cùng hỗ trợ. Cô ngẩng mặt lên mà nước mắt ỉa chã rơi xuống.

“Ồi đừng, đừng... Đừng có khóc nằng ối, xin nàng đấy... Đừng dầy dọ tới nữa mà. Suốt buổi chiều hôm qua mẹ cứ khóc suốt, sau đó lại bị tên Tiểu K đáng chết kia nhèo nhèo bên cạnh, tớ xém chút nữa muốn nhảy xuống biển. Hôm nay tới lượt cậu cũng làm thế này sao? Đừng khóc mà, chúng ta cùng nhau nói chuyện là được rồi. Cậu hiện giờ cũng không phải lo sợ gì nữa, ba cũng không trách cậu. Mẹ ngoài miệng quát mắng, nhưng trong lòng thương xót lắm đấy. Mẹ chỉ nói vậy thôi, xong là hết ngay. Cậu đừng giận mẹ, mẹ sao có thể không giúp cho cậu cơ chứ? Mẹ ủng hộ Giang Đông là vì mẹ cảm thấy Giang Đông hợp với cậu, đối xử tốt với cậu. Vì chuyện của mẹ và ba cũng y chang như thế, nhưng tại mẹ không hiểu Giang Đông là Giang Đông, ba là ba. Tên Giang Đông lão toét dăm đi kiểm đàn bà sau lưng cậu. Nhắc tới là nổi cáu, đã ly hôn rồi còn gì? Mà tớ thấy tên Đào Nhiên tuyệt sắc ấy hình như có ý với cậu phải không? Vết thương trên mặt anh ta là bị Giang Đông đánh à?” Trác Lan đi tới đi lui trước giường bệnh phân tích từng ý một cho Long Nữ. Hai người luôn luôn như vậy, khi cô không bình tĩnh thì chắc chắn Trác Lan sáng suốt. Khi Trác Lan nói con mà cô thì chắc chắn cô sẽ kéo Trác Lan quay lại với chính đạo.

“Cậu thật thông minh, cậu nói quá đúng. Nhưng người quan hệ giữa Đào Nhiên và mình thì chỉ là sếp và nhân viên thôi. Mà cậu và Tiểu K là thế nào vậy? Tại sao anh ta gọi cậu là Lan lan? Hai người mới quen nhau được vài ngày thôi mà?” Long Nữ đầu có ngốc, đầu óc mà không phải dùng vào việc chính sự thì công suất hoạt động rất cao, ví dụ như khi nói về mấy chuyện tào lao này chẳng hạn.

“Đừng đánh trống lảng, cậu không thấy vẻ mặt căng thẳng của Đào mỹ nhân lúc cậu ngã xuống đâu. Dù Giang Đông có ở đó thì cũng không thể nào căng thẳng hơn anh ta được.”

“Đồ khôn này, đừng kéo chủ đề đi xa hơn, tớ đang hỏi cậu đó, thành thật thì sẽ được khoan dung.”

“Ày, chuyện này thì...” Trác Lan tháo giày treo lên giường bệnh của Long Nữ. Hia người nằm đó bàn luận về đủ thứ chuyện mà Tiểu K đã làm cho Trác Lan trong mấy hôm nay, rồi cả quan điểm của Trác Lan đối với Tần Chi Dương. Lần này tạo hình của hai bạn ấy không phải là chữ X nữa mà cong ra ngoài chuyển thành hình chữ O.

“Đào Đào đâu?” Trên xe Đào Nhiên lạnh lùng hỏi Tiểu K. Anh vừa mới hiểu rõ chuyện, thì ra đều là tai họa do thằng em quý hóa đó gây ra. Nó thích gây chuyện gì với anh cũng mặc kệ, bây giờ còn gieo rắc tai họa lên người Long Nữ, chuyện này thực sự quá lắm.

“Không, tớ vừa mới hỏi cậu, bị đứa nào đánh thế hả, dám bắt nạt anh em của tớ à, tưởng chúng ta không có người à?” Vừa rồi lúc đi đón Đào Nhiên thì nhìn thấy ngay vết thương phía đuôi mắt của anh, hỏi thế nào cũng không chịu nói, giờ đây thấy anh có vẻ đang kích động, nên Tiểu K vội vàng đổi chủ đề, nào ngờ Đào Nhiên vẫn đang hằm hằm nhìn mình.

“Tớ đang hỏi cậu về Đào Đào, chẳng phải nó suốt ngày dính với thằng em cậu hay sao, mau gọi điện lời ra cho tớ.”

“Nó là em trai cậu chứ có phải chuột cống đâu, nói lời là lời ra được hả, thật là chẳng ra sao.”

“Cậu có tìm nó hay không? Không tìm thì tôi sẽ tự đi tìm. Tôi nói cho cậu hay, chuyện này chắc chắn có phần của thằng em cậu. Tới lúc đó tôi sẽ giải quyết cả hai thằng, cậu đừng có trách tôi.”

“Ồi, đừng mà, tớ sẽ tìm, ông già nhà tớ mà biết thằng em trai bị ức hiếp ngay dưới mũi tớ thì tớ đây chỉ còn nước bị lột da.” Nói xong K liền bắt đầu gọi điện thoại, quên mất cả luật lệ giao thông.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 46

Khi Đào Nhiên và Tiểu K tới khu nhà của Tiểu Q, Đào Đào và Tiểu Q vẫn đang cuộn trong chăn. Tối qua chắc hai đứa lại ra ngoài ăn chơi phê phờ. Tiểu Q vừa mở cửa vừa dụi mắt. Nhận ra là Đào Nhiên và anh trai mình tới tìm, cậu ta thấy rất lạ. Anh trai mình giờ này rảnh rang thì thường rồi, còn Đào Nhiên không đi làm à? Anh ta là dân cuồng công việc cơ mà?

“Đào Đào đâu?” Đào Nhiên liếc nhìn Tiểu Q một cái, lạnh giọng hỏi.

“Mau vào nhà đã rồi nói tiếp, không thấy em tớ nó đang mặc mỗi cái quần bé tí à, cảm lạnh thì sao? Tiểu K lôi Đào Nhiên đi vào trong nhà, xem đi, người ta làm anh trai phải thế chứ, em trai người ta được nhận chế độ tốt thế kia cơ mà. Dù cho không phải cùng mẹ đẻ ra thì ít nhất vẫn có chung một ông bố, đâu có phải nhặt ở đầu đường mang về chẳng có chút quan hệ nào? Bao nhiêu năm rồi mà ngày nào cũng như thù địch ấy.

Đào Nhiên nhắc chân bước thẳng vào nhà, không may may để ý tới tiếng hò hét của Tiểu Q ở phía sau: “Anh Nhiên, bỏ giày ra, cái thảm của em!”

“Thôi thôi, để anh mua cái khác cho chú, hôm nay hán đang khó ở, đừng chọc vào hán.” Tiểu K thay dép đi trong nhà, đứng đình đi ra chỗ sofa rồi ngồi xuống, mở ti vi. Đã sắp trưa rồi, phải ăn cơm thôi. K cầm điện thoại lên gọi cửa hàng giao đồ ăn tận nơi. Tiểu Q thì lon ton chạy vào phòng mặc vào bộ đồ ngủ, rồi lại lon ton chạy tới sofa ngồi cùng xem ti vi, hoàn toàn không đoái hoài tới Đào Nhiên và Đào Đào.

Đào Nhiên đi tới phòng ngủ phụ thì thấy Đào Đào đang nằm ngủ khò khò ở đó. Nghĩ tới việc nó làm ra chuyện liên lụy tới Long Nữ mà đầu anh lại muốn bốc hỏa. Anh dùng sức kéo mạnh tấm rèm cửa dày, ánh nắng chói chang lập tức ủa vào phòng.

“Muốn chết không hả? Cút ra ngoài mau lên!” Đào Đào tưởng đó là Tiểu Q kéo chăn trùm kín đầu tiếp tục ngủ.

Đào Nhiên không nói gì, đi tới giành lại cái chăn, đứng một bên nhìn Đào Đào bật dậy cái rầm, quạu mày nhìn anh cả nửa ngày mới giật mình tỉnh táo, nổi câu hỏi một câu: “Sao anh lại ở đây?”

“Sao tao lại không thể ở đây? Tao hỏi mày, có phải chính mày đã lôi kéo Long Nữ tham gia cái cuộc thi rác rưởi kia hay không?” Đáy mắt Đào Nhiên bao trùm sự u ám, giọng nói lạnh lùng không chút che đậy.

“Cái gì mà thi thố rác rưởi? anh có ý gì?” Đào Đào tức giận đùng đùng, tuyệt đối không thua kém ai, bộ dạng của hai người quá giống nhau!

“Tao hỏi mày, đúng- hay- không?” Đào Nhiên gần từng tiếng một, thái độ cực kỳ đanh thép, nhưng Đào Đào là người theo chủ nghĩa thích mềm không thích rắn, nếu không sao cậu ta rơi vào cảnh bỏ nhà ra đi cơ chứ?

“Đúng, thì làm sao?” Khóe mắt Đào Đào nhếch lên cực kỳ khiêu khích, nghĩ bụng, anh có thể làm gì được tôi, liên quan gì tới anh!

Hai anh em nhà này đang ở đây giương cung múa kiếm, còn hai anh em nhà kia thì ngồi trong phòng khách cực kỳ vui vẻ ung dung, vừa xem ti vi vừa ăn vặt, sáng khoái hết cỡ. Tiểu Q chợt nhớ ra hôm đó Tiểu K nhắc tới câu chuyện mối tình đầu của mình, quay sang hỏi: “Anh, mối tình đầu của anh chốt được chưa?”

Tiểu K leo qua Tiểu Q vờ gãi khoai tây Lay’ gậy lườm cậu ta một cái rồi nói: “Mày đừng có dùng tính từ thô thiển như vậy để nói về tình yêu của anh có được không? Mày biết quái gì về tình yêu? Tình yêu rất thần thánh, nó là lưỡng tình tương duyệt, là tiếng sét ái tình, là... là sự gặp gỡ của hai tâm hồn”

“Gần đây anh đọc nhiều sách phết nhĩ, em phát hiện ra anh ngày càng có văn hóa. Tiểu Q quỳ trên sofa, bộ dạng sùng bái ông anh mình, tựa như mới được tắm trong ánh hào quang thân thánh.

“Chep, đợi mày có tình đầu rồi thì mày sẽ biết cảm giác của nó như thế nào ngay, như đứt từng khúc ruột ấy. Không nhìn thấy nàng ta sẽ nhớ mong, nhìn thấy nàng rồi thì ta sẽ cực kỳ vui sướng. Niềm vui sướng ấy thực không thể dùng từ ngữ nào biểu đạt được, chỉ muốn lao tới hôn nàng một cái.” Tiểu K vừa nhồm nhoàm khoai tây vừa nghiêng đầu diễn thuyết những lĩnh hội tình yêu của anh ta.

“Thích thì hôn đi, mà thật ra em cảm thấy, hiệu quả của hành động luôn luôn vượt xa những gì anh làm bây giờ, thật đấy.”

Nghe thẳng em trai nói vậy, Tiểu K trề môi dài thườn thượt, thờ dài nói: “Anh đây không dám.”

“Hả?” Tiểu Q xém chút nữa ngã lẩn từ trên sofa xuống đất. Cậu ta còn chưa kịp rót xuống mặt sàn thì nghe thấy âm thanh lớn từ phòng ngủ phụ, hai anh em vội chạy vào nghe ngóng. Đào Đào mặc mỗi cái quần be bé đứng trên sàn nhà, hùng hùng hổ hổ nhìn chằm chằm vào Đào Nhiên. Đào Nhiên thì dáng vẻ rất thông dong, không đứng, sao trên mặt Đào Đào lại có thêm một vết bầm tím? Ôi ôi, người ta phải dùng nhan sắc để kiếm cơm đấy không biết hay sao, ai lại xuống tay quá đáng thế?

“Sau này mày còn dám đi gấy thêm phiền hà cho cô ấy nữa không?” Cái vẻ hằn học đó của Đào Nhiên trông thấy mà sợ, đối xử với thằng em ruột mà anh không nhẹ nhàng tí nào.

“Đi chứ, sao lại không đi? Tôi thích tôi muốn thế đấy! Sao nào, tôi làm anh không thích à? Thế thì tôi nhất định phải đi chứ.” Đào Đào trông Đào Nhiên gân guốc như thế thì cũng nổi cơn lên luôn.

Hai anh em nhà kia đứng trước cửa phòng hoàn toàn không hiểu tình hình ra làm sao. Tiểu Q thì thầm hỏi ông anh” “Anh Nhiên làm sao thế, bình thường có phải là người hay nóng giận đâu?”

“Khôn biết, chắc tại mới biết yêu.” Tiểu K khoanh tay cẩn thận nghiên cứu tình hình của hai người đang đứng trước mặt mình. Tiểu Q hết nhìn anh mình lại quay qua nhìn Đào Nhiên, bụng bảo dạ, yêu đương là cái gì mà khiến người người trở nên bất bình thường, tốt nhất là mình nên tránh cho xa.

“Mày không xem lời tao nói ra cái gì phải không?” Đào Nhiên nhếch mắt nhìn, nét mặt không chút biểu cảm, nhưng khiến người ta có thể cảm thấy từng giọt gió lạnh căm căm thổi tới!

“Còn anh thì coi tôi ra cái gì chắc?” Không biết tại sao lời nói thốt ra có chút nghẹn ngào, có chút bị... tổn thương.

Đào Nhiên liếc nhìn cậu ta, biểu cảm có chút ngập ngừng, đúng vậy, có lúc nào anh từng đối xử tử tế với người em trai này? Tiểu K đối xử với Tiểu Q như thế nào anh đều trông thấy, nhưng đối với cậu em cùng cha khác mẹ này của anh thì anh luôn có cảm giác đề phòng. Nhớ lại hồi còn nhỏ nó thường chạy theo anh, muốn anh dắt nó đi chơi nhưng anh luôn cho thằng bé ra rìa. Tiểu Q là thằng nhóc con luôn nhằng nhằng thếp sau anh trai nó, còn Đào Nhiên thì luôn luôn đứng ở bên nhìn hai anh em nhà đó cười đùa, gây gổ. Khi đó Đào Nhiên cảm thấy chính mẹ của Đào Đào đã cướp mất vị trí của mẹ

anh, nên nó phải là kẻ thù của anh. Thế nhưng sự trưởng thành đã dần giúp anh hiểu được những điều mà trước đây anh không thể nào hiểu nổi, ví dụ như tình cảm nam nữ, ví như tình thân gia đình. Nhưng anh lại không phải là loại người có thể chịu cúi đầu để bù đắp. Vì vậy anh và Đào Đào vẫn ở vào thế đối đầu chiến tranh lạnh như thế. Giống như hôm nay, chỉ vì Long Nữ mà anh tới đây để chỉ trích em trai mình, chắc chắn làm vậy là không thỏa đáng, bản thân làm anh thì không nên ra tay đánh em trai mình. Cũng có vẻ anh không cách nào đối diện được với câu nói của Đào Đào, sau cùng Đào Nhiên chỉ buông một câu: “Tránh xa cô ấy ra.” Rồi đứng đứng bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 46.2

Tiểu Q vội vã chạy tới hỏi: “Sao thế? Sao thế? Anh cậu lại nổi cơn tam bành gì vậy, anh cậu mới biết yêu thật đấy à?”

“Yêu? Hừ, anh ta muốn yêu là yêu được chắc?” Đào Đào quay người đi vào nhà vệ sinh, để lại Tiểu Q với cái mặt thộn ra, Tiểu Q quay đầu hỏi Tiểu K: “Anh, sao anh không đi theo ông bạn vâng của anh đi?”

“Đuổi theo làm gì, anh còn phải tới bệnh viện đón Trác Lan của anh.” Vừa nói K vừa hươ hươ chùm chìa khóa ô tô rồi quay đi luôn.

“Đứng rồi nữ thần Athena của anh tên gì nhỉ?” Tiểu Q ngẩn cổ hỏi với theo.

“Trác Lan” Tiểu K nói xong câu này thì người cũng ra khỏi cửa. Trác Lan? Cái tên này nghe sao quen vậy, nghe ai nhắc tới ấy nhỉ? Tiểu Q đang trầm ngâm suy nghĩ thì Đào Đào đã rửa mặt xong bước ra ngoài. Đúng khoảnh khắc đó thì nhớ ra luôn, gào lên thất thanh: “Trời ơi! Anh tớ và anh họ cậu là tình địch rồi!”

Ông Long xuất thân là quân nhân nên cơ thể vốn rất khỏe mạnh, chỉ cần nghỉ ngơi vài hôm là khỏe hoàn toàn. Long Nữ cũng ở lại chăm ba suốt mấy ngày, bệnh nho nhỏ của cô cũng chỉ cần bồi bổ vài ngày là ổn. Long Nữ gầy đi thì chậm, chứ mập lên thì nhanh lắm. Trác Lan hỏi cô sao cô lại giống quả bóng bay như vậy, béo ú ù lên trông thấy luôn.

Ông Long dường như đã hòa hòa với con gái hơn rất nhiều. Giang Đông hôm nào cũng chạy qua thăm, thuốc bổ này thuốc bổ nọ mang tới chất đầy gần một xe, lại thêm đồ người khác biếu tặng nữa. Trước lúc ông xuất viện, Long Nữ phải đem cho hết, dù gì thì mang về cũng không ai dùng. Giang Đông tới thăm cũng không chủ động nói chuyện với cô, chỉ thấy cô bận tay bận chân thì liền tới giúp cô, khiến cô có chút không quen. Chỉ vì anh giúp mà bình hoa trong phòng bệnh đã bị anh làm vỡ hai cái. Lần nào Long Nữ cũng chỉ muốn nổi cơn đánh đá nói cho anh một trận, nhưng nhìn vẻ nhần nhịn mà cô chưa từng được thấy của anh, cô lại không nỡ. Cô thực lòng muốn bật cười. Thì ra là vậy đây, anh cũng phải có lúc như thế này.

Người nhà họ Giang cũng tới, tất nhiên là xin lỗi, mắng Giang Đông xối xả trước mặt tất cả mọi người, thể hiện sự nhìn nhận và chấp thuận đối với nàng dâu Long Nữ. Long Nữ không nói gì, cô cảm thấy sự việc tiến triển như thế là điều tất nhiên. Còn về sau thế nào thì chẳng biết được, ít nhất hiện tại cô đang được sống cuộc sống mà mình thích. Còn ông Long thì đã nói sẽ không can dự vào chuyện này nữa, cũng đã nói với Giang Đông như vậy. Nên nhà họ Giang cũng hiểu rằng việc này sau cùng vẫn phải dựa vào chính bản thân Giang Đông mà thôi. Bà Long cũng phải nghe theo ông Long. Nút thắt mềm yếu nhất chính là Long Nữ.

Phải rồi cháu của Viện trưởng Lưu muốn ảnh có chữ ký, Long Nữ bảo Đào Đào đưa cho vài tấm. Thăng nhóc đó lúc gặp cô có vẻ không được tự nhiên lắm vì hôm trước bị Đào Nhiên nói cho biết mình đã làm liên lụy tới Long Nữ. Dựa vào tính cách của cậu ta thì chẳng bao giờ để ý tới mấy việc như thế, nhưng lại sức nhớ ra lần trước mình vô tình nói ra chuyện Long Nữ và Giang Đông đã ly hôn với nhà họ Giang. Đáng về buồn khô, bối rối và khó xử hôm đó của Long Nữ làm cậu thực sự thấy mình sao quá lỗ mẫn, thiếu suy nghĩ, không chịu xem xét thì cẩn thận mà đã kéo cô vào. Sau chuyện đó cũng muốn gặp cô, nhưng cậu sợ mất thể diện, nào ngờ Long Nữ lại gọi điện tới cho cậu, còn bảo cậu mang tới mấy tấm ảnh có ký tên tới cho cô.

Hôm đó hai người hẹn gặp tại quán Starbucks cách bệnh viện không xa, chương trình biểu diễn Đào Đào tham gia mang tới không ít tiếng tăm cho cậu. Cậu đeo một chiếc kính râm to, trong tay cầm chiếc ly sữa. Đẹp trai. Thanh niên trai tráng lại còn đẹp trai ngời ngời nữa thì biết phải làm sao? Long Nữ đi vào quán ngồi đối diện với cậu ta, lập tức khiến bao ánh mắt ghen tỵ và ngưỡng mộ hướng tới, cô ho khù khụ.

“Mỗi lần ra ngoài là cậu phải vào ăn ngủ trong tiệm spa trước phải không? Style chất đấy. Nhìn xem các em teen kia bị cậu hấp mắt hồn rồi kia.” Long Nữ gọi một ly Capuccino, ánh mắt quét một vòng rồi quay lại nói với Đào Đào.

“Thì thế đấy, gần đây ông già nhà tôi cầm vận kinh tế, đành phải thế này sống qua ngày thôi.” Đào Đào nói ảm đạm như không. Đúng là thế thật. Đào Chấn Nguyên cắt đứt mọi nguồn tài chính của cậu, hơn nữa còn không cho phép Tân Tử Lan lên lút giúp, muốn quảng cậu ra ngoài tự mà rèn luyện lấy mình. Kết quả lại hóa hay, cậu lại thành ngôi sao.

“Phải rồi, ảnh đâu, ảnh đâu? Đã ký tên chưa?” Long Nữ thực tình không muốn bị ánh mắt của mấy em gái kia tiêm chết, làm cho xong nhiệm vụ rồi chạy mau.

“Chị muốn làm gì? Chị muốn gặp lúc nào cũng có thể gặp tôi mà, tôi biết cử động, biết nói chuyện, tốt thế này cơ mà.”

“Xin cậu... Đừng tự kiêu như thế có được không? Là cháu của bạn mẹ tôi muốn có thôi.” Long Nữ nguyền cậu ta một cái, ngán ngẩm uống một ngụm cà

phê.

“Mà...tôi lại làm liên lụy tới chị, rất xin lỗi.” Đào Đào nói câu này có phần gượng gạo. Xin lỗi người khác không phải là sở trường của cậu thên nên rất không thoải mái.

[b]Chương 46.2[/b]

“Không sao, “Tái ông thất mã” sao biết họa phúc chứ. Mà hôm nào có thời gian thì gọi cả anh cậu, à không phải, anh họ cậu, rồi cùng ăn uống một bữa. Tôi được linh lương rồi, tôi mời.” Long Nữ có thể nhận ra Đào Đào cảm thấy rất có lỗi vì chuyện này. Thôi bỏ đi, chuyện đã qua thì cho qua luôn, một thẳng nhóc thôi mà cũng chẳng phải nó cố tình cố ý.

Đào Đào ngẩng nhìn nụ cười đáng yêu của Long Nữ, không nói thêm gì, nhớ tới lời của Đào Nhiên nói với mình hôm trước: “Mày không động được vào cô ấy đâu, tránh xa cô ấy một chút.” Khi đó cậu thật muốn cười một trận. Đúng là anh ruột có khác, trong lòng mình nghĩ gì cũng biết. Trong lòng mình sợ gì anh ta chỉ cần liếc mắt là cũng đọc vị được ngay. Không được động vào, cô gái như thế này không phù hợp với người như cậu. Nhưng cậu muốn được gặp cô, được nghe thấy giọng nói của cô, lẽ nào đây chính là cảm giác lần đầu tiên biết tình yêu mà Tiểu K nói?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chương 47

Cuộc sống lại quay trở về với quỹ đạo bình thường, ngoài việc có thêm bà Long ngày ngày luôn miệng cần nhân và bà Giang thỉnh thoảng gọi điện ra, còn thì Đào Nhiên hàng ngày vẫn tới đợi cô ở chỗ cũ. Đi làm đã được vài ngày, mãi cho tới khi Tiểu K đột nhiên ở đâu chui ra đòi mời mọi người đi ăn, cô mới nhớ ra trước khi đi công tác mình đã đồng ý mời Đào Nhiên đi ăn uống. Mà Tiểu K tấn công Trác Lan đúng thật là rất mạnh mẽ, sáng sớm nào cũng đợi dưới lầu, tới đến chán cửa công ty, dự là gần đây Trác Lan có bao nhiêu khách hàng anh ta đều đếm được hết. Trác Lan cũng chán đời co với anh ta, anh thích chờ thích đợi chứ gì, được thôi, không ngồi xe anh cũng phí, coi như tôi đây tiết kiệm tiền xăng xe.

Sáng sớm hôm nay, Long Nữ từ trên tầng đi xuống thì thấy Tiểu K đang ngồi trong xe nghe nhạc, đầu lắc la lắc lư. Long Nữ bật cười, cô cũng không biết nên có thái độ như thế nào với tình hình này. Trước đây cô rất ủng hộ Tần Chi Dương, hy vọng hai người họ có thể gương vờ lại lành, nhưng giờ đã hiểu nhiều chuyện hơn. Hơn thế nữa cô rất hiểu Trác Lan nên cô biết Tần Chi Dương trong trái tim Trác Lan đã được thần thánh hóa, cô ấy không cho phép vị thần của mình phạm lỗi lầm. Cô ấy vẫn luôn nhớ tới, vẫn luôn chờ đợi Tần Chi Dương, nhưng lúc anh ta xuất hiện trước mặt mình rồi thì cô mới nhận ra rằng vị thần trong trái tim cô hóa ra cũng chỉ là một kẻ phàm tục có thất tình lục dục. Trớ trêu là tất cả hy vọng và tất cả những gì tốt đẹp nhất Trác Lan đều đã đặt vào nơi Tần Chi Dương mất rồi. Vậy nên đôi khi nghĩ tới Tần Chi Dương, Long Nữ biết anh ấy cũng không nhẹ nhõm gì. Anh ấy yêu Trác Lan, rất yêu, một tình yêu thuần khiết nhất. Trác Lan mười sáu tuổi, không tin vào tình yêu, không tin vào hôn nhân. Trác Lan hai mươi sáu tuổi thì lại đem tất cả tình yêu và hôn nhân đánh cược lên một mình Tần Chi Dương. Cô ấy mâu thuẫn như thế đấy. Vì vậy khi cô ấy nhận ra vị thần trong tim mình không còn là chàng trai tinh khiết thuở nào, bản thân cô ấy cũng không biết nên xử trí ra sao, thế nên cô ấy nói mình là bạn thôi. Và giờ cô ấy không dám đối diện với Tần Chi Dương.

“Tiểu Long Nữ đi làm à?” Tiểu K qua gương chiếu hậu nhìn thấy Long Nữ đi từ cầu thang ra, mở cửa xe ra chạy tới.

“Vâng, nhưng mà anh đi làm còn đứng giờ hơn em nhiều.” Long Nữ cười hi hi đáp lời. Kỳ thực cô khá thích Tiểu K, tuy đàn ông con trai mà mồm mép có hơi quá đà, có phần không nghiêm túc cho lắm. Hình như đây toàn là những điểm mà Trác Lan ghét thì phải, nhưng mà ở bên anh ta rất thoải mái, không có áp lực. Có lẽ Trác Lan cũng nhận ra điều này.

“Đấy em thấy không, anh khó khăn lắm mới yêu được một người. Nói không chừng cả đời chỉ có một lần này, anh phải nắm chắc cơ hội. Em thấy anh ngày ngày vất vả, thế mà chẳng nói giúp anh câu nào.” Tiểu K chau mày, vừa nói tay vừa rút từ trong túi áo ra một bao thuốc lá, nghĩ thế nào lại nhét vào, cười cười: “Lan Lan không thích.” Chỉ một động tác nhỏ như vậy thôi, nhưng khiến Long Nữ bỗng cảm khái. Ít nhất một người đàn ông như anh đang vì một người phụ nữ mà thay đổi. Cho dù kết quả sau cùng có ra sao, cô hy vọng Trác Lan sẽ không để bản thân cứ rơi mãi trong vòng lẩn quẩn.

“Tối nay em mời, chúng ta ra ngoài ăn đi.” Long Nữ cười, một tay vỗ vỗ vai Tiểu K, ra dáng hào sảng.

Tiểu K đang định nói thì nhìn thấy Trác Lan đi từ trong ra, vội vàng chạy tới trước cười hi hi nói: “Lan Lan, hôm qua em ngủ có ngon không? Có nhớ anh không? Em ăn sáng chưa? Anh mua cháo ngô mà em thích nhất cho em rồi này.” Nghe tới đây Long Nữ liền ngậy ra. Con bé Trác Lan này rất kỳ lạ, chỉ thích ăn cháo ngô ở một tiệm nhỏ phía đông thành phố, nói rằng cháo có hương vị của bà ngoại. Trước đây cô ấy thường kéo Long Nữ đi cùng, từ chỗ đó tới đây cũng phải hơn một tiếng đồng hồ lái xe. Không biết nên dùng từ ngữ nào để diễn tả cảm giác lúc này của cô, là đang ghen tỵ hay đang ngưỡng mộ người ta đây.

“Long Nữ, đi thôi, để anh ta đưa cậu đi một đoạn.” Trác Lan mặc chiếc áo cánh dài lông chồn màu đỏ đen, chân váy ngắn màu đen, tất chân đen, đi đôi bốt ngắn cũng màu đen, lại thêm mái tóc vừa được tạo kiểu, hình mẫu của người phụ nữ trưởng thành, quyến rũ, thành công. Long Nữ lườm Trác Lan một cái nói: “Không cần, tôi có việc cần đi đường khác.” Nói xong cô quay đầu đi luôn.

“Uống nhầm thuốc à, đồ ngốc xít, không sợ chết cóng hay sao mà ăn mặc mỏng manh thế kia? Trác Lan nhìn theo bóng lưng vội vã của Long Nữ tự nói cho mình nghe. Tiểu K đóng cửa xong lại lật đặt chạy tới ghé bên cười hi hi, lấy chiếc hộp giữ nóng từ ghế sau lên đưa cho Trác Lan, nói: “Em mau ăn

đi, để lâu nguội mất.” Trác Lan nhìn anh một cái không nói gì, nhận lấy chiếc hộp nhẹ nhàng mở ra. Hương thơm từ trong hộp tràn ra khắp khoang xe. Giữa ngày đông tháng lạnh như thế này được cầm trong tay hộp cháo nóng hổi, trong lòng cô bỗng như ấm lên được một chút.

Long Nữ nắm chặt cổ áo vội vàng đi ra phía trạm xe buýt. Lúc này cô thực sự cảm thấy buồn, bảo sao Trác Lan luôn nói ai chưa từng thất tình thì không thể coi là đã từng yêu. Ly hôn cô cũng đã từng phải trải qua, vậy mà chưa từng được người ta chăm sóc tỉ mỉ đến nhường đó. Chết tiệt! Trời đất kiêu gì mà lạnh thế này! Lạnh tới mức cô muốn chảy nước mắt! Gió thổi vù vù vào trong áo. Tên Giang Đông đáng chết! Tôi căm ghét anh. Mắt tôi thật đúng là mù nên mới thích anh, tôi vợ bừa một người cũng hơn đứt anh! Đẹp trai thì ghê lắm à? Có tiền thì giỏi lắm à? Tôi trù ẻo anh cả đời này không lấy được vợ nữa, tôi trù anh, tôi trù anh! Long Nữ vừa đợi Đào Nhiên vừa thăm chửi rủa Giang Đông. Đang lúc cô hăng hái say sưa thì nghe thấy một giọng đàn ông phía sau mình cất lên: “Baby à, để anh ủ ấm tay cho, em lạnh rồi phải không?”

“Đừng mà, đông người thế này ngại lắm anh.” Giọng cô gái nũng nịu ngọt ngào, trong sự từ chối là vô vàn những e thẹn!

Long Nữ bĩu môi, bụng thăm nghĩ, lắm trò, tên đó mà đòi ủ tay cho mình thì mình sẽ rứt cả hai tay về luôn ấy chứ, xấu hổ chết được...

Đúng lúc này xe của Đào Nhiên xuất hiện, cô chưa từng chờ mong chiếc xe này như hôm nay, cứ như Tiểu K mong nhìn thấy Trác Lan vậy. Cô lật đật chạy tới chỗ xe dừng, mặt mày hớn hở cho tới tận khi ngồi vào trong xe, khiến cho Đào Nhiên chẳng hiểu mô tê gì.

“Hôm nay em làm sao vậy?” Đào Nhiên mắt vẫn nhìn thẳng chuyên tâm lái xe, cất giọng rất thoải mái.

“Bị đá kích. Sao em toàn gặp phải hạng đàn ông chẳng ra gì như vậy chứ?” Long Nữ nói câu này mà thấy bức bối vô cùng.

“Hạng nào cơ?” Đào Nhiên từ tốn hỏi.

“Tự cao, kiêu ngạo, ích kỷ, áp đặt, không có nhân tính, không được lòng người khác, lộn xộn, thần kinh có vấn đề.” Long Nữ kể lể từng mục một, giọng điệu chán ghét vô cùng.

“Em có chắc mấy lời đó là đang miêu tả người không vậy? Hơn nữa anh không phải đàn ông à? Anh cũng như vậy sao?” Đào Nhiên có chút không vui, sao lại gặp phải toàn người không ra gì? Vậy anh thì thế nào?

“Anh? Ở công ty anh là sếp của em, ra khỏi công ty anh là chị em tốt của em, chẳng lẽ anh cũng muốn gia nhập cái hội xấu đó? Mà cũng phải nói, anh cũng được tính sao?” Long Nữ vừa nói mắt vừa đưa lên đưa xuống đánh giá Đào Nhiên, khẩu khí sắc mùi ngò vức. Đạo này tiếp xúc nhiều với Đào Nhiên nên đã thành quen. Con người cô khi thân với người khác rồi thường trở nên rất suồng sã. Kỳ thực đôi lúc nhận xét của Giang Đông đối với cô cũng khá chuẩn xác, ví dụ nói cô được đăng chân lần đăng đầu.

“Được, có cơ hội sẽ cho em thấy anh có được tính hay không.” Đào Nhiên nói câu này mà tỏ ra rất giận dữ khiến Long Nữ ứ ớ luôn. Nhưng mà khả năng tự mình an ủi của cô giới lắm, không sao không sao, anh ấy thích đàn ông mà.

Đã cuối năm, việc ở công ty rất bận, Đào Nhiên cũng bận, khiến vị trợ lý Long Nữ vừa mới nhậm chưa được bao lâu, nghiệp vụ vừa mới thuần thục cũng phải bận tui bụi theo. Đang muốn nổ tung đầu óc vì đủ loại báo cáo, cô định đi pha ly cà phê, tới phòng trà liền nghe thấy một tập đoàn chị em đang rôm rả chuyện trò. Tới công ty đã lâu vậy mà quan hệ giữa cô với Ada vẫn không thân thiết nổi, nhất là hiện tại cô đã có thể thực hiện những vấn đề nghiệp vụ. Cũng vì thế mà Đào Nhiên càng xem trọng cô hơn. Ada chỉ cần làm công việc trực điện thoại, thỉnh thoảng cùng Đào Nhiên ra ngoài tham dự mấy sự kiện công khai. Được như thế là may lắm rồi, mà mấy dịp như thế chẳng qua là vì Long Nữ không thích đi, thế nên cô ta rất không ưa Long Nữ.

“Các cô không biết đâu nhì, hôm trước mấy chị sếp nói với tôi, trợ lý Long của chúng ta có dây dưa với Tổng giám đốc Giang của Đông Nam đấy.” Giọng nói cá tính như thế này chẳng cần nghe kỹ cũng biết là Ada. Long Nữ bật cười, có dây dưa à, chúng tôi thành mớ bòng bong rồi ấy chứ.

“Nhưng mà chị có để ý không, hình như Tổng giám đốc Đào cũng khá là có ý với cô ta.” Một cô khác nói.

“Có ý gì? Tổng giám đốc Đào không thể nào thích con nha đầu đó được. Nhìn cái tướng mạo ú của cô ta gần đây, tôi đang nghi không biết có phải cô ta có bầu rồi không.” Ada ác mồm thật, gần đây Long Nữ đang vì chuyện này mà rầu rĩ quá. Đạo trước cô bị ốm, thế là bà Long một mực ép cô phải ăn uống tẩm bổ. Khó khăn lắm mới loại được ít thịt mỡ dư thừa kia đi thì giờ lại bị đắp vào đầy đủ. Lúc mới ly hôn cô đang 55 kg, sau đó tụt xuống còn 52 kg, giờ tẩm bổ thành 57kg. Cô thấy mình như quả bóng đến nơi.

“Vậy theo cô đứa bé là của ai? Anh Giang hay anh Đào?” Lý do cái chết của Nguyễn Linh Ngọc (*) cũng là như thế này chứ đâu! Cô có bầu lúc nào vậy?

(*) Nguyễn Linh Ngọc: một nữ diễn viên Trung Quốc nổi tiếng những năm 1930, vì kẹt giữa mối tình với hai người đàn ông, lại chịu đựng búa rìu của dư luận, Nguyễn Linh Ngọc luôn ở trong trạng thái căng thẳng lo âu, cuối cùng tự sát ở tuổi 24.

“Sao à, theo tôi thì không chừng là của giám đốc Tần. Tôi thấy cô ta rất hay đóng đưa với Giám đốc Tần.” Long Nữ muốn xiu luôn. Nhưng chắc đây là đang khen cô có sức hấp dẫn không? Thôi thì cô cứ coi đây là sự giải thích cho lòng đố kỵ của đàn bà đi, sự thật đúng là như thế.

Cô chẳng muốn nghe tiếp, cô cũng rất hay buồn chuyện, nhưng không phải kiểu bôi giơ trát trấu người khác như thế này, vừa định bước vào thì điện thoại kêu. Bên trong cũng im lặng luôn. Chắc phát hiện ra có người ở bên ngoài, sau đó thì thấy đầu của Ada thò ra, nhìn thấy Long Nữ liền bĩu môi, ra về ta đây lắm. Long Nữ không thêm chấp cô ta, quay người đi luôn.

“Tần Chi Dương, anh tìm em có việc gì không?” Long Nữ ấn nút ngắt điện thoại, lúc quay trở về mới mở ra xem thì thấy là Tần Chi Dương gọi.

“Có rảnh không, tới văn phòng của anh một lát.”

“Không, em không muốn gây scandal với anh.”

“Hà?”

“Chẹp, chẹp, thôi bỏ đi, đợi chút nữa em sẽ qua, em đang có chút việc cần làm cho xong đã.”

“Được, anh chờ em.” Long Nữ quay lại bàn làm việc mà con giận dữ vẫn còn chưa nguôi, vút mạnh tập giấy tờ xuống mặt bàn, đúng lúc Đào Nhiên từ trong phòng làm việc nhìn thấy, gọi điện thoại báo cô đi vào hỏi: “Sao thế, có người chọc em à?”

“Không phải, anh có gì cần dặn dò không ạ? Long Nữ biết công tư phải phân minh.

“Ừ sắp đến Tết rồi, mấy hôm tới em sắp xếp thời gian đi chọn quà tặng cho khách hàng. Còn nữa, hằng năm công ty đều tổ chức tiệc tất niên, rồi còn có cả tiệc thết đãi khách hàng lớn, em cũng chuẩn bị đi.” Lúc làm việc Đào Nhiên rất nghiêm túc, thường nói đàn ông lúc nghiêm túc thì rất đẹp trai. Long Nữ cảm thấy câu nói này thật chí lý. Bình thường đã là đại mỹ nhân, lúc nghiêm túc thì sáng chói lóa, sáng chói mắt, thật làm người ta chịu không nổi.

“Vâng, em biết rồi, em sẽ sắp xếp. Đúng rồi, tối nay em mời cơm, có cả Tiểu K và Đản Đản nữa. Anh đi cùng nhé?” Long Nữ nhớ ra chuyện của mình, vội vàng đưa ra lời mời.

Cô biết tối nay Đào Nhiên không có lịch gì.

“Được thôi, buổi tối cùng đi.” Đào Nhiên cười nhẹ. Long Nữ vội bước ra ngoài, chói mắt quá, đẹp quá! Thượng đế ơi, sao ngài lại bắt công như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chương 48

Tần Chi Dương nhìn Long Nữ đang ngồi đối diện cau mày chăm chăm nhắm vào anh. Sắp được mười phút rồi, cô vẫn ngồi nhìn anh như vậy, không nói năng gì, không cảm xúc gì, hết như một nhà khảo cổ đang nghiên cứu tượng binh mã đứng, anh bị cô nhìn tới mức nổi da gà rồi.

“Trợ lý Long à, em theo Đào Nhiên mà chẳng học hỏi được cái gì, thế mà ánh mắt này thì lại học được giống ghê. Hiếm có dịp Tần Chi Dương trêu người khác, Long Nữ muốn bật cười.

“Thật sao? Em mà có được ánh mắt đẹp như thế thì đã không phải ngồi ở đây rồi, anh tìm em có việc gì không?” Long Nữ bật cười, tựa vào ghế nhìn nhả nhìn anh.

“Chuyện của Trác Lan. Em nhìn anh chăm chăm lâu như vậy là ý làm sao?” Tần Chi Dương nói thẳng mục đích của mình.

“Chuyện của Đản Đản à, anh nói trước đi.” Long Nữ khoanh tay, dáng vẻ rất hiểu rõ câu chuyện, thực tế thì cô không hiểu gì, chuyện của bản thân còn đang loạn cao cao.

“Anh cũng không biết phải nói thế nào, anh cho rằng bọn anh có thể ở bên nhau, cho rằng đó là chuyện đương nhiên, cho rằng bọn anh vẫn không thay đổi, nhưng anh nhận ra hai đứa đều đã thay đổi. Cô ấy cho rằng anh đã phản bội tình yêu của hai người. Anh thừa nhận anh đã sai, nhưng anh không biết phải làm thế nào. Tóm lại là anh cảm thấy có gì đó không đúng, em nói xem anh phải làm sao đây?” Một tay Tần Chi Dương bóp trán, giọng nói mang đầy nỗi bất lực, không còn là chàng trai âm áp như vàng ánh dương nữa. Hiện giờ anh chẳng qua chỉ như một người đang đánh mất người mình yêu thương, vừa bất lực vừa không có ai giúp đỡ.

“Rõ ràng anh rất hiểu tâm bệnh của cô ấy. Lúc anh ở bên người con gái khác anh có từng nghĩ tới cô ấy không? Em cũng không thể tin anh đã không thể không chế được bản thân trước người phụ nữ đó. Anh có biết Đản Đản như thế nào lúc nhắc tới anh không? Cô ấy cơ bản là không dám nhắc tới anh, cô ấy sợ mình sẽ kích động mà chạy đi tìm anh. Đúng vậy, cô ấy mâu thuẫn như thế đấy. Có qua nhiều sự việc không phải chỉ cần chúng ta nói làm thế này không được là cô ấy có thể thay đổi, ai cũng có sự cố chấp riêng của mình. Chỉ là cô ấy bị tổn thương quá lớn, bóng đen đó quá lớn, vậy tại sao anh làm tổn thương cô ấy? Đã biết sẽ làm tổn thương cô ấy thì anh còn thành thật như thế làm gì? Chỉ có anh là vĩ đại sao? Chỉ có anh là người tốt sao? Anh hỏi em làm thế nào, em làm sao mà biết được phải làm thế nào? Em lại chẳng phải là cô ấy.” Long Nữ nói tới đây thì nổi giận đùng đùng.

“Những điều này anh đều hiểu, nhưng thực sự không thể níu kéo được sao?” Tần Chi Dương hiểu Trác Lan hơn cả Long Nữ. Từ buổi sáng mùa đông của mười năm trước, hai người tương ngộ, rồi cùng nhau đi tới hôm nay. Câu chuyện rất lãng mạn, rất gian nan, anh chỉ mong muốn một kết thúc viên mãn, thực sự khó đến thế sao?

“Anh nên đi gặp cô ấy, nói cho cô ấy nghe suy nghĩ của anh chứ không phải ở đây nói với em. Anh là người hiểu chuyện như vậy, sao giờ lại hồ đồ như thế? Lúc này anh không phải gọi là từ tế mà là trốn chạy. Anh không dám đối diện với những tổn thương mà sai lầm của anh đã gây ra cho cô ấy, như thế không công bằng với anh, nhưng đâu còn cách nào khác, em không muốn làm cho cô ấy buồn.”

Long Nữ đi rồi, Tần Chi Dương giam mình cả buổi chiều trong văn phòng. Long Nữ nói đúng, anh vẫn luôn luôn trốn chạy, trốn chạy cuộc chia tay của anh và Trác Lan, trốn chạy sai lầm của chính anh, thậm chí trốn chạy hiện thực. Nhưng cũng chính vì anh hiểu Trác Lan, anh biết cô ấy sẽ không tha thứ cho anh. Anh làm sao có thể buông tay đây? Nếu vậy thì mười năm qua là gì? Thực sự phải trở thành những người xa lạ thân thuộc sao?

Buổi tối Long Nữ mời cơm, cô không tới mấy nơi như Quán Đê, đồ ăn vừa đắt lại vừa không ngon, người quen nhiều, mà Long Nữ và Trác Lan đều thích ăn cay. Vì thế mọi người hẹn nhau cùng tới một quán ăn Tứ Xuyên. Lúc tới nơi, phục vụ nói đã hết phòng riêng, Tiểu K phát tay: “Gọi chủ quán tới đây!” Trác Lan có ở đây, anh ta phải thể hiện cho tốt khí khái nam tử hán, không thể làm mất hình tượng được.

Tới lúc chủ quán thần kỳ xuất hiện, vừa nhìn thấy Đào Nhiên và Tiểu K thì lập tức chào hỏi, tươi cười rạng rỡ nói: “Hà thiếu gia, Tổng giám đốc Đào, sao hôm nay hai người lại có thời gian ghé thăm tẽ quán chúng tôi thế này?”

Long Nữ nghe xong lập tức ngẩng đầu đánh giá nơi này. Đây mà là tẽ quán sao, những ba tầng lầu, hơi bị khiêm tốn quá thì phải?

“Nghe nói không còn phòng riêng nữa, vậy chúng tôi phải ngồi ở đâu nhỉ?” Tiểu K quay ngang quay dọc, lúc lắc cái đầu, không ngừng đưa chùm chìa khóa xe, ánh mắt rất thờ ơ. Tạo dáng công tử bột này với anh ta thì dễ như trở bàn tay.

“Có chứ, sao lại không có? Bàn ở phòng trên là để cho hai người đấy. Phục vụ vừa rồi là người mới nên không biết, anh đi cùng mấy người vậy?” Long Nữ cuối cùng cũng đã hiểu mình sai ở đâu rồi, ngốc nghếch, ngày ngày đều tưởng rằng ta đây ghê gớm lắm, phải nhìn người ta kìa kìa, khom lưng cúi gồi khiêm nhường mới làm ăn phát đạt được đến thế này.

Tầng ba rất yên tĩnh, mỗi phòng riêng đều rất rộng, được bố trí theo phong cách xưa, hoàn toàn cách biệt với không khí ồn ào bên dưới, dự là mấy món ăn được bung lên đây cũng phải đắt gấp đôi rồi. Thầy dạy môn kinh doanh phục vụ trước đây nói gì nhỉ, môi trường phục vụ và chất lượng phục vụ tỉ lệ thuận với giá thành. Nghĩ xong cô sờ sờ túi xách, trong bụng nghĩ bữa ăn này chắc sẽ không tiêu tốn toàn bộ số tiền lương tháng này của cô đâu nhỉ? Không sao, không sao còn khoản tiền thưởng nữa.

Ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ hơi cứng, đau lưng quá. Đào Nhiên nhìn ra luôn cái tậ này của cô. Ở công ty cô luôn đặt lên ghế ngồi của mình một tấm đệm nhung mềm rất dày. Vì vậy anh ngẩng đầu nói với phục vụ đang rót trà: “Mang thêm vài tấm đệm ngồi.”

“Gì vậy, mộng to tới cỡ nào mà đòi?” Tiểu K đang xem thực đơn ngẩng lên nhìn Đào Nhiên hỏi, trong lòng nghĩ tên này sớm có thói yếu điệu từ khi nào thế?

Đào Nhiên lườm Tiểu K một cái, có Long Nữ ở đây nên anh cũng không được thể hiện tính cách quá tẽ, như thế sẽ làm hỏng hình tượng tốt đẹp của anh trong lòng Long Nữ.

“Ồ được, mang thêm mấy cái tới đây.” Tiểu K chỉ huy nhân viên phục vụ xong, quay đầu sang nói với Trác Lan: “Lan Lan, em còn muốn gọi thêm gì nữa không?”

“Lắm chuyện thế, không cần.” Hiện tại Trác Lan đã quen với kiểu xưng hô của Tiểu K, cô thực sự lười tranh cãi với kẻ ngoan cố này.

Ăn đồ Tứ Xuyên thường đi kèm với uống rượu, đều là người quen cả nên chẳng ai khách khí, vui vẻ là quan trọng nhất. Thấy sức khỏe của Long Nữ đã tốt lên, cuộc sống dần đi vào quỹ đạo, Trác Lan cũng rất vui, hào hứng gọi hẳn một chai Ngũ lương Dịch. Nghe tới đây bụng Long Nữ sôi lên ừng ực, Đản Đản à, mình chủ chi đây, có cần phải mạnh tay thế không, tim đang chạy máu đây này, máu đang nhỏ tong tong xuống đất đây này.

Lúc thực đơn được chuyển tới cho Long Nữ, cô nhìn giá ghi trên đó mà choáng! Cô đưa cuốn thực đơn lại cho nhân viên nói: “Như thế này trước đã, lát nữa sẽ gọi sau.”

Ngồi nói chuyện phiếm một lúc đã thấy nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên, đợi đồ ăn đã được mang lên đủ cả, bụng Long Nữ quát mắng Tiểu K. Hồi sáng còn cảm thấy anh không tẽ, giờ thì nhìn đạo hạnh của anh đi, sau này đừng hòng tôi giúp anh! Chỉ bốn người mà gọi tới tám món, có cần thiết không hử? Châu Phi đang có bao nhiêu người đói ăn có biết không? Anh lợi dụng tiền của tôi mà lãng phí thế này, có bản lĩnh thì tiêu tiền của mình đi! Thật không chịu nổi! Tức quá đi mất! Vốn dĩ mình đang định giảm cân, thôi vậy, để mai rồi bắt đầu, hôm nay phải ăn cho hồi vốn đã.

Bàn ăn ngoài món tiết canh vịt kiểu Tứ Xuyên, phần còn lại toàn thịt là thịt, gà, vịt, cá đủ cả, các loại chim bay thú chạy không thiếu, lúc Long Nữ đang định đưa đũa lên gấp thì điện thoại kêu.

“Ý, giờ này con ai gọi nhỉ?” Long Nữ vừa lấy điện thoại ra vừa lầm bầm một mình.

“Tiểu từ kia, gọi gì chị?... không được, tôi không có thời gian, các cậu qua đây đi, ở Nhất Phẩm lâu, tôi được lĩnh lương nên mời đi ăn, bọn cậu tới đây nhé, thế nhé, tôi chờ cậu.” Nói xong cô nhét lại điện thoại vào túi xách, tiếp tục tấn công miếng thịt vừa rồi.

“Ai đấy?” Trác Lan chọc chọc Long Nữ hỏi.

Long Nữ nhìn Đào Nhiên một cái, nhẹ nhàng nói: “Đào Đào gọi tới đi ăn cùng, tớ vừa nói với nó và Tiểu Q tới đây. Nói xong lại trộm nhìn Đào Nhiên một cái nữa. Cô không biết chuyện Đào Nhiên đánh Đào Đào, chỉ biết quan hệ của hai người không tốt, muốn giúp hai người họ cải thiện thêm một chút.

“Tiểu Q cũng đi cùng à? Cũng được, nó vẫn chưa được gặp chị đâu.” Tiểu K vừa ăn một miếng thịt gà, vừa đá lông nheo với Trác Lan. Trác Lan hoàn toàn coi anh ta như không khí, không có bất kỳ phản ứng nào. Tiểu K cảm thấy mình lẻo đẻo theo Trác Lan tới mức biến cô thành người máy luôn rồi, chỉ cần là chuyện liên quan tới anh, cô liên tục động né tránh. Đây có phải là một hình thức khác của cái gọi là “đề ý” không nhỉ? Chắc chắn là đúng thế

rồi.

Trên bàn ăn, một mình Tiểu K nói cười không ngớt, hết trêu chọc Trác Lan rồi quay qua trêu chọc Long Nữ. Đào Nhiên chẳng ăn mảy, chỉ ngồi nhìn mọi người cười nói. Long Nữ và Trác Lan Trác Lan tuyệt đối không phải cùng một đẳng cấp. Mấy câu đố mẹo mà Tiểu K đố vốn dĩ ở trình độ tiểu học, Trác Lan Đào Nhiên không thèm hưởng ứng, chỉ mình Long Nữ ở đó nghiêm túc ngồi đoán. Vô đầu bút tai, sau rồi lại phải nhờ mọi người giúp đỡ, lại còn cười thích thú. Ấy da, người ngốc có phúc của người ngốc, câu này được nàng ta chứng minh rồi.

“Em đoán xem con vật nào có thể dán lên tường?” Tiểu K vừa uống thêm một ly rượu trắng, khuôn mặt đã hơi đỏ, cầm đũa hươu hươu.

“Con vật? Thạch sùng phải không?” Long Nữ cảm thấy cuối cùng cũng có một câu mình biết, vì thế vội vàng tranh trả lời. Mà thật ra không cần tranh, vì hai người còn lại có thêm đề ý đâu, chỉ mình cô hào hứng đối đáp, sắp hai mươi phút rồi mà cô chưa trả lời được câu nào đúng.

“Bà chị à, động não cái đi, đây là câu đố mẹo đấy.” Tiểu K trung ra bản mặt hận sắt không thể rèn thành thép.

“Rồi, rồi... đừng nói đấy, không ai được nói đâu đấy, để em tự nghĩ.” Long Nữ ngồi đó cắn đũa, hai đầu lông mày nhu chặt lại, hai phút sau, Tiểu K thực tình không nhẫn nại được nữa, thờ dài nói: “Hải cầu” (*)

(*) Trong tiếng Trung, từ “hải cầu” phát âm gần giống với từ poster (dán)

“Hải cầu? Sao nó lại dán... À, à đúng, sao em lại không nghĩ ra nhỉ? Long Nữ thờ dài cái thướt. Từ nhỏ cô đã không giỏi trò này, tư duy logic chẳng có là bao, chán quá đi..

“Thêm một câu nữa đi, câu này em nhất định sẽ đoán ra!” Đây gọi là cái càng chơi càng hăng.

“Được, câu cuối cùng đấy nhé, em đỡ tẻ.” Tiểu K bó tay với cô, ai lại tẻ đến mức chẳng đoán trúng câu nào thế này.

“Nghe nói Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, Tiểu Hồng, Tiểu Hoàng cùng đi máy bay, hỏi ai bị say máy bay?”

“Tiểu Bạch.”

“Ồ tại sao?”

“Em thích Tiểu Bạch, Tiểu Bạch ở trong Shin, cậu bé bút chì ấy, tóm lại là em không biết, đoán bừa đấy.”

“Chúc mừng em đã đoán đúng!”

“Á? Thật sao? Tại sao vậy?”

“Vì là ‘thỏ trắng’* (trong tiếng Trung từ ‘thỏ’ phát âm gần giống với từ ‘hôn’)

“Ha ha ha, cuối cùng em cũng đoán trúng được một câu rồi”.

Đúng vào lúc Long Nữ đang dương dương đắc ý thì cửa phòng bật mở, người đi vào không phải là Đào Đào và Tiểu Q mà họ đang chờ, mà là Giang Đông, theo sau là một người phụ nữ, một người phụ nữ rất xinh đẹp. Cô thấy Tiểu K gọi cô ta: “Dương Tử!”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 49

Long Nữ há hốc miệng, nụ cười đóng băng luôn trên mặt. Thế nào gọi là ngượng ngập khó xử? Ý nghĩ của từ này hôm nay cô đã được trải nghiệm một cách sâu sắc. Hai mắt của Giang Đông nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt của cô cũng nhìn thẳng vào anh, như thể đã bị ấn nút dừng hình.

“Hoá ra Tổng giám đốc Đào ở đây thật à, vừa rồi tôi còn nghĩ mình nhầm nữa cơ đấy. Xe của anh đúng là rất đẹp”. Dương Tử là kiểu người như thế nào Long Nữ không biết, nhưng chỉ câu nói này của cô ta thôi, tuy chẳng có gì nhưng quả thật có thể chuyển đổi chủ đề, giải quyết tình huống bế tắc trước mắt, nhưng cũng phải xem có ai hưởng ứng không đã.

“Vừa rồi ở ngoài nghe thấy giọng nói rất giống em, không ngờ là em thật, tôi ăn đồ Tứ Xuyên à?” Giang Đông chớp mắt đã thay đổi sắc mặt, vừa rồi còn mây đen vần vũ, hiện giờ đã lại trời quang mây tạnh. Kỳ thực vừa rồi anh đã trông thấy xe của Đào Nhiên ở dưới, anh tiện thể hỏi quản lý của nhà hàng, đúng thật Đào Nhiên tới đây cùng hai người phụ nữ. Lên tới lầu ba thì anh nghe thấy tiếng cười nói của Long Nữ, cũng không ngờ mình lại đi tới mở cửa. Cửa vừa bật mở anh liền hối hận mình quá kích động rồi! Tiếp thấy vẻ mặt Long Nữ đang lộ ra vẻ không hiểu mình đã làm sai cái gì, anh phải tự nhắc nhở mình phải nhẫn nại, phải dịu dàng.

“Hả, à vâng!” Long Nữ vội vàng gạt đầu, hiện tượng uống nhầm thuốc mang tính định kỳ của người này lại xuất hiện nữa rồi, cô phải cẩn thận mới được, vì mỗi lần như vậy đều sẽ trở nên kịch liệt hơn vào phút cuối.

“Đồng Tử, hay lát nữa mình quay lại được không? Phía dưới Cục trưởng Trương chắc đã tới cả rồi đấy.” Dương Tử bắt chợt xen vào, còn đưa tay khẽ kéo áo Giang Đông, Long Nữ không hề bỏ qua động tác này.

Tiểu K cảm thấy tình hình có vấn đề, đang định nói vài câu thì Trác Lan cảm cốc trà lên, hăm hăm lườm anh. Anh lập tức ngồi im thin thít, lại còn cười ngây ngốc với Trác Lan, chắc lại tự suy diễn đó là liếc mắt đưa tình cho mà xem.

“Nếu Tổng giám đốc Giang và Dương tiểu thư có việc thì cứ đi trước đi, đều là người quen nhau cả, khôn sao đâu.” Trác Lan tươi cười, đáy mắt thì lạnh tanh. Kiểu phụ nữ như Dương Tử thì cần phải có kẻ tính tình như Trác Lan mới đầu lại được. Cô ta rõ ràng là đang cố tình chọc tức Long Nữ, thế mà con bé ngốc ngốc này vẫn ở đó ngốc nghếch giương mắt ếch lên nhìn. Mà cô, Trác Lan này đi nói người khác thì hay lắm, đổi lại là cô chẳng phải cũng sẽ y như thế này hay sao?

Giang Đông khẽ nhích cánh tay tránh né, cố gắng để mọi người thấy vẻ dịu dàng của mình, mỉm cười nói: “Vậy chúng tôi qua bên đó, lát nữa sẽ quay lại sau. Long Nữ, em ăn nhiều vào nhé”, sau đó liền quay người đi ra ngoài, bỏ lại một mình Dương Tử. Dương Tử không hề có chút biểu hiện ngượng ngùng nào, cười rất lịch sự rồi cũng đi theo Giang Đông.

“Cái cô đó chẳng phải là Giám đốc truyền thông mới của Đông Nam sao?” Đào Nhiên đột nhiên mở lời hỏi Tiểu K.

“Ừ, cô ta ghê gớm ra phết, nghe nói mới từ Mỹ trở về chưa được bao lâu, nhưng phòng truyền thông của Đông Nam đều bị cô ta thay máu sạch sẽ, hiện giờ cậu nhìn mà xem, hờ hờ... Đó gọi bằng một từ ‘đẹp’.” Tiểu K nhắc tới gái là mắt sáng như đèn pha, mãi tới khi Trác Lan hỏi Long Nữ tại sao Đào Đào còn chưa tới thì Tiểu K mới sực nhớ ra! Trước mặt chị em phụ nữ tuyệt đối không được phép khen phụ nữ khác xinh đẹp!

“Hê hê, có đẹp thì cũng không thể đẹp bằng Lan Lan nhà mình.” Tiểu K vội vàng lấp liếm sai sót, nhưng hiển nhiên Trác Lan không thèm để ý chiều trò đó, ngẩng đầu nhìn anh nói: “Cô ta ở bộ phận truyền thông nhì, thế mà trông cứ như... nếu ngày xưa thì gọi cô ta là... Gọi là gì nhỉ? Tóm lại hiện tại chính là mama của mấy cái hộp đêm.”

“Tú bà.” Long Nữ bĩu môi dè bĩu, tiếp lời Trác Lan, không biết tại sao vừa rồi nhìn thấy hai người đó cô cảm thấy sao mà bức mình, rất bức mình, một bàn đầy thức ăn mà giờ không hào hứng gì nữa.

Khi mọi người đều cảm giác được tâm tình của Long Nữ đang có sự thay đổi thì cửa phòng lại mở ra. Bạn Đào Đào theo phong cách Anh quốc lịch lãm và bạn Tiểu Q theo phong cách Punk bụi bặm cuối cùng đã có mặt. Đào Nhiên nhìn cách ăn mặc của hai thằng nhóc mà chau mày lại, cảm cốc trà lên uốn một hơi không nói năng gì. Long Nữ kêu phục vụ mang thêm bát dưa tới.

Tiểu Q ngồi bên cạnh Tiểu K, ngay đối diện với Long Nữ và Trác Lan. Mắt Đào Đào đảo một vòng xong liền ngồi ngay bên cạnh Long Nữ. Quà nhiên vừa ngồi xuống thì mắt Đào Nhiên trùng trùng bắn qua, hết như tên bắn vù vù nhắm ngay vào cậu ta, không hề gì, mình đây không sợ.

“Hai đứa gọi thêm đồ gì đi!” Giờ thì Long Nữ không muốn đau lòng nữa. Cô gọi phục vụ tới cho Đào Đào và Tiểu Q gọi món. Đào Đào không nhìn thực đơn, gọi liền hai món nổi tiếng của quán, xem ra là khách quen rồi, Long Nữ tự nghĩ thầm, mấy đứa này đúng là phá gia chi tử.

Có mặt đàn ông khác phải uống rượu, có thêm trai trẻ cũng phải uống rượu. Chẳng mấy chốc một chai Ngũ Lương Dịch hết bay, người nào người nấy mặt mũi đỏ gay, chỉ mình Đào Nhiên không làm sao, hình như anh cũng không uống nhiều.

“Nào, Tiểu Q, đây là chị dâu của chú, gọi chị dâu đi.” Tiểu K vội vã giới thiệu, chỉ sợ Trác Lan chạy mất.

“Em chào chị!” Tiểu Q tuyệt đối làm theo, cậu biết ông anh mình chẳng dễ gì mà gặp được mối tình đầu. Cứ phối hợp diễn trò đi đã, không chừng sau này có thể xin được nhiều tiền.

“Thôi xin, tôi đâu có liên quan gì với anh ta, anh ta uống nhiều rồi đấy.” Trác Lan đưa tay chặn Tiểu Q lại không cho nói. Cô đã thích ứng được với sự vô lại của Tiểu K, không có nghĩa là cũng thích ứng được với sự vô lại của người nhà anh ta.

“Đừng, đừng có gọi linh tinh, không chừng chị ấy sẽ là chị dâu của tớ đấy.” Đào Đào tròn mắt với Tiểu Q. Long Nữ mở to mắt nhìn xung quanh. Mấy người ở bàn này chẳng làm việc gì ngoài việc tròn trĩnh với nhau.

“Chị dâu cậu á? Chị dâu cậu không phải là Tiểu Long Nữ đây à?” Tiểu Q vừa vào liền nhận thấy ánh mắt của Đào Nhiên chưa lúc nào rời khỏi Long Nữ.

“Tiểu Long Nữ là vợ hiền của tớ, được chưa?” Đào Đào vừa cười vừa vừa khoác tay lên vai Long Nữ, bộ dạng mượn rượu làm càn. Đổi lại là bình thường, cậu ta kiểu gì cũng phải nghĩ lên nghĩ xuống, hôm nay lại dám so găng với Đào Nhiên.

“Cậu biến đi, tôi không có hứng thú với trẻ ranh.” Long Nữ vẫn đang buồn bực, hất mạnh Đào Đào ra, quay đầu nói: “Tôi vào nhà vệ sinh một chút, không chịu được nữa rồi, uống hơi nhiều,” sau đó đẩy ghế đi ra ngoài.

“Giận rồi à? Gì mà chẳng biết đùa.” Tiểu Q vừa cười hi hi vừa nói.

“Hôm nay đừng ai trêu chọc cô ấy, chút nữa cô ấy tức quá phát khóc thì ai chịu trách nhiệm hả?” Trác Lan cảnh cáo mấy người họ. Cô biết Long Nữ sẽ không cầm cự được, chuyện gì mà cứ liên quan đến Giang Đông là bụng dạ con bé đó lại hẹp hòi như lỗ cây kim ấy.

Long Nữ nhìn hình ảnh mình trong gương, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ra sức vốc nước lên mặt, ngẩng đầu đột nhiên nhìn thấy Dương Tử đang đứng ngay sau lưng mình. May mà thần kinh của cô cũng không đến nỗi nào, nếu không chắc chắn đã bị giật mình hoảng hốt.

“Chào Long tiểu thư.” Dương Tử thực sự là người phụ nữ rất đẹp, là kiều đẹp như của Trác Lan, nhưng khác với vẻ mạnh mẽ ngang ngược của Trác Lan, Dương Tử có một vẻ nhã nhặn đúng mực.

“Chào cô!”

“Có lẽ cô không biết tôi, tôi là bạn học cùng với Giang Đông, sau đó ra nước ngoài nên lỡ mất hôn lễ của hai người. Còn chưa kịp chúc mừng, thì hai người đã... Ồi chào, chuyện này cũng có sao đâu, tôi cũng chỉ là người đi ngang qua, gặp lại thì vẫn chỉ là bè bạn thôi. Đông Tử vẫn thường xuyên nhắc tới cô. Ha ha, có thời gian rảnh thì cùng nhau đi ăn uống nhé.”

“Ồ, thì ra hai người là bạn cũ à?”

“Ừ, thì thế đấy, là bạn học bao năm nay. Mọi người còn nói là nếu tôi không ra nước ngoài thì chắc chắn sẽ lấy Đông tử, ha ha, chỉ là đùa thôi, cô đừng để tâm nhé.”

“Ồ không sao, bạn tôi vẫn đang chờ, tôi vào trước đây.”

“Được, hẹn gặp sau.”

Nhìn theo bước chân có phần vội vàng của Long Nữ, Dương Tử quya đầu nhìn mình trong tấm gương. Người như thế này thực sự không thích hợp với Giang Đông, không phải tôi muốn cướp mà là người đó vốn dĩ không thuộc về cô, thế thôi.

Quay trở lại chỗ ngồi, Long Nữ vẫn nghĩ tới những lời Dương Tử nói. Cô thừa nhận nhìn thấy những người đàn bà như vậy thì cô cảm thấy rất tự ti, cực kỳ tự ti. Cô thấy xấu hổ thay cho chính mình. Rõ ràng là thất thế bỏ chạy, đáng lẽ phải thắng người cao đầu mà nói với cô ta rằng, cô là bạn học cùng anh ta thì là việc của cô, đừng có giương oai dieeuc vũ với tôi! Nhưng mà cô không nói nên lời.

Đúng lúc Long Nữ còn đang day dứt, mấy người kia còn đang chen tạc chen thù thì nhân viên phục vụ gõ cửa nói mang đồ ăn lên. Nhưng đồ ăn đã mang lên đủ rồi mà? Cô đang định hỏi xem có nhầm lẫn gì không thì mùi thơm từ món ăn ngào ngạt toả ra, là món bánh trứng sốt caramel.

“Không phải chứ, món này là sao?” Trác Lan há hốc miệng nhìn Long Nữ. v cũng nghệt mặt ra không hiểu gì.

“Đây là món mà Tổng giám đốc Giang ở phòng bên tặng Long tiểu thư.” Nhân viên phục vụ giải thích cho mọi người. Một nhà hàng lớn thế này mà lại chịu làm món đơn giản thế này, có phần hơi... lãng phí nhân tài. Nhưng mà Long Nữ thích ăn đồ ngọt, đặc biệt thích ăn loại đồ đơn giản thế này, người khác thì chẳng thấy ra làm sao. Nhưng mà hình như Giang Đông không biết sở thích của cô mà nhỉ.

Đĩa thức ăn đó sau cùng cũng chẳng có ai động đũa vào. Long Nữ chỉ nhìn chăm chăm vào đó tưởng chừng nhìn sắp thủng cái đĩa luôn. Tàn cuộc nhưng Giang Đông cũng không quay lại lần nào, có lẽ khoogn dết ra được việc ở bên đó. Tiểu K một mực đòi đưa Trác Lan về. Hôm nay Trác Lan uống cũng hơi nhiều, lái xe sẽ không an toàn. Vì thế Đào Nhiên đưa Long Nữ, Tiểu K đưa Trác Lan, Tiểu Q cũng kéo Đào Đào mặt đang ất không vui về đi về.

Tiểu K đưa Trác Lan về tới toà nhà cô ở. Có lẽ vì hôm nay có rượu vào, là gan cũng lớn hơn bình thường, ngẩng đầu lên. Mắt sáng ngời, nhìn thẳng vào Trác Lan, bàn tay lớn cần thận nắm chặt lấy tay cô, áp ứng hồi lâu mới bật ra một câu: “Lan Lan, anh yêu em!”

“Yêu tôi? Anh dựa vào cái gì mà yêu tôi?” Trác Lan nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt mông lung. Hôm nay cô cũng uống không ít. Bảo sao người ta nói rượu là thứ chẳng tốt đẹp gì, nếu bình thường thì cô đã sớm tung ra một cái bạt tai rồi ấy chứ.

“Dựa vào cái gì? Dựa vào việc anh yêu em thôi còn chưa đủ sao? Lấy đâu ra lắm lý do thế?” Nói xong K liền vớ hôn lên môi cô. Cô ra sức đẩy anh ra, cố gắng phản kháng, mím chặt môi lại. Nhưng Tiểu K cũng không chịu lui bước, lúc ban đầu anh ta tựa như đang tranh đoạt cướp bóc, nhưng rồi dần dần trở nên dịu dàng hơn. Cô cũng không còn chống đối nữa.

Trác Lan khẽ nhắm mắt lại, cô đã quên mất nụ hôn có hương vị gì từ lâu lắm rồi, và người đàn ông như thế này... Có lẽ chính cô cũng không biết mình đang hôn ai, giây phút này cô chỉ cảm thấy ngập tràn trong cô độc, cô muốn có ai đó để dựa vào.

Ở phía này, Đào Nhiên hôm nay bị làm cho ức chế đầy mình, ban đầu là do Giang Đông, tiếp sau là Đào Đào. Anh ý thức một cách sâu sắc rằng một số chiến lược của mình không phát huy được chút công dụng nào với cái người ngây thơ kia. Đối với kiều phụ nữ này thì cách tốt nhất chính là nói thẳng. Nhìn vẻ mặt dăm chiêu của Long Nữ, Đào Nhiên nhướn mày hỏi: “Hai chúng ta thử hẹn hò xem sao nhé?”

Long Nữ quay sang nhìn anh, mặt mũi không chút biểu cảm đáp: “Em không có thời gian đùa với anh.”

“Không phải đùa. Là thật đấy.”

“Anh là con mà, giờ anh bảo em phải uốn thẳng kiêu gì?” Long Nữ hét lên với anh.

“Giờ anh sẽ cho em xem anh là con hay thẳng?”

“Không xem.”

Chỉ một vấn đề cong hay thẳng mà hai người đàm đạo rất lâu rất lâu. Sau cùng Đào Nhiên phải nhận thua, lần sau sẽ phải chứng minh trực tiếp hơn nữa. Có vậy thì cô mới biết anh đây thực sự là cong hay thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 50

Mùa đông lạnh giá, hai người nằm ôm nhau có phải sẽ ấm hơn rất nhiều phải không? Trác Lan cố gắng tìm nguồn hơi ấm, nhưng khi cô chạm tới nơi, đưa tay sờ sờ, không phải hay sao ấy, ngực của Long Nữ sao có thể phẳng như thế này được, mà cũng không cứng cáp thế này. Đột nhiên cô mở bừng mắt, nhìn vào khuôn mặt Tiểu K đang say giấc như đứa trẻ. Cô nhớ ra từng hình ảnh đêm qua. Nhìn cơ thể hai người đang quấn chặt với nhau ở trong chăn, rồi cả quần áo tứ tung trên mặt đất, cô nhủ chặt mày lại, ngồi bật dậy cuốn chăn vào người định đi mặc lại quần áo.

“Sao thế, Lan Lan?” Tiểu K cảm giác Trác Lan đang rời giường, neho mắt mơ mơ màng màng hỏi cô.

Trác Lan không trả lời, lần lượt mặc đồ vào. Tiểu K nằm đó ngây ngốc nhìn cô. Hà hà, đẹp thật, nữ thần của anh sao mà đẹp thế không biết. Thế nhưng câu nói ngay sau đó của Trác Lan khiến Tiểu K lập tức phải sững sờ.

“Hai chúng ta đều là người đã trưởng thành rồi, đây chỉ là chuyện tình một đêm, xảy ra rồi thì hãy quên đi.” Nói xong cô cảm theo đồ đạc của mình đi luôn. Tiểu K ngồi trên giường ngáy ra nhìn cánh cửa bị Trác Lan đóng sầm lại. Có phải đây là báo ứng? Trước đây anh thường xuyên nói câu này với những người phụ nữ khác, hôm nay người con gái mà anh thích, thậm chí là yêu, đã dùng chính câu nói này nói với anh thì anh mới hiểu, câu nói này tuyệt tình đến nhường nào. Anh những tưởng qua đêm này thì anh sẽ có thể khiến cô cảm nhận được hạnh phúc. Nhưng sau cùng anh nhận ra tất cả đều là do mình anh tưởng tượng mà thôi. Đây chỉ là chuyện tình một đêm? Vậy anh là cái gì? Nghĩ tới đây anh vùng mạnh tay, hất tung cái đèn thủy tinh trên đầu giường xuống đất. Mảnh thủy tinh vỡ vụn, giống như trái tim anh lúc này.

Cả đêm Trác Lan không về, ban đầu Long Nữ còn thấy lo, sau rồi nghĩ đều đã lớn cả rồi, ai còn làm gì được cô ấy chứ, nhưng rồi vẫn ôm Cầu Cầu ngồi ở phòng khách đợi, đợi tới lúc ngủ quên luôn. Khi Trác Lan trở về, trông thấy cảnh một người một thú ôm nhau ngủ. Long Nữ ôm chặt lấy cơ thể béo tốt của Cầu Cầu, rúc đầu vào cổ nó. Cầu Cầu nhìn Trác Lan đi vào phòng, đôi mắt đen láy chuyển động, nhưng cũng không kêu. Chú chó này thật ngoan.

Lúc Trác Lan đang tắm thì điện thoại của Long Nữ kêu vang, là chuông báo thức. Đến giờ dậy rồi, cô bật người nhóm dậy, mơ mơ màng màng nói với Cầu Cầu: “Bảo bối à, sao hai đứa mình lại ngủ ở đây vậy?” Nhưng Cầu Cầu ra sức lấy chân đẩy đẩy cô, thè lưỡi liếm mặt cô khiến cô bị nhột. Thực sự không chịu nổi, cô đành phải ngồi hẳn dậy, trừng mắt quát nó: “Thằng nhóc quá đáng! Không tìm vợ cho mày nữa!”

“Ồ, di Đản Đản của con về rồi ư?” Trông thấy quần áo treo ở cửa ra vào, Long Nữ trợn to mắt lên hỏi Cầu Cầu. Con chó này bị Long Nữ làm cho thoái hóa biến chất mất rồi. Bố mẹ của Cầu Cầu là những chú chó Husky từng tham gia thi đấu, hơn nữa còn giành giải quán quân. Nó là hậu duệ dòng dõi danh giá đấy chứ ít đâu, thế mà ngày ngày bị Long Nữ nhốt trong nhà làm thú cưng, thú cảnh, thật phách quá. Con chó này rất thông minh, nghe thấy Long Nữ hỏi như vậy liền sủa gâu gâu hai tiếng đáp lại. Ai mà hiểu được tiếng sủa gâu gâu kia có nghĩa là gì, nhưng nó vẫn làm cho Long Nữ cực kỳ hào hứng nói: “Hà hà, bảo bối nhà mình thông minh thế cơ chứ.” Nói rồi còn hôn hít nó rất nồng nhiệt.

Long Nữ mặc kệ Trác Lan còn đang tắm, xông vào trong đánh răng rửa mặt. Mồm đầy bọt kem đánh răng, quay đầu sang hỏi: “Đêm qua cậu đi đâu vậy? Mẹ tớ tìm cậu đấy!”

“À, đúng lúc có đứa bạn gọi đi chơi nên tiện đường đi luôn. Mẹ gọi tớ có việc gì?” Giọng nói của Trác Lan hơi nhỏ, lẫn trong tiếng nước xối ào ào. Cũng may tai Long Nữ rất tốt nếu không chắc chắn không nghe ra.

“Thì vẫn chuyện mai mối cho cậu đó, bảo cậu cuối tuần đi xem mặt. Tớ truyền đạt xong rồi, cậu đừng trốn nữa đấy, nếu không đi thì mẹ sẽ tới tận nơi lôi cậu đi. Mà còn nữa, cậu nói xem hôm qua đó, Giang Đông làm vậy là có ý gì? Lúc tính tiền thì anh ta cũng trả luôn mất rồi, tớ có cần mang tiền trả cho anh ta không?... Này, Đản Đản, cậu có nghe không đấy? Long Nữ nói một thôi mottj hỏi cũng không thấy Trác Lan có phản ứng gì, đưa cái mồm đầy bọt gào lên với Trác Lan đang ở phía sau cửa kính.

“Thôi xin nàng, anh ta đâu có thiếu chỗ tiền còn con đó, cậu đừng có tính toán như thế đi, có mỗi đĩa bánh trứng mà cậu đã rồi lên cả rồi” Trác Lan căn abnr chẳng hề nghe Long Nữ nói chuyện, trong đầu cô toàn là chuyện đêm qua. Tình một đêm xảy ra như thế đấy, hiện giờ cô có tư cách gì mà trách móc Tần Chi Dương chứ, hai người họ chẳng khác gì nhau cả.

Long Nữ bị Trác Lan kích vào một câu như thế, không thể nói lại được lời nào. Đúng thế, chỉ là một đĩa bánh trứng rẻ mạt mà thôi, cô không được phép bị lừa, tuyệt đối không được. Sói xám xấu xa trước khi làm thịt thò trắng nhất định sẽ mang cả rớt ra để dụ dỗ, tiếc là cô không hề ăn cả rớt, anh ta chắc chắn không biết điều này.

Liên tục mấy hôm liên không thấy Tiểu K xuất hiện trước khu nhà của Trác Lan, Long Nữ còn thắc mắc không biết tại sao lại thế. Trác Lan chỉ ra về rất không quan tâm mà nói rằng, thì là thế chứ sao, những người trẻ tuổi chôn đồ thì khi hết rung động thì sẽ tự bỏ đi thôi. Long Nữ bĩu môi, trong lòng nghĩ tự coi mình là tiểu thuyết gia chắc, người trẻ tuổi chôn đồ thì cái nổi gì. Nhưng chuyện này cô cũng không thể quá tọc mạch, chẳng lẽ lại đi hỏi Đào Nhiên. Có thân thiết đến mấy thì anh cũng là sếp của cô, hơn nữa chuyện này có liên quan tới Tần Chi Dương, cô nhất định phải duy trì trạng thái trung

lập. Cô biết bản lĩnh của Trác Lan, lâu như vậy rồi không thấy Tiểu K đâu, cô cho rằng anh ta cũng chỉ đến thế, thấy đủ thì quên.

Đào Nhiên cũng không lần nào nhắc lại chuyện muốn cô làm bạn gái của anh. Cô vốn tưởng rằng anh ta chỉ chọc cô vậy thôi, nhưng hôm nay khi cô vừa chuẩn bị về thì Đào Nhiên chặn cô lại.

“Tối nay em có rảnh không?” Hôm nay Đào Nhiên mặc bộ vest sọc màu hơi ánh kim, rất chói mắt.

“Vâng, không có việc gì, sao thế ạ?” Long Nữ gật gật đầu. Hôm nay đúng là cũng không có việc gì thật. mẹ cô nói hôm nay phải đi gặp Trác Lan để báo cô ấy ngày mai đi xem mặt em họ của bạn đồng nghiệp cũ của bà. Việc này tốt nhất cô nên tránh đi thì hơn. Giang Đông dạo này gọi điện thoại cho cô không ít, cô lâu lâu lại chọc anh, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được rằng anh đang rất cố gắng không tức giận. Ví dụ như câu đồ mọ mà hôm trước Tiểu K đồ cô, Giang Đông biết rõ câu trả lời rồi, nhưng cô không để cho anh có cơ hội trả lời, sau đó còn nói: “anh đúng là quá ngốc, đến em còn biết, sao anh còn ngốc hơn cả em thế.”

Hiện tại Giang Đông đang áp dụng chiến lược thả con săn sắt bắt con cá rô. Anh hiểu rằng nếu tấn công ồ ạt thì chỉ làm Long Nữ xa cách anh mà thôi. Anh phải cho cô không gian, thỉnh thoảng gọi một cú điện thoại cùng nói chuyện phiếm. Nói tới chuyện nói chuyện phiếm, tuy Giang Đông nói không nhiều, nhưng chỉ ít cũng có thể đôi lúc nói đùa được một hai câu. Nói chuyện thông thường thì không vấn đề, vì thế anh bắt đầu lên kế hoạch cho bước tiếp theo. Tuy nhiên Giang Đông đã bỏ qua một vấn đề gì, trong lúc anh đang thả con săn sắt thì Đào Nhiên bắt đầu thu lưới.

“Em thích ăn bánh trứng sốt caramel à?” Khóe miệng Đào Nhiên hé cười, cho người nhìn một cảm giác rất ấm áp.

Long Nữ vô thức gật đầu.

“Đi nào, hôm nay tâm trạng của anh đang rất tốt, anh làm cho em ăn.” Đào Nhiên lúc lắc chùm chìa khóa trong tay quay người đi ra ngoài trước.

“Hà?” Lúc này Long Nữ thực sự là mất chữ A, mồm chữ O luôn, rồi lon ta lon ton chạy đuổi theo sau. Tối nay cô không muốn về nhà để bị mẹ căn nhắc, ngày ngày kêu cô tái hôn đi, ngày ngày nhắc lại Giang Đông tốt đến thế nào... Mẹ cô càng nói Giang Đông tốt đẹp, cô càng cảm thấy Giang Đông khó ưa.

Lúc này Long Nữ đang đẩy xe đồ trong khu bán đồ ăn vặt của siêu thị Walmart. Chẳng hiểu sao Đào Nhiên Đào Nhiên bỗng nhiên đòi làm bánh trứng sốt caramel cho cô ăn. Vì thế hai người tới siêu thị mua thức ăn. Vừa vào tới siêu thị, Long Nữ liền chạy ngay tới khu bán đồ ăn vặt, khoai tây Lay'giây vị dưa chuột, vị thịt nướng, vị chua cay. Vừa nhìn thôi đã rớt nước miếng. Cô bốc ngay hai gói, sau đó nhìn xuống phần mỡ bụng dư thừa đang hơi hơi nhô lên của mình, thở dài một hơi, lại đặt hai gói đó về chỗ cũ.

“Sao không lấy đi?” Đào Nhiên cầm một hộp trứng đi tới, đúng lúc trông thấy Long Nữ đang nhón chân nhét gói khoai tây trở về giá hàng.

“Không ăn nữa, mập ú!” Mắt Long Nữ vẫn không ngừng liếc về phía đó trông rrats đáng thương, bộ dạng vẻ tội nghiệp không khác gì những đứa trẻ chau Phi không được ăn cơm thường thấy trong sách chính trị.

Đào Nhiên nghiêng người nhẹ nhàng đặt chỗ trứng vào trong xe đẩy đồ, quay người đưa tay lấy thêm mấy túi khoai tây Lay'giây đặt vào trong xe, cười nhẹ nói: “Ăn đi, mập một chút mới tốt.”

Đào Nhiên đẩy xe cùng Long Nữ đi hết khu đồ ăn vặt, tới khu đồ đông lạnh. Long Nữ lấy mấy hộp kem liên, sau đó lại ngại ngần nhìn nhìn Đào Nhiên. Đào Nhiên chỉ khẽ cười gật đầu, trên khuôn mặt là nụ cười yêu chiều. Lúc đi tới giá để kẹo chocolate, Long Nữ bánh trứng sốt caramel lại lượn qua lượn lại rất lâu. Đây là loại chocolate cô thích nhất, bao lâu nay vẫn như thế. Món quà đầu tiên mà Giang Đông tặng cho cô chính là thứ này. Kỳ thực cho tới bây giờ cô cũng không biết hộp chocolate đó là do Giang Đông và Lâm Mạt đi chọn. Lâm Mạt thì chỉ biết đúng một nhãn hiệu này, và như thế, tạo cho Long Nữ một thói quen mà tới cuối đời cũng không thể thay đổi.

Đúng dịp ở đây đang có hoạt động khuyến mại. Nhân viên tiếp thị trẻ tuổi mỉm cười nói với Đào Nhiên: “Thưa anh, anh mua cho bà xã một hộp chocolate Ferrero đi ạ, hôm nay giảm giá đặc biệt đấy ạ!”

Long Nữ vội vàng huơ tay với nhân viên tiếp thị định giải thích nhưng Đào Nhiên có vẻ như rất hứng thú, nói: “Được lấy hai hộp đi!”

Khi Long Nữ và Đào Nhiên xách hai túi đồ lớn ra khỏi siêu thị, Long Nữ mặt mũi ủ rũ nói: “Ồi chao, một phút bông bột mà mua nhiều đồ ăn thế này, đúng là tội ác mà.”

“Không sao đâu, cứ để ăn từ từ, chị em phụ nữ phải có da có thịt nhìn mới đẹp.” Đào Nhiên an ủi cô một cách rất có trách nhiệm.

“Thôi xin anh, em không tin giữa những người đẹp đáng xinh và người đẹp ú na ú nần, đàn ông các anh sẽ chọn người thứ hai đâu. Thà tin thế giới này có ma quỷ cũng không thể tin được mồm mép của đàn ông. Các cụ dạy cấm có sai.” Long Nữ nói xong thì lúc lắc đi ra phía đồ xe.

Ở một phía khác, trong văn phòng làm việc của Giang Đông cũng đang diễn ra một tình cảnh rắc rối giữa đàn ông và đàn bà. Dương Tử là một phụ nữ thông minh, cô ta biết mình muốn điều gì, cũng biết phải nỗ lực hy sinh cho thứ mà mình muốn. Vừa mới đây thôi cô ta đã nói với Giang Đông là cô ta thích anh, muốn được ở bên anh. Còn giây phút này, một mình cô ta đứng ngầy ra ở đây, nhìn ánh đèn đường rực rỡ phía dưới, gặm nhấm sự cô độc của bản thân. Cô ta biết thế nào là tình yêu, nhưng cô ta nhìn ra giữa Giang Đông Long Nữ tồn tại quá nhiều vấn đề, nếu không cô ta cũng sẽ không dám nghĩ quá xa. Dù gì cũng đã từng có kẻ làm người thứ ba trong chuyện của cô ta, phá hoại hạnh phúc gia đình của cô ta. Nhưng còn Long Nữ và Giang Đông đã ly hôn rồi, anh là người tự do, cô ta hoàn toàn có quyền được theo đuổi anh. Vậy nhưng anh đã nói gì? Nhanh như vậy đã cự tuyệt, không để cho cô ta chút thể diện nào hết. Đây mới chính là Giang Đông, đây mới chính là Giang Đông mà cô ta yêu năm 32 tuổi.

Chương 64: Chương 51

Đây là lần thứ hai Long Nữ tới nhà Đào Nhiên. Lần trước say rượu căn bản không có ấn tượng gì, lúc tỉnh dậy thì xấu hổ gần chết nên cũng chẳng kịp đánh giá kỹ lưỡng. Hôm nay cẩn thận nhìn một lượt, một người đàn ông rất có khiếu thẩm mỹ và phong cách riêng, nhà cửa sạch sẽ. Làm việc cùng anh một thời gian rồi, ít nhiều gì cô cũng biết anh có tính ưa sạch sẽ. Nhưng mà phòng ở của một người đàn ông mà sạch cứ nhưng phòng khách sạn thì không hiểu nên khen là ngăn nắp hay nên chê là cô đơn lạnh lẽo nữa, chẳng giống cái nhà để ở chút nào.

Đào Nhiên đi vào, đặt đồ vừa mua gọn gàng, để mấy bao đồ ăn vặt lên bàn trà. Long Nữ hỏi có cần cô giúp làm gì không, Đào Nhiên nhìn cô nói: “Được rồi, vì sự an toàn cho căn nhà của anh thì anh nên tự mình làm thì hơn.”

Long Nữ bĩu môi, đi ra ngồi lên bộ ghế sofa trong phòng khách, bóc một gói Poca ăn nhóp nhép. Trên TV đang chiếu bộ phim “Chuyện tình biển xanh” cách đây cả tỉ năm. Hồi đó cô rất thích bộ phim này, cảm thấy nhân vật nam sản xuất âm nhạc kia ngầu tới mức thần sầu. Nhân vật do Trương Thiệu Hàm đóng thì nhỏ nhắn, xinh xắn, cũng là mẫu người cô yêu thích. Còn cô thì sao nhỉ, đúng là cũng được coi như xinh xắn. Nhỏ nhắn? Hơi nhiều thịt thì có thể dùng từ nhỏ nhắn không nhỉ?

Hết một tập, trong bếp bay tới mùi thơm của thức ăn, cô cầm túi khoai tây chậm chậm mò vào bếp, thấy Đào Nhiên mặc một chiếc tạp dề màu xanh biển nhạt, ông tay áo sơ mi trắng bị xắn cao lên, để lộ cánh tay trắng mịn. Động tác thái rau đập trứng đều rất thành thạo, chiếc nào cũng là đĩa thủy tinh tinh xảo. Người đàn ông này làm việc gì trông cũng hoàn hảo hết như những tác phẩm nghệ thuật. Long Nữ đang xuất thần quan sát thì điện thoại đổ chuông. Long Nữ giật mình cái thót, không phải chứ, hôm nay đã nói với Trác Lan là sẽ không về nhà ăn cơm rồi mà, cô ấy không bạc bẽo đến mức bán đứng mình đấy chứ?

Cầm điện thoại lên thấy đang gọi tới là một số lạ. Cô hơi do dự nhưng vẫn nghe máy, nhỏ giọng hỏi: “Xin lỗi, ai gọi đây ạ?... Sao?... Được, tôi sẽ tới ngay.” Không biết đầu bên kia nói người gì, về mặt Long Nữ bỗng chốc biến đổi trở nên rất căng thẳng. “Mỹ nhân à, hôm nay em không ăn tối cùng anh được rồi, nhà em có chuyện.” Long Nữ chạy tới trước cửa phòng bếp vội vàng vàng nói.

Đào Nhiên đang đồ rau vào nồi, âm thanh xèo xèo làm anh không nghe rõ cô đang nói gì, nhưng trông thấy bộ dạng nóng vội của cô liền quay người lại nói: “Em đợi chút, anh sẽ đưa em đi.”

“Không cần đâu, em đi taxi là được, hôm khác em mời anh ăn nhé.” Nói rồi cô một tay xách túi, một tay mặc áo khoác rồi vội đi ra ngoài cửa.

“Này...” Đào Nhiên còn chưa kịp gọi cô lại, chỉ nghe thấy tiếng lịch kịch, cửa lại được khóa lại. Anh nhú mồm, tắt bếp, đổ tất cả chỗ thức ăn vào thùng rác, tháo tạp dề treo lên tường. Anh đi tới phòng khách cầm bao thuốc lên, ngồi lên sofa rồi châm một điếu thuốc. Anh sao thế này? Sao lại dễ dàng bị một người khác làm ảnh hưởng tới tâm trạng thế này? Vui mừng vì một chút xui vui mừng của cô, rầu rĩ nếu không được gặp cô. Rốt cuộc anh bị làm sao vậy? Lúc này điện thoại của anh cũng đổ chuông, là Tiểu K gọi tới. Anh nhắc máy lên hỏi có chuyện gì.

“Người anh em, hôm nay sinh nhật cậu còn gì, ra đây đi.” Tiểu K hình như đã uống khá khá rượu, tiếng loa có phần vẩn vơ bị to, nhưng không hiểu tại sao trong giọng nói lại đầy những nỗi hẫng hụt cô đơn.

“Cậu vẫn còn nhớ sinh nhật tôi cơ à?” Đào Nhiên cười, nụ cười đầy vẻ thê lương cay đắng. Hôm nay là sinh nhật của anh, chợt muốn được cùng Long Nữ ăn một bữa, vì vậy lúc tan làm mới kéo cô ấy đi siêu thị, cho tới trước khi cô rời đi, có thể nói là anh đã cảm thấy rất hạnh phúc. Hạnh phúc? Hai từ này nghìn trùng xa cách anh vậy mà vừa rồi anh được đắm chìm trong đó. Anh dụi tắt điếu thuốc, vội lấy chìa khóa xe, mặc áo khoác rồi đi ra ngoài.

Một người lạ gọi điện tới nói Giang Đông gặp tai nạn xe hơi ở gần rạp chiếu phim, bảo cô tới ngay. Đầu óc cô phản ứng hơi chậm, thật có phần quá hấp tấp, không chút xem xét lời nói của người này có đáng tin hay không, cứ thế vội vàng lao tới rạp chiếu phim. Trông thấy xe của Giang Đông đỗ yên lành ở đó, còn anh ta thì hoàn toàn bình an vô sự đang ngồi trong xe nhìn cô.

“Này, thế này là thế nào? Không phải anh bị gì đó sao? Long Nữ ra sức gõ vào cửa xe, hai mắt mờ tròn xoe, phồng mang trợn mắt chăm chăm nhìn anh.

“Không sao, chỉ là để xem em còn quan tâm tới anh hay không thôi.” Giang Đông cười, cười như một đứa con nít, như một đứa con nít giành được đồ chơi, khiến cho Long Nữ thật sự bị quay như chong chóng. May mà cô cũng đã quen với phát tác bất thành linh của anh rồi.

“Em đâu có rảnh mà quan tâm anh, nếu anh không sao vậy em đi được rồi.” Long Nữ giận không sao tả xiết, nghĩ tới việc Đào Nhiên đã chuẩn bị xong mọi thứ để mời cô ăn vậy mà cô lại chạy tới đây, phí hoài lòng tốt của người ta chỉ vì cái trò đùa tai ác này đây. Cô thực sự không biết phải nói anh quá ấu trĩ hay là quá ngớ ngẩn nữa, tóm lại là cô rất bực mình.

“Này, em không lo lắng thì sao lại cài nhầm cả cúc áo thế kia?” Giang Đông xuống xe, đứng tựa vào xe nói vọng theo.

Long Nữ cúi đầu nhìn mình, đúng thật vừa rồi cô vội vàng chạy đi luôn, cài cúc lộn tùng phèo mà cô không nhận ra. Cô vội vàng định cái lại thì Giang Đông đi tới bên cạnh cô, đỡ lấy túi xách của cô, cười cười rất xấu xa, nói: “Đi nào, đằng nào cũng đã tới đây rồi, mình cùng đi xem phim đi.”

“Sao? Anh có chắc lúc này anh đang bình thường không vậy?” Long Nữ chau mày nheo mắt nhìn anh, cứ như nhìn người ngoài hành tinh mới xuống trái đất.

“Đương nhiên, anh muốn mời em xem phim, không nể mặt anh sao?”

Long Nữ nhìn anh từ đầu xuống chân, bĩu môi nói: “Được thôi, lúc ở với nhau chưa đi xem lần nào, ly hôn xong thì dắt nhau đi xem phim, cũng thú vị ghê nhì.” Nói rồi lấy lại túi xách của mình trong tay Giang Đông, thong thả bước vào rạp chiếu phim. Giang Đông vừa cười vừa lắc đầu. Gần đây cô rất hay như thế, chẳng có chuyện gì cũng tìm cách công kích anh, anh cũng quen dần, tự coi đó như là một hình thức nhõng nhẽo, mà anh là đàn ông, phải khoan dung độ lượng.

Trong một phòng của Diệp Sắc, một nhóm nam nữ đang rất ồn ào náo nhiệt. Đào Nhiên vừa bước vào liền hồi hận ngay lập tức. Lắm người như thế này làm anh phiền chết mất. Tiểu K hôm nay cũng rất âm thầm lặng lẽ, ngồi một xó uống rượu một mình. Anh mới vài hôm không gặp mà người ngòm trông rất tiêu tụy. Tiểu Q và Đào Đào cũng tới, hôm nay là sinh nhật của Đào Nhiên. Nói gì thì nói, Đào Nhiên cũng phải giữ thể diện cho Đào Đào, hơn nữa gần đây tuy giữa hai người vẫn không được thoải mái, nhưng tình cảm vô hình trung lại đang được tăng lên.

“Long Nữ đâu?” Tiểu K cầm ly rượu ngang qua mặt, nheo mắt hỏi Đào Nhiên.

“Hừ tôi sao biết được.” Đào Nhiên uống một hơi ly vodka, rượu rất mạnh, nhưng vẫn không có cảm giác gì.

“Người anh em, chúng ta hãy dừng cảm lên một chút, mạnh dạn thêm một chút, thích thì nhích đi thôi. Nhìn tôi đây này, bắt luận có thể nào, tôi đã dám theo đuổi cô ấy rồi đây. Tiểu Long Nữ rất được đấy! Tuy đã từng ly hôn, nhưng vẫn chỉ là một con bé chẳng hiểu chuyện gì. Cậu xem thằng Giang Đông đấy, nhìn thấy con bé mà mắt nó sáng trưng lên. Nếu cậu thực sự thích thì mau mau lên, đừng để sau này lại phải hối hận.” Giang Đông hôm nay không biết Tiểu K bị làm sao, cực kỳ không giống ngày thường. Dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt cậu ta trở nên rất sâu nảo, dường như đang cất giấu rất nhiều tâm sự.

“Cậu mặc kệ tôi, tôi có tính toán cả rồi. Máy hôm nay cậu đi đâu vậy? Mà sao không thấy cậu lái nhái về nàng nữ thần của cậu nữa vậy?” Đào Nhiên thấy Tiểu K như vậy thì cảm thấy mình còn khá hơn cậu ta chán. Không thể để mất mặt như thế. Tại sao lại phải nể nễ đau khổ chỉ vì một người đàn bà vậy chứ?

“Tớ hả? Máy hôm nay tớ đi HongKong chơi, tớ phát hiện ra một chuyện, chắc tớ không làm được nữa rồi.” Tiểu K cười ngây ngô, đưa ngón tay chỉ chỉ vào Đào Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Chương 51.2

“Không làm được? Cậu mà cũng có lúc không được cơ à?” anh em chỉ cốt với nhau bao nhiêu năm rồi ắt hiểu được ý nhau, chẳng cần nói quá rõ ràng tự khắc người kia kiểu gì cũng hiểu được. Chính vì thế cậu ta nói năng thế này làm Đào Nhiên cực kỳ muốn cười. Một thằng đàn ông năm xưa chơi bởi trắng gió giờ lại nói với bạn rằng anh ta không làm được nữa rồi lúc đó bạn cũng có cảm giác như thế này.

“Đúng vậy, Trác Lan nói với tớ rằng đấy chẳng qua chỉ là tình một đêm. Tớ thực sự thích cô ấy, thật đấy. Cậu đừng chỉ thấy tính khí cô ấy khó ưa, thật ra thì con người cô ấy rất tốt. Cậu cứ xem cách cô ấy đối xử với Tiểu Long Nữ là biết liền. Cô ấy suốt ngày chỉ luôn miệng dè biau tớ, nhưng tớ vẫn cảm thấy cô ấy tốt lắm, rất rất tốt. Thế nhưng người tốt như vậy lại có thêm đoái hoài tớ đâu. Từ hôm đó tới giờ tớ chẳng có cảm giác với bất kỳ cô nào hết.” Tiểu K vò đầu bứt tai nói ra nỗi thống khổ trong lòng mình, thỉnh thoảng tay lại vỗ vỗ vai Đào Nhiên, xem ra cậu ta thực sự rất khổ sở.

“Anh à, chuyện là thật à? Thế thì chuyện con cháu nối dõi của nhà ta phải làm thế nào? Anh không thể như thế này được đâu, không được nghĩ quẩn như vậy. Ngày mai em sẽ đi tìm chị dâu, bắt chị ấy phải chịu trách nhiệm với anh.” Tiểu Q từ phía sau xông ra, vừa nói vừa hoa chân múa tay như con khi.

Tiểu K trừng mắt nói với thằng em: “Đừng chõ mũi vào việc của anh mày! Biến ra góc kia ngay, mày hiểu cái quái gì!” Cậu ta thực sự uống quá nhiều rồi, chứ bình thường cậu ta tuyệt đối không đời nào nạt nộ em trai mình như thế. Tiểu Q thờ dài một tiếng quay người đi tìm Đào Đào chơi. Bỏ tay thôi, yêu đương đúng là cái chuyện giầy vò con người ta mà.

“Tiểu Long Nữ không biết hôm nay chính là sinh nhật cậu phải không, nếu biết thì con bé đó chắc chắn sẽ không mặc kệ như thế này, cậu gọi điện cho người ta đi.” Tiểu K có vẻ như không tự giải quyết được chuyện của mình, nhìn tình hình hiện tại của thằng bạn thì lo lắng hộ. Nói xong liền cầm điện thoại lên định gọi, nhưng bấm mãi mà chẳng bấm được, cầm quăng luôn cái điện thoại vào một xó, nằm bẹp đấy ngủ tít. Đào Nhiên uống một ngụm rượu, không nói thêm, xoay mặt qua nhìn Đào Đào đang hát, lắng nghe những ca từ không hề quen thuộc.

“Bầu trời của anh

Vì đâu mà nước mắt giăng đầy

Bầu trời của anh

Vì đâu mà một màu xám xịt

Phiêu dạt một góc trời

Mặc cho nỗi cô đơn vây kín

Từng mảng từng mảng bầu trời

Vương đầy nỗi nhớ

Bầu trời của em

Chỉ có áng mây u buồn

Bầu trời của em

Chỉ có ánh trăng lạnh lẽo

Lơ lửng một góc trời

Mặc cho nỗi cô đơn chiếm lĩnh

Từng đêm từng đêm”

Một đêm như thế này không biết vì sao anh cũng cảm thấy cô độc, lạc lõng. Bầu trời của anh, một màu xám xịt, ánh trăng lạnh lẽo, nhiều nhất vẫn là nỗi cô đơn, và nỗi nhớ...

Long Nữ xem phim rất chăm chú, bộ phim khá hay, “Nếu em là người tình” là kết quả từ việc mỗi người chịu lui một nửa sau khi tranh cãi nảy lửa. Một người muốn xem hoạt hình “Chú cừu non vui vẻ” còn một người chỉ thích “Xích Bích”. Cuối cùng hai kẻ không được thực tế này đành nhượng bộ, chọn bộ phim này để xem. Long Nữ cười ngất nghẻo, chỉ vào nhân vật thư ký trong phim nói: “Em thấy em và cô ta hơi giống nhau.”

“Ngực em đâu có bằng người ta.” Giang Đông nói thẳng vào trọng điểm, đương nhiên điều anh nói là sự thật.

“Đê xôm.” Long Nữ lườm anh một cái rồi quay ra xem phim tiếp, nhưng trong lòng cảm thấy hụt hẫng. Thì ra anh thích loại phụ nữ như vậy. Không hiểu sao trong đầu cô vụt xuất hiện khuôn mặt của Dương Tử, nhớ tới lời cô ta nói hôm đó. Cô vẫn rất đề tâm. Tự nhắc mình dở hơi, bản thân đã không cần mà còn không chịu cho người khác. Không được, hành vi này chính cô còn tự khinh bỉ nữa là... Mình không được trở thành kẻ như vậy.

“Tại sao hôm nay chẳng có ai vậy nhỉ?” Long Nữ cuối cùng đã phát hiện ra vấn đề quan trọng. Đã ngồi xem được hơn tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chỉ có mỗi hai người họ xem phim.

“Anh đã mua tất cả các chỗ ngồi rồi, đương nhiên là sẽ không có ai.” Giang Đông thần nhiên nói, kiểu như làm chuyện này to tát lắm không bằng, có gì đâu mà nhắc tới.

“Hả? Sao anh lãng phí vậy?”

“Chỗ tiền đấy nhằm nhò gì, mà quá nhiều người ngồi xem phiên lắm, ầm ĩ.”

“Anh nói gì vậy, đi xem phim thì phải có cảm giác như thế chứ, nếu không thì ở nhà mở DVD xem cho xong.”

“Cảm giác gì, bây giờ em không có cảm giác gì à? Ngồi lâu đến nỗi lưng anh đã bắt đầu ê ẩm rồi, em còn chưa hài lòng sao?”

“Giang Đông, ngồi xem phim với em là làm khó anh phải không? Chính anh kéo em đi xem phim, đâu phải em chủ động bắt anh đi?”

“Chuyện này có quan trọng không? Hôm nay anh thể hiện như vậy vẫn chưa đạt sao? Còn muốn anh phải như thế nào nữa?”

“Anh! Một mình anh xem đi!” Nói rồi Long Nữ đứng lên định đi thẳng ra ngoài. Giang Đông đưa tay giữ cô lại, vẻ mặt rất khó coi. Dường như anh đang cố gắng kiềm chế bản thân, đôi lông mày nhíu chặt lại, nói: “Xem hết rồi hãy đi.”

“Em muốn đi về.” Long Nữ kiên quyết.

“Em xinh đẹp hơn cô diễn viên đó, thật đấy, thật sự xinh hơn cô ta, được chưa?” Lời nói của Giang Đông rất thành khẩn, nhưng không hiểu sao cảm giác lại miễn cưỡng vậy? Long Nữ bật cười, trong lòng nghĩ, vậy đó, đáng đời anh, anh cũng phải có ngày như hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 52

Giữa đông, thời tiết ngày một lạnh hơn. Tối qua Long Nữ đã tiến hành buổi “hẹn hò” đầu tiên với Giang Đông từ sau khi hai người ly hôn. Tuy quá trình diễn ra quá gian nan, nhưng thôi thì cũng có ít kết quả. Khó mà nói được là cô phản đối hay tiếp nhận, chỉ là khi chứng kiến sự nhiệt tình của Tiểu K dành cho Trắc Lan, cô thực sự cảm thấy cô đơn, rất muốn tìm một bờ vai có thể dựa dẫm. Và những thay đổi tuy gượng gạo nhưng rất rõ ràng ở Giang Đông, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được. Vì vậy tuy trời hôm nay vẫn rét căm căm nhưng tâm trạng cô thì lại rất tốt.

Đã tới nơi thường ngày vẫn đứng chờ Đào Nhiên, thế nhưng lần đầu tiên cô không thấy anh xuất hiện, hại cô xém chút nữa thì đi làm muộn. Cho tới lúc cô hăm hăm đi tìm anh tính sổ thì nhìn thấy trên bàn làm việc của Đào Nhiên có một hộp quà. Cô thấy hơi lạ, không giống phong cách của anh ta lắm, đi qua ngó thì thấy trên đó viết: Tổng Giám đốc Đào, chúc anh sinh nhật vui vẻ!

Khi đó cô có cảm giác vạn vật được giác ngộ. Thì ra là vậy! Lập tức nhớ tới nụ cười sùng ái của Đào Nhiên ngày hôm qua, cô có chút bối rối. Làm sao bây giờ nhỉ, mình đã sai rồi, chẳng trách hôm nay anh ta không tới đón mình, chắc chắn anh ta thấy mình chẳng ra làm sao nên mới tức giận.

Đang lúc cô đứng trước bàn làm việc của Đào Nhiên đắm chìm trong dằn vặt, một bóng hình cao cao hiện ra sau lưng làm cô giật nảy mình. Đào Nhiên đứng ở ngoài đã trông thấy cô đứng ở trong này không ngừng cắn móng tay, lại gần hơn một chút thì thấy vẻ mặt cô có vẻ rất khổ sở. Vốn định giải thích với cô hôm nay anh dậy muộn quá, hôm qua bị Tiểu K lôi kéo tới khuya lác khuya lơ mới về tới nhà, còn nhất định đòi phải cùng anh về nhà để đàm đạo chuyện tình yêu. Hai thằng đực rựa ngồi phệt dưới đất uống rượu. Lần đầu tiên Đào Nhiên để cho nhà cửa loạn xạ ngẫu cả lên. Hôm nay thức dậy thấy đã quá giờ, chắc chắn không kịp đón Long nữ nên vội vàng đến thẳng công ty.

“Tối qua...”

“Sáng nay...”

Hai người cùng mở lời, cùng nói về hai khoảng thời gian nhিপ nhàng đó chứ. Đào Nhiên bật cười nói: “Em nói trước đi.”

“Thì đó, tối qua nhà em có việc đột xuất nên em phải vội về gấp, rất xin lỗi anh.” Ánh mắt Long Nữ tỏ vẻ rất áy náy, hai bàn tay nắm chặt lại. Cô thực sự không có ý nói dối, thực sự là không. Cô chẳng thể nói là mình bị Giang Đông lừa rằng xảy ra chuyện, sau đó lại đi xem phim cùng với anh ta, vì thế nên cô không thể cùng Đào Nhiên mừng sinh nhật được. Nói như thế không phải là đang giả thích, mà là đang trêu tức người ta.

“Không sao, hôm nay anh dậy muộn quá, em không bị lạnh chứ?” Đào Nhiên hỏi han rất dịu dàng, khoe miệng vẫn là một nụ cười nhẹ nhàng như thường lệ. Hôm nay anh mặc quần thụng màu trắng, áo vest màu xám nhạt. Kỳ thực Long Nữ thường nghĩ, chỉ có người đàn ông tình khiết như ngọc mới có thể mặc màu trắng đẹp đến nhường này. Cô bất cẩn nhìn anh đến thất thần.

“Không sao. Mà đúng rồi, tối nay qua nhà anh ăn cơm nhé, hôm qua đã mua bao nhiêu đồ như vậy rồi, lãng phí lắm.” Đôi mắt Long Nữ cong như vầng trăng khuyết, nụ cười ngọt ngào trong sáng, mặc cho ngoài trời gió rét căm căm, nhưng chỉ cần được nhìn thấy nụ cười này, trái tim anh tựa như được gió ấm thoảng tới.

“Được thôi, hôm qua anh còn nghĩ chỗ đồ đó vậy là bị bỏ uổng rồi.” Đào Nhiên quả là có gan nói dối không chớp mắt. Đổng đồ đó hôm qua đã bị anh vứt sạch sẽ rồi còn đâu. Miệng thì nói vậy nhưng trong bụng đang mãi nghĩ xem phải chọn giờ nào để đi mua đồ đây.

Long Nữ gật đầu, đi ra ngoài. Nhìn cô nhẹ nhàng đóng cửa, Đào Nhiên đi tới ghế ngồi cười cười đầy vẻ nguy hiểm, quay người vứt hộp quà và tờ giấy nhả vào thùng rác. Anh đoán trong đầu Long Nữ hiện tại đang nghĩ phải làm thế nào để bù đắp cho sinh nhật của anh đây. Ừ đây, quà là anh kêu người khác chuẩn bị, giấy nhả cũng do người khác viết luôn. Dù cho hôm nay anh và Long Nữ có cùng tới một lúc thì anh cũng sẽ để cho cô nhìn thấy lời nhả đó. Hôm qua sau khi cô đi khỏi anh đã ngộ ra một đạo lý, có những thứ một khi cần phải đưa tay ra giành giật thì tuyệt đối không được dè sẻn sức lực. Đối với một cô gái đơn giản như Long Nữ chỉ cần dùng một chút xú âm mưu như thế này là đủ rồi. Anh thực sự không muốn dùng thủ đoạn cần với cô. Thế nhưng cô bé này ngốc nghếch không để đâu cho hết, chuyện này chẳng qua là do cô ép anh quá mà thôi.

Cả một ngày trời đầu óc của Long Nữ không nghĩ được chuyện khác, quanh đi quẩn lại chỉ có một việc tặng quà gì cho Đào Nhiên. Hôm qua bị lỡ mất rồi, hôm nay phải bù lại bằng một món quà thật lớn. Tranh thủ giờ nghỉ trưa cô chạy sang trung tâm mua sắm ở bên kia đường, nhưng tặng gì bây giờ? Trước đây cô đã từng mua rất nhiều đồ cho Giang Đông, đều là những món quado nhỏ nhỏ mà mấy cô gái trẻ thường thích, bảo sao lúc đó Giang Đông chẳng thích. Vì vậy món quà lần này phải tặng cho ra tặng, thể hiện sự hối lỗi của mình, thể hiện lời chúc của mình.

Tối gian hàng của Zippo, cẩn thận nhìn từng cái một qua tủ kính bày sản phẩm. Cô đã hình thành thói quen này đối với những món đồ Giang Đông thích, mỗi khi dạo phố mua sắm đều phải đi xem xem có sản phẩm nào mới ra không. Lúc đó cô thường mua các mẫu mới nhất về tặng anh, nhưng anh đều chỉ nhìn rồi quăng vào ngăn kéo tủ. Chắc vì cô mua nhiều quá, có lần cô phát hiện trong ngăn kéo có tới hơn hai mươi chiếc bật lửa rồi. Nhưng anh vẫn chỉ sử dụng chiếc bật lửa trước đây của mình, khiến cô thực chẳng vui về gì. Tuy Đào Nhiên cũng hút thuốc, nhưng không hút nhiều như Giang Đông. Trước đây cô thường nắm lấy tay Giang Đông hít hà mùi thuốc còn đọng lại trên tay anh, rất nồng, rất thơm. Cô không thích mùi thuốc lá, nhưng vì Giang Đông, cô đã yêu thích mùi hương nhân nhạ đó.

Đi qua đi lại, nhìn thấy trong tủ bày một cặp khay nướng sét rất đẹp, là loại Givenchy đây, đắt quá. Do dự mãi cuối cùng cô vẫn đi vào, ai kêu mình có lỗi với người ta làm gì, hồi mới biết loại này làm bằng bạc. Chết tiệt, một khay bằng bạc tiêu của cô ba ngàn tệ! Thôi kệ đi, mua, nhắm mắt mà mua.

Lúc cô đang tính tiền thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc cất lên: “Xin hỏi loại cúc áo nào thì tặng người yêu thích hợp hơn?”

Quay lại thì thấy Dương Tử đang cúi người chăm chú xem bên phía bày cúc áo bằng bạch kim. Vừa rồi Long Nữ đã liếc thấy giá của loại bạch kim đó đều xấp xỉ hai mươi ngàn tệ, biết tiền thật đấy. Long Nữ có một nỗi ác cảm không nói lên lời đối với Dương Tử. Hoặc vì cô ta quá xuất sắc, quá giỏi giang, vô tình khiến Long Nữ cảm thấy tự ti, hoặc cũng có thể vì cô ta gọi Giang Đông là Đông tử, hoặc cũng có thể chẳng vì nguyên do nào cả, chỉ là ghét mà thôi. Tóm lại Long Nữ cảm thấy cứ tránh đi thì hơn, đấu với loại người này thì cô vẫn non lắm.

“Long tiểu thư?” Hành động tránh đi của Long Nữ hiển nhiên là chậm một bước. Dương Tử đã nhìn thấy cô, hơn nữa còn đeo nụ cười tiêu chuẩn Mona Lisa ra để đi tới.

“Chào cô.” Long Nữ hơi mỉm cười, giả vờ thực nữ là mặt mạnh của cô.

“Cô đi mua đồ à?” Dương Tử cao hơn 1m70, lại thêm giày cao gót, vậy là cao hơn Long Nữ nửa cái đầu, vóc dáng thanh mảnh, vẻ đẹp chín muồi, đàn ông chắc chắn phải rung động.

“Vâng, đi xem một chút.” Long Nữ rõ ràng không muốn tiếp tục cuộc trò chuyện này, mà Dương Tử cũng cảm nhận được cô có ác cảm với mình, nhẹ cười nói: “Vậy cô cứ đi đi nhé, tôi cũng có chút việc phải đi trước,”

Long Nữ gật đầu, nhìn Dương Tử quay người, trả tiền rồi rời đi. Trước đây cô thường nghĩ mình phải có phong cách riêng, cái đó gọi là cá tính. Rõ ràng mình thuộc kiểu đáng yêu, nếu giả bộ thành kiểu phụ nữ trưởng thành như Dương Tử thì sẽ chẳng ra sao. Nhưng sau khi tiếp xúc với Dương Tử vài lần thì cô cảm thấy kiểu phụ nữ như thế rõ ràng có sức hấp dẫn hơn kiểu trẻ ranh của cô nhiều.

Không biết buổi trưa Đào Nhiên đi đâu, rõ ràng không có lịch trình gì mà. Long Nữ cầm hộp quà tặng ra ngắm nghía mấy lần. Có khi nào hơi rẻ quá rồi không? Rẻ quá? Nhưng món quà này đối với cô mà nói đã là rất đắt rồi. Cô chỉ là một con bé làm nhân viên văn phòng, lại mới chỉ được lĩnh tháng lương đầu tiên mà thôi. Bỏ đi, Đào Nhiên phải cảm thấy vinh dự mới đúng. Đây là món quà đầu tiên mà cô mua bằng tiền do chính mình kiếm được. Ủ, nghĩ như vậy, cô liền cảm thấy mọi việc đều ổn. Cứ đường đường chính chính thôi, hà hà, thật là một cô gái can đảm!

Sự thật là buổi trưa Đào Nhiên phải lao ra ngoài siêu thị, rồi về nhà dọn dẹp cho giống như hôm qua lúc Long Nữ rời đi. Hơn nữa hôm nay anh còn đưa ra một quyết định, một quyết định rất lớn. Vì thế lúc anh tới đón Long Nữ sau giờ làm, Long Nữ đã cảm thấy rất lạ, bởi vì hôm nay tâm trạng của anh có vẻ rất tốt. Trên đường đi không ngừng nói chuyện cùng cô, còn nói nhiều hơn bình thường rất nhiều.

Thế nhưng hai người đã không nhìn thấy nơi góc phố, khuôn mặt xám xịt của Giang Đông trong chiếc BMW dừng ở đó.

Tới nhà của Đào Nhiên, Long Nữ giành việc nhưng sau khi làm vỡ hai chiếc đĩa thủy tinh thì cô chính thức bị tổng ra khỏi gian bếp. Cô ngoan ngoãn ngồi trên sofa xem tivi, vẫn là bộ phim “Chuyện tình biển xanh”, đang đến đoạn hai anh nam chính đứng hai bên kéo tay cô nữ chính, Cái cảnh ba người giằng co này trước đây cô thường tưởng tượng, mình cũng có tệ đâu, sao lại không thể hấp dẫn nhiều anh trai hơn được nhỉ. Nếu mình cũng rơi vào hoàn cảnh này thì phải làm thế nào nhỉ?

Đào Nhiên đang bận rộn trong bếp, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn bạn Long Nữ đang hoàn toàn nhập tâm vào bộ phim đang chiếu. Trong tim anh bỗng xuất hiện hai chữ “gia đình”. Có lẽ là vì hồi nhỏ từng được sống trong sự ấm áp của gia đình, sau đó mẹ anh qua đời, ba anh lấy Tần Tử Lan, một người phụ nữ khiến anh cảm thấy vô cùng lạ lẫm. Từ đó anh không bao giờ còn nhắc tới hai chữ gia đình này nữa. Thế nhưng hôm nay, tại căn nhà vẫn thường chỉ có một mình anh, có thêm một người phụ nữ như cô, một người con gái có thể xâm nhập vào nơi sâu thẳm trái tim anh, anh lại nhớ tới những ấm áp của mái ấm thiếu thời. Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến anh muốn tiếp cận Long Nữ. Cho dù cô không thông minh, cũng chẳng đặc biệt xinh đẹp, nhưng cô có thể toả ra hương vị gia đình.

Hai con người chìm trong suy tư của riêng mình. Còn Giang Đông lúc này vẫn đang chờ đợi ở bên dưới toà nhà Đào Nhiên ở. Dù tức giận bùng bùng, nhưng anh biết mình phải nhẫn nại. Anh vẫn luôn nhìn thấy tâm tư Đào Nhiên dành cho Long Nữ. Anh có thể nhận ra tình cảm dịu dàng và sự lưu luyến trong ánh mắt của Đào Nhiên. Có điều đây là chuyện anh không thể chấp nhận, vì trong suy nghĩ của anh, Long Nữ chỉ giống như đang đi du lịch mà thôi. Cuối cùng cô vẫn sẽ quay trở lại ngôi nhà của họ, quay trở về vòng tay anh. Anh cũng không biết mình đang ở đây chờ đợi điều gì. Nếu là trước đây anh đã xông lên từ lâu rồi. Trải qua ngày hôm qua anh hiểu mình cần phải chậm chạp để Long Nữ cảm nhận được những thay đổi của mình. Không thể vừa mới có được một chút tiến triển đã vứt bỏ hết bao nhiêu công sức. Và quan trọng hơn nữa là anh tin tưởng ở Long Nữ, một niềm tin rất mơ hồ.

Giang Đông ở dưới lầu khổ sở chờ đợi. Đào Nhiên và Long Nữ ở trên lầu ăn uống no say vui vẻ. Đào Nhiên nấu ăn thực sự rất ngon. Long Nữ vừa ăn vừa than thở, mình phải giảm cân, phải giảm cân, mấy cô béo ú hay bị chê cười. Đúng vào lúc Long Nữ lấy món quà ra đặt trước mặt Đào Nhiên, anh đột ngột đưa tay nắm lấy bàn tay cô đang đặt trên bàn nói: “Anh thích em!”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Chương 53

Tối qua khi Đào Nhiên nói ra câu đó, Long Nữ không còn cười trêu anh là gay như mọi lần nữa, bởi vì cô cũng không ngốc. Mỗi lần anh thổ lộ, cô có thể cảm nhận được anh có tình cảm với cô, vờ như ngốc nghếch không biết có còn là cách tốt nhất mà cô lựa chọn? Cô thực không biết mình có thể cho anh một câu trả lời như thế nào? Tiếp nhận anh ư? Không thể được. Khoan nói tới việc trái tim cô, tâm hồn cô vẫn chưa thể nào hoàn toàn xóa bỏ hình

bóng của Giang Đông. Cho dù cô là một người độc thân 100% cả trong lẫn ngoài, thì cô vẫn không muốn thưởng thức hương vị tình yêu một lần nữa. Còn cự tuyệt? Cũng không thể được. Cô luôn không thể thốt ra chữ “không”. Cô sợ làm tổn thương người khác, sợ mình không chịu nổi những dằn vặt về những việc mình có thể gây ra cho người ta. Chính vì thế, hôm qua cô chỉ có thể giữ im lặng cho tới khi Đào Nhiên tiễn cô về tới nhà. Trước lúc cô xuống xe, anh nói: “Em đừng phiền não, cứ nghỉ cho kỹ nhé.”

Lúc đó cô thật muốn chửi anh, kêu tôi nghỉ cho kỹ, nghỉ cho kỹ mà có thể không phiền não được sao? Phiền chết mất! Làm bạn bè với nhau đang yên đang lành, tại sao phải thành ra thế này? Tại sao phải phức tạp như thế?

Lại nói về Giang Đông. Sau khi chờ đợi hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng trông thấy Long Nữ vội vàng đi từ nhà Đào Nhiên ra, sắc mặt có vẻ không được tốt. Đào Nhiên đi sau cô, ánh mắt không lúc nào rời khỏi cô. Cảm giác này phải miêu tả như thế nào nhỉ? Trong lòng tựa như có một bó đuốc đang cháy, rõ ràng là thứ của mình mà lại bị người khác nhìn chằm chằm vào. Anh cực kỳ bức mình, nhưng vẫn phải liên tục tự nhắc nhở bản thân phải nhẫn nhịn, nhẫn nhịn, không được cá giận mất khôn. Khổ sở quá, cuối cùng thấy Đào Nhiên đưa Long Nữ về nhà. Long Nữ đi thẳng vào trong không hề quay đầu lại. Điềm này thì anh hài lòng. Nhưng thấy Đào Nhiên hút hết hai điếu thuốc rồi mới lái xe thì lại thấy bức bối, vợ của tao, mấy lo lắng cái chết tiết gì?

Mới sáng sớm, Trác Lan xuống dưới tầng, ánh mắt liền đưa tới một vị trí quen thuộc, nhưng đã không còn chiếc xe quen thuộc ở đó, không biết tại sao, tìm cô như có chút trống rỗng. Từ sau hôm đó hai người không ai liên lạc với ai nữa. Sau đó cô thấy mình quá nhẫn tâm, có thể nói ra câu nói tuyệt tình đến vậy. Thế nhưng nếu không làm vậy thì cô phải thế nào mới được? Cô nào có gan góc gì đâu, cô muốn trốn chạy, trốn chạy Tần Chi Dương, trốn chạy Tiểu K. Cô không dám để lộ trái tim mình ra một lần nữa, không thể chịu đựng tổn thương thêm một lần nữa.

Long Nữ thừa nhận mình nhát gan. Khi giải quyết những vấn đề bối rối khó xử thế này cô thực sự không biết nên làm như thế nào. Hôm qua còn đứng xem chuyện tình tay ba ồn ào của Trác Lan, hôm nay đã tới phiên mình làm nữ chính. Đã vậy tới tận bây giờ cô mới biết cảm giác này không hề dễ chịu.

Hôm nay cô đi làm rất sớm, không dám tiếp tục đợi Đào Nhiên. Cô làm sao dám đối xử với anh như trước đây chứ. Rất nhiều thứ không bị phá vỡ thì có thể giả ngốc, vờ coi như không biết, mặc kệ tất cả mà sống trong suy nghĩ của chính mình. Thế nhưng tới qua cô đã không thể chộp mắt, cô suy nghĩ rất nhiều xem nên nói câu gì đầu tiên với Đào Nhiên, làm sao để hai người không cảm thấy khó xử. Nghĩ rất nhiều, rất nhiều, chính vì thế hôm nay cô xuất hiện tại văn phòng làm việc với hai quầng thâm to đùng quanh mắt.

Đã chín giờ mà chưa thấy Đào Nhiên tới. Có một tập tài liệu cần anh ký duyệt. Long Nữ dài cổ ngóng ra phía ngoài cửa. Ada đang ngồi bên đó cầm chiếc gương dặm lại phấn trang điểm, thong dong nói với cô: “Trợ lý Long này, hiện tại cô cũng được đấy nhỉ? Giờ ai cũng biết bên cạnh Tổng giám đốc Đào có một Tiểu Long Nữ, ha ha, kìa ngốc đúng là có phúc của kẻ ngốc.”

Long Nữ không phản ứng lại, đối với những lời nói vô vị của mấy kẻ nhảm chán như thế này hiện tại cô đã có thể tự động phớt lờ. Nếu không thì ngày nào cũng bị làm cho tức mà chết mất. Cô đã trưởng thành hơn rồi, trước đây có thể rơi nước mắt vì bị người khác nói này nói nọ, rồi đau lòng, ủ rũ. Hiện tại đã tiến hóa được tới giai đoạn này chính là sự lột xác của một người phụ nữ.

Lúc Đào Nhiên đi vào, Ada vội vàng cất gương đi, mỉm cười chào hỏi anh. Anh chỉ khẽ gật đầu, đi qua trước bàn của Long Nữ, nghiêng mặt nói với cô: “Mang tập tài liệu hôm qua vào đây.”

Long Nữ ngây ngốc gật đầu, cầm tập tài liệu đi theo anh vào phòng. Ada hàm hồ, bắt đầu gõ chữ lách cách, chắc đang dùng bàn phím làm công cụ phát tiết.

Mỹ nam trong ánh nắng cẩn thận xem xét tập tài liệu, đôi lúc khẽ nhíu mày, đôi lúc gõ nhẹ chiếc bút ký lên mặt bàn. Tinh thần của Long Nữ rất căng thẳng, nhiều khi mở lời được thì sẽ tốt hơn, càng như thế này càng khó xử lý. Đúng lúc đầu óc cô đang quay vòng vòng, Đào Nhiên cuối cùng đã phá vỡ sự yên lặng.

“Em thích nhìn ngắm anh như vậy thì cứ nhận lời anh là được rồi.” Đào Nhiên vẫn cúi đầu. Nếu không phải có âm thanh từ hành động lật giấy của anh thì Long Nữ còn tưởng mình đang nằm mơ, sao lại đột ngột bật ra câu nói này vậy? Chẳng lẽ anh có mắt trên đầu sao?

“Dạ, ha ha...” Long Nữ cười cười, che giấu sự bối rối của mình, cảm giác bị bắt ngay tại trận thật không ra làm sao.

“Sao hôm nay lại tự đi làm một mình vậy?” Đào Nhiên ngẩng đầu lên, khoe miệng khẽ cười nhìn Long Nữ, ánh mắt có đôi chút trêu đùa cô.

“Đầu có, Đản Đản tiện đường đưa em đi.” Đến lượt cô cúi đầu, không biết tại sao giờ cô không còn dám nhìn thẳng vào mắt Đào Nhiên nữa. Đường như đó là một vòng xoáy khổng lồ, bắt cần là sẽ bị hút sâu vào.

“À, Trác Lan và Tiểu K gần đây hình như xảy ra vấn đề gì đó, cô ấy có nói gì với em không?” Đào Nhiên hôm nay rất lạ, bình thường anh tuyệt đối không nói mấy chuyện này trong giờ làm việc, nhưng hôm nay chờ Long Nữ nửa tiếng ở chỗ cũ thì anh đã bị kích động rồi.

“Sơ sơ thôi, em cũng không rõ, nhưng Đản Đản ngày mai đi xem mặt.” Long Nữ thấy anh như vậy nên cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, ngẩng đầu chớp chớp đôi mắt to, hàng mi dài khẽ đưa rất đáng yêu.

“Còn em?” Đào Nhiên đưa ra một câu hỏi không đầu không cuối hết như một cao thủ, ra tay hạ địch đúng lúc bất ngờ nhất.

“Em? Em vẫn ổn cả.”

Long Nữ bị câu hỏi của anh làm cho bất ngờ quá sức.

“Được đang là giờ làm việc, không nói chuyện này nữa. Ngày mai là ngày cuối tuần mình hãy cùng nhau đi ăn, hai chúng ta cùng nhau nói chuyện.” Đào Nhiên đột ngột thu lại ý cười, gấp tài liệu đưa cho Long Nữ

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Chương 53.2

Long Nữ bị anh xoay vòng vòng, gì thế này không biết, thay đổi xoành xoạch. Cô cầm tập tài liệu quay người đi ra ngoài. Đào Nhiên nhìn theo bóng Long Nữ, anh nhận ra hình như mình chỉ toàn nhìn theo bóng lưng của cô. Bất chợt anh có cảm giác lo sợ, liệu có khi nào cuối cùng cô cũng sẽ chỉ để lại cho anh một bóng hình mà thôi? Vậy thì anh phải gia tăng tốc độ một cách hợp lý, bất luận kết quả có ra sao ít nhất cũng phải cố gắng nắm lấy.

Về phần Trác Lan vẫn đang rối bời, tính tình cực kỳ khó chịu, không biết bản thân mình ngày ngày suy nghĩ cái gì mà chỉ toàn gặp chuyện không suôn sẻ. Vừa rồi trợ lý nói lần này Dương Tử của Đông Nam lại ép giá bọn họ, khiến cô bức mình không tả nổi. Giang Đông như vậy là có ý gì, ngày nào cũng cho cái đũa đáng chết đó tới làm khó cô. Không còn cách nào khác, cô đành đích thân tới tìm Giang Đông nói chuyện.

“Giang Đông, anh làm vậy là có ý gì?” Hai tay Trác Lan chống xuống mặt bàn, giận dữ chất vấn Giang Đông.

“Lại làm sao thế?” Giang Đông bị cô hỏi mà không hiểu gì cả. Gần đây anh thể hiện rất tốt mà, đang định bước tiếp theo tiếp tục sử dụng chiến lược dụ dăng tình cảm, rồi còn định nhờ Trác Lan giúp thổi gió bên tai, sao lại thành ra thế này nhỉ?

“Già vờ già vịt, có nhất thiết phải ép giá của em thấp đến thế không? Không làm ăn với anh nữa thì em cũng không chết đói. Tiền đúng là quan trọng, nhưng cũng không đến mức đó. Hơn nữa Giang Đông, anh thiếu chỗ tiền đó hay sao? Nếu không thì đề lần này em ém hàng luôn! Anh đục nước béo cò, dậu đỏ bìm leo phải không? Quá lắm rồi đây!” Ánh mắt Trác Lan sắc lẹm chờ anh trả lời, khẩu khí rất không có thiện chí, giọng điệu gai góc rõ mồn một. Kiểu ăn nói này đúng thật chẳng mấy ai dám dùng để nói với Giang Đông.

Thực ra Giang Đông cũng rất khâm phục Trác Lan. Một cô gái có thể tạo dựng được sự nghiệp được như hôm nay không dễ dàng gì, lại thêm việc cô ấy có liên quan tới Long Nữ nữa, nên anh cũng luôn luôn ủng hộ cô. Tuy tính khí khó chịu của cô khiến cho bọn họ cứ đụng mặt là cãi cọ, nhưng thực tình mà nói, nếu có việc cần hỗ trợ nhau thì vẫn có thể coi là bạn bè được. Hôm nay đã xảy ra chuyện gì anh thực sự không biết. Những chuyện này đều do Dương Tử phụ trách cả.

“Em chờ một chút.” Giang Đông quay sang kêu Lâm Mạt gọi Dương Tử tới.

Trác Lan thấy thái độ hợp tác của anh, khoanh tay ngồi ở một bên sofa thân nhiên nói: “Gần đây anh tình ngộ rồi đấy à? Biết cả món bánh trứng sốt caramel cơ đấy.”

“Sao nào, thương hại anh phải không? Long Nữ gần đây thế nào?” Giang Đông tuyệt đối không bỏ lỡ cơ hội tốt này để thám thính tình hình.

“Vẫn thế thôi, nhưng mà này, đừng nói em không báo trước với anh nhé, Đào Nhiên gần đây có gì đó với Long Nữ rồi. Ánh mắt đó ấy à, hà hà, em nhìn đi nhìn lại sao mà thấy giống ánh mắt của Long Nữ nhìn anh thế không biết. Tất nhiên, hiện tại Long Nữ đã không thèm nhìn anh nữa rồi.” Cái miệng của Trác Lan thật độc địa! Thế mới nói Tiểu K thật thâm hại, ngày ngày vui vẻ cho Trác Lan trừ eo, không bị trừ eo anh ta không thoải mái.

“Hừ, cái thằng đồng bóng đấy biết điều thì giữ ý giữ tứ chút, đừng để lúc nào đó anh phải ra tay xử lý nó. Lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào vợ của anh, còn không sợ bị ăn chém” Giang Đông nghe nhắc tới Đào Nhiên lập tức khó chịu. anh cảm thấy một tên đàn ông con trai mà tướng mạo như vậy, hừ, đúng là thảm họa.

“Anh đừng vội nói như vậy, em thấy Long Nữ không chừng ngày nào đó lại thực sự mở lòng ấy chứ.”

Giang Đông đang định phản pháo lại thì Dương Tử gõ cửa đi vào. Nhìn thấy Trác Lan đang ngồi trên ghế sofa, sững người trong giây lát, nhưng rất nhanh chóng có thể bày ra nụ cười hoàn hảo cất lời chào hỏi: “Cô Trác đến à?”

“Đúng vậy, tôi tới thăm Dương tiểu thư và Tổng Giám đốc Giang.” Trác Lan vắt chéo chân ngồi đó, hai tay khoanh lại, trông cứ như dân anh chị, điệu bộ đó có thể đi làm em gái của Giang Đông được.

“Đông Tử, anh tìm em có việc gì thế?” Dương Tử mỉm cười lịch sự, quay sang hỏi Giang Đông. Trác Lan hừ một tiếng, Đông Tử, gọi sao mà thân thiết vậy, hai đứa thôi tha!

“Trác Lan nói đợt hàng này giá cả có vấn đề, chuyện là thế nào?” Giang Đông nhàn nhạt hỏi. Gần đây anh bị Dương Tử bám riết lấy, tuyên bố rằng phụ nữ theo đuổi đàn ông dễ như trở bàn tay, anh thấy sợ cô ta luôn. Dương Tử cười một cái là anh ta muốn phát hoảng.

“Ồ có lẽ là nhân viên nhầm lẫn giá cả rồi, để em kiểm tra lại xem sao.” Dương Tử tỏ ra rất lo lắng, cứ như đang nghĩ cho Trác Lan không bằng. Nói xong còn quay qua tỏ ý với Trác Lan, khiến Trác Lan thất phát góm lên được.

“Không đúng, tôi đã gọi điện thoại hỏi rồi, thấy nói là chỉ thị của Giám đốc Dương.” Trác Lan nghiêng đầu thách thức, trong lòng nghĩ, sao nào, định giả dạng người tốt à, không có cửa đâu.”

“Vậy sao, vậy có thể hai chúng ta trao đổi không được thống nhất. Tôi cảm thấy hiện tại giá chúng tôi đưa ra đã chấp nhận được rồi. Cao hơn nữa chúng tôi thấy không thích hợp.” Dương Tử cứ như ngày nào cũng mang theo vài cái mặt nạ đeo trên mặt, nói dối là dối được ngay. Lần trước giá cả cuối cùng đã bị Giang Đông đẩy cao lên khiến cô ta rất bức mình. Giang Đông dung túng Trác Lan, chẳng phải là vẫn còn tình ý với Long Nữ hay sao? Kỳ thực lòng dạ phụ nữ kỳ lạ thế đấy. Người ta chẳng định làm gì mình nhưng dục vọng chiếm hữu trong bản chất khiến cho họ trở nên xấu xí cực độ.

“Thế nào gọi là không thích hợp? Tôi hợp tác với Giang Đông đã lâu như thế vẫn luôn là giá này, dựa vào cái gì mà cô nói dối thì dối luôn?” Trác Lan đứng bật dậy. Sao nào, nhìn tôi dễ bắt nạt lắm phải không? Trong lòng cô rõ như gương, còn chẳng phải là vì Long Nữ hay sao? Nếu để cô ta bắt nạt thì tức là để cho cô ta bắt nạt Long Nữ, mẹ kiếp, quên đi!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Chương 54

Trác Lan làm náo loạn ở chỗ Giang Đông cả buổi chiều, cuối cùng Giang Đông chịu đựng không nổi nữa, nói rõ ràng với Dương Tử, sau này tất cả giá cả sẽ giữ nguyên như trước đây. Quyết định thế này thể hiện rõ rằng Giang Đông hoàn toàn đứng về phía Trác Lan. Dương Tử tức giận lắm nhưng vẫn phải nhẫn nhịn vâng dạ, điệu bộ đắc thắng của Trác Lan nhìn thật chỉ muốn đánh. Giang Đông vốn định buổi tối mời Long Nữ đi ăn, bị chuyện ầm ĩ của hai người này làm cho quên khuấy. Trác Lan sắp rời đi, vừa mở cửa liền đụng phải một người khiến cô muốn đi cũng không được.

Tần Chi Dương cũng đã lâu chưa gặp Trác Lan, từ sau hôm nói chuyện với Long Nữ đó, bản thân anh hiểu được vấn đề của mình nằm ở đâu, cũng hiểu vấn đề của Trác Lan là ở đâu. Anh đã suy nghĩ rất lâu, nhưng vẫn không thể nào buông tay. Chỉ cần nghĩ tới chuyện người con gái anh lưu luyến suốt mười năm nay sắp trở thành người xa lạ, sự đau đớn đó anh thực sự không chịu nổi, có cảm giác như muốn nghẹt thở. Nếu anh trải qua những điều này từ sớm hơn, có phải hôm nay chuyện của họ sẽ không phải như thế này?

Trác Lan cảm thấy hối hận cho hành động xúc phạm của mình, dù đã lấy lại được giá cả nhưng hiện giờ cô đang phải ngồi ăn tối cùng với Giang Đông, Tần Chi Dương và cái con bé Dương Tử thấy gớm kia. Ăn mà không biết mùi vị chính là tình cảnh này đây. Nếu trước đây cô luôn bị ám ảnh vì Tần Chi Dương đã từng có người phụ nữ khác, con người cố chấp của cô luôn đòi hỏi một tình yêu thuần khiết, một thân thể vẹn nguyên, vậy thì sau “cuộc tình một đêm” của cô và Tiểu K, cô sẽ phải đối mặt với Tần Chi Dương như thế nào đây? Ké như cô giờ cũng phạm vào lỗi lầm như Tần Chi Dương, phải làm sao đây? Nếu Tiểu K biết rằng hiện giờ anh ta không còn là “tình một đêm”, mà đã bị trở thành một “lỗi lầm” thì chắc chắn anh ta sẽ muốn đi tự vẫn.

“Hóa ra cô Trác và Giám đốc Tần có quen biết à?” Ánh mắt của Dương Tử di chuyển qua lại giữa Trác Lan và Tần Chi Dương. Sự nhạy cảm của phụ nữ giúp Dương Tử cảm nhận được sự bất an của Trác Lan lúc này, cũng có thể nhìn ra tình cảm nồng cháy trong đáy mắt của Tần Chi Dương dành cho Trác Lan. Cảm giác của cô về Tần Chi Dương luôn là sự hòa nhã đúng mực, nhưng hôm nay về thân thiết vô hình của anh với Trác Lan, ai cũng có thể nhận thấy.

“Ừm, Giám đốc Tần là khóa trên của tôi.” Trác Lan gãi đầu, giọng nói không đậm không nhạt. Về mặt Giang Đông cũng không hề có chút gọn sóng, như là vốn dĩ anh không hề biết giữa hai người kia có chuyện gì. Khóe môi Tần Chi Dương giật giật, coi như mặc nhận. Khóa trên? Sau mười năm không trở thành bạn bè mà trở thành người học khóa trên, tìm có thể không đau sao?

“Ha ha, tôi và Đông Tử cũng là bạn học cũ. Thường nơi trường học là nơi tốt nhất để nuôi dưỡng tình yêu, hồi đó tôi và Đông Tử thực sự cũng đang dở.” Dương Tử che miệng cười rất đẹp mắt, câu má thắm môi đào dùng để chỉ người con gái có vẻ đẹp như thế này, nụ cười duyên dáng nhẹ nhàng, cánh tay trắng muốt, ngón tay thon dài.

“Vậy tại sao hai người lại bỏ lỡ vậy? Dương tiểu thư xinh đẹp nhường này, Tổng giám đốc Giang thật không biết trân trọng, đúng là phí hoài mà.” Trác Lan nghe cô ta nói xong lập tức xù lông nhím, đợi cô ta tiến một bước thì chọc cô ta một bước. Cô ta nói mình thì mình còn nhịn chứ động tới Long Nữ thì tôi cho cô biết tay.

“Chúng tôi ư? Hồi đó đúng là lỡ mất một chút, ai cũng nói hai chúng tôi hợp nhau. Nhưng mà, chao ôi, tôi không biết quý trọng, lỡ mất rồi, bây giờ nghĩ lại mới thực sự thấy tiếc nuối đấy. Vì vậy cô Trác à, đừng khiến bản thân mình phải ân hận điều gì. Dư vị của tiếc nuối ấy, khó chịu lắm”. Khi Dương Tử nói ra những lời này thực sự rất có cảm xúc, hoặc có thể diễn xuất của cô ta quá đạt khiến cho người ta cảm thấy những lời của cô ta đều rất thật, rất đáng sợ.

“Tổng giám đốc Giang à, anh phải bù đắp điều tiếc nuối đó cho cô Dương đi. Dù gì hiện tại cả hai người đều đang độc thân mà.” Trác Lan chẳng buồn đầu đá với Dương Tử nữa, con đàn bà giả tạo, chuyển mũi nhọn sang bắn tia Giang Đông.

“Hả? Sao lại lôi anh vào đây, một mình Long Nữ đã làm anh mệt muốn chết rồi. Đừng nghe Dương Tử nói bậy, hồi ấy cô ấy yêu người khác đến nỗi bỏ học theo người ta chạy sang taan bên Mỹ, đúng chứ?” Giang Đông trêu đùa lại, chuyện này anh cũng không muốn nhiều lời làm gì, lảng tránh một người. Nếu là trước đây anh sẽ chẳng ngại mà chơi đùa với kiểu đàn bà này. Nhưng hiện tại anh thực sự lạnh hơn, biết an phận rồi.

Cả bữa cơm Tần Chi Dương và Giang Đông chỉ nói vài câu liên quan tới công việc, sau đó không mở miệng nói thêm câu nào nữa. Nghe Trác Lan và

Dương Tử tới một câu cô một câu mình ám tranh đấu, nhìn Giang Đông ngồi đó say sưa xem hai cô nàng ngấm ngấm đầu đầu, Tần Chi Dương thấy mình không hợp ở chỗ này chút nào. Ở đây anh là người thừa, giống như lúc này, anh không thể nào bước vào cuộc sống của Trác Lan.

Lúc tan cuộc, Tần Chi Dương nói với Trác Lan cùng kiếm chỗ nào ngồi uống vài ly. Trác Lan nghĩ một chút rồi đáp “Đi thôi!”

Bên bàn bar của Diệp Sắc, Trác Lan nhè nhẹ vuốt lên ly rượu vang, trong suốt, lóng lánh, như mong mỏi của cô đối với tình yêu, không được phép nhảm nhí chút tạp chất. Dưới ánh đèn, cô nhìn thấy một vết xước nho nhỏ, không biết là vốn dĩ đã bị như vậy hay sau này mới có. Tình yêu cũng như vậy, rất nhiều thứ cứ thế xảy đến mà chẳng thể thay đổi.

“Gần đây em ổn chứ?” Tần Chi Dương mỗi lần hình như chỉ có thể dùng câu nói này để mở lời, một câu hỏi thăm không xa không gần.

“Trong suy nghĩ của anh, thế nào là ổn, thế nào là không ổn?” Trác Lan nghiêng đầu nhìn anh, giọng nói như con gió nhẹ thoảng qua, ánh mắt trong vắt, tinh lặng, như sớm mai của mười năm trước.

“Anh cũng không biết, chỉ hy vọng em có thể được vui vẻ.” Tần Chi Dương nhìn vào mắt cô, nhẹ nhàng nói.

“Ha ha, vui chứ, em sẽ vui mà. Nói về anh đi, gần đây anh thế nào?” Vừa rồi hình như Trác Lan rơi vào trạng thái mơ màng, bây giờ đột nhiên như tỉnh lại, cười rất rạng rỡ, chói sáng. Cô thật mong anh có thể mạnh mẽ hơn một chút, thật mong anh có thể dừng chuyện gì cũng lo nghĩ giùm cô. Thật mong tất cả có thể quay trở lại như trước đây, thế nhưng cô biết, tất cả đã quá muộn, bằng cách nào đi nữa cũng không thể quay lại.

“Anh...” Tần Chi Dương còn chưa kịp nói liền nghe thấy sau lưng mình có người gọi: “Chị Lan Lan cũng đến đây à?”

Quay lại nhìn thấy Tiểu Q và Đào Đào đi tới, sau lưng là Tiểu K đã rất nhiều ngày rồi chưa gặp.

Tình huống gì thế này, tình địch, người thân, người yêu, người tình, phức tạp quá! Tiểu Q biết Tần Chi Dương là anh họ của Đào Đào, nhưng cậu ta tuyệt đối phải ủng hộ anh trai mình, đặc biệt sau khi chứng kiến bộ dạng hỗn loạn phách tán của ông anh mấy ngày nay. Cậu ta biết chắc chắn đường tình duyên của ông anh đang gặp phải ỏ voi, nhưng căn vặn thế nào Tiểu K cũng không chịu khai ra. Hôm nay tình cờ gặp Tần Chi Dương và Trác Lan, tưởng bọn họ nói lại tình xưa nên Trác Lan mới bỏ rơi Tiểu K, cậu đương nhiên phải tìm lại công lý cho anh trai mình.

“Anh Hai, ngày nào anh cũng ra rả chị dâu của em thế này thế kia, sao giờ lại không nói năng gì thế?” Tiểu Q dùng khuỷu tay huých huých Tiểu K đang đứng đó hút thuốc, xem ra hai anh chị đang xích mích thật rồi. Cơ mà đừng để cho người khác có cơ hội đục nước béo cò thế chứ.

Tiểu K nhìn thấy Tần Chi Dương và Trác Lan ngay từ lúc mới bước vào. Mấy hôm nay anh giam mình trong nhà, cửa tiệm cũng không thèm ghé tới, cũng không đi chơi, triệt để lĩnh hội cảm giác thất tình. Nhưng anh vẫn nhớ Trác Lan, ngồi trong nhà ngậm ngùi ôm chiếc gối cô đã từng nằm, nằm ở trên giường nhớ lại hơi ấm của cô... Anh đã nói rồi mà, anh yêu cô, nhưng bọn kí chẳng thẳng nào chịu tin, giờ thì có thể chứng minh rồi nhé. Nhưng bản thân anh hiện tại cũng không biết chuyện là thế nào, muốn gặp Trác Lan, sợ gặp Trác Lan, nhất là vừa rồi trông thấy cô tươi cười rạng rỡ như vậy, tươi cười với Tần Chi Dương, tim anh thất lại như sắp rí máu.

“Qua bên kia ngồi mau, phiền quá!” Tiểu K trợn mắt quát Tiểu Q xong thì quay đi uống rượu. Tiểu Q thấy vậy cũng không thèm đoái hoài nữa, kéo cô em xinh tươi đi uống với mình.

“Chị Lan, Tiểu Long Nữ gần đây có bận lắm không?” Đào Đào gần đây rất được các em gái tuổi teen yêu thích. Ba cậu cũng không khó khăn với cậu như trước, mẹ cậu thì luôn phân nân cậu không có chí hướng, lúc nào cũng chơi bời như thế này thì làm sao mà có tiền đồ được. Sau này Thiên Hạo chắc chắn sẽ rơi vào tay Đào Nhiên. Nhưng thật ra sau sự việc lần trước, quan hệ giữa cậu và Đào Nhiên được xoa dịu đáng kể, ít nhất không còn giống kẻ thù của nhau nữa, vì thế vẫn phải cảm ơn Long Nữ.

“Long Nữ áy há, vẫn vậy, cô ấy thì có thể làm được gì?”

“Ồ ngày mai chị có bận gì không, mình đi ăn nhé! Em cũng kiếm được tiền rồi, anh à, mình cùng đi nhé!” Đào Đào biết chuyện tình cảm lâu năm của Tần Chi Dương và Trác Lan, vì vậy lập trường của cậu ta và Tiểu Q trong chuyện này được phân định rất rõ ràng.

“Ngày mai à, không được rồi, tôi phải đi xem mặt.” Trác Lan ỉu xiu, cô thực sự phải đi xem mặt lần này, không thể trốn được nữa. Mẹ của Long Nữ thất bại trong việc của Long Nữ nên mang hỏa lực trong người chuyển hết sang cho cô. Thêm vụ lần trước cô không chịu đi nên bà giận lắm, tối qua còn tới tận nhà trấn áp cô.

“Há? Chị đi xem mặt thì anh trai em phải làm thế nào?” Đúng lúc Tiểu Q cũng đi tới, nghe được câu này liền vội vàng la hoảng lên, người xung quanh ai cũng nghe thấy. Tiểu K quay đầu lại để nhìn, trong bụng nóng như lửa đốt, nhưng cũng không biết phải nói năng gì với Trác Lan. Bị người ta dùng xong vứt đi, anh chỉ là một thằng đàn ông bị vứt bỏ, lại còn là tình đầu nữa chứ. Ôi nỗi đau quá lớn!

Ngồi ở Diệp Sắc một lúc, Trác Lan thực sự không thể chịu nổi không khí quỷ dị đó nữa nên muốn về trước. Tần Chi Dương theo cô đi ra ngoài, hai người đứng trước xe tạm biệt nhau. Trác Lan rất muốn cười, rất muốn hỏi Tần Chi Dương: “Em sắp đi xem mặt rồi mà anh còn như thế này, vậy là anh quá yêu em hay là anh không yêu em?” Nhưng cô không nói gì cả, vẫy tay rồi lên xe của mình. Tần Chi Dương cũng lên xe của anh. Tại ngã rẽ, hai người rẽ sang hai hướng khác nhau, giống như trái tim của họ lúc này.

Suốt dọc đường đi, Trác Lan liên tục nhìn vào gương chiếu hậu. Xe của Tiểu K theo sau xe cô không xa. Cô thực sự cảm thấy có lỗi với Tiểu K, một chàng trai dễ thương nhưng không dành cho cô, vậy nên số trời đã định hai người phải xa cách. Sau cùng lúc bước lên lầu, cô bước đi rất kiên quyết, khoảnh khắc đó, cô có cuộc sống mới, Tần Chi Dương ư, Tiểu K ư, đều chỉ như con gió thoảng qua.

“Đồng Tử, sắp đến sinh nhật của bác gái phải không?” Giang Đông đang đưa Dương Tử về, lúc ra về không hiểu sao xe của cô có vấn đề, lần này thì tránh cũng không được.

“Ừ.” Hiện tại đối với Dương Tử, Giang Đông Giang Đông thực sự là kính nhi viễn chi, không thể hành động bộp chộp. Dù sao cũng nên tôn trọng cảm xúc của cô ta, nhưng không mạnh tay thì cô ta sẽ được đà lấn tới, làm anh thực khó xử.

“Gần đây rất nhiều việc, sinh nhật của bác gái, lễ Giáng sinh, năm mới... Hi hi, may thật! Hôm nay có thể được đi cùng anh. Lúc ở Mỹ buồn muốn chết. Nhớ đêm Giáng sinh hồi năm hai của bọn mình, mọi người đều đòi anh hôn em. Anh biết không, đó là nụ hôn đầu của em đấy.” Lời nói của Dương Tử càng nói càng thêm ngọt ngào. Vừa đúng lúc tới nhà cô ta, cô ta nghiêng người về phía trước, thâm tình nhìn thẳng vào Giang Đông.

“Em uống say rồi, mau về nghỉ ngơi đi!” nói rồi anh nghiêng đầu hút thuốc. Dương Tử nhìn Giang Đông hút thuốc, khẽ cười, sao buồn thế này, đã phải chủ động đến vậy rồi mà vẫn bị cự tuyệt. Cô ta quay người lấy từ trong túi xách ra một chiếc hộp rất tinh xảo đặt trước mặt Giang Đông, dịu giọng nói: “Tặng anh!”

Giang Đông tựa như không nghe thấy lời cô ta nói, vẫn vừa nhìn ra ngoài cửa xe, vừa hút thuốc. Dương Tử mở chiếc hộp, trong hộp là bộ khay măng set bạch kim, tỏa ra ánh sáng lấp lánh trong bóng tối.

“Em cảm về đi, anh không thể nhận được. Ngoài đồ Long Nữ mua ra, anh không dùng đồ do người phụ nữ khác tặng.” Sau cùng Giang Đông cũng đã quay sang nhìn cô ta. Anh biết mình đã sai, dù cho không thể bù đắp lại được nữa thì ít nhất anh cũng sẽ không tiếp tục tái phạm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Chương 55

Cuối tuần, nắng vàng rực rỡ, bầu trời không một gợn mây, nhưng lại cực kỳ lạnh. Long Nữ và Trác Lan thức dậy đã mười rưỡi rồi, mà lại còn do điện thoại của bà Long gọi dậy. Trác Lan đã hứa mười một rưỡi sẽ đi xem mặt ở quán cà phê Hyatt. Sợ lần này cô lại chạy mất nên bà Long phải sốt sắng gọi điện thoại đánh thức.

Trác Lan mắt nhắm mắt mở dậy đánh răng rửa mặt. Đang trang điểm thì nhận ra Long Nữ vẫn còn nằm ngủ say ở đó, đã thế Cầu Cầu lại còn nhân lúc cô xuống giường lại trèo lên. Một người một chó nằm ôm nhau ngủ mới thân thiết làm sao! Ghen tỵ quá, ghen tỵ quá! Một ngày cuối tuần tươi đẹp thế này đáng lẽ phải đắm chìm trong giấc ngủ mới đúng, đằng này cô lại phải đi xem mặt. Hơn nữa cô còn chưa biết cái người đến xem mặt đó tính tình thế nào chứ. Nếu mà là một con khủng long thì có thể tha về cho Long Nữ chơi. Mấy ngày trước cô ấy xem chương trình Discovery liên này sinh cảm hứng đặc biệt với khủng long, đến mức còn lớn tiếng nói rằng muốn nuôi khủng long. Mấy hôm đó tình cảm của cô ấy với Cầu Cầu giảm sút, để Cầu Cầu đi bậy bậy bãi bãi trên giường. Giờ độ nhiệt tình vẫn còn cao lắm, ngày nào cũng lên mạng đọc những thứ có liên quan đến khủng long, đến nỗi tối hôm qua khi nằm ngủ, còn sờ vào người cô mà nói, sau này những thứ này đều sẽ biến thành hóa thạch làm cô sợ hết hồn. Người ta đang sống sờ sờ thế này mà đã bảo là hóa thạch.

“Dậy đi thôi, dậy đi! Long Nữ chết già kia mau dậy đi, Giang Đông đến rồi kia!” Trác Lan rất xấu tính, cô không ngủ thì cũng không thể để Long Nữ bình yên được. Kết quả cô hô hoán mà Long Nữ vẫn không có phản ứng gì, chỉ có Cầu Cầu là mở to mắt. Xem ra con chó này bị Giang Đông làm hại không ít, thành phần xạ có điều kiện luôn rồi. “Long Nữ ơi, Long Nữ ngoan à, dậy đi cùng chị nào!” Trác Lan ra sức đẩy mông Long Nữ, nhưng Long Nữ vẫn không thèm nhúc nhích, bám chặt chân ngủ tiếp.

“Long Nữ ơi, Long Nữ ngoan à, chị sẽ cho em quần áo, mua đồ ăn ngon cho em đưa em đi ăn KFC, em muốn gì chị cũng cho, được chưa nào?” Trác Lan tiếp tục dụ dỗ, giọng ngọt như mía lùi, nhưng chiêu này vẫn vô hiệu.

“Đồ chết già kia, cậu dậy ngay cho tớ, dậy ngay đi”. Vừa nói dứt lời, Trác Lan liền giật phăng chăn ra, khiến Long Nữ nằm tơ hơ giữa giường. “Bố khi, còn muốn ngủ nữa, sở thích của Giang Đông thật là...hờ hờ”.

Trác Lan vừa đứng nhìn Long Nữ nằm đó với độc một chiếc quần lót, vừa lắc đầu phê phán Giang Đông. Long Nữ từng bảo Giang Đông không cho cô mặc quần áo khi đi ngủ, về sau thành thói quen, cô mà mặc quần áo thì không ngủ được... ặc, ặc... đàn ông thật là, biến thái quá đi mất!

Long Nữ ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở giật lại chăn nói: “Làm gì chứ, có phải tớ đi xem mặt đâu, tớ đến để làm gì?”

“Sao cậu lại thế chứ? Tớ chỉ cầu xin cậu một lần này thôi. Xem lại đức hạn của cậu đi, tình cảm chị em bao năm qua của chúng ta chẳng còn gì nữa rồi, tớ thất vọng quá quá đi mất. Nếu không phải tớ làm phản tán sự chú ý của mẹ cậu thì bây giờ cậu đâu thể sống ung dung tự tại thế này được? Lòng tốt của cậu bị Cầu Cầu ăn mất rồi sao?” Trác Lan thao thao vạch tội Long Nữ, biểu cảm lại rất sinh động, giọng như sắp khóc đến nơi.

Long Nữ gồi đầu lên bụng Cầu Cầu, nghiêng đầu xem Trác Lan diễn kịch, cuối cùng thốt lên một câu: “Đi thôi, em sẽ hy sinh thân mình đưa chị đi, những thứ chị nói khi này xem mặt xong chị phải mua cho em đấy.” Đôi mắt xanh to tròn của Cầu Cầu cũng nhìn chăm chăm vào Trác Lan, cái đôi này đúng là quá lắm rồi, ngày nào Cầu Cầu cũng bám theo Long Nữ đi khắp nhà, Long Nữ ngồi thì Cầu Cầu chắc chắn cũng không đứng. Thế nên con chó này ầy ả, càng ngày càng béo, có lẽ nó chẳng biết mình là chó Husky, chẳng biết dòng máu cao quý của mình, bố mẹ vô địch của nó chắc là đau lòng chết mất khi biết đường đường là một chú chó đua nay đã bị Long Nữ nuôi như heo cưng. Vì thế Trác Lan dự đoán rằng nếu có một con khủng long

thật, thì Long Nữ cũng sẽ nuôi nó như nuôi con heo, việc đó không biết có phạm pháp không nữa?

Con gái đúng là tốc độ, hôm nay Long Nữ toàn thân diện một bộ đồ thể thao Nike màu hồng, túm tóc đuôi ngựa, phía sau lưng đeo đai lưng. Trác Lan diện một cây công sò, gần đây lại mới cắt tóc ngắn, gọn gàng tuơng tát, vừa nhìn đã ra dáng một nữ nhân đầy sức mạnh. Phong cách này là gợi ý của Long Nữ, nói là đàn ông không thích kiểu phụ nữ như vậy, đến chắc chắn sẽ bị người ta đuổi về. Nhưng khi ra đến cửa, đứng trước gương, Trác Lan quay đầu hỏi Long Nữ: “Thế này sao trông giống bà cô dẫn cháu gái đi chơi vậy?”

“Hừ, thế thì cậu lòi to rồi, cậu mà có đứa cháu gái lớn như tớ thì cứ chờ mà hưởng phúc đi!” Nói đoạn Long Nữ chạy tót ra xe.

Đạo này Đào Đào rất bận. Nghe nói đã ký hợp đồng với công ty giải trí chuẩn bị ra album, khó khăn lắm mới về nhà được một chuyến, lại còn bị Đào Chấn Nguyên bắt được, mắng cho một trận tới tấp mặt mũi, gi mà hèn nhất này, mặt mặt này, có con cái nhà ai đi đâm đầu vào đấy chứ. Sau cùng vẫn là không ai chịu ai. Đào Đào rất hối hận vì đã quay về, trong nhà không có cậu thì rất yên ổn, mà đúng là không có cậu thì mới yên ổn được. Có lẽ cậu chính là dây dẫn của trái bom nổ chậm, ba vừa nhìn thấy cậu là phát nổ. Nếu không phải vì cậu và Đào Nhiên giống nhau đến thế thì cậu đã nghi ngờ mình không phải là con đẻ của ông.

Đang chạy xe vòng vòng trên đường lớn, đột nhiên có bóng người vụt qua, rồi cứ thế nằm thẳng cẳng trước xe của Đào Đào. Cậu xuống xe xem tình hình, thì ra là một cô gái vô cùng xinh đẹp, da trắng nõn nà, gương mặt tròn hơi mũm mĩm, đôi môi hồng xinh xắn. Cậu còn đang suy nghĩ xem phải xử lý cô ta thế nào thì cô gái đột nhiên mở to mắt, nhìn cậu cười: “lêu lêu lêu!”

Đào Đào bị cô gái làm cho hết hồn, bất giác buông tay ra, cô gái ngồi bệt xuống đường, đau quá kêu oang oang.

“Sao anh chẳng có phong độ gì cả, làm em ngã đau quá!” Cô gái đứng dậy xoa hông, đôi mắt to tròn, khuôn miệng nhỏ nhắn, khiến Đào Đào chột nhót đến một người khác.

“Anh cho em xin chữ ký được không?” Cô gái thấy Đào Đào đã trấn tĩnh lại, giờ tay hươ hươ trước mặt anh.

“Hả? Làm gì cơ?” Đào Đào lại bị cô gái làm cho giật mình, lui một bước. Cô gái chống hai tay vào mạng sườn nói về phạt ý: “Ý gì chứ, ai cũng bảo em đáng yêu, sao anh vừa nhìn thấy em lại như nhìn thấy quỷ vậy hả?”

“Tôi đâu có nói cô không đáng yêu chứ? Cô tìm tôi để xin chữ ký hả? Thế nên mới đột nhiên xuất hiện? Cô có biết làm như vậy nguy hiểm lắm không? Cô có biết nếu tôi không phanh xe kịp thời thì có thể cô đã xảy ra chuyện rồi không?” Đào Đào cau mày nghiêng rằng với cô gái nhỏ trước mặt. Nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng có đôi chút hối hận, ngộ nhờ đâm vào cô ta thật thì làm thế nào, không hiểu sao bất giác cậu lại có cảm giác rất thân thuộc với cô gái này.

“Em tin anh mà, làm sao mà anh đâm vào em được chứ!” Cô gái cười trông rất xinh, trên má trái hiện lên một chiếc lúm đồng tiền, gương mặt tròn trịa khiến người khác chỉ muốn véo một cái, chiếc áo phao trắng vừa bị chạm đất nên hơi bẩn, nhưng càng làm cho cô gái thêm phần dễ thương xinh xắn.

“Nhật nhồ!” Đào Đào quay người định lên xe, cô gái liền vội vàng hô to: “Này anh vẫn chưa ký cho em mà.” Đào Đào không thèm đếm xỉa đến tiếng gọi của cô gái, ngồi vào xe liền mở máy, vèo một cái đã phóng đi. Từ gương chiếu hậu vẫn nhìn thấy bóng cô gái bấu môi, nhảy lên rất cao, hai tay để trước miệng, hình như đang hét gì đó nhưng anh không nghe thấy. Cậu nói bị gió cuốn đi đó là: “Em là Từ Nguyệt đây, anh không nhớ sao?”

Đến Hyatt, Trác Lan đi trước, toàn thân toát lên khí chất của một cô gái mạnh mẽ, Long Nữ Long Nữ hai tay đút túi, nhìn dáo dác khắp nơi. Cô thích bữa sáng ở đây, còn bữa trưa ấy à, chẳng ra sao cả, đồ ăn ở Quán Đế làm vẫn ngon hơn.

“Đi thôi, làm sao thế?” Long Nữ đâm sầm vào người Trác Lan, ngẩng đầu ngán ngẩm hỏi. Theo hướng nhìn của Trác Lan, người đang ngồi ở vị trí đã hẹn, không phải ai khác, chính là Tiểu K, đã thế anh ta còn mặc âu phục chỉnh tề. Thật không ngờ anh ta ăn vận tử tế vào trông lại ra dáng như vậy.

Long Nữ chạy đến vòng quanh anh chàng một vòng, rồi hỏi một câu rõ kỳ quặc: “Tiểu K, đúng là anh không đấy?”

“Là Kha Nhất Tâm” Tiểu K ngồi thẳng nghiêm túc đáp.

“Tiểu K, mẹ em nói người ngồi đây là một tiến sĩ mới về nước, học lực của anh cao thế sao? Thật đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được.” Long Nữ ngồi xuống trước mặt Tiểu K, đoạn quay lại vẫy tay gọi Trác Lan đến.

“Người đó bị anh đuổi đi rồi. Anh ta tự nhận thấy bản thân không ưu tú bằng anh, thấy khó nên đã tự rút lui.” Lúc Tiểu K nói câu này lập tức lộ vẻ trên người thường thấy, thật là giả vờ đứng đắn cũng không làm được. “Lan Lan, em không thể nào lại đi xem mặt loại đàn ông khủng long đó được, thật sự là xấu xí lắm.” Tiểu K đã đấu tranh suốt cả một đêm, cuối cùng quyết định phải đến giành lại mối tình đầu của mình. Dù sao anh cũng là một kẻ vô lại, đã vô lại với cô ấy rồi, giờ thì sợ gì chứ?

“Si yo fuera un chico, solo por una vez, yo me vestiria como quiero, con lo que vea, primero y me voy, saldria a buscar, chicas por mon ton...” (Nếu tôi là một chàng tài, dù chỉ trong một ngày thôi, tôi sẽ mặc bất kỳ cái gì tôi muốn và ra đường theo đuổi những cô gái ngoài kia...) Giọng hát đầy mê hoặc của nữ ca sĩ cất lên, Long Nữ mãi mới sức nhớ ra đó là nhạc chuông mới đổi của mình. Đạo này cô rất thích Beyonce, bài “Si yo fuera un chico” này gần đây ngày nào cô cũng nghe. Vừa rồi cô còn nghĩ, ai mà có gu nhạc chất thế nhỉ, thì ra là chính mình, haha, ngại qua đi mất.

“A lô! Ồ...được anh đến Hyatt đón em, được, em sẽ ra ngoài.” Long Nữ tắt điện thoại, chớp chớp mắt nói với Tiểu K: “Em không làm kỳ đà cản mũi nữa, có việc phải đi rồi. Bạn Kha Nhất Tâm, cô lên!” Vừa nói xong cô liền chạy đi ngay, Trác Lan lườm theo, nhưng chẳng còn cách nào khác, đành một mình đối diện với gã đàn ông không mời mà đến này.

“Vậy anh ta đâu?” Trác Lan lạnh lùng hỏi.

“Hà? Chẳng phải vừa nói rồi sao, bị đuổi đi rồi.” Tiểu K gọi phục vụ mang đến hai cốc latte, anh biết Trác Lan thích uống loại này.

“Sao anh lại đuổi đi?”

Tối qua Trác Lan cũng nhận ra anh ta có phần không tự nhiên, nhưng thật không ngờ hôm nay anh ta lại xuất hiện.

“Anh nói với anh ta rằng, em là người phụ nữ của anh, hai chúng ta đang có chút mâu thuẫn nhỏ. Hơn nữa anh ta cũng tự thấy điều kiện của mình không tốt bằng anh.” Tiểu K rất đắc ý, tiện tay nói lỏng cà vạt. Anh bị cái cà vạt này thắt chặt đến nỗi sắp chết ngạt đến nơi, trong khi anh lại là người yêu tự do đến nhường nào!

Trác Lan nghĩ thầm trong bụng, tiêu rồi, lần này không biết bà Long sẽ mắng cô thế nào đây. Thế nên nhìn Tiểu K cô lại càng nóng mặt, uất khí bưng bưng nói: “Anh làm sao thế hả, sao lại nhúng tay vào việc của tôi nhiều như vậy? Hơn nữa chẳng phải tôi đã nói rồi sao, hai chúng ta chỉ là tình một đêm thôi!” Có lẽ do Trác Lan nói hơi to, lúc đó trong quán lại đang đông khách, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía hai người họ.

Tiểu K Tiểu K thấy cô nói như vậy liền cười đáp: “Lan Lan, em làm anh lên giường cùng em, em không thể không chịu trách nhiệm, với cả đàn con của anh đã trao cho em rồi, biết đâu lại có đứa được thành người thì sao, có phải không?”

Anh ta chẳng nói thì còn đỡ, đằng này anh ta vừa nói xong, Trác Lan liền nhớ ra hôm đó tại sao cô cứ có cảm giác có gì đó không ổn, thì ra là quên dùng biện pháp an toàn. Cô chột thấy chột dạ. Nhìn gương mặt đang cười của Tiểu K, cô thầm nghĩ, chắc không thể chuẩn như vậy được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Chương 56

Lúc Đào Nhiên đến, từ xa đã trông thấy Long Nữ đứng trước cửa quán cà phê. Ánh nắng sau buổi trưa rất ấm áp. Long Nữ mặc bộ đồ thể thao màu hồng, gương mặt nhỏ nhắn ngời sắc xuân, tóc đuôi ngựa túm cao, ăn vận như này là biến thành cô gái hai mươi tuổi ngay. Anh lại nghĩ đến đáng về chuẩn mực ở văn phòng của cô ngày hôm qua, không nịn được cười. Là đàn ông, anh thấy thật ngưỡng mộ Giang Đông vì có một người vợ tốt như vậy. Nhưng anh cũng cho rằng việc Giang Đông không biết trân trọng cô là một hành động đáng khinh bỉ, đồng thời cũng phải cảm ơn anh ta, vì nếu không thì anh lấy đâu ra cơ hội. Thực ra tối qua anh cũng chưa biết hẹn cô để làm gì, nhưng kiếm cớ để gặp cũng đâu có sao.

Long Nữ vừa nhìn thấy xe của Đào Nhiên đến gần liền chạy đến, chui vào trong xe hỏi luôn: “Có chuyện gì vậy?”

“Đi ăn, cứ theo anh là được rồi.” Đào Nhiên quay đầu xe phóng đi theo hướng ngược lại.

Mười hai rưỡi, đúng lúc tiệm KFC đông khách, nhưng trong đám đông đang xếp hàng có một nam nhân cao lớn anh tuấn đứng ở giữa hàng trông rất nổi bật. Vừa rồi lúc Đào Nhiên lái Long Nữ bước vào, Long Nữ cũng ngăn người ra. Hình như lần trước anh nói anh không thích ăn KFC mà? Nhưng biết làm sao được, sếp mà, phải nghe lời thôi. Nhưng anh ấy mặc bộ vest màu bạc này đứng trong tiệm KFC quả là rất hút mắt. Vừa rồi Long Nữ còn để ý thấy cặp khay cái cô tay áo, thật là hợp với anh ấy. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Tổng giám đốc của Thiên Hạo lại dùng một cặp khay bạc như vậy, tuy là thương hiệu lớn, nhưng hình như cũng không phải tốt lắm. Long Nữ liền âm thầm thề, mỹ nhân à, cứ yên tâm đi, tầm này sang anwm em sẽ tự tay tặng cho anh một đôi khay bạc kim.

Lại nói đến vấn đề tiền lương của Long Nữ, cô vừa nhận lương chưa đầy nửa tháng mà đã sắp hết rồi. Đã thế mấy hôm nay cô lại đang suy nghĩ về việc mua quà sinh nhật cho bà Giang. Phải tặng gì đây? Trước đây năm nào cô cũng tặng bà một món quà lớn. Năm nay thì thôi rồi, cô gia quá nhân kiếm tiền chẳng dễ chút nào, đã thế còn hết tiền mất rồi, lúc nào rảnh phải tới khu mua sắm dạo vài vòng xem sao.

“Sao người ở đây còn đông hơn cả lần trước thế này?” Đào Nhiên bưng một đĩa thức ăn, trí nhớ quả không tồi, khoai tây chiên, cánh gà tẩm mật ong, kèm siro dâu tây, kem siro chocolate, gà viên chiên, bánh trứng, Cocacola, Mirinda, bên cạnh còn xếp một đồng. Long Nữ chớp mắt nhìn Đào Nhiên nói: “Đào mỹ nhân, anh có chắc là chỉ hai chúng ta ăn không? Thế này hơi nhiều thì phải?”

“Cứ ăn đi, anh thấy em ăn rất tốt đấy.” Câu nói của Đào Nhiên khiến Long Nữ xanh mặt. Quả đúng thế, mấy ngày nay cô lại béo lên rồi. Ngày nào cũng loay hoay với cái thảm tập nhảy nhưng chẳng có tác dụng gì. Xem ra phải làm một cái thảm tập thể dục thôi.

“Anh thấy em báo sao?” Long Nữ quay đầu lại nhìn Đào Nhiên, ánh mắt tóe lên tia lửa điện, ý tứ có vẻ như là: “Anh mà dám nói như thế thì anh chết chắc!”

“Đau có, anh chỉ cảm thấy đầy đặn một chút rất tốt. Chứ mà giống như Ada thì chẳng có gì hấp dẫn cả.” Đào Nhiên vẫn không thích mấy món này, cảm miếng khoai tây chiên cần từng miếng một nói bằng quơ.

“Ha, đàn ông mà như anh cũng chẳng có gì hấp dẫn cả.” Long Nữ là như vậy, đặc biệt không chịu được đả kích, nhất định phải trả treo mới hả.

“Thế sao?” Em lúc nào cũng nói anh không đàn ông, có phải em muốn anh chứng minh cho em thấy không?” Đào Nhiên ném cho cô một cái nháy mắt. Long Nữ hành động rất cường điệu, ngửa đầu về phía sau, nghiêm túc nói: “May mà không bị cú nháy mắt của anh đánh trúng, không thì mấy ngày cũng không tỉnh dậy nổi.”

“Ha ha ha, cái con bé này!” Đào Nhiên cười rất sáng khoái, Long Nữ cũng cười hì hì. Thật ra như thế này rất tốt, chẳng phải sao? Việc gì trở thành người yêu, việc gì phải yêu nhau, là bạn hay biết bao, đơn giản, vui vẻ, không rắc rối.

“Mà đây, em vẫn nhất quyết không cho anh một cơ hội à?” Đào Nhiên chuyển đề tài đột ngột quá, câu nói làm Long Nữ giật cả mình, sắc cả Mirinda.

“Hà, hà... việc này...” Hề nhắc đến vấn đề này là Long Nữ lập tức như biến thành một con người khác. Cô bỗng trở nên bối rối, căng thẳng, e dè, miệng lại ngậm chặt ống hút, không dám ngẩng đầu nhìn Đào Nhiên.

“Si yo fuera un chico solo por una vez, yo me vestiria como quiero, con lo que vea, primero y me voy, saldria abuscar...” Long Nữ vô cùng cảm ơn người gọi cuộc điện thoại này, vội vàng nghe máy: “A lô, tìm em có việc gì vậy?”

Giang Đông nghe thấy giọng nói mau lẹ của cô, tâm trạng rất tốt, vừa cười vừa nói: “Tâm trạng vui vẻ thế nhỉ. Em đang ở đâu, dẫn anh đi mua mấy thứ đi.”

“Hà? Em đang ở khu mua sắm, anh muốn mua gì?” Giang Đông tự nhiên cười như thế khiến Long Nữ thực sự hơi khó chịu, nhưng cô vẫn không dám ngẩng lên nhìn Đào Nhiên. Tuy đã sống đơn thân rồi, nhưng lời tỏ tình đường đột thế này vẫn quá sức chịu đựng với trái tim nhỏ bé yếu đuối của cô.

“Mấy ngày nữa là đến sinh nhật mẹ rồi, em không quên đấy chứ?” Giang Đông nghiêm túc trở lại ngay, anh là kiểu người liền sẹo là quên đau ngay, mấy qua mấy ngày đã lại thế rồi.

“Ồ đúng rồi, vậy anh đến đây đi.”

“Được, em đợi nhé. Mà phải rồi, em ở đó làm gì vậy?” Giang Đông đột nhiên nhớ ra. Theo tính cách của Long Nữ thì giờ này cô mới bỏ ra khỏi chỗ, sao lại chạy đến khu mua sắm được.

“À, ha ha, em đi ăn với sếp.” Long Nữ cười khô khốc vài tiếng, không thể mặt dày nói dối được, như thế không tốt.

“Lại chạy đi với hắn rồi, được, đợi anh!” Giang Đông vội vàng gác máy, tay cầm chìa khóa xe ra ngoài, lúc anh đi qua bàn trợ lý, có thể cảm thấy rõ luồng khí lạnh toát ra từ anh.

“Giang Đông à?” Đào Nhiên đảo đôi mắt phượng chậm rãi hỏi.

Long Nữ mở to mắt gật đầu, “Sắp đến sinh nhật mẹ anh ấy, anh ấy gọi em đi mua quà cho bà.” Giọng Long Nữ yếu ớt, vì ngắt điện thoại rồi cô mới nghĩ ra, rõ ràng hôm nay cô đã đồng ý đi chơi với Đào Nhiên, thế mà giữa đường lại bỏ đi cùng Giang Đông thì còn ra gì nữa.

“Hai người ở bên nhau bao lâu rồi?” Hôm nay tâm trạng Đào Nhiên khá tốt, anh không hề giận vì điều này, vì anh biết kiểu người mạnh mẽ như Giang Đông chỉ có thể khiến Long Nữ càng chạy càng xa. Còn người như anh lại rất giỏi việc đoán ý người khác. Vì vậy tính tình của Long Nữ anh nắm rõ trong lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 56 (Tiếp Theo)

“Cũng ba năm rồi ấy nhỉ, yêu nhau nửa năm, kết hôn được hơn hai năm, anh hỏi để làm gì?” Long Nữ là một cô gái rất ngoan, nhất là khi làm gì có lỗi với người khác, thù càng phải hỏi cho ra nhẽ.

“Thế mà Giang Đông vẫn không hiểu chút gì về em, anh ta quả thực đã thất bại rồi, chả trách hai người lại ly hôn.” Đào Nhiên uống một ngụm coca, anh không thích loại đồ uống có ga thế này, khê cau mày.

“Sao anh lại nói thẳng như thế chứ, thật là... Bọn em đã ly hôn rồi, anh còn nói những điều đó làm gì?” Vốn dĩ Long Nữ vẫn muốn bênh Giang Đông, trong tâm trí cô Giang Đông tuy có lỗi, nhưng mọi chuyện đã qua cả rồi, cô cũng chưa từng nghĩ đến việc quay lại với anh, vậy thì nên khoan dung một chút, đừng nói xấu anh ấy nữa.

“Ồ, em vẫn tốt với anh ta quá nhỉ?”

“Thật vô vị!” Long Nữ lườm anh một cái, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy xe của Giang Đông đỗ ngoài cửa, liền vội vàng nói với Đào Nhiên: “Lần sau em sẽ mời anh!” rồi chạy mất. Đào Nhiên nhìn đồng hồ ăn trên bàn, nhúu mày, đến khi nào cô ấy nghĩ cho anh giống như với Giang Đông thì anh mới hả lòng. Để cho ngày đó đến sớm, anh tuyệt đối không được lơ là.

Giang Đông vừa dừng xe đã thấy Long Nữ chạy ra, khẽ cau mày, đã là phụ nữ có chồng rồi, tuy đã ly hôn, nhưng sao phải ăn mặc con nít thế kia, có khác gì thích gây chú ý không? Nhưng anh vẫn nhìn không nói gì hết. Dù sao bây giờ cũng là giai đoạn anh đáng sửa chữa sai lầm, nếu biểu hiện không tốt có khi còn bị ghét thêm.

Trong trí nhớ của Long Nữ, số lần cô và Giang Đông cùng nhau đi mua sắm có thể đếm trên đầu ngón tay. Anh kêu việc này thật phiền phức, lần nào cũng đổi đi đổi lại, chọn đi chọn lại. Thế nên toàn là cô đi một mình hoặc kéo Trác Lan đi thơ thẩn ở mấy chỗ thế này, thế nên cũng không mấy ai hay cô là vợ của Giang Đông. Hôm nay là cuối tuần, gặp không ít người quen, ánh mắt của mọi người đều không ngừng đổ dồn về cô. Tâm trạng Giang Đông khá tốt, lần đầu tiên đứng giữa đường giữa chợ mà không thấy anh cau mày, cũng không kêu chán.

“Anh bảo nên mua gì đây?” Gương mặt nhỏ nhắn của Long Nữ ngẩng lên nhìn Giang Đông. Người gì ăm cao thế, hôm nay cô đi giày thể thao lại càng lộ rõ dáng vẻ nhỏ nhắn, đứng bên cạnh một Giang Đông cao lớn, trông càng dễ thương vô cùng.

“Sao mà anh biết được, đây chẳng phải là trách nhiệm của em sao?” Lang thang hơn nửa tiếng đồng hồ, còn chưa đi hết một tầng, Giang Đông đã thấy chán chường, nhưng anh vẫn tự nhắc mình, phải cố gắng chịu đựng, cố gắng chịu đựng.

“Đây là mua cho mẹ anh mà. Anh không nói làm sao em biết được?” Long Nữ cong môi về phật ý. Vừa rồi đi xem đồ thấy rất ổn, nhưng Giang Đông bước đi mỗi lúc một nhanh, cứ như cười ngửa xem hoa vậy, thế thì mua được gì chứ.

“Ồ, em nói kiểu gì thế, mẹ anh thì sao, mẹ anh cũng là mẹ em mà, cả đời này vẫn là mẹ em đó, biết không hả?” Giang Đông vừa nghe Long Nữ nói như vậy, hai hàng lông mày như dựng đứng cả lên, vừa rồi còn khen anh tiến bộ, rõ chán!

“Anh gào cái gì mà gào? Em không sợ anh đâu!” Long Nữ ngẩng đầu trừng mắt, bực bội làm hai gò má phồng lên. Giang Đông không nhịn được nữa, cười phá lên một tiếng, kéo cô đi: “Đi thôi, đi xem đồ trang sức xem sao, cái vòng tay của mẹ mấy hôm trước bị Nụ Nụ làm vỡ rồi, mẹ xót lắm.”

“À, chắc Nụ Nụ lớn lắm rồi nhỉ?” Long Nữ chậm rãi bước theo anh, chợt phát hiện, thì ra kỳ thực họ cũng có thể hoà bình đi bên nhau.

“Ừ, nếu không phải em đòi ly hôn thì con chúng ta sắp chào đời rồi.” Lúc Giang Đông nói câu này, giọng nói như có chút cô đơn.

“Nếu không phải do anh ngoại tình thì chúng ta đâu có ly hôn.” Long Nữ cúi đầu thì thầm trong miệng. Lần này Giang Đông không nổi nóng nữa, anh nhìn cô rồi bước đến quầy trang sức trước. Long Nữ đảo mắt một vòng, chỉ còn biết vội vã bước theo anh. Chọn lựa mãi cuối cùng cũng chọn được một chiếc vòng tay, ha ha, giá cả ấy à, hơn sáu mươi ngàn tệ.

Bên này Trác Lan không yên nổi, Tiểu K chỉ thiếu nước lăn ra ăn vạ thất cổ tự tử nửa thôi. Anh ta chẳng thêm để ý xung quanh, bắt Trác Lan phải chịu trách nhiệm, lại còn nói là anh đã nói với gia đình mình đã yêu một cô gái rất tốt, muốn cưới cô ấy. Trác Lan bị Tiểu K lừa nhai tới mức xém chút nữa thì đập cho anh ta một trận. Gã này thật là phiền phức! Người khác mà nhìn họ, anh ta liền quay đầu mắng người ta. Ở một chỗ sang trọng như thế này, trong số những người đi qua đi lại có rất nhiều người quen. Trác Lan thấy mắt mặt chết đi được, cô phải lúi cổ tên Tiểu K vô lại ấy ra ngoài. Trong lòng Tiểu K cười thầm, có lẽ ngày chiến thắng sẽ không còn xa nữa, chiều này đúng là hiệu quả!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Chương 57

Giáng sinh này Đào Đào sẽ ra album, gần đây cậu bạn túi bụi. Thực ra cậu rất muốn đến thăm Long Nữ, nhưng dường như chẳng tìm ra được cái cơ nào, hơn nữa có một việc khiến cậu thấy lạ hơn, đó là mẹ cậu lại gọi điện thoại bảo cậu đi xem mặt. Lúc đó thì cậu suýt ngất luôn, cậu mới bao nhiêu tuổi chứ? Qua Tết này mới có hai mươi mốt tuổi thôi, hình như vẫn hơi trẻ quá thì phải? Nhưng nghe giọng điệu của mẹ thì thấy đây là ý của ba, cậu càng không muốn đi. Trên cậu còn có một người lớn tuổi hơn mà, sao không bắt anh ta đi? Vừa đúng hôm nay Tần Tử Lan đến phòng thu tìm cậu để nói về chuyện này làm cho cậu suýt nữa thì phát điên.

“Đào Đào, con nghe lời mẹ đi, mẹ chỉ có mỗi một đứa con trai là con. Con chơi gì mẹ không quản lý, nhưng ít nhất con cũng phải biết nghe lời chút chứ. Cô gái này thực sự rất tốt. Hơn nữa nhà con bé so nhà mình cũng môn đăng hộ đối. Mẹ thấy tâm trí con cũng không đặt ở Thiên Hạo, đưa anh họ con về rồi thì con cũng không cần làm gì cả. Nhưng ít nhất mẹ cũng muốn tìm cho con một chỗ dựa vững chắc, như thế sau này con mới không bị ức hiếp.” Tần Tử Lan hết lời khuyên bảo. Bà đặc biệt yêu thương đứa con trai này, từ nhỏ nó đã rất yếu ớt. Bà biết tính tình thẳng bé bông bột lại không hiểu chuyện, nhưng dù thế nào bà cũng tin con trai mình là người ưu tú nhất. Trước thái độ của Đào Nhiên đối với bà, bà hết sức lo lắng cho cuộc sống tương lai của Đào Đào.

“Mẹ à, ai ức hiếp con chứ, ai lại có thể ức hiếp con được? Mẹ suy nghĩ nhiều quá rồi đấy. Hơn nữa con mới bao nhiêu tuổi chứ?” Đào Đào rút một điều thuốc ra châm lửa, cậu hiểu ý của mẹ. Nhưng hiện nay quan hệ giữa cậu và Đào Nhiên đang dần dần trở nên thân thiết hơn. Hơn nữa dù cho không có Đào Nhiên thì cậu vẫn tự lo được.

“Con trai, con trai ngoan à, mẹ xin con đấy! Con xem dạo này con làm ba con tức giận thế nào kìa. Gần đây Thiên Hạo đang cần khoản tiền đó, con hãy xem như là giúp mẹ được không?” Tần Tử Lan hai mắt đầm lệ. Bà quá hiểu con trai của mình, dù có ngang ngược thế nào, người cậu thương nhất cũng

vẫn là mẹ, cậu sẽ không nỡ để bà phải khổ sở lo lắng.

“Thiên Hạo không vay được tiền là việc của anh trai con, mẹ lo làm gì chứ?” Đào Đào không chịu nổi nữa, quay đầu đi không nhìn mẹ.

“Anh trai? Đây là lần đầu tiên mẹ nghe con gọi nó như thế đấy. Nếu nó thực lòng xem con như em trai thì tốt rồi.” Lúc Tần Tử Lan nói câu này, giọng nói có chút thất vọng. Kỳ thực lúc đầu bà đối với Đào Nhiên cũng không đến nỗi nào, nhưng chẳng nhẽ bánh bao đó lại bài xích bà, khiến bà có cảm giác mình không thuộc về ngôi nhà đó, mà chỉ là một người ngoài, khoảng cách cũng vì thế mà nảy sinh.

“Thôi được rồi, đi thì đi. Nếu có hồng việc thì cũng đừng trách con.” Đào Đào hút liền hai hơi thuốc, trong lòng cảm thấy rất mâu thuẫn. Nếu Đào Nhiên thực sự đang gặp vấn đề, thì việc này cũng coi như là giúp anh ta một tay. Nhưng có lẽ anh ta sẽ không chấp nhận kiểu giúp đỡ này đâu nhỉ? Ha ha, kệ đi, việc gì nên làm thì làm thôi, có hàm ơn hay không là việc của người khác.

Nhức đến phiên nào, Đào Đào gần đây lại có một chuyện khác. Cô nhóc mà hôm đó cậu suýt đâm phải ngày nào cũng chạy đến tìm cậu, cô ta cũng không vào trong nhà mà chỉ ngồi chầu chực ở cửa, đợi cậu đi ra. Mấy hôm trước còn mừng rỡ hồ hởi chào hỏi cậu, sau đó nhìn theo cho tới khi bóng cậu đi khuất, từ gương chiếu hậu có thể thấy được gương mặt nhỏ xinh nhăn lại. Nhưng sau lần gặp cô, chắc chắn vẫn là cái điệu bộ hưng phấn khó tả ấy. Sau chuỗi ngày liên tục hào hứng, cut hứng ấy, cuối cùng rốt cuộc cũng thấy cô run run tới hỏi cậu: “Anh thực sự không nhớ em là ai sao?”

Câu nói này khiến Đào Đào cứ nghĩ ngợi mãi. Trong trí nhớ của cậu thực sự không có ai như vậy cả. Sau đó vì quá bận rộn nên cậu cũng quên khuấy luôn chuyện này. Với kiểu người như cậu, việc chơi bời với các em gái đúng là như cơm bữa, Nhưng kiểu con gái nhà lành thế này thì cậu tuyệt đối không động vào, tính người của cậu vẫn còn.

Long Nữ ngây ngất ngồi nhìn bó hoa hồng xanh trên bàn. Phải đến gần một tuần rồi, ngày nào cũng là loại hoa này. Giang Đông thực sự không biết cô không thích loại hoa này sao? Lấy lòng kẻ này méch lòng kẻ khác chính là đây. Dưới ánh mắt ghen tị à lời nói châm chọc hàng ngày của Ada mà những bông hoa này vẫn có thể nở rực rỡ như vậy, thực là rất hiếm có. Đã thế Giang Đông còn vô cùng chai mặt, ngày nào cũng tự tay viết một tấm thiệp cho cô. Cô vốn đã quen với nét chữ cứng cỏi cương nghị đó, nên dù không ký tên cô cũng biết là ai tặng.

“Long Nữ, thực ra em không trang điểm trông lại xinh hơn, thật đấy!”

“Long Nữ, thực ra em không cần giảm cân đâu, mập một chút cũng ổn mà.”

“Long Nữ, em có thích hoa hôm nay không?”

“Long Nữ, em thấy hoa hôm nay có đẹp không?”

Long Nữ chả biết nói sao với mấy lời nhẩn nhai này nữa. Nếu thực sự không thể lảng mạn được thì đừng học đòi người ta mà lảng mạn, chả ra làm sao cả. Có những câu nói rồi cũng như không, có những câu thà không nói còn hơn, nhất là cái lời nhẩn nhai rằng cô không béo ấy, đọc xong suýt thì cô gọi điện mắng anh ta một trận, nhưng cô phải nhịn đi. Cô cảm thấy dường như bây giờ mình không còn sợ Giang Đông như trước nữa, ít nhất cũng dám ngẩng cao đầu đối mặt với anh ta rồi. Thế cho nên, phụ nữ phải độc lập, nhất định phải khiến cho đàn ông nhận thức được rằng, phụ nữ không phải là vật sở hữu của họ.

Trong công ty mọi người đều thi thảo to nhỏ, vốn dĩ ban đầu cô nhảy dù vào đây, sau đó lại được thăng chức làm trợ lý Tổng giám đốc, khiến nhiều người rất phật ý. Cũng may cô đủ bản lĩnh, hiện giờ các vấn đề về nghiệp vụ cô đều làm đầu ra đấy, đến Giám đốc các bộ phận khác cũng phải nể mặt cô. Bởi ai cũng có thể nhận ra sự ưu ái mà Đào Nhiên dành cho cô. Chuyện giữa đàn ông và đàn bà chính là như vậy đấy. Đàn ông không bao giờ vô duyên có giúp đỡ một người phụ nữ, phụ nữ cũng không bao giờ vô duyên có thu hút sự chú ý của một người đàn ông. Tin đồn cứ thế lan ra, mọi người đều nhìn Long Nữ với ánh mắt đầy dò xét. Không thể phủ nhận rằng cô khá xinh đẹp, nhưng dù thế nào cũng cảm thấy cô gái này chưa đủ lạnh lợi, có chút ngốc nghếch, lại thêm gia cảnh bình thường, thế nên giờ đây trong công ty, cánh chị em phụ nữ đều ghen tị với cô, cánh đàn ông con trai thì dò xét cô, khiến cô không dễ chịu chút nào.

Cô đang đắm chìm suy nghĩ thì điện thoại kêu, Đào Nhiên gọi cô vào. Cô vỗ vỗ má, kéo miệng làm mặt cười một cái rồi gõ cửa, bước đến trước mặt Đào Nhiên, mỉm cười nói: “Tổng giám đốc Đào, anh gọi em có việc gì ạ?”

“Hôm nay anh mặc đẹp quá, nhưng lại lợp với bó hoa màu đỏ.” Đào Nhiên vắt chéo chân ngồi trên ghế, ánh mắt cười trêu chọc cô. Đương nhiên anh biết là Giang Đông đã bắt đầu hành động rồi, nhưng anh cũng đâu có khoanh tay đứng nhìn. Ngày nào anh cũng đi qua đi lại trước mặt cô, không có việc gì cũng kiểm soát kêu cô làm, trêu chọc cô. Anh phát hiện ra gần đây tâm trạng mình rất vui vẻ, hơn nữa anh đã lợi dụng thành công sức mạnh của dư luận. Bây giờ chuyện của hai người đã được đồn đại khắp trong ngoài công ty. Ngày nào Long Nữ cũng chịu phiền toái, ầm ức mà không nói gì được. Cừ non à. Xem em trốn đi đâu?

“Tổng giám đốc Đào, có phải anh đang ghen tị không? Anh đâu thiếu người tặng hoa, những người tân công anh không ai tặng hoa sao?” Long Nữ nghiêng đầu cười tình nghịch. Cô thừa biết chuyện không phải như vậy, nhưng cô vẫn thường xuyên lấy việc này ra để trêu anh. Hơn nữa cô cảm thấy cô và anh nói chuyện như thế này là bình thường nhất, thoải mái nhất. Ý đồ tiếp cận của Đào Nhiên gần đây thực sự khiến cô khó thích ứng, nhưng dần dần cô cũng quen rồi, quen với những ám hiệu vô tình hoặc hữu ý của anh, quen với cách anh mỉa mai châm chọc mỗi quan hệ giữa cô và Giang Đông. Cảm giác lúc đùa là, thì ra thần tiên cũng có một phần của người phàm.

“Ha ha, anh không cần hoa họ tặng, nhưng nếu là do cô trợ lý xinh đẹp của anh tặng, thì chắc chắn anh sẽ rất vui.” Lúc Đào Nhiên cười, nét quyến rũ trong đôi mắt khiến Long Nữ cũng phải ghen tị, người đàn ông như anh, với vẻ ngoài bánh bao này, nụ cười này, nhưng tại sao anh cứ luôn công kích cô như vậy?

“Ha ha, vậy anh cứ đợi đi, em không có sở thích tặng hoa cho đàn ông.Ồi lẽ nào là hoa cúc ư?” Long Nữ che miệng hỏi lớn, đôi mắt sáng ngời tràn

ngập ý cười.

Đào Nhiên thất vọng lắc đầu, tháo kính để sang một bên, nói: “Hãy đặt bàn ở Quân Đế, tối nay phải mời Giám đốc Trương của ngân hàng Bắc Hoa ăn com.”

Long Nữ cau mày, lại là Quân Đế. Cô phát hiện gần đây Đào Nhiên rất thích ăn ở Quân Đế, mà lần nào cũng lôi cô theo. Đã mấy lần đụng phải Lâm Mạt, có lẽ Giang Đông cũng biết rồi. Chẳng phải cô sợ điều gì, chỉ là cảm thấy rất không thoải mái. Có lần cô còn gặp Dương Tử, ánh mắt cô ta nhìn Long Nữ đầy kinh ngạc, cổ làm ra vẻ ngạc nhiên. Long Nữ không hài lòng với hành vi trẻ con này của anh, nhưng chẳng còn cách nào khác, anh là sếp của cô, cô phải nghe theo.

Buổi tối Long Nữ và Đào Nhiên đến Quân Đế trước. Lần này gặp Giám đốc Trương là vì khoản vay của họ, cũng liên quan đến một khoản đầu tư lớn vào Thiên Hạo sau này, vì tiền bị om rất nhiều ở khu “Tình phẩm phong lâm” nên không còn cách nào khác, đành phải cầu cứu ông ta.

Giám đốc Trương là một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi, người hơi phát tướng, mặt mũi trông cũng có vẻ hiền từ, nhưng theo sau ông ta còn có một cô gái trẻ, đôi mắt to tròn, khuôn miệng nhỏ nhắn, trông rất xinh xắn đáng yêu. Vừa ngồi xuống, Đào Nhiên đã vừa cười vừa giới thiệu: “Đây là trợ lý Long”. Long Nữ cũng mỉm cười chào hỏi Giám đốc Trương.

“Ha ha, gần đây tôi nghe nói bên cạnh Tổng giám đốc Đào của Thiên Hạo có một giai nhân, quả đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Giám đốc Trương cười lớn, đôi mắt vốn không được to lắm híp lại thành một đường chỉ.

“Ngài khách sáo rồi. Còn vị này là...” Long Nữ vừa cười vừa hỏi cô gái ngồi đối diện.

“Em là Trương Tử Nguyệt, là con gái của ba em, xin chào anh chị!” Cô bé cười rất ngọt ngào, lúm đồng tiền bên má trái khiến người ta phải xiêu lòng, chiếc răng khênh bé xúu lại càng làm tôn thêm vẻ đáng yêu, đôi mắt to đen láy lấp lánh ánh nhìn dịu hiền.

“Ha ha, Tử Nguyệt vừa mới ở nước ngoài về, hôm nay chạy đến chỗ tôi, cứ nằng nặc đòi theo tôi đến đây, nói là muốn xem anh trai Đào Đào bây giờ trông như thế nào.” Giám đốc Trương nhìn con gái với ánh mắt yêu chiều, bất giác Long Nữ chợt nhớ đến ba mình. Đã khá lâu rồi cô không về thăm nhà, mấy hôm trước ba còn gọi điện hỏi cô dạo này thế nào. Dường như sau khi ly hôn cô đã trưởng thành hơn. Ba cô cũng đã bắt đầu từ từ nói lòng vòng tay để cho con gái tự do bay nhảy. Vậy nên quan hệ giữa hai cha con cũng thoải mái hơn nhiều. Dần dần cô cảm thấy tình yêu của ba rất thâm lặng, không phải ông không yêu throwng cô, chỉ là ông không nói ra mà thôi.

“Tử Nguyệt đã lớn thế này rồi, còn nhớ hồi nhỏ khi cô bé theo bác gái sang nhà cháu, vẫn còn là một cô nhóc mới sáu bảy tuổi, quả là càng lớn càng xinh đẹp.” Đào Nhiên vừa cười vừa khencoo bé trước mặt. Cô bé cười rất sung sướng, chẳng hề ngượng nghịu như những con gái khác. Trong lòng Long Nữ cho cô bé điểm rất cao. Thật không ngờ Đào Nhiên lại biết khen người khác, đúng là hiếm có.

“Hi hi, anh Nhiên, đây chính là trợ lý của anh đấy ă? Em nghe ba nói anh thích cô trợ lý này lắm!” Cô bé này ngây thơ đến mức khiến người ta bối rối, hay là đáng yêu đến mức khiến người ta nói cô đúng là khờ quá? Tóm lại sau câu nói đó của cô bé, Long Nữ không biết nên cười hay nên khóc nữa.

Điều càng khiến cô sụp đổ hơn, đó là, ngay sau đó, Đào Nhiên vừa cười vừa nắm lấy tay cô và nói: “Đúng thế đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Chương 58

Long Nữ không hiểu sao mỗi lần đi ăn cùng Đào Nhiên là hết như ngồi trên đống lửa. Bữa com hôm nay thực ra chẳng nói gì nhiều về khoản vay cả, mà chủ yếu là Trương Tử Nguyệt cứ tới tấp hỏi Long Nữ chuyện nọ chuyện kia. Nào là hãng mỹ phẩm nào tốt, hàng nào mới ra sản phẩm mới. Tuy thấy hơi phiền, nhưng Long Nữ thấy cô bé này rất chân thật đáng yêu, nghĩ gì nói đấy. Thí dụ như: “Chị Long, dạo này chị nổi tiếng lắm đấy, mọi người đều nói là anh Nhiên thích Tiểu Long Nữ, em lại cứ tưởng biệt danh, thật không ngờ chị lại tên là Long Nữ thật, hi hi, vui quá đi mất.”

Long Nữ chẳng biết nói gì, chỉ cười cười. Tất cả đã biết, thế là tiêu rồi. Nhà họ Giang biết, nhà họ Long biết, thậm chí đến cả nhà họ Đào cũng biết. Nhìn gương mặt cười đầy quyến rũ của Đào Nhiên, không hiểu sao càng nhìn càng thấy gian.

“Phải rồi, trông Long tiểu thư rất giống Giám đốc Long ở Sở Công an, không biết hai người có phải là ruột thịt gì không?” Giám đốc Trương nhìn Long Nữ cả buổi, cứ thấy cô rất quen, nhưng nghĩ mãi không ra.

“A, ông ấy là ba cháu.” Long Nữ mỉm cười nhẹ nhàng nói.

“Thì ra là thiên kim của Giám đốc Long, vậy chẳng phải là Giang...” Giám đốc Trương nói được nửa câu thì chợt thấy không ổn, liền vội vàng rút lại.

“Giang gì ă? Ba nói gì thế ă?” Tử Nguyệt nằng nặc đòi ba nói hết, nhưng câu đó làm sao nói được. Thảo nào mà ông thấy Long Nữ quen thế, không phải vì cô giống cha, mà là vì năm đó ông có tham gia lễ cưới của Long Nữ và Giang Đông. Gần đây có tin đồn Đào Nhiên thích Long Nữ, vậy Giang Đông đang ở đâu rồi? Người trẻ bây giờ thật là, loạn quá!

“Đừng lộn xộn nữa, con trật tự xem nào.” Giám đốc Trương rất hiếm khi nói với Từ Nguyệt nghiêm nghị như vậy, khiến Từ Nguyệt tiu nghỉu bĩu môi, đôi mắt to đen láy đảo qua đảo lại.

Đào Nhiên thấy thế liền vội vàng chữa cháy, vừa cười vừa hỏi Từ Nguyệt: “Sao không thấy em đi tìm Đào Đào vậy? Hai đứa đã nhiều năm rồi không gặp nhỉ? Anh còn nhớ lúc nhỏ ngày nào em cũng lẻo đẻo theo sau đòi lấy nó.” Bị nhắc đến chuyện thú vị ngày nhỏ, Từ Nguyệt lại lập tức tươi cười vui vẻ. Rốt cuộc cô bé vẫn cứ là trẻ con, dễ hờn cũng lại dễ vui.

“Anh ấy ấy hả, em muốn cho anh ấy một bất ngờ. Mọi người không ai được nói với anh ấy là em đã về đâu đấy.” Từ Nguyệt vừa nói vừa cười hi hi, cứ như một đứa trẻ ngây thơ vậy. Long Nữ nhìn cô bé đơn giản, vô tư trước mặt, cứ như nhìn thấy chính mình năm xưa, ngây thơ, không suy nghĩ đáng yêu. Nếu như cô của ngày đó mà có những suy nghĩ chững chạc như bây giờ, thì có phải tất cả đã không xảy ra, rất nhiều rất nhiều sự việc đã đổi khác rồi không?

Sau khi cùng ăn một bữa cơm, Từ Nguyệt và Long Nữ đã trở thành abj tốt của nhau. Lúc chia tay Từ Nguyệt còn cầm tay Long Nữ nói, sau này sẽ thường xuyên đến chơi với cô. Long Nữ vừa cười vừa nói: “Được.” từ trong tâm can cô thực sự rất thích cô bé này. Cô bé cứ như là Long Nữ năm nào vậy. Đúng lúc cô vừa quay người thì bị một giọng nói thân quen gọi giật lại.

Long Nữ đã biết là bụng dạ Đào Nhiên không có ý tốt gì, không thì tại sao lại phải tới Quán Đế chứ. Địa bàn của người nhà họ Giang, vừa rồi còn mừng thầm vì không gặp Giang Đông, thế mà vừa bước ra khỏi cửa đã bị Giang Nam bắt quả tang, sau đó lại bị lôi đến quán cà phê nói chuyện.

Đã hơn một tháng rồi không gặp Giang Nam. Chị vẫn cứ xinh đẹp như thế, dù đã ba mươi lăm tuổi rồi nhưng vẫn không hề lộ dấu hiệu của tuổi tác. Người ta vẫn nói phụ nữ đẹp nhất khi làm mẹ, từng cử chỉ hành động đều đậm thắm vô cùng.

“Con bé này, lâu thế rồi sao không đến tìm chị vậy?” Giang Nam là một người phụ nữ phóng khoáng, trước đây chị coi Long Nữ như em gái ruột, lúc nào cũng bình ực cô, sợ cô bị Giang Đông ức hiếp.

“Dạo này em hơi bận. Nụ Nụ thế nào ạ?” Long Nữ nhìn cốc cà phê trên bàn, bụng nhủ thầm, muộn thế này rồi còn uống cà phê, đêm nay chắc chắn mất ngủ rồi, đúng là thất sách, thất sách.

“Con bé này đã học được cái thói không thành thật rồi. bận gì chứ? Em và Đông Tử chia tay là chuyện riêng của hai đứa, nhưng em không thể lơ cả chị đây đi được.” Hình như Giang Nam có vẻ thích capuchino, lần nào đi cũng phải uống một cốc to, ở nhà chị cũng hay tự pha lấy, Long Nữ thường xuyên được thơm lây. Nhìn người chị luôn coi mình như em gái ruột, cô chớp mắt cười.

“Em biết rồi, sau này em sẽ không thế nữa đâu. Phải rồi, sức khỏe của ba mẹ thế nào ạ?” Trong tiếng cười của Long Nữ có cảm giác thoải mái nhẹ nhõm, cũng giống như tâm trạng của cô lúc này vậy. Dù nói thế nào thì nhà họ Giang cũng đối xử rất tốt với cô, giống như Giang Nam đã nói, tuy đã chia tay Giang Đông, nhưng không có nghĩa cô đã rời bỏ tất cả mọi người trong nhà họ Giang.

“Tốt thật, khi không lại nhớ đến em, sợ em thấy nặng nề nên lại không dám đến gặp em. Em ấy à, chẳng để người ta yên lòng được. Phải rồi, tuần sau là sinh nhật mẹ, em nhớ đến nhé. Còn nữa, đừng nói là chị không nhắc em, em thật sự không muốn ở bên Đông Tử nữa sao? Cứ cân nhắc kỹ đi, kéo một ngày nào đó muốn quay về lại không quay về được.” Lời nói của Giang Nam còn có thâm ý khác. Chị không hỏi chuyện của Đào Nhiên và Long Nữ. bà Giang cũng đã nói, không ai được làm khó cho Long Nữ hết, hai năm cô sống ở nhà họ Giang không dễ dàng gì, cứ để tự cô suy nghĩ cho kỹ, nhưng chị vẫn phải nhắc nhở con bé mấy chuyện rất có thể đang tồn tại.

Đến tận bây giờ Long Nữ mới nhận ra rằng mình đã quá ích kỷ. Vì muốn trốn chạy khỏi Giang Đông, muốn trốn tránh việc tái hôn, mà cô lạnh nhạt với cả một gia đình đã từng đối xử rất tốt với cô. Cô biết có rất nhiều việc bản thân mình đã nghĩ sai, làm sai, nhưng ít nhất bây giờ vẫn còn kịp. Riêng về Giang Đông, giờ đây cô thực sự không còn hơi sức đâu mà suy nghĩ về tương lai của họ nữa.

Một góc khác, Diệp Tử và Đào Nhiên đang ngồi uống rượu trong quán bar. Hai mỹ nam, đều có đôi mắt thu hút người đối diện. từ nhỏ họ đã rất thân thiết, nhưng từ khi Diệp Tử kết hôn thì anh gần như không ra ngoài chơi nữa, chỉ còn lại Đào Nhiên và Tiểu K bầu bạn với nhau. Trước đây Tiểu K thường nói: “Lấy gì mà lấy, ngày nào cũng tự nhốt mình trong lồng, buồn chán chết đi được!” Nhưng giờ đây có lẽ người muốn lấy vợ nhất chính là cậu ta, người muốn bị nhốt trong lồng nhất chính là cậu ta. Thế mới biết chuyện gì cũng không nên khẳng định tuyệt đối, kéo có ngày lại phải tự vả vào miệng mình.

“Chuyện gì cơ? Cậu và Long Nữ... Không thể nào?” Diệp Tử khẽ nhủ mày, đàn ông đã kết hôn khác vậy đấy, họ có một sự trưởng thành và điềm tĩnh rất khó diễn tả bằng lời.

Đào Nhiên đảo mắt nhìn anh, thành thật nói: “Có gì mà không thể chứ, cô ấy là phụ nữ, mình là đàn ông, cô ấy không có chồng còn mình cũng chưa có vợ, sao lại không thể?”

Đào Nhiên không ngờ người anh em của mình lại có thể thốt ra một câu như vậy. Đúng, Giang Đông là em rể Diệp Tử, nhưng cũng không đến mức này chứ, chẳng còn chút tình nghĩa gì hết.

“Cậu kích động cái khi gì, cậu có hiểu Long Nữ không? Cậu mới biết con bé được bao lâu? Chưa gì đã tới mức người ta đồn đại khắp trong ngoài, không hay chút nào đâu.” Thực ra Diệp Tử cũng vì muốn tốt cho Đào Nhiên, nên chẳng thể nói ra rằng bản thân anh đã thấy Long Nữ yêu Giang Đông nhiều thế nào, anh cũng không thể nói Đào Nhiên chắc chắn không thể thắng được Giang Đông, nhưng ít nhất khi còn có thể ngăn chặn được thì phải ngăn chặn.

“Haizz, cái cậu này, có ai công kích bạn bè như cậu không? Hơn nữa mình nói mình thích cô ấy thì đã sao? Cậu lo mấy cái trò của tên Giang Đông đấy

chứ gì? Anh ta có thể làm gì được mình? Cậu lấy vợ xong thì là gan cũng teo luôn ời à?” Đào Nhiên trừng mắt đầy khinh bỉ với Diệp Tử, cầm một cốc rượu lên uống, trong lòng chán chường. Giờ anh thấy hơi lo lắng về Long Nữ, không biết Giang Nam đã nói gì với cô, tuy biết cô chẳng dễ gì bị thuyết phục quay trở lại, nhưng anh sợ cô lại động lòng, thế thì mọi sự cố gắng của anh đều đổ xuống sông xuống bể hết.

“Sao cậu lại... lại cứng đầu cứng cổ thế hả? Cậu có biết con bé yêu Giang Đông đến mức nào không? Nếu bảo con bé chết vì anh ta nó cũng vui vẻ bằng lòng đấy. cậu nói xem, cậu chen vào làm gì chứ?” Diệp Tử cũng hơi nóng, câu lên là chẳng màng gì nữa, nghĩ thế nào nói luôn thế ấy.

“Minh chỉ cứng đầu lần này thôi, cậu đừng lo cho mình, ông em rể của cậu cũng chẳng tốt đẹp gì. Hôn nữa, chính vì cô ấy yêu sâu đậm, nên anh ta mới làm tổn thương cô ấy nặng nề. Mà đúng rồi, năm đó cậu theo đuổi Giang Nam mình đã ủng hộ cậu thế nào, nhớ chứ? Bây giờ cậu thành người một nhà với Giang Đông rồi, liền trở mặt giúp anh ta đối phó mình đây à? Có bạn bè nào như cậu không?” Đào Nhiên bức tức ra sức gào lên với Diệp Tử, về hoà nhã dịu dàng mọi khi đều bay đi đâu hết, Long Nữ cũng chẳng đứng trước mặt, không cần phải đóng kịch.

“Minh và Giang Nam không giống chuyện của cậu. Nhưng mình vẫn thấy chuyện này có gì đó rất không ổn.” Lần đầu tiên Diệp Tử khiến Đào Nhiên hét nói, anh cảm thấy hoàn cảnh của hai người không giống nhau, nhưng không giống ở điểm nào thì không sao nói ra được, một cảm giác rất khó giải thích.

Lúc Đào Nhiên đưa Long Nữ về, hai người đều lặng im, trong xe tràn ngập một bầu không khí khác thường. Trong lòng Long Nữ đang nghĩ đến lời Giang Nam nói, cô thấy mình nên quay lại xem sao. Đào Nhiên thì trong lòng vẫn đang bức bối vì câu nói của Diệp Tử. Lễ nào trong mắt mọi người tình trạng hiện giờ của họ là như vậy sao? Long Nữ chỉ có thể là của Giang Đông thôi ư? Anh không phục. Long Nữ cũng cảm thấy tâm trạng Đào Nhiên không được tốt, nhưng cũng không biết nên nói gì, cuối cùng chọn cách im lặng.

Có lẽ vì uống hơi nhiều cà phê, Long Nữ muốn đi vệ sinh, Đào Nhiên lại chạy xe từ từ, khiến cô ảm ách vô cùng. Nhà đã hiện ra trước mắt rồi, xe vừa dừng, cô liền vội vàng định chạy vào trong, kết quả lại bị Đào Nhiên giữ lại. Thế rồi cô thấy gương mặt điển trai đỏ từ từ ghé sát lại, cô mờ to mắt ngay ra đó. Thôi rồi, cảm giác mềm mại, man mát trên môi, mùi hương Cologne nhàn nhạt, gương mặt trắng ngần, sống mũi cao, hàng mi dài... Bỗng nhiên có cảm giác hơi đau trên môi, cô mới phát hiện ra mình đang làm gì, hai tay cố gắng đẩy bờ vai của Đào Nhiên, ra sức né tránh. Nhưng Đào Nhiên không hề cho cô cơ hội né tránh, từ từ dùng lưỡi thăm dò đôi môi cô. Long Nữ giật mình, cô đã từng làm vợ người ta, cô biết điều này có ý nghĩa gì, đó là dục vọng của một người đàn ông. Có thể trước đây cô đã coi anh là bạn, là cấp trên, nhưng qua lần này, cô không thể nào bình tĩnh đối diện với anh được nữa.

Nụ hôn của Đào Nhiên không dịu dàng ấm áp như con người anh, mà mãnh liệt dữ dội khiến Long Nữ không chịu nổi, cô khẽ ra hiệu thể hiện sự phản kháng. Khi Đào Nhiên rút cuộc cũng chịu buông cô ra, thấy đôi mắt to tròn của Long Nữ ngân ngấn lệ, có lẽ anh quá thô bạo, đôi môi xinh xắn đã sưng lên. Nhưng Long Nữ mang về mặt đáng thương, nhìn Đào Nhiên nói: “Em phải đi vệ sinh!” sau đó quay người chạy ra khỏi xe. Đào Nhiên nhìn theo bóng cô khuất dần vào bóng tối, khoe miệng cứ thế mà nhướn lên cao không dừng được.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 59

Giang Đông nhìn bức ảnh trong tay, gương mặt thất thần của Long Nữ, tấm lưng của Đào Nhiên, hai người môi gần chặt môi. Anh vẫn cảm thấy Long Nữ luôn nằm trong tầm kiểm soát của mình, dịu dàng, nhẫn nhịn, bao dung, anh đã rất cố gắng, thế mà đôi lại được kết quả này đây. Anh không thể từ bỏ Long Nữ được, bởi ngày anh cưới cô về làm vợ, ảnh hưởng đã quyết định phải sống bên cô cả đời. Dù có những lúc anh lăm lặc, có lúc anh lạnh nhạt với cô, nhưng chưa bao giờ anh nghĩ hai người sẽ chia tay. Gần đây người ta đồn đại Đào Nhiên của Thiên Hạo cuối cùng cũng đã thích một cô gái, chính là trợ lý của anh ta. Mọi người không rõ về Long Nữ, họ không biết cô chính là vợ cũ của Giang Đông. Nếu sau khi họ biết, thì người chịu tổn thương nhất trong chuyện này là ai chứ? Không phải anh, cũng không phải Đào Nhiên, mà là Long Nữ. Tối hôm qua ngay từ lúc hai người họ bước vào Quân Đế, đã có người báo cho anh rồi, nhưng anh biết không thể việc gì cũng theo dõi sát sao được. Gần đây Long Nữ cũng dần dần tiếp nhận anh, anh không thể hấp tấp. Vì thế anh cho người theo sau họ, kết quả là chụp được những bức ảnh này.

Giang Đông đứng bật dậy, gạt phẳng đồ đạc trên bàn, đôi mắt đỏ ngầu nhìn những tấm ảnh nằm la liệt trên sàn. Anh không thể tha cho Đào Nhiên như thế được, tuyệt đối không thể được.

Long Nữ vừa về đến nhà là xông ngay vào nhà vệ sinh luôn. Trác Lan đang ngả gối trên ghế sofa nhai đồ ăn vặt. Hôm nay Long Nữ không về nhà ăn cơm, một mình cô cũng lười ăn, đã thế mấy ngày qua lại bị Tiểu K làm cho phát phiền, cô rất sợ mình dính bầu thật. Thêm nữa Tiểu K lại bắt đầu ngày nào cũng chạy theo cô, cô thực sự không thể chịu nổi. Có thể khiến cô thành ra thế này có lẽ cũng chỉ có một người đó mà thôi. Lúc này Tần Chi Dương gọi điện rủ ngày mai cùng ăn cơm, Trác Lan không rõ anh ta có ý gì, bởi Tần Chi Dương vốn không phải là kiểu người chủ động. Trong chuyện tình cảm của hai người, cô luôn là người chủ động trước, thế nên lần này cô rất ngạc nhiên.

Thấy Long Nữ vội vàng chạy vào, một lúc sau lại lò dò bước ra, Trác Lan cần nhằn: “Cậu chú ý một chút, thay giày đi có được không?”

Cầu Cầu đang ở cạnh ghế sofa cũng chạy đến quần lấy chân Long Nữ. Tính theo độ tuổi của loại chó, Cầu Cầu giờ đã là người lớn rồi, nhưng vẫn cứ đáng yêu như cún con vậy. Mà có lẽ chỉ ở bên người như Long Nữ thì mới trở nên như vậy.

Chẳng mấy khi Long Nữ không cự lại, ngoan ngoãn tháo giày, cởi áo khoác, ủ rũ bậm môi vào phòng thay quần áo. Trác Lan thấy lạ, không đúng, sao

con bé này lại chẳng có chút tình thần nào vậy? Mấy hôm nay cũng không có chuyện gì, nghe nói Giang Đông vẫn đang lấy lòng cô ấy, công việc chắc cũng không có vấn đề gì, ở nhà thì bà Long vừa mới gọi điện thoại báo muốn xuống bếp làm một bữa thật to chiều đãi hai đứa, gọi tối mai hai đứa về nhà ăn cơm. Câu này nghe chả hấp dẫn gì cả, vì ngày nào bà chẳng vào bếp, ngày nào cũng không thiếu món ngon, nếu không chắc ông Long cũng không buồn ăn cho, xem ra có ý đồ gì đây.

Long Nữ loẹt quẹt đôi dép hoạt hình ngồi phịch mông xuống ghế sofa, Cầu Cầu vội phoang đến bên cô, hai chân trước ghé lên đùi Quân Đế, đầu cũng gối lên đó, ngoan ngoãn như một đứa trẻ. Long Nữ nhẹ nhàng vuốt lông Cầu Cầu, chậm rãi: “Chỉ có Cầu Cầu nhà mình là tốt nhất!”

“Sao thế? Sao mà bơ phờ vậy? Bị ai bắt nạt à?” Trác Lan dùng chân đá vào mông Long Nữ, tò mò hỏi.

“Đàn Đàn, tớ buồn quá.” Long Nữ ôm Cầu Cầu, vênh môi nhìn Trác Lan, đôi môi đỏ hồng, hai mắt long lanh, trông mới tội nghiệp làm sao!

“Làm sao? Nói đi. Ai ức hiếp cậu?” Trác Lan vừa thấy Long Nữ như vậy, lập tức ngồi dậy, vồn vã lắc người cô hỏi. Con người cô là vậy, ngày nào cũng thích bắt nạt Long Nữ, nhưng cô bắt nạt thì được chứ người khác thì cô không cho phép. Theo cách nói của cô thì hằng ngày để Long Nữ nằm nhà, bắt nạt cô ấy cũng rất vui, thảo nào mà Giang Đông thích ức hiếp cô ấy như vậy.

“Đàn Đàn, có phải tớ hết trong sáng rồi không? Vừa rồi Đào Nhiên đã hôn tớ, nhưng tớ ngốc quá, quên cả cự tuyệt.” Long Nữ ỉu xiu, ảm ức nói.

“Hả? Sao lại thế? Tình hình là thế nào vậy? Hai người là thật sao? Cậu thật sự không cần Giang Đông nữa sao? À không phải. Ý của tớ là cậu thực sự nghĩ thông rồi sao? Đào Nhiên thích cậu không?” Trác Lan hỏi dồn dập như phang vào gương mặt chán chường của Long Nữ.

“Thật giả cái gì chứ, tớ thừa nhận mình có cảm tình với Đào Nhiên. Nhưng một người đàn ông như anh ấy thì phụ nữ nào mà chẳng rung động. Còn tớ cảm thấy mình đối với anh ấy không phải là tình yêu, thật đấy. Khi ở bên anh ấy tớ không phải căng thẳng, rất thoải mái, rất tự do, rất vui vẻ. Nhưng không hề có cảm giác tim đập nhanh hơn như khi ở bên Giang Đông. Thêm nữa là việc Giang Đông có buông tay hay không tớ không quan tâm nữa. Bây giờ anh ấy không làm gì được tớ nữa rồi.” Long Nữ bình thản phân tích vấn đề tình cảm của chính mình. Nhưng khi cô còn chưa kịp nói hết, thì Trác Lan đã vỗ cái bốp vào đầu cô.

Long Nữ xoa chỗ bị đánh, nhú mày không hiểu: “Sao cậu lại đánh tớ?”

“Sao lại đánh cậu ấy hả? Thế là còn nhẹ đấy. Gì mà còn tim đập nhanh ư chứ, cậu bao nhiêu tuổi rồi? Ngày nào tim cũng đập nhanh như vậy mà không sợ mắc bệnh đau tim ư? Mà cậu cũng đừng đùa cơ. Nếu cậu không muốn tiến tới với Đào Nhiên thì phải tránh xa anh ta ra chứ. Tớ thấy anh ta cũng không phải là loại thiện nam tín nữ gì. Với cả cậu mới chỉ nhìn thấy một chút xíu con người của Giang Đông thôi, cậu biết ở bên ngoài Giang Đông như thế nào không? Đến lúc đó mà anh ta bực lên thì thôi xong. Thế nên giữa hai người đó cậu bắt buộc phải chọn một người, không được chần chừ nữa.” Trác Lan nói năng thâm trầm, điều cô nói hoàn toàn là sự thật, nếu thực sự mọi việc trở nên như vậy thì tuyệt đối không được tiếp tục chần chừ nữa. Nếu không sớm muộn gì cũng có ngày xảy ra chuyện chẳng lành kiểu người như Giang Đông chuyện gì cũng có thể làm được hết.

“Thì tim tớ đập nhanh đấy. Tớ mới bao nhiêu tuổi đâu, vẫn còn trẻ mà. Đào Nhiên là sếp của tớ, ngày nào tớ cũng phải đi cùng với anh ấy. Cậu bỏ tớ cách xa anh ấy ra, làm sao mà cách xa được? Giang Đông thế nào tớ chẳng quan tâm. Nếu anh ta uy hiếp tớ, thì tớ... tớ sẽ về nhà tìm ba tớ. Thôi không nói nữa, nẫu hết cả ruột.” Long Nữ chép miệng đứng dậy, bước vào phòng ngủ, Cầu Cầu cũng cong mông theo sát. Trác Lan nằm lại trên sofa, một mình suy nghĩ về chuyện của Long Nữ. Long Nữ yêu Giang Đông, điều này Trác Lan là người rõ nhất. Nhưng hiện tại ngay cả Long Nữ cũng hoài nghi tình yêu của mình đối với Giang Đông. Cô ấy cũng sợ đó vốn đã không phải là tình yêu. Thế nhưng những điều mà chính Long Nữ vừa mới nói, cô ấy cần cảm giác trái tim đập nhanh hơn, rõ ràng là tình yêu mà, nhưng hiện thực thì lại tàn nhẫn thế đấy. Đào Nhiên thì cô ấy không thích, người cô ấy thích là Giang Đông, thì vẫn xấu tính như thế.

Lại nghĩ đến mình còn rối rắm hơn. Mẹ kiếp, sao lúc đó mình lại quên uống thuốc tránh thai ư? Ngoài đường nhan nhản mấy cái quảng cáo nhắc nhở “chú ý an toàn”, “chú ý an toàn”, haizz, đúng là khôn ba năm đại một giờ. Không được, cô nghĩ mình không thể nào xui xẻo như thế được.. chỉ một lần thôi, tuyệt đối đừng dính!

Long Nữ trèo lên giường, trở mình liên tục Long Nữ mà vẫn không sao ngủ nổi. Cô cứ nghĩ mãi về nụ hôn ban nãy của Đào Nhiên. Cô thừa nhận cô không ghét, điều này có chứng tỏ cô là một cô gái hư không ư? Nhưng khi cô sức tỉnh lại, trong đầu lập tức hiện ra gương mặt phẫn nộ của Giang Đông. Đúng lúc cô đang buồn chán thì điện thoại kêu, tên của Đào Nhiên không ngừng sáng lên trên màn. Long Nữ tay nắm chặt điện thoại, nhưng khi nghe thì vẫn nhẹ giọng nói: “A lô?”

“Em đã ngủ chưa?” Chỗ Đào Nhiên hơi ồn, hình như bên cạnh có người đang nói chuyện, nhưng giọng nói của anh vẫn hoàn toàn độc lập với môi trường ấy, trầm ấm, dịu dàng.

“Vẫn chưa.” Tâm trạng Long Nữ hơi nặng nề, vì cô cũng không biết phải nói gì nữa.

“Anh làm em sợ à?” Đào Nhiên đột ngột hỏi, giọng đầy lo lắng.

“Hả? À, một chút.” Thoạt đầu Long Nữ còn chưa kịp hiểu lời anh nói. Cô phát hiện tư duy của Đào Nhiên rất hay biến đổi, trước giờ lúc nào cũng vậy. Giờ đây cô đã thích nghi được rồi, trước kia cô đều phải nghĩ mãi mới biết anh nói gì.

“Ha ha, em hãy học cách quen dần đi, đây mới chỉ là bắt đầu thôi.” Đào Nhiên cười rất vui vẻ. Bộ dạng ngốc nghếch của cô tối nay khiến anh thấy ngộ nghĩnh vô cùng. Anh biết mình không thể chờ cô thích ứng dần được, có rất nhiều thứ khi không chú ý sẽ bay mất, thế nên lúc nào cần ra tay thì phải ra tay ngay.

Đêm hôm đó Long Nữ gặp ác mộng, mơ thấy Giang Đông đứng trước mặt cô, lăm lăm chỉ vào mặt cô mà nói: “Đồ tiện nhân, cô dám cảm sùng tôi.”

Lại còn bà Giang, ông Giang, Giang Nam, Diệp Từ, bà Long, ông Long, tất cả đều chỉ vào mặt cô “mày là đồ hư hỏng”. Lúc cô tỉnh dậy, thì đã tám rưỡi, muộn giờ làm đến nơi rồi. Cô vội vàng sửa soạn rồi chạy xuống dưới, nhưng có lẽ mấy ngày nay vận xui định sẵn cho cô, vừa bước xuống đường thì đôi giày cao gót tẹo một cái, gãy “rắc” một tiếng, cô đã ngồi bệt xuống đất luôn.

Trong bệnh viện.

Long Nữ chán muốn chết, Khi đen đầu thì uống nước cũng giắt răng. Cô bị sái chân rồi, tuy không nghiêm trọng lắm nhưng nó vẫn sưng tưng lên, vừa đúng lúc Tiểu K đến đón Trác Lan, nhìn thấy cô ngồi bệt ở đó, hai người liền đưa cô vào bệnh viện. Bác sĩ nói không sao, chỉ cần ở nhà nghỉ ngơi một tuần là khỏi.

“Tuyệt đối không được nói với mẹ đâu đấy, tuyệt đối không được nói. Cứ bảo là tớ bận việc không về nhà được, bị mắng thì chịu vậy thôi.” Long Nữ khô sở bước từng bước khập khiễng, thật sự rất đau ấy. Bác sĩ nói trông thì nghiêm trọng thế thôi, thực ra không sao cả. Cô tuyệt đối không thể để người nhà biết việc này, nếu không chắc chắn sẽ bị áp giải về nhà, cô không thể quay lại cảnh ngày nào cũng bị mẹ cầu nhàu được.

“Biết rồi. Phải rồi, lúc cậu vừa vào viện, sếp của cậu gọi điện. Minh nói với anh ấy là cậu bị sái chân, chắc anh ấy sắp đến rồi đấy.” Trác Lan dịu Long Nữ, nhích từng chút một. Tiểu K ở bên cạnh cũng không giúp được gì, bèn xách túi của hai nàng đi theo phía sau. Haizz, càng ngày càng mất giá, giờ anh chỉ là thằng xách túi thôi.

“Cậu xin nghỉ phép cho tớ là được rồi, nói chuyện này với anh ấy làm gì?” Long Nữ trách Trác Lan, cô không muốn tiến gần hơn với Đào Nhiên. Tình hình bây giờ vẫn còn rối ren, cứ im lặng vẫn hơn.

“Hơ, Tiểu Long Nữ, em nói thế là không được đâu nhé. Em xảy ra chuyện thì cậu ta đương nhiên phải đến, cũng giống như việc ngày nào anh cũng trông nom Lan Lan vậy đó.” Rốt cuộc Tiểu K cũng tìm được cơ hội để chen lời, vội vàng bước lên phía trước trình bày quan điểm.

“Trật tự ngay, anh ở đây đợi Đào Nhiên cùng Long Nữ. Trưa nay tớ có việc, tớ phải đi trước đây.” Trác Lan nhìn đồng hồ, tắt bật suốt sáng, sắp đến giờ hẹn với Tần Chi Dương rồi. Cô liền giao Long Nữ cho Tiểu K rồi đi mất. Tiểu K gọi với theo mấy tiếng cô cũng không thèm để ý, anh chỉ còn biết ừ ừ dịu Long Nữ đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Chương 60

Lúc Đào Nhiên đi đến nơi liền nhìn thấy Tiểu K đang dịu Long Nữ với bộ dạng cực kỳ không tỉnh ngượng. Long Nữ thì tập tậ tập tễnh. Đào Nhiên tiến tới lời Tiểu K sang một bên, sừng sộ nói với anh ta: “Cậu dịu người ta kiểu gì vậy hả?” Sau đó lập tức quay đầu lại dịu dàng hỏi Long Nữ: “Không sao chứ em? Còn đau lắm không?”

Long Nữ lúng túng vừa cười vừa đáp: “Không sao, chỉ là do em không cẩn thận.” Long Nữ cảm thấy Đào Nhiên khang khác, nếu như trước đây cô có thể coi Đào Nhiên như một người bạn thân thiết thì qua đêm hôm qua đã không thể coi anh như trước đây được nữa. Bao nhiêu điều theo cái hôn đó bay đi mất, rồi cũng bao nhiêu thứ lại xuất hiện cùng cái hôn đó, chỉ không biết thứ mất đi là tốt hay xấu, thứ có được là ngọt hay đắng.

“Này cái đồ tham sắc bỏ bạn, anh em ở đây chăm sóc bạn gái giúp cậu lâu như thế mà cậu đối xử như vậy đấy hả?” Tiểu K nhìn kiểu cách của hai người bọn họ thì rất không vui, lại còn chưa quên vụ Trác lan vừa mới bỏ rơi mình, nên thấy điệu bộ nhẹ nhàng tình tứ của Đào Nhiên lại càng khó chịu.

“Được, thế tối nay mời người anh em một bữa, cảm ơn bạn vì đã chăm sóc Tiểu Long Nữ.” Đào Nhiên chẳng những không tức giận lại còn rất nhẹ nhàng, làm cho Tiểu K rất ngạc nhiên, há hốc mồm ra nhìn. Đào Nhiên cũng chẳng thêm để ý tới Tiểu K, dịu Long Nữ đi ra ngoài. Long Nữ từ đầu đến cuối đều im lặng, cũng chẳng biết phải nói gì, sự việc tối qua vẫn còn lẩn quẩn trong đầu đầy mâu thuẫn. Cô không biết phải làm sao bây giờ, một mặt không muốn làm Đào Nhiên tổn thương, một mặt không muốn làm phản bội chính mình, nên từ lúc ra khỏi viện, cô không hề để ý xem Đào Nhiên đưa mình đi đâu, cho đến khi đến dưới tòa nhà Đào Nhiên ở cô mới nhận ra.

“Em có đi được không? Có cần anh bế không?” Gương mặt Đào Nhiên đang mỉm cười ngay trước mặt cô. Quả là một người đàn ông rất đẹp, nhưng lúc này chẳng hiểu sao cô chẳng biết nói gì.

“Không cần, không cần đâu, em tự đi được.” Long Nữ vội vàng xua tay. Cô nghĩ kỹ rồi, dù gì thì cũng phải nói thật rõ ràng, cứ như thế này thì thật không đúng. Nhưng vừa mới định cô đứng lên thì chân đau buốt như kim châm vậy. Cô “ái!” một tiếng rồi ngồi thụp xuống. Đào Nhiên Đào Nhiên vội vàng lo lắng hỏi han, nhưng Long Nữ mặt mũi vẫn đang nhăn nhó vì đau vội lắc đầu. Thật ra từ bé đến lớn chưa từng bị thương hay xây xước gì, nên cô rất yếu ớt, lại còn rất sợ đau nữa.

Đào Nhiên cúi người xuống, hai tay nhẹ nhàng vòng qua người Long Nữ, từ từ nhấc bổng cô lên. Gương mặt Long Nữ đỏ bừng, ngoài Giang Đông ra thì đây là lần đầu tiên có người đàn ông khác ôm cô vào trong lòng. Mà không đúng, hình như Giang Đông cũng chưa từng ôm cô như vậy. Chỉ có lúc trên giường Giang Đông mới ôm cô, mà ôm để làm gì thì mọi người tự nghĩ đi.

Trên người Đào Nhiên tỏa ra mùi nước hoa rất nhẹ nhàng như chính con người anh vậy. Rõ ràng anh ấy đang ở bên cạnh nhưng tuyệt nhiên không có

chút áp lực nào, rất thoải mái và dễ chịu. Vậy mà sau nụ hôn của anh tối qua thì chẳng hiểu tại sao cô lại cảm thấy đầy áp lực. Thực ra chẳng phải Đào Nhiên tạo áp lực gì, chỉ là cô tự gây áp lực cho bản thân thôi. Cô cũng cảm thấy như thế này là không đúng, nên cứ tự trách mình.

“Em nặng bao nhiêu cân thế?” Đào Nhiên vừa bế cô vào thang máy vừa hỏi. Trên đường đi thu hút bao nhiêu sự chú ý. Mà tất nhiên là toàn ánh mắt dò lờ vì ghen tức của phụ nữ. Hu hu, phụ nữ đáng sợ thật đấy. Long Nữ còn sợ nhờ đột nhiên có bà cô nào lao vào đánh mình ấy chứ.

“Hả?” Long Nữ đang hình dung ra viễn cảnh bị mấy người phụ nữ xông vào đánh hội đồng nên không chú ý gì đến lời nói của Đào Nhiên, bị anh hỏi bất chợt mà ngơ ngác.

“À, không sao, mà đúng rồi, xem ra mấy ngày tới chắc em không đi làm được đâu, nên xin phép nghỉ đi.” Đào Nhiên nhìn đèn thang máy nhảy từng tầng, Long Nữ nhìn lên Đào Nhiên, khuôn mặt trắng, lông mi dài. Đôi môi hơi khô, phải rồi, chính đôi môi này, lạnh lạnh, ẩm ướt... Thang máy kêu “tinh” một tiếng, đã lên đến nơi. Long Nữ đột nhiên phát hiện ra mình toàn đang nghĩ linh tinh, đến lúc nào rồi mà còn háo sắc thế chứ! Người ta thường nói phụ nữ ba mươi như hồ, bốn mươi giống sỏi, nhưng cô vẫn còn trẻ như thế này. Chắc không đến mức đó chứ?

“Anh để em xuống, em tự đi.” Đến cửa căn hộ chợt nhận ra Đào Nhiên đang bế mình nên không thể mở được cửa nên cô chủ động nói. Đào Nhiên nhẹ nhàng nói: “Đừng cử động.” Long Nữ quả nhiên cứng đờ bất động. Thực ra cô rất xấu hổ khi nói đến cân nặng của mình, quả thực cô không nhẹ, mà Đào Nhiên lại thuộc kiểu đàn ông vóc dáng thư sinh, chẳng biết là mình có làm cho anh ấy mệt hết hơi không nữa. Mà nhắc đến cân nặng của chị em phụ nữ ấy à, không tiện chút nào.

Chẳng biết sao mà Đào Nhiên mở được cửa trong khi Long Nữ vẫn ở trên tay anh. Đào Nhiên nhẹ nhàng đặt cô lên sofa rồi quay lưng vào phòng thay một bộ quần áo bình thường, cũng thay một cặp kính gọng đen, cảm giác thân mật hơn mấy phần. Đào Nhiên là người như vậy đấy. Anh luôn biết rõ đâu là ưu điểm của mình, cũng luôn biết rõ làm sao để đạt được thứ mà mình muốn. Nếu như Giang Đông có được ba phần của Đào Nhiên thì chắc sẽ không có chuyện như ngày hôm nay. Lúc đi ra, Đào Nhiên cầm theo một đôi dép đi trong nhà.

“Đáng yêu quá.” Long Nữ vừa nhìn thấy đôi dép đi trong nhà có hình Totoro thì không khỏi ngạc nhiên. Mấy lần trước tới đây cô đều đi dép của Đào Nhiên, nếu không thì là đi chân đất. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một đồ vật dành cho con gái ở trong nhà anh.

“Là mua riêng cho em đấy.” Đào Nhiên không ngần ngại nói, sau đó ngồi bên cạnh đọc hướng dẫn sử dụng của mấy loại thuốc bệnh viện kê. Anh đọc cẩn thận và kỹ lưỡng đến nỗi chẳng để ý đến khuôn mặt đầy bối rối của Long Nữ, khuôn mặt đỏ ửng có chút gì đó vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng.

“Thuốc này là uống sau khi ăn, may là không cần kiêng gì cả, thế thì cứ ăn móng giò heo đi, ăn gì bỏ nấy mà, ừm... Cái này để bôi ngoài da, cần phải bôi thường xuyên. Được rồi, để anh bôi cho em.” Đào Nhiên tay cầm một túi thuốc, vừa nhìn vừa đọc lầm bầm. Long Nữ thấy vậy chợt cảm thấy thật ấm áp, giữa mùa đông lạnh giá, gặp người đàn ông như vậy thì chẳng khác gì ánh mặt trời sưởi ấm tận đáy lòng mình. Nhưng cô biết, có những thứ không được quá tham lam, chỉ vì muốn được tận hưởng sự nhẹ nhàng ấm áp ấy của anh mà cứ nán nã ri hoãn thì thật không công bằng.

“Có việc này... Em có việc này cần phải nói với anh.” Lời nói của Long Nữ khô khốc, cô cũng cảm thấy rất khó khăn khi phải nói ra. Đào Nhiên đối xử với cô quá tốt, nếu so sánh thì tốt hơn Giang Đông nhiều, mà không đúng. Giang Đông chẳng thể bị được với Đào Nhiên. Nhưng đối với cô mà nói, hãy còn quá sớm để bắt đầu một mối quan hệ tình cảm mới, bản thân cô cũng chưa tự ổn định được chính mình.

Đào Nhiên ngẩng lên nhìn Long Nữ rồi lại cúi xuống đọc tiếp hướng dẫn sử dụng thuốc. Long Nữ áp a áp ứng nhỏ giọng nói: “À...à... em...ờ...em...”

“Em muốn nói gì cứ nói đi.” Đào Nhiên không chịu nổi kiểu áp ứng ấy của cô, cũng đoán được phần nào những gì cô muốn nói, nhưng miễn là cô ấy chưa nói ra thì anh vẫn có thể tự huyễn hoặc bản thân, cho rằng đây không phải là sự thật. Anh dùng tay nâng cái chân bị thương của cô lên rồi lấy dầu nhẹ nhàng xoa bóp mát cả chân cho cô, làm Long Nữ cảm thấy nhột nhột.

“Chúng ta không hợp nhau đâu.” Long Nữ lấy hết can đảm để nói thẳng ra với anh, lưng thẳng lên, mặt mở to cứ như là chuẩn bị đi đánh nhau vậy. “Ai da, anh làm gì thế? Đau muốn chết được.” Đào Nhiên vừa hơi mạnh tay một cái, Long Nữ đau quá liền kêu lên.

“Em cũng thấy đau à, thế em nghĩ xem bây giờ anh có đau không?” Đào Nhiên nhướn mày lên nhìn Long Nữ, không nhón ra trong đôi mắt đó đang có tâm trạng gì, nhưng anh vẫn không ngừng tay, nhẹ nhàng xoa bóp chỗ chân bị thương cho Long Nữ.

“Con người anh hẹp hòi thế, thêm chút nữa là làm gãy chân em còn gì.” Long Nữ nhăn nhó vì đau, vừa đau vừa bực mình nữa.

“Con người của anh hẹp hòi thế đấy thì đã sao. Anh nói cho em biết, em nói không cũng không được, biết chưa hử? Em cho rằng chỉ có Giang Đông là tài giỏi à? Em có đồng ý hay không thì anh vẫn cứ theo đuổi em, em có quyền từ chối nhưng không có quyền bắt anh ngừng thích em, em hiểu không?” Đào Nhiên vừa thấy Long Nữ làm căng lên thì lập tức chuyển sang trạng thái chuẩn bị chiến đấu, mở to mắt nhìn cô chăm chăm. Lúc nào cũng cho rằng anh dễ bắt nạt, nhìn cái bộ dạng vừa mới nhìn thấy Giang Đông liền giống như con cừu non của cô là anh đã bực mình lắm rồi, lúc đó không biết bao nhiêu chí khí bình thường hay thể hiện với anh đâu cả rồi. Cô coi thường anh phải không.

“Em bảo không là không, bây giờ mở được chút tự do, vẫn chưa đủ.” Long Nữ quả quyết nói.

“Được rồi, việc ra sao thì trong lòng em hiểu rõ nhất, anh chỉ muốn nói với anh một câu, ai thích cãi thì cãi, nhưng anh sẽ theo đuổi em đến cùng.” Nói xong, Đào Nhiên nhẹ nhàng đặt chân cô lên ghế sofa, đóng nắp lọ dầu lại rồi quay đi rửa tay. Long Nữ mang về mặt nhăn nhó chán nản, tự nhủ, mình ngốc thật, việc gì làm cũng không xong.

Lúc này Trác Lan đang ngồi cạnh cửa sổ trong một quán cà phê ngắm cảnh phố phường. Ánh nắng mặt trời ấm áp lan tỏa. Đang giờ tan học, một đôi học sinh nam nữ mặc đồng phục cười nói đi ngang qua. Gương mặt cậu bé đầy sức sống, còn cô bé thì tràn đầy hạnh phúc, trông thật nổi bật, thật đáng ngưỡng mộ. Ngày trước hai người bọn họ cũng như vậy, người đàn ông đang ngồi trước mặt cô, bao dung cô suốt mười năm qua. Cô không thể nào

quên được anh, không thể tự lừa dối bản thân rằng sẽ không bao giờ nhớ đến anh nữa, không bao giờ nhớ đến những kỷ niệm đã qua. Thời gian mười năm đầu phải là một khắc ngắn ngủi, nó không thể bị xóa sạch sành sanh chỉ vì một câu nói. Ở nơi đó có bao nhiêu niềm vui, bao nhiêu nỗi buồn, bao nhiêu mơ ước, bao nhiêu chờ đợi. Vậy mà sau mười năm, khi gặp lại, giữa ngày mùa đông lạnh lẽo này, họ phải đi về đâu về đâu, chẳng ai dự liệu được. Bởi giờ đây họ đều đã trưởng thành, bao nhiêu thứ đã dần dần thay đổi, bao nhiêu sự việc cũng từ từ trôi đi mất.

Tần Chi Dương nhìn Trác Lan dưới ánh mặt trời. Thời gian mười năm đã bóc đi những ngây thơ của người con gái đáng yêu non nớt ngày xưa. Cô gái trước mặt anh lúc này đây khiến anh có đôi chút xa lạ. Anh vẫn luôn biết cô là một người cực kỳ xuất sắc và xinh đẹp. Lần trở về này anh biết tình cảm anh dành cho cô vẫn vẹn nguyên như thế, nhìn thấy cô và Tiểu K. như vậy, anh thực không thể tiếp tục đè nén trái tim mình được nữa. Tần Chi Dương đưa tay phủ lên bàn tay cô đang đặt cạnh chiếc ly, dịu dàng nói: “Lan Lan, đồng ý lấy anh nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 77: Chương 61

Trác Lan ngồi trong quầy bar của Diệp Sắc, nhìn bartender đang pha chế đồ uống, bỗng thấy cuộc đời người ta cũng vậy, thăng trầm khi lên lúc xuống, mà chẳng hiểu sao luôn vào lúc mình chủ quan nhất, không phòng bị nhất thì nó sẽ giáng cho mình một cú xẩy xầm. Lúc trưa khi Tần Chi Dương cầu hôn cô, dù đã đợi mười năm để được nghe lời cầu hôn từ anh, đã đợi bao nhiêu ngày, bao nhiêu đêm, tưởng tượng ra bao nhiêu viễn cảnh, vậy mà ngay giây phút an nằm chặt tay cô, cô đã do dự, và cô từ chối.

Nước mắt cô là chĩa mỗi lúc nghĩ đến khuôn mặt đầy mong chờ của Tần Chi Dương lúc anh cầu hôn, rồi đến khuôn mặt ngập tràn thất vọng khi cô từ chối, bóng lưng lạc lõng cô đơn của anh lúc quay đi. Nước mắt nhỏ từng giọt vào ly rượu, ly rượu lẫn lẫn tan tành. Làm sao có thể nói rằng không yêu, làm sao có thể nói câu từ bỏ khi đã yêu quá lâu rồi, yêu đến nỗi chẳng hiểu nỗi thứ mới gọi là yêu, là đam mê, yêu đến nỗi trong tim chỉ có duy nhất một người, mắt không nhìn thấy nỗi trong tim chỉ có duy nhất một người, mắt không nhìn thấy bóng ai khác, tai không nghe thấy tiếng ai khác. Tình yêu đó là sự yếu đuối chí mạng. Trong trái tim cô, anh là một người đàn ông hoàn hảo, anh không hề có một khuyết điểm nào, thập toàn thập mỹ. Thế nên khi anh nói với cô rằng anh đã từng có người khác thì cô thật sự không chịu nổi. Nếu đó không phải anh mà là một người đàn ông khác thì cô lẽ cô sẽ không có cảm giác gì, vấn đề ở chỗ người đàn ông này lại là Tần Chi Dương, vị thần hoàn hảo trong tim cô.

Không biết là rượu làm cô say hay chính cô đang muốn say, chỉ biết trước mắt cô bây giờ rất mơ hồ, cô nằm bò xuống mặt quầy bar nhìn mọi người xung quanh đi đi lại lại. Cô hiếm khi uống say vì bản thân tự kiểm soát rất tốt, nhưng hôm nay cô lại muốn say, say cũng tốt, lúc say rồi thì chẳng phải nghĩ gì nữa cả, say rồi có thể quên đi hết phiền muộn khổ đau. Nhưng hôm nay chẳng hiểu tại sao sau rồi mà đầu óc cô vẫn cứ tỉnh táo, nhớ đến Tần Chi Dương trong ngày nắng ấm của mùa đông mười năm về trước ấy, với nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng đỡ khi cô ngã, tuyết rơi trắng xóa, màu đỏ rực rỡ của xiên kẹo hồ lô, cô gái mỉm cười bên lề, chàng trai mỉm cười yêu chiều. Mỗi khi nghe câu “nắm lấy tay anh, tới cuối đường đời”, cô luôn nhớ tới chàng trai đã nắm chặt bàn tay cô dưới ánh tịch dương năm đó.

Nhưng cô quá tuyệt tình, cô đã làm tổn thương anh, cô đã chặt đứt tình yêu của hai người. Khoảng cách xa xôi nhất trên thế gian không phải là không thể nói ra tình cảm của mình mà là rõ ràng yêu thương nhau nhưng chẳng thể ở bên nhau. Cứ thế, hai người người thực sự phải trở thành hai kẻ xa lạ từng quen biết. Khoảng cách xa xôi nhất trên thế gian là khoảng cách giữa chim bay và cá lặn, mãi mãi chẳng có cách nào gặp được nhau.

Trong lúc đang mơ mơ màng màng thì có tiếng ai đó nhẹ nhàng gọi bên tai, không biết là ai nhưng hình như cô nhìn thấy khuôn mặt của Tần Chi Dương, “Lan Lan”.

Trác Lan đưa tay chạm lên khuôn mặt người ấy, ánh mắt mông lung, cũng chẳng biết là khóc hay cười nữa. Sau đó cô được người đó bế lên, ôm vào lòng và đi ra ngoài. Cuộn mình trong vòng tay người ấy, tự nhiên cô thấy rất an tâm, rất thoải mái, rồi cứ thế ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Nhà Tiểu K.

Nhìn Trác Lan nằm trên giường, khóe mắt vẫn còn ngấn lệ, Tiểu K. nhẹ nhàng kéo chăn lên đắp cho cô. Quán bar, gọi điện thoại cho Tiểu K. nói rằng Trác Lan đã uống rất nhiều, đến nơi nhìn thấy cô ngồi bên quầy, ánh mắt trống rỗng vô hồn, trong lòng anh rất đau xót. Lúc anh gọi tên cô, ánh mắt cô nhìn anh, yêu cô, giận cô, hối lỗi cô. Bàn tay cô đưa lên vuốt ve khuôn mặt anh, anh biết cô nhìn anh thành Tần Chi Dương, người mà chính anh cũng rất ngưỡng mộ, người đàn ông bản lĩnh, trầm lặng, luôn điềm tĩnh. Nhưng người đàn ông như vậy sao có thể mang lại tình yêu toàn tâm toàn ý cho Trác Lan chứ? Có lẽ tình yêu đó chỉ là sự bao dung và ổn định. Nếu như vậy thì anh cũng có thể làm được. Anh thật sự rất yêu người con gái này, người con gái đang nằm ở đây nhưng lại gọi tên một người đàn ông khác.

Nhà Đào Nhiên.

Long Nữ vừa nghe điện thoại của mẹ, nghe tiếng bà trong điện thoại thì có vẻ đang rất giận dữ, nói rằng sao cả hai đứa đi đâu không về ăn cơm, điện thoại của Trác Lan thì tuyệt nhiên không liên lạc được, còn Long Nữ thì lại bảo là công ty bận quá nên không thể về. Cô cũng đang rầu rĩ quá, nhưng càng không thể bảo Đào Nhiên đưa cô về được. Nếu mẹ phát ra chân cô đang bị thương tích thì cô sẽ bị nhốt luôn ở nhà, mà cô thì không muốn thế, vậy nên cứ im lặng mà nghe mẹ mắng. Mắng một hồi một hồi rồi mẹ cũng cúp máy, trước khi cúp máy còn nhắc cô sắp đến sinh nhật của mẹ Giang Đông rồi đấy. Long Nữ cũng biết trong mắt mẹ thì Giang Đông sai và có lỗi nhưng đã biết hối cải rồi, chắc bà cũng đã tha lỗi cho anh ta. Nhưng đã biết hối cải rồi, chắc bà cũng đã tha lỗi cho anh ra. Nhưng mẹ đâu phải là cô, anh ra đã phản bội lại tình yêu của cô, phản bội lại cuộc hôn nhân của hai người, dù có chết cô cũng không thể thông cảm và tha thứ cho anh ta được. Có thể cô rất ngây thơ, có thể cô ương bướng, nhưng nguyên tắc là nguyên

tắc, thơ, có thể cô ương bướng, nhưng nguyên tắc là nguyên tắc, không thể cứ mỗi lần đi với nhau cô lại phải suy nghĩ khi anh ta ở bên người đàn bà khác liệu có phải cũng như thế không?

“Hình như mẹ em rất muốn em làm hòa với Giang Đông?” Đào Nhiên vừa dọn dẹp xong trong phòng bếp, mang hai ly cà phê đến.

Long Nữ vừa nhìn thấy ly cà phê thì trong lòng bỗng nghĩ, bình thường đã hay mất ngủ, uống vào chắc là tỉnh đến sáng luôn, nghĩ vậy nhưng mùi cà phê thơm sực lên mũi lại làm cô thấy thèm. Đào Nhiên nhìn về mặt của cô vừa muốn uống nhưng lại không dám uống thì không nhịn được cười, cầm cốc cà phê đẩy ra trước mặt cô rồi nói: “Không sao đâu, nếu không ngủ được thì ngồi nói chuyện cũng được mà. Tiểu K vừa gọi điện thoại bảo là Trác Lan đang ở bên đó, nên em có muốn về cũng không về được đâu”.

Long Nữ nghe thấy thế liền giật mình, há mồm ngơ ngác một lúc mới nói được thành câu: “Sao Đan Đan lại ở chỗ Tiểu K? Có chuyện gì à? . Cô hoàn toàn không đề ý đến mẩu chốt của câu chuyện, cô bé ngốc, hôm nay chẳng phải cô cũng ở nhờ nhà người ta sao, vậy mà còn đề tâm đến chuyện của người khác nữa.

“Đúng vậy, em không biết à, trước đây Trác Lan cũng từng ngủ ở nhà Tiểu K rồi mà, cũng chẳng có gì sai cả. “Đào Nhiên ngồi vắt chéo chân nhăm nháp tách cà phê một cách thư thái, trông có vẻ rất lưu manh, không giống Đào Nhiên thanh tao lịch lãm thường ngày chút nào.

“Không thể nào, riêng về vấn đề này Đan Đan rất nghiêm khắc với bản thân, cô ấy với Tần Chi Dương...” nói đến đây tự biết mình nói hớ, Long Nữ im bặt, không nói không rằng cầm tách cà phê lên uống một ngụm, ôi, thế này thì cả đời cũng chẳng giảm cân nổi.

“Đều là người trưởng thành cả rồi, có gì mà được với không được. Nam nữ thích nhau ở cùng với nhau thì khó kiềm chế được lắm” Đào Nhiên nói nhẹ tựa lông hồng, nhưng kỳ thực trong lòng không nghĩ hề như vậy. Anh cũng nghe nói qua về chuyện của Giang Đông ở bên ngoài, ít nhiều đã biết tại sao hai người họ ly hôn, vì vậy không thể trách anh được. Ai bảo Giang Đông tạo cơ hội này cho anh.

“Hừ! Khó kiềm chế, em nói cho anh biết đấy chẳng qua là do đàn ông các anh là loại động vật chỉ dùng nửa thân dưới, vô trách nhiệm!” Long Nữ nghe đến đây thì lại bắt đầu tức giận, uống một ngụm cà phê lớn, chẳng hề có đang thực nữ một chút nào.

“Ồ xem ra em vẫn còn đang giận Giang Đông lắm? Nhưng nói thế nào thì Giang Đông cũng là người đàn ông hào hoa đấy chứ. Em Tina gì đó bị anh ta làm cho khổ sở, nghe nói khách sạn của gia đình cô ta cũng sắp phá sản rồi. Giang Đông mới chỉ nói không ai được phép giúp đỡ, vậy mà đúng là không ai dám đứng ra giúp thật. Hiện tại, hình như cô nàng Dương Tử cũng đang điên cuồng theo đuổi anh ta. Đàn bà con gái mà chủ động theo đuổi tán tỉnh thì chẳng thẳng đàn ông nào từ chối cả đâu. Hà hà, xem ra chẳng bao lâu nữa sẽ có người đảm nhiệm vị trí phu nhân nhà họ Giang tiếp sau em thôi.” Đào Nhiên nhàn nhả nhìn ngắm ly cà phê cứ như đang nói chuyện phiếm thường ngày vậy. Điều bộ khiến Long Nữ chỉ muốn tung cước đá anh ta bay ra ngoài.

Long Nữ nghe vậy thì mặt mày xanh lét, đặt mạnh ly cà phê xuống rồi đứng lên, Đào Nhiên trông thấy vậy liền vội vàng chạy đến đỡ cô, Long Nữ gạt tay anh ra, mắt trừng trừng nhìn anh, vẻ rất bức mình: “Anh nói thế là có ý gì? Em với anh ta đã ly hôn rồi, anh ta thích làm gì với ai là việc của anh ta, chẳng liên quan gì đến em cả, Nếu anh nghĩ những lời anh vừa nói sẽ làm em đau lòng thì anh nhầm rồi”.

Đào Nhiên nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ bé đang giận dữ, tay bỗng nắm chặt lấy vai cô, cảm xúc trong đôi mắt anh không biết đang là tức giận hay đau đớn, hoặc cũng có thể là cả hai. Long Nữ trong lòng có chút sợ hãi, Đào Nhiên lúc này hoàn toàn xa lạ với cô. Hình như vừa rồi cô nói có hơi quá đáng, nhưng là do anh chọc tức cô trước cơ mà. Đột nhiên Đào Nhiên kéo cô lại, ôm chặt cô vào lòng, và anh nói nhỏ bên tai cô: “Hãy cho anh một cơ hội nhé?”.

Chính lúc ấy, tiếng gõ cửa rất mạnh dội tới, nghe cứ như có người muốn đập cửa xông vào vậy. Khóe miệng của Đào Nhiên thoáng lên một ý cười rất nhanh, anh buông Long Nữ ra, quay lưng đi mở cửa.

Cửa mở ra, Giang Đông đứng ngoài nhìn vào thấy Long Nữ, Long Nữ đứng trong nhìn ra thấy Giang Đông, nhưng đứng giữa hai người lại là Đào Nhiên. Kiểu quan hệ như thế này vẫn thường xuyên xảy ra, giữa anh ta và cô luôn luôn có người thứ ba đứng giữa, bất kể đàn ông hay đàn bà, tình cảm giữa hai người họ hình như cũng luôn như thế. Thế nhưng lúc này khuôn mặt của Giang Đông có vẻ như rất tức giận, còn Long Nữ thì lại rất ngạc nhiên, không đề ý thấy vẻ mặt của Đào Nhiên đang đầy khiêu khích.

Giang Đông lao vào đâm Đào Nhiên. Hai người đàn ông cao lớn như nhau cùng lao vào đánh đấm, chửi bới nhau, đồ đạc vỡ tan tành. Mặt mũi, chân tay Giang Đông đều dính máu, không biết là máu của Đào Nhiên hay là do bị mảnh thủy tinh của mấy bình hoa cửa vào. Long Nữ không kêu, cũng không can, bởi cô biết lời cô nói lúc này cũng chẳng có giá trị gì. Ánh mắt ngập tràn tổn thương của Giang Đông lúc này cô chưa từng nhìn thấy bao giờ, trước khi rời khỏi anh còn nói với cô: “Tại sao em phải làm như thế này? Thực sự chúng ta không thể quay lại như ngày xưa nữa sao?” Mặc dù anh ta đã đánh thắng Đào Nhiên, Đào Nhiên đã ngã gục trên mặt đất, cả người dính máu, mặc dù anh ta có thể cao ngạo bước đi, thế nhưng cô biết Giang Đông đau lòng lắm, rất đau. Bởi khi anh giữ chặt lấy vai cô, nhìn hai dòng nước mắt không ngừng tuôn ra trên khuôn mặt cô, câu hỏi của anh xốt xa: “Tại sao em phải làm như thế này?”. Mà cô thì không thể nói một lời nào, bởi chẳng cần biết là vì cái gì đi nữa, chuyện cũng đã đến nước này rồi. Chính anh ta cũng đã được nếm cảm giác này, cảm giác bị phản bội nó như thế nào. Cho đến lúc không còn nhìn thấy bóng dáng của Giang Đông nữa, Long Nữ mới quỳ xuống đỡ Đào Nhiên dậy, lấy khăn giấy nhẹ nhàng lau vết máu trên thái dương của Đào Nhiên, cẩn thận giống như đang chạm vào một tác phẩm điêu khắc tinh xảo, miệng cô khẽ cười nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi.

“Em đừng khóc, ngoan nào”. Đào Nhiên nhìn bộ dạng cô lúc này thì xót xa vô cùng. Anh đưa tay khẽ nâng khuôn mặt cô lên, lau đi những giọt nước mắt đang rơi xuống. Nhìn cô đau lòng thế này, anh bỗng hoài nghi, không biết những gì mình đang làm có đúng không, phải chăng đã quá giới hạn rồi? Thực ra anh biết trong khoảng thời gian này Giang Đông đã cử người theo dõi hai bọn họ, nhất cử nhất động đều không qua được mắt Giang Đông, nhưng anh vẫn liên tục khiêu khích anh ta, bởi anh biết Long Nữ vẫn đề tâm đến Giang Đông, cũng biết Long Nữ rất sợ Giang Đông, càng biết rõ hơn rằng Long Nữ rất ghét tính bạo lực, sự thô lỗ và ngang tàng của Giang Đông. Anh chỉ cần nắm được điểm mấu chốt này, khiến cho mâu thuẫn trở nên trầm trọng hơn, như thế phần thắng mới nằm chắc trong tay anh được. Vậy nên, câu xin lỗi với Long Nữ anh chỉ có thể nói cho chính mình nghe, anh

muốn tiếp tục giữ nụ cười trên môi của cô. Bây giờ cô cứ khóc thoải mái đi, rồi sau này cô sẽ không cần phải khóc nữa, sau này sẽ chỉ có nụ cười trên khuôn mặt cô mà thôi.

“Hu hu, chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao lại như thế này? Em đã làm sai điều gì mới được chứ?” Long Nữ nức nở, Đào Nhiên với tay vòng qua ôm cô vào lòng. Giấy phút này cả trái đất như ngừng quay.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chương 62

Mặt trời buổi sáng ấm áp lan toả khắp nơi, vượt nhẹ lên khuôn mặt của Trác Lan, giống như Cầu Cầu đang nghịch ngợm cào cào lên mặt cô. Cô quay người quát nhẹ: “Cầu Cầu, không nghịch nữa!”

Mặt mũi Tiểu K xám ngoét. Đêm hôm qua thì nghĩ anh là người đàn ông khác, bây giờ thì lại nghĩ anh là con cún của cô. Anh cắn răng bặm lợi nhìn chăm chăm Trác Lan vẫn đang ngủ. Cái dáng ngủ thân quen của cô, nhìn cô ngủ thật bình yên, cảm thấy giây phút này vạn vật đều tĩnh lặng và an bình. Nếu như ngày nào cũng được ở bên cô thức giấc thì quả là hạnh phúc nhất trần đời. Chẳng đợi anh mơ xong giấc mơ thì có tiếng chuông cửa, sợ tiếng chuông sẽ đánh thức Trác Lan dậy nên anh vội vàng nhảy xuống, chạy ra mở cửa.

Lần đầu tiên mới biết thế nào là không kịp trở tay. Đứng ngay ngoài cửa là mẹ giad thân thương đang nhìn anh chăm chăm, bên cạnh là thằng em trai đang tùm tùm. Lúc này không biết có nên giấu Trác Lan đi không? Ồ, nhưng mà sao lại phải giấu chứ! Kỳ thực không phải anh sợ mẹ biết chuyện của anh với Trác Lan. Cái anh sợ chính là không biết Trác Lan sẽ phải đối phó với hoàn cảnh này như thế nào. Thấy không, anh quá chu đáo ấy chứ, đến cả chuyện này mà cũng suy nghĩ cho cô. Cô lấy anh thì có phải là quá tốt không!

“Anh, sao anh không cho mẹ với em vào?” Tiểu Q bĩu môi, cổ tình hỏi. Hôm qua lúc Tiểu K đưa Trác Lan về thì Tiểu Q cũng đến đó. Người của quán bar nói cho cậu ta hay là anh trai và chị dâu vừa mới đi xong. Thế nên sáng sớm nay cậu phải chạy ngay về báo cho mẹ là mẹ sắp được bế cháu nội rồi. Ông em trai này mới tốt tính làm sao, xả thân thay anh trai yêu quý đi giải quyết các vấn đề trong gia đình nữa.

“Đúng thế, con thật alf... Sao lại cản đường mẹ?” Bà Kha trông phúc hậu, da rất đẹp, xem ra hàng ngày đều chăm sóc rất cẩn thận. mấy anh em nhà họ Kha chắc đều giống cha, bởi bà Kha quả thật cũng không xinh đẹp lắm, nhưng đặc biệt lại tạo cho người khác cảm giác dễ gần thân thiện. Có lẽ một người mẹ như bà mới nuôi dạy hai anh em họ có được tính cách như ngày nay.

“Làm gì có, mẹ vào đi ạ, nhưng mẹ với em hôm nay đến đây làm gì?” Tiểu K tuy nói vậy nhưng vẫn đứng chặn ngay ở cửa, vẻ như không có ý muốn cho vào.

Bà Kha định mở lời thì nhìn thấy Trác Lan xuất hiện phía sau Tiểu K. Trác Lan lúc này còn đang mặc áo sơ mi của Tiểu K, đầu tóc rối bù, mắt mũi mờ mẫn, cặp chân trắng ngần, nõn nà lộ ra. Nhìn thấy mẹ con bà Kha thì ngạc nhiên vô cùng, rồi chạy vào phòng ngủ.

Bà Kha ngồi trên ghế sofa, cân nhắc đánh giá cô Trác Lan xinh đẹp ăn mặc chỉnh tề đang ngồi trước mặt. Khi nãy vừa nhìn thấy hai mẹ con bà thì Trác Lan cũng kịp thời phản ứng, vội vàng vào phòng thay quần áo, rửa mặt mũi. Các sự kiện đình đám lớn nhỏ cô cũng chẳng còn lạ lẫm gì, nhưng nói thật là cô rất sợ việc phải gặp mặt các vị phụ huynh như thế này. Bởi vì cha mẹ cô ly hôn từ khi cô còn nhỏ xíu, cô lại ít tiếp xúc với mẹ, chuyện gia đình hay cha mẹ đối với cô, cô vô cùng mơ hồ. Cho đến khi tới đây, tới nhà họ long thì cô mới dần dần cảm nhận được tình cảm gia đình ấm áp. Nhưng hôm nay thì hoàn toàn không phải như thế, cô với Tiểu K không có gì cả, cô cũng chẳng yêu Tiểu K, tình một đêm coi như xong, chẳng thể là gì của nhau được, nên trong hoàn cảnh này quả thực cô không hề muốn gặp phụ huynh chút nào. Trong khi ánh mắt của bà mẹ này thì như đèn pha sấm soi lên xuống khiến cô muốn nổi da gà.

“Cô Trác làm ngành gì vậy?” bà Kha mở lời hết sức bình thường, muốn theo con đường gần gũi với quần chúng thì phải tiến công từ từ.

“Lan Lan là nhà phân phối rượu vang.” Tiểu K không đợi Trác Lan có phản ứng lập tức trả lời thay. Anh đang lo lắng Trác Lan mà nổi cơn thịnh nộ thì anh coi như tiêu luôn! Trác Lan mở to mắt nhìn rồi gật đầu, thái độ lo lắng đến quên cả việc phải cười. Chưa bao giờ thấy cô cứng nhắc như thế.

Bà Kha quắc mắt nhìn Tiểu K, rồi ngay lập tức nở nụ cười quay về phía Trác Lan: “Vậy nhà cô Trác ở đâu thế?”

“Mẹ, mẹ kiểm tra hộ khẩu đấy à, sao phải hỏi kỹ thế?” Tiểu K cong môi hỏi vẻ không vui. Bình thường vẫn phóng khoáng lắm mà, lẽ nào lại cũng muốn môn đăng hộ đối?

“Nhất Ý, con đưa anh con ra ngoài để mẹ nói chuyện với cô Trác một lát, đi đi!” bà Kha vừa ra lệnh thì Tiểu K đã bị Tiểu Q lôi ra ngoài. Vừa rồi Trác Lan còn chưa kịp phản ứng gì, Nhất Tâm Nhất Ý nào vậy? Nhà người ta đặt tên cho con cũng thật là hoành tráng! Thế đấy, giờ để lại một mình cô đối diện với bà Kha. Ôi trời ơi! Trong lòng cô hết sức căng thẳng, lần đầu tiên nhận ra công dụng tốt của Tiểu K, nhưng mà muộn mất rồi!

Tiểu K ở bên ngoài đứng ngồi không yên, lòng như lửa đốt, không đặt nổi mông xuống ghế. Tiểu Q đứng bên cạnh vừa xem hoạt hình “Cừu non vui vẻ và Sói xám” vừa nhâm nhi ly nước quả, ngước nhìn tên Tiểu K đang nhấp nha nhấp nhồm kia, nói một câu cực hiên: “Anh, em thấy anh giống như đang ở ngoài phòng chờ vợ 데 ày.”

“Thằng này, mày thì biết cái quái gì chứ, Lan Lan sợ nhất là gặp người lớn đấy. Cô ấy bị ám ảnh vì việc đó.” Khuôn mặt của Tiểu K lúc này quả thật rất giống ông chồng đang đợi vợ về, hình ảnh này Tiểu Q so sánh chẳng sai chút nào.

“Anh chẳng cảm ơn em thì thôi, anh không biết chiêu này hữu dụng thế nào đâu, biết đâu mẹ nói chị ấy lại nghe thì sao? Khi đó anh chỉ việc ngồi rung đùi thôi.” Tiểu Q vừa nói vừa gác chân lên bàn trà, lúc lắc cái đầu ra vẻ ta đây rất thông minh.

Tiểu K đi tới gần rồi táng vào đầu cậu em trai một cái, trừng mắt nhìn: “Nếu làm hỏng việc của anh thì cả đời này anh không để mày yên đâu.”

“Sao anh ác thế? Về nhà em phải mách mẹ!” Hai người ở ngoài bắt đầu cãi cọ nhau. Quả là mấy người đàn ông vô tâm, khi này còn đang lo lắng cho Trác Lan, vậy mà bây giờ lại quay ra cãi nhau được ngay. Xét cả về chiều cao lẫn cân nặng thì Tiểu Q đều không có ưu thế nên chẳng mấy chốc đã rơi vào thế yếu, trong lúc đang bị Tiểu K xử lý kêu oai oái thì cửa phòng bật mở. Bà Kha ra trước, khuôn mặt tươi cười cầm tay Trác Lan hết sức thân thiết nói: “Lan Lan, nếu rảnh thì phải cùng Nhất Ý về nhà chơi nhé.”

“Vâng, bác gái, cháu sẽ đến.” Khuôn mặt Trác Lan cũng nở nụ cười nhẹ nhàng, làm cho hai người đàn ông còn đang chành chọc nhau chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sau buổi tối hôm qua bị Đào Nhiên và Giang Đông làm cho rối tung rối mù lên, Long Nữ thật chẳng biết phải làm sao nữa. Cô mất ngủ, chuyện to như thế xảy ra thì sao có thể ngủ được chứ? Sáng sớm cô liền gọi Trác Lan tới đón. Mặc kệ thôi! Đàn ông ư? Yêu đương ư? Sếp ư? Muốn ra sao thì ra nhé, làm gì được cô nào? Giờ cô mặc kệ hết thảy! Thất vọng ư? Giang Đông từng khiến cô phải thất vọng bao nhiêu lần rồi đấy thôi! Mà hôm qua cô cũng chẳng gây ra chuyện gì sai trái, cho dù có xảy ra chuyện gì đó cũng không phạm pháp, hai người đã ly hôn rồi còn gì? Thế nhưng ánh mắt đau đớn đó của Giang Đông, nói thật lòng, vẫn khiến cô cảm thấy rất buồn.

“Đấy, hôm nay anh cũng không đi làm được rồi.” Đào Nhiên mặc dù bị thương nhưng vẫn dậy sớm làm bữa sáng. Tối hôm qua cô sống chết đòi về, giữ không được nên chẳng có cách nào khác anh phải dùng chiêu trách móc để nói với cô, em xem toàn thân anh bị thương thế này thì đưa em về làm sao được, mà anh bị thương thế này là do ai? Anh hiểu cô quá rõ, nếu Giang Đông bằng được phần nửa anh thì đã giành lại được trái tim Long Nữ thành công từ lâu rồi.

“Tại sao anh không đi làm? Mà quên, em xin nghỉ phép thì vẫn có lương đúng không?” Thấy chưa, cô đã thông minh hơn rồi đấy. Về khía cạnh kinh tế thì chẳng thấy hồ đồ chút nào. Là phụ nữ muốn độc lập phải có kinh tế, chứ mà phụ thuộc vào người khác thì sao mà nói chuyện nhân quyền được.

“Thưa tiểu thư, nhìn mặt tôi thế này thì liệu có đi làm được không?” Đào Nhiên bắt lực nhìn cô rồi ngồi xuống bàn bắt đầu ăn sáng. Long Nữ lao tới làm mặt lều lều sau lưng anh rồi cũng đi tới ngồi xuống ghế đối diện, cầm cốc lên uống một ngụm trà sữa, liếm môi, cười trông rất đáng yêu, nhưng vẫn không thốt ra được câu nào hay ho cả: “À em không đồng ý để anh tán tỉnh em đâu, em thích cuộc sống một mình.”

“Ừ, biết rồi, em không cần đồng ý, anh bị nghiền tán tỉnh em mà.” Đào Nhiên nói mà mặt tỉnh bơ, cứ như nói chuyện thời tiết hôm nay thật đẹp, vậy mà lại làm Long Nữ đang uống dở ngụm trà sữa phải phun ra. Đúng lúc đó thì chuông cửa kêu.

Nhìn áo bị phun đầy trà sữa, Đào Nhiên nén tiếng thở dài, rõ ràng là đang kiểm chế cơn giận, đứng lên đi mở cửa. Long Nữ lè lưỡi nhìn theo, trong đầu nghĩ, ai bảo tán tỉnh tôi, cho đáng đời.

Ngoài cửa Tiểu K vẫn đang mè nheo Trác Lan, hỏi xem mẹ mình đã nói gì với cô, nhưng cô không thèm nhìn anh. Lúc này Long Nữ gọi điện báo đến đón, Tiểu K mặt dày nằng nặc đòi bám theo, cô cũng chả muốn bận tâm đến nữa. cửa vừa mới mở, nhìn thấy vẻ mặt có chút giận dữ của Đào Nhiên, lại thấy trên áo sơ mi ướt rượt của anh bị vật lạ bám đầy.

“Ý, mặt bị làm sao thế kia? Long Nữ cắn cậu? Còn cái này nữa, nhà cậu có trẻ con nó trớ sữa ra à?” Từ sau khi phát hiện ra lần đó bọn họ không dùng biện pháp phòng tránh, Tiểu K liền đi nghiên cứu các hướng dẫn dành cho bà bầu và trẻ sơ sinh, bắt đầu rất am hiểu lĩnh vực này.

Đào Nhiên gạt tay anh ta, chẳng nói chẳng rằng quay lưng đi thẳng vào nhà vệ sinh.

“Bé con, hôm qua không về nhà à?” Trác Lan cũng chẳng khách sáo, ngồi ngay bên cạnh, cầm chiếc bánh bao của Long Nữ lên cắn một miếng.

“Nàng cũng không về mà?” Long Nữ có chút không vui. Bận bè gì mà thấy sắc quên bạn, bỏ cô ở lại đây, nếu không tối qua sẽ chẳng xảy ra cảnh đầm đây, và cô cũng không bị mất ngủ.

“Chị là người lớn, còn bé vẫn là trẻ con, có dám so không?”

“Ừ, cũng đúng, chẳng biết chừng đến lúc cậu thành mẹ trẻ con thì tớ vẫn là trẻ con, lúc đó đi mà ghen tị nhé!”

“Nha đầu chết tiệt, từ lúc nào mà mồm miệng sắc như dao thế hả?”

“Học của cậu đấy.”

“Mặt mũi Đào đại mỹ nhân sao kia?”

“Không biết.”

“Bị bắt gian tại giường à?”

“Chết đi.”

“Nói cậu chuyện này, cậu phải chuẩn bị tinh thần trước đi.”

“Mau nói.”

“Ba mẹ truyền lệnh kêu cậu phải về nhà ngay.”

Trong nhà vệ sinh, Đào Nhiên đang phải cởi áo, lấy khăn lau sạch vết sữa trên người, việc này đối với anh quả là một sự nhần nhịn lớn. Đúng là một cô bé vô tâm, lúc nào cũng mơ hồ. Nhiều khi anh cũng lấy làm lạ sao mình lại thích cô ấy đến thế.

Tiểu K dựa vào cánh cửa, châm điếu thuốc hỏi: “Đứa nào làm thế? Để tớ xử cho cậu.”

“Không liên quan đến cậu, không phải nhúng tay vào.” Đào Nhiên nhìn khuôn mặt bị thương rồi nghĩ, Giang Đông ra tay ác thật, cái mặt này thì mấy ngày tới không dám bước chân ra ngoài đường rồi. Long Nữ ới là Long Nữ, sao tôi phải hy sinh vì em nhiều thế này?

“Hừ, đây xem như bị huỷ dung rồi. Cho dù không phải kiếm tiền bằng nhan sắc thì cậu cũng không được để thế này chứ.” Tiểu K nói một câu tròn vành rõ tiếng đầy đủ ý, nghe xong anh chỉ muốn táng cho anh ta mấy cái.

Đào Nhiên quay lưng đi làm Tiểu K thấy bức mình, anh ta lúc nào cũng là người bị phốt lò, một người khôi ngô lại giàu tình cảm, nhân hậu tốt tính như thế này mà chẳng có ai nhận ra vậy nhỉ?

Lúc Tiểu K đi ra thì thấy Đào Nhiên đang ngồi ở bàn ăn sáng, vẻ rất nhàn nhã, nhưng chẳng thấy hai cô nàng kia đâu cả.

“Hai bọn họ đâu rồi?” Tiểu K tự đi vào bếp rót cho mình một ly sữa, ngồi xuống chỗ ban nãy Long Nữ vừa ngồi.

“Đi rồi.”

“Đi rồi? Nghĩa là sao?”

“Nghĩ là như thế chứ sao, lúc đi ra đã không thấy nữa rồi.”

“Chết tiệt! Cậu nói xem, sao hai đứa hàng chất lượng cao như bọn mình mà lại chịu vận khí bị thảm thế này? Thích ai không thích, đi thích hai bà chán đó.”

Đào Nhiên bật cười, mặc dù gương mặt chỗ xanh chỗ tím, nhưng tuyệt nhiên nụ cười vẫn rất đẹp. Đúng là người đẹp thì kiểu gì cũng vẫn đẹp. “Không đâu, tớ vẫn cảm thấy rất ổn mà.” Mặc dù có hơi mệt, nhưng thật sự rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chương 63

Bạn bè có tác dụng gì? Trả lời: để bán đứng nhau. Sau lần không đi xem mặt trước đó, Trác Lan về nhà bị bà Long giáo huấn một trận nên thân nên đã rút ra được bài học xương máu, nỗ lực hối cải làm lại từ đầu. Sáng sớm tinh mơ hôm nay, bà Long gọi điện đến mắng một trận toi bời, nói: “Lần trước mẹ có thể bỏ qua cho con vì có người khác chọc phá, nhưng mà con phải lập công chuộc tội”.

“Mẹ à, mẹ nói đi, chỉ cần mẹ kêu con làm thì lên núi đào hay xuống biển lừa con cũng cam lòng.”

“Được, thái độ rất tốt, đi đem Long Nữ về đây cho mẹ, mẹ không thể để nó tiếp tục thích làm gì thì làm mãi được, nhất định phải chấn chỉnh lại.” Giọng nói thoang thoang chút hiền từ của bà Long khi đó làm Trác Lan cảm thấy rất kính nể, trong lòng nghĩ Long Nữ ới, xin lỗi nhé, người không vì mình trời tru đất diệt, chỉ cần cống nạp cậu thì tớ sẽ không phải đi xem mặt nữa, cả đời này tớ sẽ khắc cổ ghi tâm đại ân đại đức của cậu!

“Vâng, Giám đốc Lý cứ an tâm, thuộc hạ ngay lập tức sẽ áp giải phạm nhân Long Nữ về quy án.”

Trên đường đi, Long Nữ cứ nhìn chằm chằm vào Trác Lan, Giá như đôi mắt có thể bắn được tên thì chắc Trác Lan biến thành cái tổ ong rồi. Thật không ra làm sao! Bán bạn cầu vinh à, tình bạn trong sáng và cao cả bao năm nay của hai đứa thành đing gì hết cả rồi!

“Long Nữ, cậu đứng oán trách tớ, tớ cũng là vì bị ép quá mà thôi, tớ có nỗi khổ của tớ chứ.” Trác Lan vừa lái xe vừa giải thích, toàn thân cô sắp bốc hỏa đến nơi, con nha đầu này đã luyện được ánh mắt hiểm độc kia từ bao giờ vậy?

“Cậu bán đứng tớ! Cậu quên là ai đã giúp cậu hết lần này đến lần khác trốn mấy vụ đi xem mặt à? Cậu quên là bao lần bị buống vào bọn đàn ông, ai đã

anh dừng cứu cậu à? Cậu thật vong ân bội nghĩa.” Ánh mắt Long Nữ tuyệt nhiên không rời Trác Lan đến nửa giây, răng cắn chặt như muốn ăn thịt cô ấy luôn vậy.

“Thôi nào, cậu nghỉ ngơi tĩnh dưỡng để chân mau lành đi, rồi tớ sẽ đón cậu ra, cậu yên tâm, tớ sẽ đưa cả Cầu Cầu đến với cậu. Mẹ nói rồi, cậu chỉ cần về nhà tắm rửa, cậu ở chỗ tớ thì tớ sẽ không chăm sóc cậu chu đáo được. Đừng nghĩ chỉ là bị trật chân, lỡ bị thương vào gân cốt phải tĩnh dưỡng đến cả một trăm ngày ấy chứ.”

“Hừ, chẳng dám nhờ đến chị! Tớ nói cho mà biết nhé, tớ sẽ không tha thứ chuyện này đâu, tớ ghét cậu, hận cậu, cậu nhớ cho kỹ vào, cậu có lỗi với tớ!” Cuối cùng thì Long Nữ cũng không nhìn Trác Lan nữa, ngoảnh mặt ra bên ngoài cửa sổ nhìn trời ngấm đát. Ngoài trời lung linh tươi sáng là thế nhưng trong lòng cô đang rất âm ảm, về đến về buồn bã của Giang Đông ngày hôm qua thì trong lòng cô lại dậy lên nỗi xót xa.

Trác Lan đưa Long Nữ đến cửa nhà họ Long thì quay xe đi luôn, còn khuyên nhủ phải dưỡng bệnh để nhanh phục hồi, không phải vội vàng quay về đâu, lát nữa cô ấy sẽ mang Cầu Cầu qua cho. Long Nữ thật chẳng hiểu nổi bạn bè kiểu gì nữa, mình có phải mang bệnh dịch hạch hay truyền nhiễm đâu mà sao phải trốn tránh đến vậy? Ngược lên hậm hực lờm Trác Lan một cái rồi cô khập khiễng chống nạng bước vào trong sân.

Ở trong một góc của quán cà phê, Dương Tử quý phái và duyên dáng đang cố gắng nhịn cười khi thấy bộ dạng của người đàn ông ngồi đối diện, nhỏ giọng nói: “Anh ta ra tay cũng ác quá nhỉ, chắc là tức giận lắm đấy”.

Đào Nhiên nhẹ nhàng uống một ngụm cà phê, rồi từ từ đặt cốc xuống, người đàn ông này lúc nào cũng rất thanh lịch, trong mọi hoàn cảnh luôn là như vậy, làm cho người khác có cảm giác anh ta bẩm sinh đã là một tác phẩm nghệ thuật.

“Muốn cười thì cứ cười đi, chẳng sao đâu.” Cũng đã ba bốn ngày rồi, gương mặt mặc dù đã khá hơn nhiều nhưng khó mắt và khóe miệng thì vẫn xanh xanh tím tím, không phải vì Dương Tử cứ nặng nề đòi gặp thì anh cũng chẳng ra ngoài làm gì.

“Không phải muốn cười, chỉ cảm thấy Tổng Giám đốc Đào nổi tiếng với danh hiệu mỹ nhân mà ra thành thế này thì có chút bất ngờ thôi.” Con người Dương Tử là vậy, thực ra đàn ông không hẳn đã thích tính cách này, lúc nào cũng thích quanh co, nói theo kiểu nước đôi chẳng trách Giang Đông không thêm để ý.

“Có việc gì thì nói thẳng ra, tôi còn có việc khác.” Đào Nhiên chẳng muốn tốn thời gian ngồi đây nói năng vòng vo với cô ta.

“Ha ha, em nghĩ lợi ích của chúng ta hơi giống nhau, nếu chúng ta cùng hợp tác thì chắc chắn cả hai sẽ cùng giành phần thắng.” Dương Tử ngồi thẳng lưng, vòng eo mảnh mai, đầu hơi ngước lên, nhìn vào thấy đầy vẻ cao ngạo của một nàng không tước, dường như rất tự tin vào bản thân, nắm chắc phần thắng về mình.

“Thật không? Tôi quả thật không hề muốn hợp tác với cô hay với Giang Đông, cứ xem lại hồ sơ ‘Tình phẩm phong lâm’ xem, cô cũng biết rõ sau cùng ai là người được lợi nhất. Việc này coi như tôi không truy cứu nữa, bởi vì bản thân chúng tôi cũng có vấn đề riêng, nhưng chắc chắn tôi sẽ không liên kết hợp tác gì với các cô nữa.” Đào Nhiên từ chối một cách thẳng thừng, cũng không biết tại sao bình thường tính cách anh điềm đạm như nước chảy, nhưng cứ nhắc đến Giang Đông là máu nóng lại bốc lên, chốc lát lại nhớ đến lời Giang Đông nói với Long Nữ hôm đó. Làm cho anh ta cảm thấy thất vọng? Anh ta thất vọng cái gì? Anh ta có tư cách gì mà thất vọng?

“Điều em muốn nói là...con người.” Dương Tử nhìn Đào Nhiên với ánh mắt đầy hàm ý, cố tình thờ dãi cô không tin là Đào Nhiên không hiểu những gì cô vừa nói.

“Người? Thế tôi càng chẳng có gì để hợp tác với cô cả, bản thân tôi cho rằng tự mình cố gắng thì sẽ đạt được kết quả tốt thôi, nếu không còn việc gì nữa thì tôi xin phép đi trước.” Đào Nhiên quả thực rất coi thường người phụ nữ này, cô ta như yêu tinh, ai mà đồng ý lấy cô ta thì có ngày phải chết vì bị trúng kế độc cũng không biết chừng. Lại nói, trong mắt cô ta ngoài lợi ích ra thì chẳng có gì cả, nếu Giang Đông thích cô ta thì anh cũng chỉ có thể thờ dãi tiếc thương thay cho anh ta mà thôi.

“Thế tình cảnh của anh bây giờ thì được gọi là gì, diễn vở kịch đau khổ vì tình à? Anh vì con bé đó mà chịu nhịn nhiều như thế, nhưng giả như trong đầu nó chỉ có mỗi Giang Đông thôi thì sao? Anh tính thế nào?” Dương Tử thấy thái độ Đào Nhiên thì bắt đầu nóng nảy, không để ý đến hình tượng của mình nữa, đứng bật dậy hét to với Đào Nhiên, may là sáng sớm trong quán chưa có ai cả.

Đào Nhiên nhú mày lại, khóe miệng nhếch lên, nói: “Là của tôi thì sẽ là của tôi, không phải của tôi thì tôi cũng không cố níu kéo”, nói rồi anh quay đầu đi ra. Dương Tử nhìn theo dáng người cao gầy của Đào Nhiên, lần đầu tiên trong lòng thấy ghen tỵ với Long Nữ. Trong mắt cô ta, Long Nữ lúc nào cũng ngốc ngốc dần dần, vậy mà tại sao lại luôn được hai người đàn ông tuyệt vời đến vậy quan tâm tới chứ?

Long Nữ từ khi bị Trác Lan áp giải về nhà thì ngày nào cũng được bồi bổ theo kiểu “ăn gì bỏ nấy”. Mẹ cô lấy chân của mọi con vật có thể tìm được để nấu cho cô ăn, nhiều đến nỗi lúc nào cô cũng muốn nôn hết ra. Rồi không biết Trác Lan điên rồ ấy biến đi đâu nữa, chẳng thấy ghé qua thăm cô. Khó cho cái thân tội nghiệp của cô quá, ngày ngày không chỉ phải đối phó với bà mẹ đầy tài phép, lúc rảnh rỗi lại còn phải ngồi tù về hiểu biết bàn chuyện quốc gia đại sự với ông bố nữa. Kiểu người như cô thì lấy đâu ra hứng thú với mấy chuyện đó chứ, nếu hỏi cô ngồi sao nào vừa ra album mới, nghệ sĩ nào vừa có scandal thì may ra còn đúng chuyên môn của cô.

Nhưng quả thật dạo gần đây xuất hiện một ngôi sao mới mà cô biết rất rõ, Đào Đào.

Sau khi giành chiến thắng trong cuộc thi đó, Đào Đào chính thức bước vào “đại lộ danh vọng” lộng lẫy. Cậu ta cũng khá đẹp trai, dưới ánh đèn sân khấu thì khác hẳn với đời thường, không quá đáng yêu, nhưng lại tạo cho người ta một cảm giác rất gần gũi. Long Nữ nằm dài trên sofa vừa cắn quả táo vừa xem chương trình giải trí đang phỏng vấn Đào Đào trên ti vi.

“Mọi người đều nói bạn là nhị thiếu gia của Thiên Hạo, tại sao tham gia vào lĩnh vực giải trí này?” Long Nữ nén tiếng thở dài, haizz, người dẫn chương trình chắc cũng phải ba mươi rồi, nhưng ăn mặc đầu tóc thì không khác học sinh cấp ba là mấy. Muốn cura sùng làm nghệ thì cũng phải làm cho giống, đằng này khuôn mặt già xạm bôi bôi trát trát, nụ cười hoạt hình giả tạo, thật không khác gì muốn bức tử người nhìn.

“Mỗi người đều có những sở thích và mơ ước của riêng mình mà, bản thân mình rất thích ca hát nên mới lựa chọn lĩnh vực này.” Đào Đào trên ti vi lúc này nhìn càng giống Đào Nhiên, Nhưng khuôn mặt non nớt hơn, biểu cảm sinh động hơn, thái độ cũng vô tư thân thiết hơn Đào Nhiên nữa. Phải ở công ty có việc gì không. Mặc dù về nghiệp vụ thì có hơi kém một chút, nhưng mà cô cũng thuộc hàng ngũ nhân viên hiện đại cực kì có tinh thần trách nhiệm.

Cuối cùng người dẫn chương trình hỏi mấy câu hỏi phổ biến, nào là bạn sẽ xây dựng hình ảnh mới như thế nào, mục tiêu của bạn là gì, lúc này Long Nữ đã buồn ngủ lắm rồi. Đợt này ở nhà cô đang béo ra, ăn hùng hục mà cứ nằm ngồi bất động thế này thì không béo tròn béo trọc mới lạ, thế nhưng Cầu Cầu lại bị gây đi. Sau khi cô với Cầu Cầu quay về nhà thì ba cô ngày nào cũng dẫn chàng ta đi dạo khắp nơi, cuối cùng đã giúp nó quay lại với cảm giác được làm chó.

“Đẹp trai như bạn thì chắc cũng được nhiều người để ý lắm, người hâm mộ chắc cũng đông, lúc tham gia vòng loại có một người con gái đi cùng, bạn với cô ấy có quan hệ như thế nào, điều này mọi người cũng đang rất quan tâm đấy.” Người dẫn chương trình với khuôn mặt hóng hớt đang nhìn vào Đào Đào với ánh mắt chờ đợi. Giọng nói tò mò đầy kích thích Long Nữ, chẳng phải đang nói đến cô sao? Chẳng biết sao lại bị lôi vào vòng xoáy đầy thị phi này vậy? Cô vội vàng vàng với lấy cái điều khiển bật to tiếng ti vi lên.

Đào Đào mỉm cười cúi xuống, vẻ rất ngại ngùng, một cậu bé ở độ tuổi này đáng vẻ nhút nhát như vậy khiến người khác cảm thấy đặc biệt đáng yêu, sau đó nói rất dịu dàng: “Chị của tôi”. Rất nhiều việc quả thực không thể miễn cưỡng được, nhiều người mà cậu biết đã từng phải bỏ lỡ nhiều điều, vì vậy chẳng thà cứ đứng đúng vị trí của mình, con đường phía trước còn rất dài, mỗi tình đầu đơn phương nhút nhát của cậu cũng đến lúc phải đóng lại rồi.

Đúng lúc đó, bà Long từ trong bếp đi ra, tay bưng một bát canh chân giò, Long Nữ quỳ trên ghế sofa, tay cầm điều khiển khua khoắng: “Mẹ, mẹ xem, con thành chị của ngòi sao rồi này”.

“Xăng bậy! Cô làm ơn tránh xa mấy người nhà họ Đào cho tôi, đứa nào đứa này trông cứ như chỉ để đi sát gái.” Bà Long không hề đánh giá cao hai anh em nhà họ Đào, mấy lần Đào Nhiên gọi điện thoại đến hỏi thăm Long Nữ nhưng đều bị bà từ chối cho gặp, cũng có thể bà cho rằng nếu không phải là do hai anh em họ làm lộn xộn thì chuyện của Giang Đông và Long Nữ cũng đã sớm ổn thỏa rồi.

“He he, mẹ ghen tỵ với người ta phải không? Người ta trong đẹp thế chắc là bà mẹ phải xinh đẹp lắm nhỉ, phụ nữ có tính hay ghen tỵ mà...”

“Con thì biết cái gì chứ, càng hồng nhan thì càng bạc mệnh thôi.” Bà Long nói câu này có chút thương cảm, ngày trước bà cũng quen biết mẹ của Đào Nhiên, mỹ nhân nổi tiếng một thời, hoa sớm nở sớm tàn nhanh hoa đẹp như vậy mà đã phải sớm bay đi.

“Thôi xong, con cứ thắc mắc số mệnh của con sao cũng gặp bao nhiêu sóng gió thế, hóa ra chỉ tại khuôn mặt quá xinh đẹp này.” Long Nữ giả vờ tỏ ra kinh hãi, hai hàng lông mày đan lại với nhau, bàn tay giờ lên che lấy miệng, tỏ vẻ vô cùng sợ hãi.

Bà Long trừng mắt nhìn cô, đặt bát lên bàn rồi quay đầu đi, đến cửa bếp nghĩ sao lại quay đầu lại nói với Long Nữ: “Con nhỏ này, con yên tâm đi, con tuyệt đối sẽ sống lâu”.

“Mẹ, mẹ nói thế là sao, có mẹ nào lại nói với con của mình như thế không?”

“Mẹ nói thế để kéo con về đối diện với thực tế, đừng mơ mộng viễn vông tí tặn mây xanh như thế.”

“Mẹ đáng ghét thật đấy! Chân của con khỏi rồi, con muốn đến chỗ Dân Dân.”

“Không được, con phải ở lại, đã về đến nhà rồi thì đừng mơ rời khỏi đây nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chương 64

Hạnh phúc là do mình tự đấu tranh mà có. Câu này quả thực rất đúng với Từ Nguyệt. ban đầu gia đình sắp xếp cho cô bé và Đào Đào xem mặt, nhưng sau cùng Từ Nguyệt lại từ chối. Cô bé không muốn dựa dẫm vào bất kỳ ai. Cô bé muốn từ từ gọi cho cậu nhớ lại những kỷ niệm của hai người, những kỷ niệm chỉ thuộc về hai người mà thôi, muốn để cậu nhớ lại lời hứa cậu đã dành cho cô.

Buổi tối hôm đó Đào Đào vừa thu xong bài hát cuối trong album, đang định cả đoàn đi ăn tối thì chẳng hiểu Từ Nguyệt ở đâu đột ngột xuất hiện, đứng chắn ngay trước mặt, lắc lắc cái đầu bướng bỉnh: “Em muốn theo đuổi anh.”

Tất cả mọi người xung quanh đều choáng váng. Đào Đào phản ứng rất nhanh, khinh khinh nhìn cô bé nói: “Em? Tôi không chơi với trẻ vị thành niên.”

Từ Nguyệt mở to mắt nhìn cậu một lúc rồi rút chứng minh thư trong túi đưa lên trước mặt cậu: “Nhìn rõ ràng vào nhé, chị đã tròn mười tám tuổi rồi đấy.”

“Cũng được, nhưng tôi sợ cô chơi được thôi.” Đào Đào thấy cô bé này cũng dễ thương, nhưng những kinh nghiệm từ Long Nữ cho cậu thấy rõ, tốt nhất là cứ tránh xa động vật giống cái kiểu này, bọn họ không phù hợp với cậu.

“Chơi thì chơi, chưa biết ai phải sợ ai đâu.” Cũng chẳng biết là Đào Đào định chơi như thế nào, nhưng đi theo cậu suốt mấy ngày liền Từ Nguyệt cũng thấy mệt lắm rồi. Lúc nào cậu cũng chỉ đến quán bar, hộp đêm này kia. Mấy người đàn bà ở đó người nào ăn mặc cũng đáng sợ, cứ nhìn thấy đàn ông là chạy đến bám lấy, mà Đào Đào thì chẳng bao giờ từ chối ai. Từ Nguyệt cứ ngồi đó nhìn, cậu cố tình làm cô tức giận bỏ đi. Nhưng cô biết rõ hoàng tử của mình tuyệt đối không phải là loại người như thế, vậy nên cô càng phải kiên nhẫn.

Hôm nay Đào Đào lại uống rất nhiều, Từ Nguyệt phải cố hết sức mới đưa cậu về được căn hộ của cậu. Ngồi ở bên cạnh nhìn cậu nằm ngủ sau ở trên giường, Từ Nguyệt suy nghĩ miên man, chẳng biết phải làm sao bây giờ. Cậu không nhớ cô, dù cô đã cố gắng rất nhiều để thích nghi với cuộc sống của cậu, tự bảo mình phải cố gắng rất nhiều để thích nghi với cuộc sống của cậu, tự bảo mình phải cố gắng để được cậu nhớ tới, nhưng nhận lại chỉ là những kích động bé bằng, có vẻ cô cũng sắp không chịu nổi được nữa rồi.

Nhìn cậu, nhìn cậu, đột nhiên cô nhòa miệng cười, những ký ức từ nơi rất xa chợt trôi về...

Khi đó bọn họ mới chỉ là những đứa trẻ bảy tám tuổi, tính khí của Đào Đào rất tệ, lúc nào cũng chỉ muốn tranh giành đồ chơi của người khác. Cứ bắt nạt hết bạn nó đến bạn kia. Bởi vì hai gia đình khá thân nên Từ Nguyệt rất hay đi cùng mẹ đến nhà họ Đào chơi, nhưng tuyệt đối không dám nói chuyện với Đào Đào, lúc nào cũng chỉ núp sau lưng mẹ nhìn Đào Đào đi đi lại lại. Đào Đào hơn cô một tuổi, hai người học chung một trường, cậu học lớp hai thì cô học lớp một. Khi đó dù còn trẻ con nhưng ở trường thường xuyên nghe thấy tên cậu. Lúc đó cô nhóc Từ Nguyệt vẫn chưa biết thế nào là thích ai đó, chỉ biết bọn con gái rất hay thăm thi to nhỏ về cậu. Nhưng cô thì chẳng bao giờ tham gia mấy vụ tranh luận đó hết. Cô cho rằng, cô với bọn họ không giống nhau. Cô có thể thoải mái đến nhà cậu, cùng ngồi ăn cơm với cậu, mặc dù chẳng bao giờ nói chuyện. Cậu cũng chưa bao giờ ngẩng đầu lên nhìn cô hay khi ở trường cũng chẳng nhận ra cô. Nhưng cô cho rằng cái cảm giác đây chỉ mình cô có được. cô đứng từ một chỗ thật xa, âm thầm mang theo niềm vui nhỏ xíu ấy mà theo dõi cậu.

Có lần hai bà mẹ ngồi trò chuyện, mẹ Đào Đào khen cô đáng yêu, nói cô lớn lên chắc hẳn sẽ trở thành cô gái xinh đẹp, phải xin để dành làm vợ Đào Đào nhé. Từ Nguyệt xấu hổ giấu mặt sau lưng mẹ, không dám ngẩng đầu lên. Dù vẫn còn trẻ con, có thể cũng chẳng hiểu thế nào là vợ người ta, nhưng cô rất thích chơi trò gia đình nhỏ. Cô thường được đóng vai cô dâu, cô cũng muốn có một ngày Đào Đào sẽ trở thành chú rể của cô, ngày nào cũng chỉ chơi với cô mà thôi.

Một hôm đang ngồi chơi trên ghế xích đu ở sân sau nhà họ Đào, có một đám con trai chạy đến. Đào Đào đứng ngay trước bọn họ, mấy cậu bé đó vừa cười vừa chỉ chò: “Đi đi, đi đi, xem mày có dám làm không nào.”

Từ Nguyệt không biết có chuyện gì, chỉ thấy Đào Đào mà bình thường cô chỉ dám len lén nhìn bóng tiến lại gần, và ngay sau đó tất cả mọi thứ như dừng lại, nụ hôn lãng mạn đầu đời của cô thế là đi tiêu! Bọn con trai reo hò vỗ tay âm ỉ, Đào Đào thì cười về đắc ý tự hào. Cô biết mặt mũi mình khi đó chắc chắn đỏ bừng bừng như lên cơn sốt rồi. Nhưng khi cô ngẩng đầu lên thì bọn con trai đã vừa cười nói vừa chạy đi xa mất. Bất luận thế nào, cô biết rằng đời này mình nhất định phải lấy cậu, đơn giản vì cậu đã hôn cô rồi.

Nhưng cũng đúng ngày hôm đó, Đào Đào mặt mày nhăn nhó gào khóc âm ỉ rằng con không muốn lấy con bé xấu xí đó làm vợ đâu. Ngày hôm đó hình như cô cũng khóc. Tần Từ Lan ra sức xin lỗi, mẹ của Từ Nguyệt thì vô cùng lo lắng, cô bé rất nhạy cảm, bao nhiêu tự tin đều bị câu nói của cậu nhóc làm cho mất sạch. Dù rằng chúng vẫn chỉ là những đứa trẻ, nhưng lòng tự tôn của bọn trẻ rất cao. Bình thường đã không thích nghe những người khác nói những lời không hay về mình. Đẳng này lại bị chính người con trai mình đang lén lút theo đuổi, âm thầm chỉ định làm chồng tương lai chê mình xấu xí. Hôm đó là lần đầu tiên cô nói chuyện với cậu và hình như cũng là lần duy nhất. Cô khóc to, cả khuôn mặt nước mắt giàn giụa, mặc cho mẹ đứng ngăn cách giữa cô và người con trai cao hơn cô cả cái đầu ấy. cô ngược khuôn mặt nhỏ xinh lên, vừa khóc vừa nói: “Anh hôn em rồi nên anh nhất định phải cưới em. Đào Đào nhất định phải cưới Từ Nguyệt làm vợ, nhất định phải cưới.”

Tất cả mọi người ở đó đều bị Từ Nguyệt làm cho dở khóc dở cười. câu chuyện khi đó là như vậy. Một Từ Nguyệt bảy tuổi nói nhất định sau này sẽ làm cô dâu của Đào Đào tám tuổi. Nhưng sau đó cô lại cùng mẹ ra nước ngoài, dần dần mọi người cũng quên đi chuyện này, nhưng Từ Nguyệt thì tuyệt nhiên không quên. Vậy nên cô mới quay lại, vậy nên cô mới cố gắng để cho cậu ấy nhận ra cô. Nhưng đến bây giờ thì cô cũng đang tự hỏi bản thân liệu cô có thể kiên nhẫn được bao lâu nữa đây?

Thở một hơi dài, khuôn mặt cô bao phủ bởi thất vọng và thất vọng. Niềm tin vững chắc đến mấy mà cứ bị vui dập hết lần này tới lần khác thì cũng bị lung lay thôi. Kỳ thực khi đó Đào Đào vẫn chưa say, chẳng qua cậu không muốn nhìn thấy bộ dạng đáng thương sâu thẳm của Từ Nguyệt mà thôi. Trong việc này quả thật cũng chẳng biết phải làm sao, lúc mới đầu cậu thực sự ghét cay ghét đắng cô ta, ngày nào cũng lẻo đẻo bám đằng sau nên chỉ muốn chọc cho cô ta tức tối bỏ đi. Nhưng đến bây giờ thì cậu cũng không hiểu là cảm giác gì nữa, chỉ biết rằng từ chối cô gái này là một việc đúng đắn.

Vào lúc Từ Nguyệt đang rất chán nản, Đào Đào đột nhiên đưa tay kéo Từ Nguyệt lại. Cô ngã xuống giường, tiếp đó thì thấy khuôn mặt đẹp đẽ của Đào Đào rất gần, mùi rượu, mùi thuốc nồng nặc làm cô thấy khó chịu, nhưng cô vẫn cố chịu đựng. Nhiều năm trôi qua rồi nhưng cô vẫn muốn để dành nụ hôn đầu lúc trưởng thành của mình cho người đầu tiên đã hôn cô thuở thơ bé.

Đào Đào nhìn đôi mắt Từ Nguyệt dần nhắm lại, đôi mày cong vút hơi run lên, xem ra cô ấy đang rất căng thẳng, đôi môi hồng ướt giống như trái cherry quyến rũ. Từ từ môi của cậu dán lên đôi môi cô, dờ dỗi, không chút thương hoa tiếc ngọc. Từ Nguyệt đau nhưng không dám đẩy cậu ra, chỉ có thể nhắm chặt mắt và chịu đựng. Ngay lúc đó cô cảm thấy có bàn tay lần mò vào bên trong áo, từ từ đưa lên làm cô thấy buồn buồn như có con sâu đang bò. Đến lúc tay Đào Đào sắp chạm vào ngực cô thì cô lấy hết sức đẩy cậu ra, ngồi thẳng dậy, thở gấp như sắp hết hơi.

Đào Đào ngả ngón nằm đó, giọng nói đầy mỉa mai: “Sao? Mới thế đã không chịu nổi rồi à?”

Từ Nguyệt cắn chặt môi dưới, mặt vẫn đỏ bừng bừng. Dù bạn bè đều nói mấy chuyện này chẳng là gì cả nhưng quả thật đối với riêng cô thì cô khoogn

chịu được. Suy nghĩ của cô về tình yêu tựa như sự sùng bái dành cho thần thánh. Cô mong mỗi hoàng tử của mình sẽ chăm sóc mình, yêu thương mình, sau bao nhiêu năm xa cách vẫn sẽ nhận ra cô, chẳng lẽ cô đã sai rồi sao? Tất cả đều là do cô tự ảo tưởng mà thôi/ Tại sao lại như vậy? Người con trai đã hôn cô trên chiếc xích đu năm xưa đã đi đâu rồi? Người đàn ông này thực ra là ai?

Đào Đào nằm quay lưng lại, nghe tiếng nắc nhen của Tủ Nguyệt, trong lòng trống rỗng. Không phải cậu cố tình ức hiếp cô, cậu chỉ muốn cô giữ khoảng cách với mình một chút. Bởi cậu không nỡ gay tổn thương tới một người con gái trong sáng như vậy. Cậu không tin tưởng vào cái gọi là tình yêu, càng không dám chắc vào cái gọi là tương lai kia. Sau đó cậu nghe tiếng cô bước xuống, khoác áo, mở cửa, rồi rời đi. Cô đi rồi, nhưng cậu vẫn không quay đầu lại, tự nhủ tốt nhất hãy như thế, cậu có thể chặt đứt mọi ảo tưởng của cô đối với mình.

Đợt này vì công ty bận quá nhiều việc nên Trác Lan chưa tranh thủ được thời gian đi thăm Long Nữ, mà cũng sợ Long Nữ sẽ trút hết tức giận lên đầu cô nữa. Thêm chuyện Tiểu K nhân cơ hội bất tiện, suốt ngày kề kề bên cạnh, ôm theo quyển sách Những điều cần biết về trẻ sơ sinh, giải thích hết cái nọ đến cái kia với cô, rồi lại liên tục hỏi cô đã đến tháng chưa nữa. Cứ thế này thì cô phát điên lên mất thôi, làm cho cô cũng phải nghỉ ngơi cod khi nào mình dính bầu rồi thật không? May mà ngày hôm nay tách được Tiểu K, công việc cũng đã xong rồi nên tranh thủ lái xe đi thăm Long Nữ một lát.

Trác Lan đi vào đến phòng khách thì thấy Long Nữ đang nằm dài trên sofa, đầu gối lên Cầu Cầu. Cô mỉm cười cất giọng nịnh bợ: “Long Nữ à, chị đến thăm em đây, còn mang bao nhiêu đồ ăn ngon đến cho em nữa này.”

Long Nữ mắt nhắm hờ chớp, nhìn chăm chăm vào tivi. Đợt này nằm nhà cô đã thưởng thức hết mất bộ phim dài tập trên tivi rồi. Toàn những thể loại dành riêng cho các mẹ các thím, ví dụ như tạo hình nàng mỹ nhân ngư có cái đuôi dài hơn cả vải quần chân của các cụ thời trước, hay nội dung các phim đều chung một đề tài tình cũ khó phai. Cũng biết làm sao đây, tại mẹ thích xem nên kéo cô ngồi xem cùng, không chịu xem là bị ăn mắng là không chịu cùng mẹ hưởng thụ niềm vui cuộc sống. Ấy da... cô thà đi nghe ba giảng chuyện quốc gia đại sự còn hơn.

“Long Nữ, vẫn đang giận đấy à? Đợt này công việc của tớ bận quá, bận đến nỗi chân còn chẳng chạm được đến đất, thật đấy.” Trác Lan vừa quỳ xuống vuốt ve bộ lông của Cầu Cầu vừa nịnh nọt Long Nữ, nhưng người ta một sợi lông cũng không động đấy. Mới có mấy ngày không gặp mà khả năng nhẫn nại của cô vẻ tăng lên đáng kể.

“Hay là tớ đưa cậu ra ngoài chơi nhé?”

“Đi thôi.” Long Nữ vừa nghe đến câu này thì nhanh chóng ngồi dậy không cần đến một giây, mắt mở to sáng ngời nhìn Trác Lan.

“Không được, tối rồi còn kéo nhau đi đâu, với lại mẹ vừa mới đặt may cho con một bộ quần áo mới đấy, lát nữa sẽ có người đem qua. Ngày mai là sinh nhật của mẹ chồng con rồi, con không chuẩn bị đi à?” Bà Long từ trong bếp đi ra, tay vẫn còn cầm cái xẻng nấu ăn, bộ dạng trông đầy vẻ dọa dẫm.

“Mẹ con đã bảo không còn là mẹ chồng con nữa rồi mà, con và Giang Đông đường ai nấy đi từ lâu rồi.” Long Nữ bĩu môi kèm theo thái độ không bằng lòng. Hai ngày nay lúc nào mẹ cô cũng nhắc Giang Đông thế này, Giang Đông thế kia. Bực nhất là ba cô cũng chẳng hề phản đối, không hiểu Giang Đông đã cho họ uống thuốc gì nữa. lại nói, hôm đó Giang Đông giận cái gì không biết, không tự đến tìm cô thì thôi, người như thế ba mẹ việc gì phải tốn sức cho anh ta.

“Mẹ à, con đưa Long Nữ đi vòng vòng hóng gió một lát rồi về ngay, cứ bí bách thế này không khéo lại phát bệnh đấy.” Trác Lan phải năn nỉ thuyết phục một hồi mới được bà Long đồng ý. Long Nữ được ra bên ngoài cứ như nông nô được giải phóng, sướng đến nỗi muốn hát ầm lên.

Bình thường Trác Lan sẽ đưa Long Nữ đến quán Diệp Sắc, nhưng hôm nay thừa biết Tiểu K kiểu gì cũng ngồi ở đó chờ cô, mà cô thì đang muốn yên tĩnh, nên lái xe đến quán bar mới mở ở Thành Nam. Long Nữ đi vẫn hơi khập khiễng, thong dong nhàn nhã ở phía trước, “Đần Đần, nề tình hôm nay cậu cứu tớ thoát ra khỏi đó, tớ tha thứ cho cậu đấy.”

“Được rồi quý cô hạ nhiệt được quả là tốt quá, dạo này thực tình không thể ngủ được, ngày nào cũng mơ thấy quý cô đến quát mắng.” Lời nói của Trác Lan càng thêm phóng đại, lại rất biểu cảm làm Long Nữ không nhịn được cười.

“Quát mắng thôi á? Tớ tưởng là phải cắn chết cậu rồi mới đúng chứ? Cậu có biết là mấy ngày nay tớ khổ sở thế nào không, sống chẳng bằng chết, ôi trời...” Long Nữ phồng mang trợn mắt với Trác Lan rồi quay lưng uốn éo đi vào trong. Cô không có ý bày ra điệu bộ là lướt như thế, chỉ tại nếu không uốn lượn như vậy thì chân sẽ bị đau.

Quán bar cũng không lớn lắm. Lúc vào trong Trác Lan nhanh chân đi trước, trông như bà hoàng kiêu ngạo. Long Nữ khập khiễng theo sau, trong đầu thầm rủa, ranh con kia, không đi chậm được à, chẳng thèm để ý đến kẻ đang mang thương tích gì cả. Cô vũ nữ đang vận vẹo trên sàn nhảy, mấy trò này cô quả thật không có nổi một chút hứng thú. Mùa đông rét mướt thế mà mặc có tí quần áo, không sợ bị cảm lạnh sao? Chắc là vì sắp đến Giáng sinh nên trong quán khắp nơi đều treo những chiếc chuông lớn, đồ trang trí toàn màu đỏ, ít nhiều cũng tạo nên cảm giác ấm áp giữa mùa đông.

Bàn billiard đặt trong góc, có cả thầy bốn người đứng đó, không gian cũng chẳng rộng lắm. Long Nữ cau mày nhớ đến phòng billiard rộng rãi ở nhà mình. Ôi, không biết đã bao lâu rồi chưa về lại căn nhà ấy, nhưng bây giờ đó đâu còn là nhà của cô nữa mà nghĩ linh tinh.

Cởi áo khoác treo lên móc trên tường, đi ra chọn một chiếc gậy thật vừa tay rồi vừa xắn ống tay áo vừa tiến về phía chiếc bàn còn trống. Trông cô rất ra dáng đấy chứ.

“Đánh trước đi, tớ nhường đấy.” Long Nữ nghiêng đầu rất khí phách, nói với Trác Lan một cách vô cùng tự tin đắc ý. Chuyện khác thì chẳng dám so, ha ha, riêng khoản này thì nói thật là chẳng có mấy đứa con gái xứng làm đối thủ của cô, dù sao cô cũng là đệ tử ruột của Giang Đông mà lại. Vì vậy đừng cho rằng cô chẳng có ưu điểm nào, ít nhất đây cũng là mặt mạnh của cô.

Trác Lan cúi người xuống, đánh mạnh vào viên bi, tốt, vào lỗ rồi. Thường thì phụ nữ biết chơi billiard không nhiều, nhưng hai cô nàng này đâu phải phụ

nữ bình thường! Sau khi Trác Lan vào ba lượt liên tiếp thì mấy người đàn ông bên bàn cạnh đó bắt đầu chú ý. Vốn dĩ hai người phụ nữ xinh đẹp cũng đã đủ để thu hút sự chú ý của đám mây râu, giờ có thêm kỹ thuật chơi billiard cao siêu thế này lại càng làm cho người ta phải chú ý hơn.

Long Nữ nhàn nhã ngồi bên cạnh, cầm cốc nước tinh khiết uống về rất nhẹ nhàng. Người ta uống rượu vang, còn cô thì chỉ được uống nước lọc, đành chịu thôi, ai bảo cái chân heo của cô ra nông nổi này cơ chứ. Cô không cần nóng vội, kịch hay vẫn còn ở phía sau cơ.

Quả nhiên, đến lượt thứ năm, lẽ ra phải đánh bi màu thì Trác Lan không cẩn thận chạm sang bi đỏ, đành quăng đôi găng tay rồi ra chỗ nghỉ. Lúc này Long Nữ mới từ từ đứng dậy, lên gân lên cốt xong thì cầm gậy đi một vòng quanh bàn, sau đó cúi xuống nhắm vào bi màu xanh. Một đường dứt khoát, tiếp đó viên bi bay luôn vào lỗ. Cô liên tục đánh trúng năm trái màu đỏ tiếp theo. Đám đông vây quanh ngày càng đông, càng làm cô hăng hái hơn, tập trung hơn, quả cuối cùng cũng đã vào lỗ, cô thắng cuộc.

Long Nữ quay sang nhìn Trác Lan mỉm cười. Lúc này xuất hiện hai người đàn ông trông hơi xấu xí, thật ra thì cũng không quá xấu, nhưng đối với hai người toàn tiếp xúc với các anh chàng siêu cấp đẹp trai như bọn họ thì những người đàn ông ở mức bình thường đều bị coi là “cá sấu”.

“Chơi một trận chứ?” Người đàn ông cao hơn cúi xuống nhìn Long Nữ với ánh mắt kỳ quặc.

“Không chơi.” Long Nữ quả thật không biết cách đối phó với tình huống này. Từ bé cô đã không bao giờ chơi với người lạ. Giang Đông đã dạy rằng kiểu người như cô rất dễ bị người lạ bắt cóc bán đi. Vì vậy cô luôn luôn cảnh giác cao độ, đặc biệt là với đàn ông lạ.

“Bé à, em nói chuyện với anh kiểu đấy là không được rồi.” Người đàn ông vốc dáng nhỏ hơn mang ánh mắt rất bản thủ, nhìn dáng người cu gx chẳng có gì là đứng đắn, tóm lại là nhìn kiểu gì cũng thấy tởm. Cô không thích lăng nhăng với mấy thế loại đó, nhưng điệu bộ của bọn chúng khiến cô cảm thấy sợ. Cô là điển hình của cáo mượn oai hùm, khi không có ai ở phía sau trợ lực mà gặp phải tình huống này thì cô luôn luôn áp dụng kế chuẩn là thượng sách.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chương 64 (Tiếp Theo)

“Các anh định làm gì?” Lúc này Trác Lan tiến lại gần, đẩy Long Nữ về phía sau, ngẩng đầu lên hỏi người đàn ông cao lớn, không thèm nhìn tên còn lại bởi hán ta còn thấp hơn cả cô. Tư thế và thái độ của Trác Lan không hề thua kém đàn ông chút nào.

“Chẳng muốn gì cả, chỉ muốn chơi một ván với hai em xinh đẹp thôi mà, không nề mặt các anh sao?” Khẩu khí của tên cao to không giống khi nãy nữa, người vây quanh càng lúc càng đông. Hai tên được xem như hội rần độc có tiếng ở khu này. Khi nãy vừa nhìn thấy hai cô gái lạ mặt bước vào thì đã lập tức theo dõi, chúng cũng không ngờ hai cô lại có thể phản ứng như thế.

“Xin lỗi nhé, bọn này phải đi rồi, không chơi nữa.” Nói xong Trác Lan kéo tay Long Nữ đi ra phía khu nghỉ ngơi, tay với lấy áo khoác trên tường toan rời đi.

“Ái chà, xem ra không nề mặt anh đấy rồi, hai đứa mày có biết ông đây là ai không? Dám gây chuyện ở địa bàn này hả?” Tên lưu manh này đứng chặn trước hai cô nàng ngay chỗ quầy bar không cho đi.

“Thế tại mày có biết bọn tao là ai không? Cả gan chọc vào thì bọn tao cũng không để cho mày yên đâu!” Con giận của Trác Lan ào ào ập đến, thứ đàn ông rác rưởi này bình thường cô cho một cái bạt tai là xong luôn, nhưng hôm nay lại mang theo Long Nữ nhất gan nên không thể kích động như mọi khi.

“Ha ha ha...hai đứa này ngon đây, anh mày thích!” Bọn đàn ông làm như câu chửi bới dọa nạt vừa rồi của Trác Lan nực cười lắm, chúng cười hô hố sòng sọc, lại còn đưa tay ra vuốt mặt Trác Lan.

Trác Lan vung tay cho một cái tát. Mặt mũi hán ta tối sầm lại. Đứa con gái này quả thực không phải hạng tầm thường. Lúc đó một đám đàn ông đã vây xung quanh hai người bọn họ. Trác Lan che chắn cho Long Nữ phía sau, mắt đảo xung quanh, xác định không có chỗ để chạy nữa nên bình tĩnh nói: “Chúng mày biết Giang Đông chứ? Bọn tao là người của anh ấy, bọn mày dám động vào thì liệu hồn.”

Nghe đến tên Giang Đông, mấy tên kia im ắng trong giây lát. Nhưng dạo gần đây Giang Đông cũng chẳng thể can thiệp chuyện xảy ra ở Thành Nam, lại không biết chừng hai đứa này vô mồm là giỏi nên vòng vây từ từ càng lúc càng chặt lại. Trác Lan thấy rõ Long Nữ đang run lên, bàn tay cô đang nắm chặt tay Long Nữ đã ướt đầm mồ hôi.

Long Nữ nhìn vào nửa chai bia trên tay mình, rồi nhìn khuôn mặt đang chảy máu đầm đìa của tên kia, nhìn Trác Lan ngồi trên mặt đất đôi mắt đầy sợ hãi. Nhìn bộ dạng đáng sợ của những người xung quanh, bèn vứt vội nửa cái chai xuống đất, cảm tưởng nó như quả bom chuẩn bị phát nổ đến nơi.

Cô không tin nổi mình vừa dùng cái chai đập vỡ đầu người ta. Cô chỉ biết là mấy người bọn họ muốn tách cô với Trác Lan ra. Trác Lan kịch liệt chống lại, sống chết cũng nắm chặt lấy tay cô. Nhưng sức phụ nữ thì chẳng bao giờ hơn được bọn đàn ông. Trác Lan vung chân đá vào háng của hán, nhân lúc hán đang đau quá nhảy chơi chơi lên liền lôi Long Nữ định chạy. nhưng vẫn bị tóm trở lại. Một đứa khác giang tay tát Trác Lan một cái làm cô ấy ngã sòng soài trên mặt đất. hán còn gio chân tính giẫm đạp lên người Trác Lan. Ngay lúc đó, đầu óc Long Nữ chẳng còn suy nghĩ gì, cô cầm chai bia ngay bên cạnh phang vào đầu hán. Không gian xung quanh lập tức im phăng phắc, tất cả ánh mắt đổ dồn vào cô. Tới lúc này cô mới nhận ra mình vừa

làm gì, thật khủng khiếp!

“Mày chán sống rồi phải không?” Tên vừa bị cô đánh mặt mũi đầy máu, từ từ tiến lại gần cô. Hai mắt cô mở to, bước từng bước một lùi dần về phía sau đến khi chạm vào quầy bar, môi run rẩy.

“Xin lỗi, tôi không cố ý.” Long Nữ yếu ớt nói, nước mắt từ trong đôi mắt to tròn sắp tuôn ra như suối đến nơi.

Hắn không chút thương xót đáng về đáng thương của Long Nữ, mặt mũi vẫn bặm trợn chăm chăm nhìn vào cô. Không hiểu tại sao Trác Lan bỗng thấy đau bụng, muốn đứng dậy mà không đứng nổi, không biết phải làm sao, vừa nhăn nhó đau đớn, vừa cố sức gào to: “Này đó là vợ của Giang Đông, mày mà động vào thì chết chắc!”

Hắn ta gần như phát điên không kiểm soát được nữa, bất chấp mọi thứ, vung bàn tay lên cao. Long Nữ lập tức nhắm nghiền mắt lại, toàn thân run lên bần bật, nhưng đợi mãi mà vẫn chưa thấy tay tên kia hạ xuống. Cô mở mắt ra, Giang Đông đứng ngay trước mặt cô, một tay đang nắm chặt lấy tay của tên kia.

Đôi mắt của tên kia chuyển từ dữ tợn sang bất ngờ, rồi run sợ. Lúc này không chỉ có Long Nữ đang run rẩy mà tên lưu manh cao to vạm vỡ kia hình như cũng đang sắp khóc đến nơi. Ban nãy hắn không tin Trác Lan, nhưng giờ Giang Đông đã xuất hiện, vậy là lời của con nhỏ đó là đúng chứ còn gì nữa. Hắn ta tự biết mình coi như xong rồi. Ai cũng biết hiện tại Giang Đông không địch thân những tay vào việc gì, nhưng một khi anh đã ra tay thì kẻ đó không chết thì sống cũng không bằng chết. Lời đồn là như thế, hắn có thể không sợ sao?

“Anh Đông.” Những người có máu mặt đều biết đến Giang Đông, lập tức đứng thành hàng, gọi to tên anh ta. Kiểu đứng dàn thành hàng thế này Long Nữ chưa thấy bao giờ. Cô đứng im thín thít, lúc này đã chạy tới đỡ Trác Lan dậy. Giang Đông khoát tay, ngồi dựa vào bàn billiard, đưa mắt nhìn Long Nữ, khuôn mặt nhỏ của cô xanh lét, xem ra cô đã sợ lắm rồi. Cũng đúng thôi, người như cô chỉ hợp đứng một chỗ la quang quác, lúc thực sự xảy ra chuyện thì chưa đánh đã vội đầu hàng. Lúc này nếu không phải có người kịp gọi điện báo là nhìn thấy người rất giống Long Nữ đang ở đây, anh thật không biết sự tình sẽ đến mức nào nữa. Lúc mới vào đã thấy tên kia đang ép cô sát vào góc tường, đôi mắt cô giàn giụa nước mắt, toàn thân run bần bật. Người phụ nữ của anh đã từng phải chịu đối xử tàn tệ như thế bao giờ chưa? Thằng kia chết là cái chắc!

Nghĩ đến đây bỗng nhiên Giang Đông bật cười, làm cho bọn đang đứng xung quanh lại càng thêm sợ. Ai cũng biết thà Giang Đông không cười còn hơn, anh càng cười chứng tỏ anh càng giận dữ. Kỳ thực anh không cười vì mấy chuyện đó, anh cười vì chính bản thân mình. Long Nữ đã không còn thuộc về anh từ lâu, vậy mà anh vẫn cứ quần quanh không thể thoát ra được. Anh luôn cảm thấy Long Nữ vốn phải là của mình, cho đến hôm xảy ra chuyện ở nhà Đào Nhiên. Anh nói với cô rằng anh rất thất vọng, anh thật sự rất thất vọng, bởi vì thâm tâm anh chưa bao giờ thừa nhận cuộc hôn nhân của hai người đã đổ vỡ. Mặc dù biết là đã ly hôn nhưng anh vẫn chắc chắn rằng họ sẽ quay lại với nhau. Nhưng đến lúc Đào Nhiên xuất hiện ở giữa, mọi chuyện bỗng thay đổi. Anh vừa mới đi công tác về, tự cảm thấy đã bình tĩnh hơn nhiều, sẵn sàng đối diện với việc Long Nữ không còn thuộc về anh nữa. Nói đến tương lai của hai người, đó là chuyện của tương lai, đến bước nào thì tính bước ấy. Nhưng vừa nghĩ được như vậy thì có điện thoại gọi đến nói cô đang gặp rắc rối. Anh lái xe như tên lửa, không đếm nổi đã vượt bao nhiêu cái đèn đỏ. Rồi lúc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé của cô, anh đau đớn.

Không biết có phải do Trác Lan vừa va vào đầu không, nhưng bụng cứ đau, cố gắng dùng tay xoa xoa vào bụng thì bỗng cảm thấy có gì âm ỉ chảy ra. Cô quay đầu nhìn, hoảng hốt kêu lên: “Ồi máu!”

Long Nữ lúc này mới kịp định thần, vội vã chạy đến bên cạnh hỏi: “Làm sao, làm sao thế, bị thương ở đâu?”

“Mẹ kiếp, bụng đau quá đi mất, nhanh nhanh đưa tớ vào bệnh viện, nhanh không mất mạng đến nơi rồi,” Trác Lan đau đớn không chịu nổi, ôm chặt lấy tay của Long Nữ, lưng không thể đứng thẳng dậy được.

“Lâm Mạt, đưa bọn họ đến bệnh viện ngay đi.” Lúc này Giang Đông mới lên tiếng. Long Nữ lo lắng quá chẳng biết phải làm sao, cuống cuống đứng giậm chân tại chỗ. Cô quên luôn cái chân heo của cô cũng đang thương tích chưa lành.

Lâm Mạt gật đầu với Giang Đông rồi bế Trác Lan ra xe. Long Nữ cũng khập khiễng chạy theo sau, lúc sắp ra khỏi cửa, cô quay lại nhìn Giang Đông. Dưới ánh đèn mờ mờ, mắt anh vẫn sáng ngời như thế, anh cũng nhìn cô, nhưng đây không phải là ánh mắt muốn chiếm hữu một cách cuồng nhiệt như trước kia, mà là ánh mắt rất bình tĩnh, thậm chí còn mang chút lạnh nhạt. Giang Đông hôm nay rất khác.

Long Nữ vừa đi khỏi, gương mặt Giang Đông lập tức lạnh xuống, anh không muốn cô nhìn thấy con người hiểm ác trong anh. Cô vốn nhát gan, trước đây anh mới chỉ hung dữ có vậy thôi mà cô đã bỏ chạy khỏi anh mất rồi, giờ nếu bị hoảng hốt thêm lần nữa chắc anh khỏi mong gặp lại cô luôn.

Giang Đông cầm chiếc gậy billiard trên mặt bàn lên, nghiêng người nhắm viên bi màu ở góc, đưa gậy, chạm bóng, vào lỗ, động tác vô cùng dứt khoát và hoàn hảo.

“Tao không muốn biết đầu đuôi thế nào, nhưng, người phụ nữ của tao mà cũng dám động vào, hình như to gan lớn mật đấy nhỉ?” Giang Đông đi tới một góc khác nghiêng người chơi billiard, qua giọng nói không thể nghe ra anh đang có tâm trạng gì. Xung quanh im phăng phắc. Không khí này quá ngột ngạt, ngay cả thở mạnh cũng không ai dám. Chỉ nghe thấy duy nhất tiếng gậy chạm vào bi và tiếng bi rơi xuống lỗ. “Anh Đông, em thực sự không biết đó là chị dâu. Nếu biết, có thêm mười lá gan em cũng không dám. Tên cao đứng đó với khuôn mặt đầy lo sợ, không hề giống với vẻ ngang tàng còn đồ vừa rồi, còn tên thấp thì sớm đã nhũn như chi chi. Vì sau khi Long Nữ đi liền có thêm ba mươi người tiến vào. Hơi nhiều nếu chỉ để đối phó với hai đứa bọn chúng.”

Giang Đông sợ nhiều người sẽ làm cho Long Nữ sợ nên để những người khác ở bên ngoài. Mãi đến khi Lâm Mạt đưa hai cô gái đi khỏi thì mới gọi vào. Xem ra thực sự đã quá lâu rồi anh chưa quay lại đất Thành Nam, đến nỗi người ta đã quên mất anh là ai.

“Bốp!” Sau đó là tiếng đá cứng và xương thịt va vào nhau, mặt tên cao kêu lập tức lồm một góc ngay chỗ lông mày, xuống dưới một ly thôi chắc chắn là

hắn bị mù rồi.. Quả bóng màu trắng nhuộm máu lăn lông lốc trên sàn nhà, mãi đến góc tường mới dừng lại, đủ biết Giang Đông dùng lực mạnh đến mức nào.

“Anh Đông, anh Đông, em sai rồi! Xin anh cho em thêm một cơ hội, em không dám nữa đâu!” Tên cao kêu quỳ xuống sàn, ra sức dập đầu, miệng liên tục nói mình đã sai rồi. Trong phòng chỉ nghe thấy tiếng đầu hắn đập xuống sàn nhà. Đến khi ngẩng mặt lên thì cả khuôn mặt đã đầy máu khiến những người khác đều không dám nhìn. Thế nhưng những người Giang Đông đem tới thì không có một chút biểu cảm nào, hẳn là đã quen với cảnh này rồi.

“Em sai rồi? Ha ha một câu “em sai rồi” là được sao? Chúng mày mỗi đứa một ngón tay, tự chọn.” Giang Đông ngồi vắt chéo chân trên ghế sofa, hút thuốc, khói thuốc bao quanh, rõ ràng khoe miệng cong lên thành một nụ cười, nhưng nụ cười này khiến người ta cảm thấy lạnh thấu xương.

Lúc này liền có mấy người tiến tới, ả hai tên kia xuống đất, một nhát dao tung xuống trên sàn lập tức có thêm hai vết máu, thêm cả hai ngón tay, còn hai tên kia thì một mực dập đầu cảm ơn. Anh đã quen từ lâu, đã chai sạn với một cuộc sống như thế này. Anh chưa bao giờ tiết lộ một câu nào với Long Nữ, chưa từng cho cô hay biết điều gì, vì anh sợ nếu cô biết được, hàng đêm cô sẽ không còn dám dựa vào anh và say giấc nữa. Nhưng bây giờ thì sao? Thôi vậy, không cần giấu diếm làm gì nữa, hoặc có thể nói hôm nay hai tên này xui xẻo, gặp đúng lúc anh không vui.

Lúc Giang Đông đi còn kêu người vớt cho hai tên kia mỗi người ba mươi ngàn tệ, nói là tiền viện phí, sau đó quay sang gã chủ quán đang sợ hãi đến mức run lẩy bẩy, nói: “Nể tình đã bao tin, quán sẽ không bị phá, cho tạm dừng một tháng để sửa chữa” Chủ quán chỉ biết liên tiếp cảm ơn đa tạ này nọ. Sau đó đám người kẻ trước người sau theo Giang Đông rời đi.

Trong bệnh viện, Long Nữ lo lắng hết mức. Tại sao lại chảy máu? Tại sao nghiêm trọng đến vậy? Chỉ va chạm một lúc thôi mà? Lâm Mạt đứng bên cũng không biết có nên an ủi vài câu cho Long Nữ khỏi lo lắng không, nhưng lại hơi lúng túng. Thực ra anh ta luôn theo dõi cuộc hôn nhân của Giang Đông và cô. Khi đó anh ta cũng cảm thấy người con gái này không thích hợp với Giang Đông, bất luận là tuổi tác, kinh nghiệm sống, hay tính cách, chắc chắn cô sẽ trở thành một con chim hoàng yến bị nhốt giữa lồng son hay một bông hoa sống trong nhà kính mà thôi. Cho đến khi họ ly hôn, nhìn Long Nữ từng bước từng bước rời khỏi cuộc sống của Giang Đông, nhìn từng chút từng chút những hối hận của Giang Đông, anh nhận ra con gái này thực ra cũng rất phù hợp. Thấy Giang Đông đau khổ buồn bã, vừa là thù hằn, vừa là người anh em, Lâm Mạt thực sự không đành lòng, đang định tiến tới nói vài câu giúp Giang Đông thì bác sĩ từ bên trong đi ra.

“Bác sĩ, cô ấy bị sao ạ? Không nguy hiểm chứ?” Long Nữ lao tới, lo lắng nắm lấy tay áo bác sĩ, giọng lo lắng.

“Sao lại không sao, đã mang bầu rồi mà còn không chịu cẩn thận nha vậy? Chỉ cần nghiêm trọng thêm một chút nữa thôi là mất đứa bé luôn rồi.” Giọng cô bác sĩ hơi gay gắt, cô đã gặp rất nhiều người như vậy. Mang bầu mà không biết trân trọng, đã như vậy thì có con làm gì?

“Hả? Có bầu sao?” Long Nữ há hốc miệng, đầu óc lại không kịp phản ứng, chuyện gì thế này?

Nằm viện theo dõi vài hôm đi, có nguy cơ sảy thai, phải chăm sóc cho tốt.” Cô bác sĩ nhìn biểu hiện của Long Nữ liền biết cô không biết chuyện, nói được hai câu liền rời đi, để lại cô cũng đang từ từ tiêu hóa tin tức nóng sốt này.

Lúc này điện thoại của Lâm Mạt đổ chuông. Anh nhìn màn hình điện thoại đang nhấp nháy thì mới nhớ ra chưa báo cáo gì với Giang Đông, nhanh chóng đi tới góc khuất, nhấc điện thoại lên nói một cách tôn trọng và đồng dạng: “Anh Đông à!

“Thế nào rồi?” Ở đầu dây phía Giang Đông rất yên tĩnh, giọng nói trầm ổn của anh càng thêm rõ ràng.

“Chị dâu không sao, chị Trác... có thai rồi.” Lâm Mạt hơi lúng túng, không biết chuyện này có cần báo cáo không, một người đàn ông phải nhắc tới đề tài này đúng là rất kỳ cục.

“Ừ được rồi, một lát nữa tôi sẽ cho người qua, còn nữa cậu đi nói với họ, nếu quán bar đó còn cho Long Nữ vào thì hãy dẹp luôn đi.” Nói xong dập máy. Giang Đông ngồi trên sofa nhìn ngắm tấm ảnh đặt trên bàn. Thực ra anh có ảnh của cô, nụ cười của cô vô tình bị chụp lại. Cô ôm Cầu Cầu khi đó mới mấy tháng tuổi, lúc đó cô vui vẻ biết bao. Anh đã vô tâm, khi anh quay lại và muốn níu giữ, liệu có phải đã muộn mất rồi. Đúng lúc này chuông điện thoại reo vang.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chương 65

Trác Lan có bầu, đây đúng là tin động trời! Lâm Mạt đã đi về, không biết Giang Đông làm thế nào mà tìm được chị Trần, người trước đây giúp việc cho cô và Giang Đông trong một thời gian dài. Gặp lại chị, Long Nữ bỗng cảm thấy trong lòng rất xúc động. Nhưng lúc này không còn cách nào khác, sự việc này không biết Trác Lan nghĩ thế nào, lại không thể để người khác biết chuyện nên đành phải dùng cách này. Trong lòng Long Nữ có chút cảm ơn sự chu đáo của Giang Đông, lần đầu tiên cô thấy điểm đáng khen ở người đàn ông này.

“Của Tiểu K?” Long Nữ vừa mới nói cho Trác Lan biết. Trác Lan lúc đầu rất kinh ngạc, sau đó bình tĩnh trở lại, nằm đó không nói câu nào, không biết trong đầu đang nghĩ gì. Nhân lúc chị Trần ra ngoài mua đồ, Long Nữ đến bên giường, nhẹ nhàng hỏi cô.

“Giữ? Hay bỏ?” Trác Lan vẫn không nói gì, Long Nữ liên tục đặt câu hỏi, hết như đứa trẻ hay thắc mắc.

“Cậu phải nói gì đi chứ, bác sĩ đã nói rồi, nếu giữ thì phải chăm sóc cho tốt, bỏ thì phải giải quyết ngay lập tức, đang có nguy cơ sảy thai.” Long Nữ lo lắng, một Trác Lan hành động quả quyết đầu mắt rồi, không nói năng gì hết là sao đây?

“Cậu nói xem, nếu hồi đó cậu có bầu thật thì cậu có giữ không?” Trác Lan không trả lời mà hỏi lại Long Nữ như vậy, giờ thì tới phiên Long Nữ mất điện, vò đầu bứt tai, dăm chiêu suy nghĩ câu hỏi này.

Khoảng năm phút qua đi, đôi mắt Long Nữ sáng bừng lên nhìn sang Trác Lan, chắc như đinh đóng cột nói: “Giữ, đó là con của mình, tại sao mình lại không giữ chứ?”

“Vậy là được rồi, mình đương nhiên phải giữ lại.” Trác Lan cười, cười rất vui. Đường như cuối cùng vấn đề đã được giải quyết, nhưng ngay sau đó Long Nữ lại hỏi Trác Lan một câu khiến Trác Lan tiếp tục ủ rũ.

“Vậy có cần nói cho Tiểu K biết không?”

“Để tớ nghĩ đã, cậu về trước đi nếu không mẹ sẽ lo đấy.” Trác Lan giục Long Nữ về, đã không còn sớm nữa.

“Vậy được rồi, tớ sẽ giữ bí mật, chị Trần ở đây chăm sóc cậu, ngày mai tớ sẽ lại tới, cậu cứ nghỉ kỹ đi nhé.” Long Nữ hơi lo, Trác Lan chắc chắn không thích bệnh viện, một mình sẽ cô đơn lắm, nhưng nếu cô không về nhà thì không chừng mẹ cô sẽ biết hết mọi chuyện, đến lúc đó sự việc còn nghiêm trọng hơn.

“Tớ biết rồi, biết rồi, cậu mau về đi!”

Long Nữ cả nhắc đi ra cổng bệnh viện. Trời đã tối rồi, định lấy điện thoại ra xem mấy giờ thì mới biết điện thoại đã hết pin. Thôi xong, thế là mẹ không liên lạc được với cô rồi, về nhà bị ăn mắng là cái chắc, cô đang toan vẫy tay gọi xe thì nhìn thấy một chiếc BMW đi tới, không cần nhìn kĩ cũng biết là ai.

Long Nữ ngại ngần lên xe, cúi đầu không nói gì, giống như một đứa trẻ mắc lỗi, cô lại gây tai họa rồi, nếu hôm nay không có Giang Đông thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Giang Đông nhận điện thoại của bà Long, bà đang rất lo lắng vì điện thoại của Long Nữ tắt máy không gọi được, cũng không gọi được cho Trác Lan. Giang Đông an ủi bà mấy câu rồi thôi, đương nhiên anh biết cái gì nên nói và cái gì không nên nói. Anh đợi rất lâu ở cổng bệnh viện mới nhìn thấy Long Nữ từ từ đi ra, cái chân của cô đi lại trông vẫn rất kì.

“Chân bị thương sao?” Nghe giọng nói của Giang Đông không thể biết được anh đang có tâm trạng gì, hoặc nói cách khác là không tạo ra được hiệu ứng mà Long Nữ muốn nghe.

“Vâng, mấy hôm trước bị tụt chân.” Giọng Long Nữ thì thầm, có thể cô bị nhiễm lạnh rồi, sắp cảm lạnh cũng nên.

“Mẹ rất lo lắng, lần sau đừng về nhà muộn như thế này nữa.” Giang Đông cố gắng để giọng nói của mình có vẻ rất dịu dàng.

“Vâng, em biết rồi, vừa rồi rất cảm ơn anh.”

Giang Đông không nói gì, cảm ơn ư? Từ này nghe xa lạ quá, khiến anh thực sự không biết phải nói sao nữa, nói “không có gì”? Thật là giả dối. Mắng cô ấy? Nhìn cô ấy đáng thương vậy, những lời trách mắng thật không thể nói ra, vì thế hai người chẳng ai nói thêm gì nữa. Đến khi sắp tới nhà họ Long, Giang Đông mới nói: “Mai là sinh nhật mẹ, đi sớm chút nhé”

Long Nữ gật gật đầu, đang lúc định xuống xe, hai người cùng nhìn thấy Đào Nhiên đứng trước cửa nhà họ Long.

Lại gặp phải tình huống ba người, Giang Đông ngồi trong xe nhìn Đào Nhiên, Đào Nhiên đứng đó nhìn Long Nữ, Long Nữ thì cúi đầu. Cuối cùng vẫn là Giang Đông rời đi trước, rất nhiều chuyện anh không thể thay cô giải quyết, rất nhiều lúc anh vẫn phải tôn trọng cô, đây là nguyên tắc mà phải mất một thời gian khá lâu sau khi rời xa cô anh mới hiểu ra được. vậy nên, anh cho cô cả không gian và thời gian.

Dưới ngọn đèn đường, bóng của hai người là hai đường thẳng song song giống như quá khứ và tương lai của họ.

Long Nữ cứ đầu nhìn mũi giày của mình, thỉnh thoảng lại đá mấy hòn đá trên mặt đất. Đêm thật yên tĩnh, có thể nghe thấy cả hơi thở của nhau. Đào Nhiên đứng theo hướng gió, chặn lại giá buốt thổi tới, thân hình cao cao càng lộ rõ nét mảnh khảnh. Vết thương trên mặt của Đào Nhiên đã đỡ hơn nhiều, anh cũng không biết tại sao mình lại tới đây, anh thậm chí còn không biết có thể đợi được cô không? Gọi điện rất nhiều cuộc, mẹ Long Nữ đều nói cô không có nhà, hằng ngày nhìn vào chỗ của cô ở văn phòng trống không, tự nhiên anh cũng thấy lòng mình trống rỗng. Anh đã đợi ở đây ba tiếng đồng hồ rồi, đang lúc sắp thất vọng thì cô và người ấy cùng xuất hiện, họ cùng nhìn anh, lẽ nào đây là kết cục của câu chuyện ba người này? Anh nên mỉm cười chấp nhận sao?

“Gần đây không thấy em, chân em sao rồi?” Giữa màn đêm lạnh giá này, giọng nói của Đào Nhiên đúng thật có tác dụng đem lại cho người cảm giác ấm áp, rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng.

“Đạ, em đỡ hơn nhiều rồi ạ, anh tìm em có việc gì thế?” Long Nữ mím mím môi, chớp đôi mắt to tròn, vì chuyện vừa rồi mà mái tóc cô trở nên hơi rối, con gió đột nhiên thổi qua, khiến người ta càng thêm nảy ý thương yêu.

“Không có gì, chỉ... muốn đến thăm em thôi, à đúng rồi, lúc nào em đi làm trở lại vậy, không có em đúng là bận thật đấy.” Đào Nhiên vừa cười vừa nhìn vào đôi mắt của cô, đôi mắt đen láy và trong vắt như làn nước trong lành, đôi mắt khiến anh chỉ một giây bất cẩn là sẽ bị rơi luôn vào đó.

“Việc này... em muốn xin thôi việc.” Giọng của Long Nữ rất nhỏ, nhưng trong lúc yên tĩnh thế này âm thanh có nhỏ mấy cũng không lạc đi đâu được, nói xong, cô lại cúi đầu xuống giống như đứa trẻ mắc lỗi.

Đào Nhiên không nói gì, dường như anh đang suy nghĩ, dường như đang nghĩ xem nên xử lý chuyện này ra sao, đột nhiên anh cười.” Anh kinh khủng đến thế cơ à, đến mức khiến em phải bỏ cửa chạy lấy người ư?”

“Không, không phải vậy đâu. Là do mẹ em, còn nữa... còn...” Long Nữ biết mình không thể nói dối, cô thực sự không thể đón nhận anh. Nếu là một ai đó khác thì chắc cô có thể thử xem sao, nhưng với Đào Nhiên, một người rất đáng quý mà cô đã coi là bạn tốt, cô không thể để cho mối quan hệ bạn bè của họ bị biến chất.

“Ha ha, không sao, vị trí đó giữ cho em, em nghỉ ngơi khỏe đi rồi quay lại. Còn việc anh theo đuổi em, anh cũng đã nhận ra, em thực sự không thích anh. Thật buồn quá, về ngoài của anh hào nhoáng thế mà lại bị em không để ý tới, sau này anh biết sống sao đây?” Đào Nhiên của lúc này không giống với anh lúc trước. Trước đây anh dịu dàng, lịch thiệp, còn hiện tại anh thực khiến Long Nữ không biết nên diễn tả cảm giác của mình như thế nào, như thể có một thứ gì đó không hề phù hợp với tính cách của anh đang xuất hiện.

“Xin lỗi, em thực sự không hợp với anh.”

“Ừ, anh nhận lời xin lỗi của em, em thực sự không hợp với anh. Em quá ngốc nghếch, không phóng khoáng, quá bướng bỉnh, lại còn hơi mập nữa, nếu em đồng ý theo anh thật thì đúng là anh phải chịu thiệt thòi lắm lắm.”

“Đào Nhiên anh chết đi! Em nói cho anh biết, nếu nói em mập thì em sẽ đá anh đấy.” Câu nói mà Long Nữ không thể chịu được nhất chính là câu nói này, cô không cần biết ai đúng ai sai, cô không cho phép ai nói cô mập hết, không cho!

Long Nữ nhớ mãi nụ cười của Đào Nhiên tối hôm đó. Có chút cô quạnh, có chút lạc lõng. Anh quay người bước đi, bóng anh trải dài từ từ xa dần. Cô biết bắt đầu từ giây phút từ chối anh, người đàn ông dịu dàng này sẽ hoàn toàn xa rời cô, đổi lại là một tình bạn không thể chia cắt, bởi vì anh đã nói với cô: “Có lẽ em nói đúng, tình bạn là khoảng cách thích hợp nhất cho chúng ta.”

Đêm nay Long Nữ mất ngủ vì cảm giác có lỗi với Đào Nhiên. Từng hình ảnh đã qua cứ hiện lên liên tục trong đầu cô. Nếu ngay từ đầu mình thông minh hơn một chút thì đã không tạo ra quá nhiều ảo tưởng cho anh ấy như thế, và sẽ không dẫn đến chuyện ngày hôm nay. Suy nghĩ rất nhiều mà vẫn không có câu trả lời, cuối cùng cô quyết định cho tất cả chìm luôn vào giấc ngủ. Cô muốn phát huy tinh thần mạnh mẽ lạc quan ngây ngô của cô, tiếp tục là Long Nữ như trước kia.

Một đêm không khó khăn không chỉ đối với Long Nữ mà còn đối với cả Trác Lan nữa, người vừa mới biết mình sắp trở thành mẹ. Thực ra hôm đó sau khi bà Kha đuổi Tiểu K và Tiểu Q ra ngoài, bà đã nói chuyện với cô rất thẳng thắn về gia đình họ, về thái độ của họ. Cô không ngờ Tiểu K lại xuất thân từ một gia đình hiển hách như vậy, càng không ngờ một danh môn vọng tộc như vậy lại vô cùng chào đón cô. Bà Kha không giấu diếm việc bà đã điều tra về cô, nắm rõ về cô trong lòng bàn tay. Là nữ chủ nhân của một gia đình như thế thì bà cũng nên làm việc đó, và cũng nói rõ rằng những chuyện đã qua tức là đã qua, nếu cô thực sự có thể đón nhận Tiểu K, bà hy vọng hai người sẽ hạnh phúc. Câu nói làm cô xúc động nhất là khi bà nắm lấy tay cô nhẹ nhàng nói: “Cho dù chuyện có thế nào, là một người mẹ, bác hy vọng cháu có thể cho con trai bác một cơ hội, vì bác thực sự thấy rằng nó đang cố hết sức để sống sao cho thật tốt”. Nhưng chính vì câu nói này mà cô muốn thôi lui. Một gia đình hòa thuận, yêu thương nhau luôn là điều cô mong muốn, là mơ ước của cô, nhưng có thực sự bước vào được hay không? Hơn nữa, mặc dù cô và Tần Chi Dương đã kết thúc, có thật cô sẽ có thể đón nhận Tiểu K không, một người đàn ông mà mọi phương diện đều là sự thử thách đối với cô? Đêm nay chắc chắn cô không thể nào ngủ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Chương 66

Ngày hôm sau, từ sáng sớm Long Nữ đã thức dậy, đang rón rén đi ra ngoài thì bị mẹ cô từ phía sau kéo cô áo quay lại. Mẹ con kiêu gì vậy trời! Long Nữ tròn mắt than trời một tiếng rồi quay người lại cười trêu: “Mẹ à, mẹ vẫn chưa hết kỳ nghỉ phép ư?”. Để chăm sóc cô, bà Long đã xin nghỉ ở nhà một tuần nay, vốn và cũng muốn nghỉ hưu rồi, việc thì không có gì quan trọng lắm, về cơ bản đã bàn giao hết những việc cần thiết cho người khác làm. Đặc biệt là bà cảm thấy đây là cơ hội rất lớn để Long Nữ và Giang Đông quay lại với nhau, bà sao có thể bỏ qua chứ.

“Con lén lén lút lút muốn đi đâu đấy? Bình thường chín, mười giờ con mới mở được mắt, giờ mới có bảy giờ, mẹ không nhìn nhầm chứ?” Mẹ Long Nữ nghiêng đầu nhìn cô chăm chăm, đợi cô trả lời.

“Con đi gặp Lan Lan, cậu ấy muốn con qua sớm, nói hôm nay dẫn con đi dạo phố mà.” Long Nữ giờ cũng đã biết mở to mắt nói nhăng nói cuội, nhưng là mở đôi mắt thâm đen như mắt gấu trúc.

Mẹ con định nói thêm gì đó thì ba Long Nữ từ trên gác đi xuống, vừa cài cúc vừa nói to: “Đi đi, về sớm nhé con”. Long Nữ cười đáp lời ba rồi quay vội đi luôn.

Mẹ cô rất không hài lòng, phàn nàn: “Con gái suốt ngày bêu mặt ngoài đường thật chẳng ra làm sao cả, hơn nữa tối nay còn có việc nữa đấy”.

“Được rồi, nhốt nó trong nhà suốt bấy lâu rồi, nó đã lớn như vậy có việc gì nó chẳng lẽ còn không biết tự giải quyết? Bà đừng làm mọi chuyện rối theo, có thể khiến nó quay lại được hay không là việc của thằng Đông, bà đừng xen vào nữa.” Ba Long Nữ nghiêm mặt ý kiến với vợ. Gần đây nhìn Long Nữ béo lên như quả bóng, ông thấy cô cũng nên ra ngoài vận động nhiều hơn. Hơn nữa đã lớn như vậy rồi, công việc không thể nói bỏ là bỏ, làm gì cũng phải có đầu có cuối mới được.

Bà Long thấy chồng nói như vậy thì không nói gì nữa, quay đầu đi vào bếp. Trong lòng bà lo lắng lắm chứ, mình chỉ có mỗi đứa con gái, trong khi đồng nghiệp bạn bè đều đã được bông cháu cả rồi còn bà thì... Lúc trước bà rất an tâm về gia đình mình, con gái kết hôn chóng vánh, thế mà chẳng ngờ lúc sau ly hôn cũng chóng vánh nốt! Bà và bà Giang không biết đã bao nhiêu lần hợp sức cùng nhau lập mưu tính kế nhưng ai cũng nói cứ để mặc con bé tự quyết định, ngay cả Giang Đông cũng thể hiện ra mặt, chẳng nói chẳng rằng cứ thế mà theo đuổi lại. Nhưng con bé ngọc nhà bà cương quyết không chịu tái hôn, phải làm sao đây?

Long Nữ vừa bước vào phòng bệnh thì liền buột lùi lại ngược đầu nhìn số phòng, lại đi vào, không sai, nhưng chuyện này là thế nào?

Bên giường bệnh, Tiểu K ôm lấy chân Trác Lan mà ngủ, nước miếng muốn nhỏ tong tong đến nơi, trên mặt vẫn còn cười, Trác Lan thì lườm cô, vẻ mặt bất lực.

Thì ra hôm qua Diệp Tử vừa tới Diệp Sắc liền nhắc tới chuyện Giang Đông ở Thành Nam, kể một mạch từ A đến Z, nghe xong bạn Tiểu K lập tức bay tới bệnh viện. Trác Lan đang mải mê nghĩ ngợi làm sao một mình nuôi đứa trẻ thì Tiểu K xuất hiện ở cửa phòng bệnh, người đầm mồ hôi. Anh lao tới hỏi cô bị thương ở đâu, có làm sao không, nhìn trên nhìn dưới, khiến Trác Lan phiền muộn chết. Đúng lúc y tá đến kiểm tra phòng, cho rằng Tiểu K là chồng của Trác Lan, nhìn thấy điệu bộ lo lắng của anh với Trác Lan liền cười trêu đùa: “Anh này, anh lo quá đấy, vợ con anh đều không sao đâu, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe thôi”.

Cô ta không nói còn tốt, vừa nói xong, Tiểu K liền giống như bị cái gì nhập vào, lập tức đứng dậy tóm lấy cô y tá, hỏi lấy hỏi để: “Cô ấy mang thai! Thật vậy sao?”. Cô y tá cười và gật đầu, rất hiểu cho hành động không bình thường này của anh, có con nên vui mừng quá chứ sao.

“Lan Lan, em thấy không, chúng mình có con rồi, chúng mình...” Tiểu K ngồi bên giường bệnh, không biết là do quá vui mừng hay quá lo lắng mà nói năng chữ này dính chữ kia luôn.

Trác Lan cúi đầu không nói gì, nói đúng ra bản thân cô vẫn chưa suy nghĩ được thấu đáo, đứa bé tới quá đột ngột, Tiểu K đến cũng đột ngột, căn bản không cho cô có thời gian để tiêu hóa hết chuyện này. Cô lại càng không dám vội vàng quyết định, bởi vì chuyện này không chỉ liên quan tới một mình cô mà còn liên quan đến tới tương lai của đứa bé.

“Trác Lan, có thể trước kia anh không để lại cho em ấn tượng gì tốt đẹp, có thể em cảm thấy công việc của anh xoàng xĩnh, cảm thấy anh... không... nghiêm túc, nhưng thực sự anh chẳng có người phụ nữ nào, thật đấy, anh xin thề. Anh không giống Giang Đông đâu, anh tuyệt đối sẽ không gây ra chuyện gì có lỗi với em, em là người con gái đầu tiên anh thích, là người phụ nữ đầu tiên anh yêu, anh thực sự chỉ yêu mình em thôi, anh muốn lấy em làm vợ, muốn bên em mãi mãi. Có thể nói thề này chưa đủ trang trọng, có thể anh chưa đem lại cảm giác an toàn cho em, nhưng anh sẽ cố gắng. Đứa bé cần một gia đình hoàn chỉnh, anh cũng muốn có một gia đình. Em xem anh nhiều tuổi như vậy rồi, chúng bạn chúng bè đều đã kết hôn sinh con đẻ cái, con chúng nó đều đã có thể theo ba mẹ đi đây đi đó. Mẹ anh sốt ruột, anh cũng sốt ruột, em xem, hay là chúng ta kết hôn đi, có được không?” Có lẽ cả đời Tiểu K cũng chẳng lần nào nói nhiều lời lẽ nghiêm túc chân tình như vậy, sau này anh còn tự nhận, đáng ra lúc đó nên ghi âm đoạn thoại này lại, sau này cho con trai anh học tập để đi چرا gái.

Trác Lan nghĩ rất lâu, ngẩng cao đầu nhìn Tiểu K thành thực nói: “Em không tin vào hôn nhân, không tin vào tình yêu, em chỉ tin bản thân em. Đặc biệt là anh, anh đã làm đảo lộn hết cuộc sống và suy nghĩ của em. Đứa bé này em sẽ giữ lại, còn anh... haizz, chúng ta sẽ thử xem sao”.

Tiểu K nghe Trác Lan nói xong thì ngây người, mắt rất lâu mới định hình được ý của cô, quá vui mừng, lập tức ôm lấy cô: “Lan Lan... Lan Lan, cuối cùng anh đã có được em rồi, anh có con rồi, anh sắp làm cha, ha ha, anh cũng sắp kết hôn nữa”.

Trác Lan khó chịu đẩy anh ra, chỉ vào mũi anh cảnh cáo: “Ai nói anh sắp kết hôn chứ? Đứa bé này là con của em, của em, anh hiểu chưa hả? Em không nói muốn kết hôn với anh, chỉ là thử xem chúng ta có ở bên nhau được hay không, anh đang trong giai đoạn thử thách, em thấy không được là có thể đã anh bất kỳ lúc nào”.

“Ừ, ừ, anh hiểu... anh hiểu mà, con là của em, anh cũng là của em, cái gì cũng là của em hết, anh sẽ thể hiện thật tốt, hi hi.”

Sau đó là cảnh mà Long Nữ nhìn thấy. Long Nữ nghe Trác Lan nói xong, thờ dài thườn thượt, liếc nhìn Tiểu K vẫn còn đang nằm ngủ mơ ở đó, nói một câu: “Đứa bé này mà theo anh ta thì coi như xong”, sau đó quay ra ngồi trên sofa bắt đầu gọt táo, rảnh rồi thì luyện tay nghề vậy.

Đêm hôm qua cô không ngủ được, chấp chôn mộng mị nào thì Đào Nhiên, nào thì Giang Đông, nội dung cụ thể như nào cô đều quên mất tiêu, nhưng cảm thấy cứ lung tung hết cả. Cô thấy có lỗi với Đào Nhiên nhưng không còn cách nào khác, rất nhiều chuyện không thể cưỡng ép được... buông tay không hẳn đã là một kết thúc tồi tệ cho quan hệ của họ. Cô có một cảm giác khó tả dành cho Đào Nhiên, nhưng cô biết đó không phải là tình yêu. Với Giang Đông, dù cô không chịu thừa nhận đi chăng nữa, cô biết cô không thể quên được anh, một người đàn ông ngang ngược độc đoán, lúc nào cũng muốn điều khiển cô, người đàn ông đang dần dần thay đổi một cách gượng gạo, cô cũng không biết nên đối xử như thế nào với anh nữa. Không biết có phải do căn phòng quá ẩm áp, hay do bầu không khí này quá thích hợp cho giấc ngủ, cô mơ mơ màng màng thiếp đi. Lần này cô ngủ rất ngon, không mơ mộng gì, chắc là do Đào Nhiên đã quyết định thay cô, một lần nữa giúp cô, không để cô rơi vào hoàn cảnh khó xử. Thế rồi, cô chấp chôn tình giấc vì âm thanh gì đó rất ồn ào, mở mắt ra đi thấy bao nhiêu người đứng quanh giường Trác Lan.

“Anh, em đến rồi đây, một lúc nữa mẹ sẽ tới, em đã thông báo tin này cho tất cả mọi người rồi, em sắp được làm chú rồi!” Tiểu Q đứng đó cười hi hi, thực ra không thể trách nó không giữ mồm giữ miệng, vì hôm qua sau khi y tá nói với Tiểu K, anh lập tức thông báo cho Tiểu Q, Đào Nhiên, Diệp Tử,

tất cả những người anh có thể nghĩ tới, gào thét lên rằng anh sắp làm cha rồi! Thế nhưng sau một giấc ngủ say thì chàng Tiểu K quên mất tiêu chuyện này.

Tiểu K tròn mắt nhìn Tiểu Q, la hét cái gì hả, nhờ Trác Lan tức giận thì hồng hót! Quả nhiên, Trác Lan không nói câu gì, sau đó thẳng thừng giờ chân đạp Tiểu K đang ngồi bên giường xuống đất, anh liền vịn lấy cái ghế đứng dậy, cười cười chừa thẹn: “Sớm muộn gì mọi người cũng biết mà em”.

Lúc này một mùi thơm bay tới, sau đó liền nghe thấy tiếng trách hờn của con gái: “Này... anh đợi em với, anh đi nhanh quá!”. Long Nữ nghe tiếng thấy quen quen, nhưng lại không nhớ ra đã từng nghe thấy ở đâu, chỉ tích tắc sau chủ nhân của giọng nói đó đã đứng trước mặt cô, ngạc nhiên kêu lên: “Chị Tiểu Long Nữ? Chị cũng ở đây à?”.

“Tiểu Nguyệt? Em đến cùng Đào Đào sao?” Căn phòng bệnh nhân vốn rộng rãi là vậy, thoáng cái có thêm mấy người xuất hiện lập tức trở nên nhỏ hẹp. Long Nữ ngồi xích vào ghế Tử Nguyệt ngồi cùng, cô rất quý cô bé này, trẻ trung đầy sức sống, lại thân thiện dễ gần, không hề giả tạo. Về sau có lần nghe Đào Nhiên kể chuyện của cô bé này và Đào Đào, cô càng cảm thấy Tử Nguyệt rất đáng cảm, giống như cô vậy, thích thì phải nắm giữ, như vậy mới không hối hận.

“Này, đứng dậy, cho anh ngồi.” Đào Đào đá đá chân Tử Nguyệt, cau mày nói ra điều rất bức mình. Cô bé thực sự đã trở thành cái đuôi của Đào Đào, hằng ngày Đào Đào đi đâu cô đều theo đấy, mà nhất là không biết cô bé đã thu phục được Tiểu Q bằng cách nào, hai kẻ đó giờ đã cùng chung chiến tuyến. Tuy hiện tại Đào Đào không đến mức nhìn thấy cô bé là thấy khó chịu, nhưng cậu vẫn không thích bị soi chăm chăm như vậy.

“Được, anh ngồi đi để em đứng!” Tử Nguyệt cười hi hi định đứng dậy nhường chỗ cho Đào Đào thì bị Long Nữ kéo lại, Long Nữ cau mày với Đào Đào: “Đàn ông ới, chăm sóc con gái một chút có được không?”.

Đào Đào cau mày hơn, định cầm điều thuốc thì nhớ đây là bệnh viện, quay người đi ra ngoài. Tử Nguyệt cứ nghĩ cậu tức giận nên muốn đuổi theo, Long Nữ liền kéo cô lại, nói: “Không sao, đàn ông con trai không thể nuông chiều được, nếu không sau này sẽ có một chuỗi những ngày dài khổ cực của em đây.” Đây chính là kinh nghiệm từ chính bản thân cô mà ra.

Long Nữ và Tử Nguyệt ngồi đó nói chuyện với nhau, Long Nữ hơi ngạc nhiên vì dường như cặp đôi này tiến triển khác nhanh, tùm tùm hỏi: “Tên nhóc đó đã mở to mắt rồi sao?”.

Tử Nguyệt ngai ngừng cười, nói rằng: “Lần trước anh ấy làm em tức giận, em không thèm đoái hoài tới anh ấy nữa. Sau đó anh ấy đến tìm em, tên này thật kì cục, hi hi, nhưng không sao, tui em bây giờ vẫn rất ổn”.

Hai người nhỏ to chuyện trò với nhau một lúc, Tử Nguyệt lôi những chuyện gần đây ra kể một lượt với Long Nữ, lúc đó cô mới biết hóa ra hai đứa đã quen nhau từ hồi nhỏ. Mặc dù Đào Đào vẫn không nhớ ra cô bé này là ai, nhưng điều đó không quan trọng, nhiều khi điều quan trọng chính là phải biết trân trọng. Được một lúc thì bà Kha tới, người giúp việc đi cùng bà mang theo những mấy chiếc hộp giữ nhiệt, mùi canh gà thơm phức bay ra, Long Nữ nghĩ bụng nếu ngày nào cũng được tắm bó thể này thì chịu sao nổi đây. Cô chào hỏi bà Kha, nhìn Trác Lan đang mỉm cười gượng gạo, Tiểu K thì cười vui vẻ, bà Kha cười một cách hài lòng, cô lại có một cảm giác có đơn kì cục, nói với Tử Nguyệt một tiếng rồi xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 67

Hành lang rất im ắng, cô đứng bên cửa sổ nhìn lên bầu trời trong xanh, nhắm mắt lại tận hưởng ánh nắng mặt trời bao trùm áp áp, cảm giác thật dễ chịu. Tối nay là tiệc sinh nhật của mẹ Giang Đông, bà Long nhắc nhở cô về nhà sớm thay quần áo, không biết vì lí do gì mà tính cách ngang bướng của cô lại nổi dậy, có chút ý muốn chạy trốn. Sau đêm qua, cô nhìn thấy một Giang Đông rất khác, một Giang Đông bắt đầu học cách hiểu cô, vậy nhưng họ còn có thể quay lại với nhau không? Cô đã không còn là một cô gái ngốc nghếch nữa, cô không thể đảm bảo rằng tình cảm của mình dành cho Giang Đông vẫn là tình yêu mù quáng ngây ngô trước kia, nhưng những luyến lưu day dứt trong tim cô lúc này là gì đây? Không nở chẳng? Dừa dầm chẳng? Bất giác cô nghĩ đến chuyện Giang Nam tới tìm cô vài ngày trước.

Hôm đó cô nằm dài ở nhà, đang chán chán thì Giang Nam đưa Nụ Nụ tới chơi. Nụ Nụ ngồi trong lòng Giang Nam thò bàn tay bé xíu ra nghịch ngọc, ề a vô cùng đáng yêu, khiến cô chỉ muốn đưa tay ôm lấy cô bé, nó nhìn thấy cô liền cười to, khiến cô càng vui thêm. Trẻ con, cô thật muốn có một đứa trẻ thuộc về cô và Giang Đông, cô thích con trai, cô nói cô muốn dạy con trai của họ tài giỏi như anh ấy. Nhưng mỗi lần nói tới vấn đề này Giang Đông đều tỏ ra hờ hững, trả lời lấy lệ, hoặc nói một cách hời hợt: “Đột em lớn đã rồi tính, anh đâu có nhiều thời gian nuôi những hai đứa trẻ”. Lúc đó cô không buồn, thực sự cô cảm thấy hạnh phúc, có thể đây là một cảm giác kì quái nhưng sự thật là cô thích cảm giác được coi như một đứa con nít, cảm giác mình được cưng chiều hết mực. Nhưng cho đến khi đứng ở góc độ của anh để suy xét thì cô mới hiểu thật không dễ dàng gì cho anh, ngày ngày phải ứng phó với một cô vợ không chịu lớn, bao nhiêu chuyện cô không thể hiểu được, bao nhiêu buồn phiền anh đều phải tự gánh lấy. Những ngày tháng hai người rời xa nhau có lẽ không lâu, nhưng cô đã hiểu ra rất nhiều điều, trưởng thành hơn rất nhiều.

“Thích thì sinh một đứa đi.” Giang Nam thấy cô cưng Nụ Nụ như vậy, nhân cơ hội tốt liền nói với cô.

Nụ cười của Long Nữ bỗng cứng lại, nhưng vẫn cố cười tiếp một cách gượng gạo. Cô không biết nói gì, sau thời gian kết hôn đã qua cô thực sự không muốn làm gì nữa, không muốn oán thán hay đợi chờ, không muốn gì hết, chỉ muốn được yên tĩnh một mình. Thế nhưng lựa chọn cách trốn tránh như thế này sớm muộn gì sẽ có một ngày cô ứng phó không nổi với tình huống tiếp theo, bản thân cô cũng biết điều đó, nhưng vấn đề là cô không có cách nào

thuyết phục được bản thân mình.

“Long Nữ à, chị không biết nên nói sao, nhưng Giang Đông buồn phiền như thế nào chị thực lòng đều biết cả, em không muốn nói nó thế này thế kia là chị biết em muốn bảo vệ nó. Bao năm nay cho dù nó đối xử với thế nào, em vẫn bảo vệ nó như vậy. Mọi người trong nhà đều trách nó, bây giờ ba còn không nói chuyện với nó nữa, mẹ cũng không giúp nó nữa, mọi người đều biết hai đứa ly hôn chắc chắn là do nó sai. Con người nó ngang bướng, không chịu nhận lỗi, chị cũng mắng nó, khuyên bảo nó. Chị cũng không biết nên làm thế nào nữa, nhưng chị thực sự không nỡ phải nhìn nó khổ tâm như vậy. Lần trước chị tới chỗ làm việc của nó, vừa sáng sớm mà mùi thuốc lá đã ngập phòng, nên nhà đầy những đầu thuốc đã hút. Lâm Mạt nói nó thường xuyên không ngủ, hút thuốc đêm đêm ở đó.” Giang Nam nhìn Long Nữ nghĩ người lắng nghe mình, không nói tiếp được nữa, hai người rõ ràng là yêu nhau mà lại giằng co nhau như vậy. Giang Đông càng làm cho Giang Nam tức giận hơn, hôm đó bị cô trách mắng mà còn cự lại rằng chính mình cũng đang không biết phải làm sao. Một người đàn ông kiêu ngạo ngoan cố là thế mà giờ phải mang bộ dạng tiêu tụy suy sụp, Giang Nam thực sự không chịu được, sau đó đành phải thờ dài rồi rời đi.

Đến tận khi Giang Nam đã về rồi, Long Nữ vẫn không thể cười thêm lần nào nữa. Cô về nhà ba mẹ cũng đã nhiều ngày, từ hôm Giang Đông đánh Đào Nhiên, ở nhà cho dù mẹ nhắc đến Giang Đông hết lần này tới lần khác cô đều tự động để cái tên này trôi từ tai này sang tai kia. Long Nữ bật cười, cười lớn, nhưng chỉ bản thân cô mới hiểu trong lòng cô có cảm giác gì khi nghe Giang Nam nhắc tới những chuyện đó.

“Này, chị kia, bị dần rồi à?” Không biết Đào Đào đứng sau Long Nữ từ lúc nào, đột nhiên vỗ vai làm cô giật mình.

“Hả?” Long Nữ quay đầu lại nhìn rất lâu mới nhận ra, vỗ vỗ ngực, cau mày lại nói: “Em muốn dọa chết chị đấy à?”

“Bà chị à, đứng đực mặt ra ở đây phải đến mười phút rồi đó, tưởng chị bị cái gì nhập vào nữa chứ.” Đào Đào hút thuốc xong quay lại thấy cô cứ một mình ngây người nhìn ra ngoài cửa sổ, như thể hồn đang lìa khỏi xác.

“Phi phui cái mồm? Mà chuyện Đán Đán có bầu, Tần Chi Dương có biết không?” Long Nữ nghĩ mình đúng là một người phụ nữ vĩ đại, hoàn cảnh bản thân cũng đang rối như tơ vò thế mà vẫn nhớ bạn mình gặp chuyện tình không buồn sẽ. Ai mà tốt tính dễ thương thế!

“Không biết đâu, em không nói với anh ấy, anh ấy sắp quay lại Mỹ rồi, ở đây còn gì cho anh ấy lưu luyến nữa đâu, ra đi đối với anh ấy mà nói... chắc là lựa chọn tốt nhất rồi.” Đào Đào nghiêng người nhìn ra ngoài, Long Nữ nhìn khuôn mặt nghiêng của Đào Đào, thẳng thớm vậy là trưởng thành rồi, có thể nhìn rõ những chuyện người trong cuộc như bọn họ vẫn đang mơ hồ, không còn là cậu nhóc huyt gió treu ghẹo cô ngày mới gặp nữa...

Đào Đào ngược nhìn bầu trời rộng lớn với những đám mây lơ lửng, khoe miệng khẽ cong lên. Cậu thật không biết nên gọi tên cảm xúc dành cho Long Nữ là gì, là thích hay bị cuốn hút? Cậu chỉ có thể lặng lẽ dõi theo cô vì trong đôi mắt cô từ trước tới giờ chỉ có một người đàn ông duy nhất. Có thể cô từ trước tới giờ chỉ có một người đàn ông duy nhất. Có thể lúc trước cậu bị bao phủ trong màn sương mù, nhưng những ngày gần đây cậu đã sáng tỏ, tự hiểu rằng rất nhiều sự việc con người ta không thể miễn cưỡng, cũng hiểu rằng rất nhiều thứ nếu không trân trọng thì sẽ vụt biến mất ngay, và nỗi đau của sự hối hận thật khó có thể vượt qua. Đây có lẽ là một sự giải thoát, có chút buồn bã u sầu trộn lẫn cùng nhẹ nhõm. Hình ảnh khuôn mặt đáng yêu tươi sáng của Từ Nguyệt bất giác hiện ra trước mắt cậu, đôi khi, tình yêu bắt đầu bằng sự trắc trở, gian nan, nhưng khi đã nhận ra cảm xúc của mình, sẽ cảm thấy tất cả đều thật giá trị. “À, Từ Nguyệt và em...” Long Nữ vừa rồi còn ưu tư, lập tức đổi sang bộ mặt hớn hờ, người ta thật không chịu nổi sự thay đổi suy nghĩ hơn cả chong chóng của cô, nhất là về mờ ám trong cách nói. “Đừng nói linh tinh, tại cô ấy cứ bám riết lấy em đấy chứ.” Đào Đào lung tung giải thích, đàn ông con trai đều là động vật ưa sĩ diện, thẳng ranh đang lung ta lung túng này là đại diện tiêu biểu. “Này, đừng không biết coi trọng, đừng trách chị không nói nhé, con người cả đời tìm được một người yêu mình thực lòng không dễ dàng gì, có thể thấy cô bé đó toàn tâm toàn ý với em, lúc cần trân trọng thì nên trân trọng, đừng để mất rồi lại hối hận.” Long Nữ lúc này nói cứ như người từng trải lắm ấy, thực ra cũng đúng, lý thuyết kết hợp với thực tế là bằng chứng tốt nhất, nếu ngày đó Giang Đông đối xử tốt với cô thì sẽ không đến nỗi như ngày hôm nay.

Thế còn anh trai em, trong mắt chị, anh ấy là thế nào? Chị có trân trọng không?” Đào Đào đột nhiên hỏi Long Nữ, cậu thừa hiểu con người Đào Nhiên, một người chưa từng chịu hi sinh tình cảm cho bất kỳ ai, một người lúc nào cũng thờ ơ lạnh lùng, thế nhưng lại luôn luôn có nụ cười rất ấm áp mỗi khi gặp cô, cậu hy vọng anh của mình sẽ tiếp tục có nụ cười như vậy. Long Nữ nghe Đào Đào nói xong một lát sau mới ngẩng đầu lên nhìn Đào Đào, nhìn vào khuôn mặt giống hệt Đào Nhiên, khẽ cười: “Tụi chị là những người bạn tốt nhất, nếu anh ấy đồng ý”. Nói xong, cô nhẹ nhàng cất bước rồi đi, tuy cuộc trò chuyện chỉ trong vài phút ngắn ngủi nhưng hai người đều đã cởi hết lòng mình và sáng tỏ rất nhiều chuyện. Con người là như vậy, rất nhiều điều phải nói ra thì mới được, nếu chỉ để trong lòng thì có nghĩ bao nhiêu cũng chẳng tác dụng gì. Lúc này, Đào Đào biết mình đã từ bỏ Long Nữ, còn Long Nữ thì cũng biết từ nay về sau sẽ đối mặt với Đào Nhiên như thế nào, đây là một cách phóng thích, một sự giải thoát cho nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 68

Bà Long gọi điện thoại kêu cô mau về nhà thay quần áo còn tới Quân Đế. Long Nữ chạy vào phòng bệnh tạm biệt Trác Lan, bà Kha và mọi người đã về cả rồi. Long Nữ nhân đó trên Trác Lan một trận, kết quả là bị Trác Lan cấu véo đau điếng. Ôi phải chịu thôi, bà bầu là số một mà. Nhưng tên Tiểu K đáng ghét ngồi bên còn hùa vào, nói đánh là phải lắm. Thế là anh ta lập tức trở thành kẻ xui xẻo kế tiếp. Trác Lan nghiêng răng nói: “Tôi mới được ăn hiếp cô ấy, ai cho anh lên tiếng ở đây? Đi hỏi ngay bác sĩ cho tôi khi nào được ra viện? Nằm viện phát chán lên rồi đây này.”

“Mẹ đã hỏi rồi, bảo là tốt nhất ở lại thêm hai hôm, rồi em về ở với anh, còn có người chăm sóc.” Trước mặt Trác Lan, Tiểu K lúc nào cũng giữ bộ dạng như đây tớ nịnh chủ. Chắc, ai bảo người ta là thị tộc mẫu hệ kia chứ. Thật chịu không nổi!

“Anh biến! Tôi tự về nhà tôi ở. Anh với tôi có quan hệ gì với nhau chứ? Đừng có tìm cách lân la. Đó là vì mẹ anh...” Khi Long Nữ rời đi vẫn còn nghe tiếng ồn ào của Tiểu K và Trác Lan. Như thế chẳng phải cũng tốt hay sao? Thứ mà Trác Lan không có, anh ta đều có thể cho cô ấy. Thật mong sao cô ấy có thể mãi mãi hạnh phúc như vậy.

Về tới nhà, bà Long đang mặc bộ quần áo màu đen kiểu Trung Hoa ngồi trên ghế đợi cô. Thấy cô vội vàng bước vào, bà lừ mắt nhìn cô nói: Mau lên gác đi, thay quần áo cho nhanh. Nam Nam đã gọi người trang điểm tới rồi.” Long Nữ vừa bồn chồn bước lên lầu, chỉ là một bữa tiệc sinh nhật thôi, có nhất thiết phải lôi cả stylist tới không, cầu kỳ vậy cơ à?

Bước lên lầu, Long Nữ quả thật nhìn thấy một con gái với gương mặt quen quen, chợt nhớ ra là con gái trong tiệm của Tiểu K, bèn tươi cười đón lấy quần áo từ tay cô ta, bước vào trong nhà vệ sinh. Thay quần áo, trang điểm, làm tóc, tất thấy chỉ mất có nửa tiếng đồng hồ. Đúng là có nghề có khác! Nhìn mình trong gương, cô thật sự khó mà tin nổi. Hóa ra bản thân cũng có thể theo phong cách gợi cảm được đây chứ. Kiểu hở lưng này hình như hơi quá đà, nhưng lại hợp với kiểu tóc và tông trang điểm, thoát nhìn đã thấy toát lên vẻ cao quý. Một thiết kế đơn giản phóng khoáng với nền vải voan trắng được tô điểm thêm bởi những đường gân chỉ màu bạch kim lấp lánh, hoa lệ mà thoát tục. Mái tóc dài được vén cao, hai lọn tóc đen ôm sát lấy mặt, làn da trắng nõn nà, trông như một nàng tiên kiều sa giáng trần với vòng hào quang dịu dàng tỏa sáng khiến người ta e dè không dám chạm vào.

“Chắc, chắc... con gái ta đẹp quá! May mà con giống mẹ đây.” Bà Long nhìn con gái chậm rãi bước xuống cười đến không mở được mắt, khen con mình nức nở. Nghe xong Long Nữ cười cười, trong lòng nghĩ, dạ vâng, vâng và lắm mới có được một lần khen, nhưng công lao cuối cùng vẫn phải thuộc về cô thôi chứ. Nhưng quả thật cũng phải công nhận, người mẹ kính yêu của cô chính xác là một mỹ nhân. Mặc dù đã năm mươi tuổi rồi mà vẫn giữ được vóc dáng. Ái chà còn vóc dáng của cô thì giờ có lẽ chỉ có thể dùng câu “châu tròn ngọc sáng” để mô tả.

“Không lạnh sao? Con bé này, sao mặc ít thế?” Ông Long trong bộ vest đen vô cùng uy phong, khẽ nhíu mày. Ông không thích kiểu ăn mặc trang điểm này của con gái cho lắm. Nó có phần... hơi hở hang.

“Lạnh gì mà lạnh, còn có áo khoác kia mà. Đi thôi, thế này là đẹp lắm rồi!” Bà Long lườm ông Long một cái tỏ vẻ không bằng lòng, cầm tay Long Nữ định đi. Đúng lúc này Cầu Cầu chạy vào. Long Nữ vừa định ôm nó lên, bà Long liền kéo giật cô lại, nghiêng mặt nói: “Cầu Cầu cũng có người yêu rồi nhé. Hôm nay chẳng biết có con chó cái giống Husky ở đâu tới, đang ở trong chuồng của nó ấy.”

“A! Thuận chủng chứ ạ?” Long Nữ đặc biệt quan tâm hậu duệ của Cầu Cầu. Huyết thống vô cùng quan trọng.

“Thuận chủng chứ sao không, Đông...” Bà Long còn chưa nói dứt câu đã bị ông Long lôi đi. Long Nữ ngạc nhiên nhìn hai người vừa đi vừa thì thầm to nhỏ trước mắt mình. Lại thật, sao hôm nay toàn mùi âm mưu thế nhỉ?

Khi tới Quán Đế, cô gặp Đào Nhiên đang đi vào. Hôm nay anh mặc một bộ âu phục màu bạc, vẫn đẹp trai anh tuấn như mọi ngày. Bà Long vốn định kéo Long Nữ đi, nhưng ông Long nhìn Đào Nhiên rồi lại nhìn sang Long Nữ, sau đó kéo bà Long đang mang bộ mặt khó chịu vào trong trước.

Đào Nhiên lùi về phía sau một bước nhìn Long Nữ từ đầu tới chân. Ban này nhìn cô từ xa đi tới anh đã rất kinh ngạc. Nhớ hồi mới quen cô còn ngây ngô, giờ đã đầm thắm thế này. Có lẽ anh là người duy nhất chứng kiến quá trình khôn lớn của cô gái này. Như vậy là đủ rồi phải không? Ít ra anh đã cùng cô ấy trưởng thành, trái tim cô ấy mãi mãi sẽ có một vị trí dành riêng cho anh.

Long Nữ bị anh nhìn đến phát ngượng. Chợt Đào Nhiên cúi xuống nắm tay cô cười nói: “Tiểu thư xinh đẹp, liệu tôi có vinh hạnh được cùng cô đi vào buổi tiệc?”

Long Nữ chẳng biết phải trả lời thế nào nữa, chỉ biết ngây ra gật đầu. Tiếp đó Đào Nhiên liền khoác tay cô đi vào, vừa đi vừa nói: “Em là kẻ đầu tiên dám từ chối anh đấy nhé. Để bù đắp cho anh em phải nghe theo lời anh. Anh không thể để tên Giang Đông kia qua được dễ dàng như vậy.” Nói rồi khóe miệng anh lóe lên một nụ cười gian xảo.

Mọi người đang mãi chúc mừng bà Giang, nhưng khi Đào Nhiên khoác tay Long Nữ bước vào, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào họ. Cô gái thì nhỏ nhắn xinh đẹp, chàng trai thì khôi ngô tuấn tú. Bàn tay nhỏ nhắn của cô gái khẽ đặt trên khuỷu tay của chàng trai. Mọi người đều đang xì xào vì tin đồn mối quan hệ giữa Tổng giám đốc Đào Thiên Hạo và trợ lý của anh ta, đặc biệt những người biết nội tình thì càng tỏ vẻ nóng lòng muốn xem kịch hay. Một nhân vật chính nữa của vở kịch này tên gọi Giang Đông thì mãi vẫn chưa thấy lộ diện.

“Mẹ! Chúc mẹ sinh nhật vui vẻ!” Long Nữ khoác tay Đào Nhiên bước tới trước mặt bà Giang chúc mừng. Tuy trên mặt bà Giang tươi cười, nhưng khi ánh mắt liếc sang Đào Nhiên thì lại có phần không vui.

Giang Nam lập tức đánh mắt ra hiệu cho Diệp Từ lôi Đào Nhiên đi, sau đó cười nói với Long Nữ: “Sao bây giờ mới tới? Mẹ chỉ đợi em tới là cho bắt đầu.”

Ôi em tới hơi muộn một chút. Mẹ, mẹ không trách con chứ ạ.” Long Nữ buông tay Đào Nhiên, tiến lên phía trước ôm tay bà Giang, nũng nịu nói.

“Con bé này chỉ biết đến mẹ chồng, cho mẹ đẻ ra rìa rồi hả?” Không biết từ khi nào, bà Long và ông Long đã bước tới đứng bên cạnh. Bà Long nói câu này hơi lớn tiếng khiến người xung quanh đều quay lại nhìn, bà Giang nắm tay Long Nữ càng chặt, ánh mắt nhìn cô đầy âu yếm. Đúng là gừng càng già càng cay.

“Mẹ! Mẹ nói gì thế?” Long Nữ đỏ mặt trách bà Long. Mẹ cô đúng là chỉ lo thiên hạ không đủ loạn.

“Có gì mà phải ngượng chứ, con thật là... Con là con dâu của nhà họ Giang chúng ta, sẽ luôn là như vậy.” Bà Giang nói ra câu này đúng lúc Dương Từ tiến về phía họ, về mặt cô ta hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn tươi cười chúc bà Giang một câu. Mặt bà Giang chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào, chỉ khẽ gật

gật đầu. Đào Nhiên nhìn cảnh này chỉ muốn bật cười, chỗ nào đông đàn bà liền rắc rối như vậy đó. Xung quanh Giang Đông tập trung nhiều phụ nữ, chẳng trách anh ta không xử lý nổi. Nghĩ đi nghĩ lại thì anh vẫn còn sung sướng chán, một mình nhẹ nhõm, tự do đi lại. Nhưng Giang Đông đang ở đâu nhỉ? Định dắt tay Long Nữ vào để trừu tức hẳn, thế mà đợi nửa buổi chẳng thấy hẳn đâu, lạ thật!

Lúc này, tất cả mọi người chợt yên lặng, ngược nhìn về phía chiếc đàn dương cầm màu đen đặt bên cửa sổ. Chiếc đàn bóng loáng, đắt giá và đẹp đẽ, ngồi trước chiếc đàn là một chàng trai thu hút ánh mắt mọi người. Giang Đông trong bộ âu phục màu đen, ngồi ngay ngắn trước phím đàn đen trắng đàn xen. Long Nữ trầm nghĩ, hôm nay toàn gặp những chuyện kỳ quặc. Và khi giai điệu êm ả vang lên từ những ngón tay của anh cô bỗng sửng sốt.

“Anh biết không, bài này là bài anh ta đã đàn tặng cho vợ trong đám cưới của họ đấy! Lãng mạn quá!”

“Lãng mạn ư? Khoe mẽ thì có.”

“Này, sao anh lại thế? Cô gái nào mà chẳng hy vọng chồng mình lãng mạn một chút?”

“Chị! Anh không làm được. Hay là em tìm người khác đi.”

“Anh...! Không làm được thì thôi đi. Anh đàn chưa chắc em đã muốn nghe đâu.”

“Ồ, biết đàn thì anh cũng không đàn cho em nghe đâu.”

“Anh cứ đối xử với em như vậy, không sợ em bỏ anh à?”

“Ồ, em thử xem. Anh cho em biết thế nào là sống không bằng chết.”

“Em bảo nhé, đến lúc đó em sẽ cho anh một cơ hội cuối cùng, chỉ cần anh đàn bài này cho em nghe.”

“Ừ, em cứ đợi cả đời đi.”

Đã lâu lắm rồi. Ngày đó, cô luôn cảm thấy anh lúc nào cũng trốn tránh, không chịu làm những chuyện lãng mạn. Anh thấy mấy thứ đó rất giả tạo, cho rằng đàn ông không nên làm những chuyện này. Đã bao lần cô bại trận trong những cuộc tranh cãi như thế. Anh ấy vẫn còn nhớ ư? Nhớ về quá khứ của họ, về cuộc hôn nhân của họ, về tình yêu mà họ chưa kịp nâng niu?

Tiếng đàn dừng lại trong lúc Long Nữ Long Nữ còn đang chìm đắm trong hồi ức, giọng nói của Giang Đông kéo cô trở về với thực tại.

“Tôi muốn mượn cơ hội này chuyển tới người phụ nữ tôi yêu một lời xin lỗi. Vì... vì lỗi lầm của tôi, vì tôi đã không quan tâm tới cô ấy, tôi không biết quý trọng gia đình mình. Tôi hy vọng cô ấy có thể cho tôi một cơ hội.” Giang Đông vẫn vậy, rất kiệm lời, nhưng một người đàn ông như anh lại có thể dám thừa nhận sai lầm của mình và nói xin lỗi một người phụ nữ trước mặt bao người, những điều này, khiến mọi người thực sự kinh ngạc.

Về mặt hoan hỉ của ông bà Giang, về mặt cảm động của ông bà Long, về mặt kinh ngạc của người người có mặt, nụ cười kỳ quặc của Đào Nhiên, về mặt như đã hiểu ra mọi việc của Giang Nam, về mặt thanh thản của Dương Tử, tất thấy đều không khiến Giang Đông để tâm. Anh nhìn chăm chú vào Long Nữ, quan sát gương mặt không chút cảm xúc của cô. Ngay khi anh đứng dậy đi về phía cô, Long Nữ xoay người bỏ chạy, bỏ mặc sau lưng một đám người ngơ ngác.

Đào Nhiên bước tới bên cạnh Giang Đông đang nhíu chặt mày, thì thầm vào tai anh: “Đuổi theo đi, không thì không còn cơ hội nữa đâu. Tôi không thể nhường anh hết lần này tới lần khác được.” Giang Đông nghe Đào Nhiên nói vậy liền ngoảnh mặt lừ mắt, ánh mắt như muốn tóe ra lửa, nhưng sau đó vẫn đuổi theo bóng Long Nữ đang chạy đi.

Đào Nhiên dút tay trong túi quần, cười cười. Được, tên này cũng biết hối cải, còn cô bé kia cũng đã trưởng thành rồi. Hai kẻ ngốc này đúng là một cặp trời sinh. Lúc này một giọng nói dịu dàng uyển chuyển truyền vào tai anh: “Anh chàng đẹp trai, có rảnh không?”

Đào Nhiên ngoảnh đầu lại nhìn con gái yêu kiều, mỉm cười tình tứ, nói: “Có chứ.” Gian tình hồi gian tình, đúng là không có nơi nào không có mặt!.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Chương 69

Trời đêm vừa lạnh vừa tối, bước chân cô không hề chậm lại. Anh một người đàn ông cao ngạo, cố chấp, một người đàn ông luôn coi trọng thể diện, đã nói xin lỗi cô trước mặt bao người, đã cầu xin cô cho anh thêm một cơ hội. Đó là Giang Đông? Là Giang Đông mà cô biết sao? Cô quả thật ko biết phải đối mặt với anh và với tất cả mọi người như thế nào nữa. Vì thế cô lại biến thành một cô gái nhút nhát, chỉ biết chạy trốn.

Trên ta xi, Long Nữ nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nước mắt không kiềm được cứ rơi xuống. Lái xe vừa bị cô chặn lại trước cửa Quân Đế tưởng là đang quay phim, đang giữa trời đông lạnh cóng thế này làm gì có người nào mặc đồ dạ hội chạy lung tung trên đường như thế này đâu? Anh ta nhìn quanh nhưng

không thấy có chiếc camera nào cả, rồi lại nhìn đồng hồ, bụng bảo dạ, còn chưa đến mười hai giờ đêm mà Lọ Lem sao đã chạy ra rồi.

Đèn đường và cảnh vật hai bên không ngừng lướt qua trước mắt, chuyện cũ như những thước phim không ngừng hiện ra trong đầu cô. Sự độc đoán gia trưởng, lạnh lùng, cứng rắn của anh từ khi nào đã dần dần thay đổi. Mặc dù vẫn độc đoán đấy, nhưng ít ra cũng biết từ từ để cô thích ứng, có ngang ngược nhưng cũng biết để ý tới cảm xúc của cô. Sự dịu dàng dần dần thay thế cho thái độ lạnh lùng cứng rắn.

Đó chẳng phải là điều cô vẫn hằng mong muốn ư? Nhưng tại sao lại khó chịu thế này? Tại sao phải khóc? Tại sao phải bỏ chạy? Chẳng phải đã tự nhủ sẽ dùng cảm đối mặt với anh hay sao? Chẳng phải đã nhủ lòng không thể cho anh coi thường thêm nữa hay sao? Nhưng cô đang làm gì thế này?

Lúc cô còn đang đắn đo vật bản thân, chiếc xe bỗng thảng gặp. Quán tính khiến cô bị xô về phía trước, đầu đập vào lưng ghế trước. May mà nó cũng mềm, không thì đau phải biết. Cô còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cửa xe bỗng nhiên bị mở ra. Một làn gió lạnh thổi vào, một cánh tay lõi mạnh cô ra khỏi xe, rồi lại nhét cô vào một chiếc xe khác.

Khi bị anh kéo vào xe, Long Nữ vốn đang rất tức giận, nhưng đột một lúc không thấy Giang Đông nói gì, hai đầu mày nhíu chặt lại với nhau, chẳng hiểu sao sự tức giận của cô biến đâu hết, thay vào đó là cảm giác lo lắng, thậm chí còn có chút sợ hãi, đến nỗi quên cả khóc. Một hồi sau đó, cũng không biết là anh lái xe đi đâu, mãi tới khi nhìn thấy chiếc cổng quen thuộc mới biết anh đưa cô về ngôi nhà cũ của họ.

Long Nữ không muốn xuống xe, nhưng trước đôi mắt uy hiếp như toé ra lửa của Giang Đông, cô đành cúi gằm mặt mở cửa xe. Cửa vừa hé ra một chút, một cơn gió lạnh lùa vào, sau đó là cảm giác chiếc áo khoác của Giang Đông phủ trên vai cô. Tuy vẫn lạnh nhưng đã đỡ hơn nhiều so với ban nãy. Giang Đông ôm cô vào lòng, vội vã đưa cô vào nhà.

Đã mấy tháng không về đây rồi, ngôi nhà vẫn như thế. Nhưng khi ngẩng đầu lên, cô ngây ra nhìn bức tường trong phòng khách. Cô nhớ nhẩn, anh ao lớn, cô hạnh phúc, anh lạnh lùng, váy cưới trắng tinh khôi, bộ cople màu đen. Ảnh cưới của họ được đã được treo trên cao tại nơi bắt mắt nhất trong phòng khách. Trước đây anh chưa từng đồng ý, anh nói như vậy quá khoa trương, nhưng giờ anh đã tự tay treo nó lên, bởi vì anh muốn cho cô thấy thành ý của mình.

Vốn định khiến cô cảm động tại Quán Đế rồi đưa cô về nhà cho cô bất ngờ. Kết quả là sao, cô bỏ chạy! Rốt cuộc chỉ còn một mình anh diễn kịch, không tức sao được? Anh đã cúi đầu nhận sai trước mặt bao người, chuyện đó đâu có dễ dàng gì. Đã ba mươi năm nay, đây là lần đầu tiên, chắc chắn cũng sẽ là lần duy nhất trong đời anh.

“Sao em lại bỏ chạy?” Giang Đông chỉ muốn hỏi cô câu này. Anh thấy vô

cùng khó hiểu. Anh nào có bắt nạt gì cô đâu?

Long Nữ phồng má, cúi đầu vờ về ngón tay, rụt rè nói: “Em cũng không biết.” Vậy lúc đó trong đầu em nghĩ gì?” Giang Đông sắp phát điên lên, sao người phụ nữ này lúc nào cũng khác thường thế.

“Thì... Thì không muốn nhìn thấy anh.” Giọng của Long Nữ càng nhỏ hơn. Cô dám khẳng định không phải vì sợ anh. Cô chỉ không muốn cãi nhau với anh. Cô là người văn minh mà.

“Em nói sao? Vậy những gì anh làm em đều không nhìn thấy sao? Chẳng phải em thích lãng mạn, thích dịu dàng, thích ngày nào cũng treo ảnh ở nơi ai ai cũng nhìn thấy đó còn gì? Thôi được, anh không nói với em những chuyện này nữa. Hôm nay anh làm những điều này là vì muốn em biết, anh biết trước đây anh đã sai, anh sửa đổi, anh sửa đổi thật rồi. Chúng ta cùng nói chuyện nhé, mình hãy làm hoà đi.” Giang Đông vốn rất phiền lòng nhưng vẫn quyết không thể thiếu bước cuối cùng này. Hôm nay nhất định phải thành công, không thành công cũng phải thành công. Cứ thế này mãi anh sẽ điên mất.

“Nhưng bọn mình ly hôn rồi mà.” Long Nữ nghiêng đầu ngẩn ra nhìn Giang Đông. Người đàn ông này đang nói gì thế? Sao lại quay về điểm xuất phát rồi? Vậy thì mấy tháng nay đều công toi à?

“Ly hôn thì cũng tái hôn được mà. Em nghĩ sao? Anh cũng đã phải chịu đựng nhiều lắm rồi. Anh đã nhận được một bài học rồi. Anh đã hiểu là em quan trọng với anh, đã nhận ra hôn nhân hoàn toàn không phải là trò chơi. Em xem anh đã xuống nước như thế này, bọn mình giảng hoà đi, được không?” Giang Đông chưa từng bao giờ nói với ai như vậy, cũng chưa từng có ai dỗ dành Long Nữ. Nhưng nói ra những lời này, anh không hề thấy ngượng mồm, thậm chí, trong lòng còn thấy ngọt ngào. Lẽ nào đây chính là cảm giác yêu mà người ta vẫn nói?

Long Nữ hoàn toàn không thốt ra được lời nào, mở to mắt ngây dại nhìn anh. Mãi lâu sau cô mới thốt ra một câu: “Anh là Giang Đông?”

“Vâng, tôi đây! Tôi không người là Giang Đông, mà còn là người đàn ông của em, là người đàn ông duy nhất của em, biết chưa?” Nói xong Giang Đông ôm cô vào lòng. Vì cô đi giày cao gót, nên chênh lệch chiều cao giữa hai người không còn nhiều như trước. Mỗi anh đặt trên môi cô, ấm áp và mềm mại, cảm nhận hương vị của cô từng chút một. Cảm giác quen thuộc này cuối cùng đã trở lại rồi. Anh thấy mình như được sống lại, nụ hôn cũng trở nên nồng nhiệt hơn.

“Á đau!” Giang Đông nhíu mày nhìn cô gái bé nhỏ trong lòng mình với khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt mở to kiên cường.

“Ai cho anh hôn em? Ai nói anh là người đàn ông của em?” Long Nữ thăm mắng bản thân vì luôn không miễn dịch được với anh. Lúc nào cũng vậy, anh mới cho chút kẹo là đã bám theo ngay rồi. Không thể như thế này được. Cô hiểu quá rõ bản chất của người đàn ông này.

“Anh nói thế đấy. Vậy em nghĩ sao?” Giang Đông nhìn cô với ánh mắt hài hước, trong bụng thầm nghĩ, nhóc con, muốn đấu với anh hả, còn non lắm! Vừa rồi có kẻ bị anh hôn cho quên cả đường về còn gì.

“Em chẳng nghĩ thế nào hết. Em chỉ không muốn sống cùng anh thôi. Em còn chưa yêu ai đã phải lấy chồng, rồi lại ly hôn, sau đó lại tái hôn. Như thế em thua thiệt quá nhiều. Em muốn yêu một lần đã.” Long Nữ gân cổ, thái độ hết sức cương quyết.

“Được thôi! Bất anh theo đuổi hả? Thì anh theo đuổi.”

“Anh không theo kịp.”

“Thôi đi. Em chạy được năm mươi mét anh đã chạy được một trăm mét từ lâu rồi còn đâu. Đúng là anh không đuổi kịp, vì anh vượt qua mắt rồi.”

“Anh... Anh bắt nạt người ta! Anh đều cáng!”

“Anh không chỉ đều cáng, anh còn vô lại nữa kia. Em quên rồi sao? Em mà không đồng ý, anh sẽ có biện pháp mạnh mẽ đấy nhé.”

“Anh dám?”

“Hi hi, không dám! Thôi mà Long Nữ. Thế là được lắm rồi, em đồng ý đi”

“Hừ!”

“Ngoan nào.”

“Không là không.”

Quả thật Giang Đông đã hết cách, thờ dài. Bỗng nhiên anh ngừng đầu, nắm lấy hai vai Long Nữ, mím chặt môi đến nỗi nó trắng bệch ra, dường như đang có một quyết định vô cùng thống khổ. Long Nữ thấy thế chẳng hiểu có chuyện gì. Cuối cùng như một cú đánh bất ngờ, anh nói: “Long Nữ, anh yêu em!”

“Oa...! Anh là đồ khốn, không phải là người, tên khốn kiếp! Anh... Anh nói yeei tôi làm gì? Lúc trước anh ở đâu? Anh để tôi phải chịu bao uất ức. Anh còn để mặc người ta ăn hiếp tôi. Nào là Tina, nào là Dương Tử, toàn là mấy mụ đàn bà tồi tệ! Tôi nói cho anh biết, kẻ tôi căm ghét nhất chính là anh. Anh ý tôi thích anh, ý tôi yêu anh nên mới ăn hiếp tôi như thế. Tôi không có anh cũng chẳng sao. Tôi hận anh chết đi được! Đáng ghét, đáng ghét...” Long Nữ khóc mãi không thôi, hai tay nắm lên người Giang Đông. Mặc dù không làm đau anh nhưng vẫn như đánh vào trong tim anh. Anh vội vàng ôm chặt đầu cô vào ngực mình khẽ nói: “Long Nữ ngoan đừng khóc. Anh dám bảo đảm về sau không bắt nạt em nữa, không dám bắt nạt em nữa. Mắt em anh mới biết em quan trọng thế nào. Giờ anh đã biết mình sai thật rồi, mới biết anh yêu em nhiều bao nhiêu. Không có em anh quả thật không thể chịu nổi. Xin em quay về với anh. Anh sẽ không để em rời xa anh nữa, thật đấy!”

“Anh chắc chắn? Anh thề chứ? Anh thề đi, nếu còn làm chuyện có lỗi với tôi thì anh sẽ... sẽ không làm chuyện đàn ông được nữa!” Long Nữ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, ngược đôi mắt ngấn lệ, chề môi, nghiêm túc nói.

“Em ác thật! Thôi được anh thề. Còn bây giờ anh phải chứng minh trước cho em thấy anh vẫn còn là đàn ông.” Nói rồi anh liền bế Long Nữ lên lầu. Đêm đó đã làm thay đổi một người đàn ông, thay đổi một cuộc hôn nhân và tác thành cho một tình yêu thực sự.

Ánh ban mai chiếu vào phòng. Long Nữ dụi dụi đầu vào trong chăn, cảm giác trên mặt buồn buồn. Mờ mắt ra cô liền phát hiện Giang Đông đang ở trần, cúi đầu cầm một lọ tóc cọ cọ vào mặt cô. Cô không vui giặt lại lọ tóc của mình, bĩu môi nói: “Ghét!”

“Em yêu, bọn mình sinh một đứa nhóc chơi đi!” Giang Đông nói rồi thò tay vào trong chăn.

“Không, em không sinh con đâu, đau lắm.” Long Nữ cuộn chặt quanh mình thật chặt, co người vào trong, không để anh đặt được mục đích.

“Không đau, thật đấy! Em xem Trác Lan cũng sắp sinh rồi, một thời gian nữa Cầu Cầu cũng có Cầu Cầu con. À phải rồi, anh đã tìm thấy một con Husky cái làm vợ Cầu Cầu rồi. Yên tâm là thuần chủng hoàn toàn. Anh đã cho Lâm Mạt đi đón Cầu Cầu. Bọn mình chỉ sinh một đứa thôi, một đứa thôi.” Giang Đông dùng hết sức kéo cái chăn ra. Long Nữ co bên này, quắp bên kia không chịu. Nhưng cô đâu phải là đối thủ của anh. Cuối cùng cũng bị chìm đắm vào trong âm mưu đó.

“Phải rồi, sau này không được ăn mặc kiểu này nữa. Thứ của nhà ta không được cho người khác xem.” Giang Đông tay còn đang rất bận nhưng khẩu khí hết sức kiên định và cứng rắn.

“Là chị Nam làm đấy. Em cũng chẳng thích. Long Nữ say đắm nhìn anh, dịu dàng nói tựa như đang làm nũng.

“Ừ ể rồi sau anh sẽ tính sổ với chị ấy. Giờ phải xử lý em trước đã. Nói rồi anh áp môi vào môi Long Nữ. Sự chống cự, e thẹn, oán hận của cô đều đã bị nụ hôn này nuốt trọn.

Một sớm mùa đông, chàng trai dịu dàng nói với cô ấy: “Bảo bối của anh, anh yêu em.”

Cô gái e thẹn đáp: “Ông xã em cũng yêu anh.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 87: Chương 70

Mùa hè đã đến. Phụ nữ đều thích mùa hè, vì họ có thể khoác những bộ cánh phô bày vẻ đẹp của mình. Còn đàn ông thì sao? Họ cũng thích mùa hè, vì có thể nhìn thấy rất nhiều gái đẹp. Nhưng mùa hè này, Trác Lan cảm thấy rất phiền muộn, bởi cục cưng của cô đã sắp bảy tháng rồi. Chẳng biết là trai hay gái, chỉ biết bụng của cô to quá thế. Nhưng là một người phụ nữ mạnh mẽ, tuyệt đối không thể vì mang bầu mà từ bỏ sự nghiệp. Vì vậy cô vẫn bận rộn như trước.

Hôm nay hẹn Dương Tử đàm phán giá lô rượu mới, cô đang định vào thang máy thì bên cạnh chợt xuất hiện một người, cẩn thận tới đìu cô, dịu dàng nói: “Chậm thôi, chậm thôi! Sàn trơn đấy!”

Người này không ai khác, chính là kẻ đang đợi đứa bé sinh ra để cạy nhò, vẫn còn đang trong giai đoạn thử thách, là ứng cử viên kết hôn với Trác Lan, đồng chí Kha Nhất Tâm.

Lần trước tại bệnh viện, sau khi được Trác Lan lần đầu tiên chính thức cho phép theo đuổi thì Tiểu K trở nên ngày càng ân cần. Bởi Trác Lan nhất định không chịu kết hôn, nói là không việc gì phải vội, hơn nữa cô ấy còn muốn thử thách anh thêm nữa, xem xem rốt cuộc anh có làm được những việc mà cô đã nói hay không. Vì thế Tiểu K phải bước chân lên con đường cầu hôn dài miên man. Hơn nữa, Trác Lan chỉ lo cho công việc, dù bụng đã to như vậy rồi mà vẫn không ngừng cống hiến cho xã hội. Vậy nên đồng chí Tiểu K liền đổi nghề, từ nhà thiết kế danh tiếng, nay trở thành bảo mẫu kiêm tài xế. Càng đau khổ hơn là, anh ta đã cố gắng, đã chai mặt đến mức đó rồi mà Trác Lan vẫn chẳng thêm để ý tới, thì thoảng lại gây chuyện để hành hạ anh ta. Cũng chẳng sao, nam tử hán phải biết nhịn nhục.

Trác Lan chẳng khác gì Từ Hy Thái Hậu, bước đi nhẹ nhàng, tay đặt trên tay Tiểu K chậm rãi nói: “Tối nay em hẹn Long Nữ ăn cơm, anh không phải đi. Anh về ăn với mẹ anh đi.” Long Nữ đương nhiên đã bị Giang Đông lừa về nhà từ lâu, vừa hay có chỗ cho Tiểu K ở. Anh ta chẳng biết ngượng dọn đến ở luôn. Ban đầu là ở phòng khách, sau chuyển vào phòng dành cho khách, rồi sau đó... đương nhiên là phòng ngủ chính rồi.

“Vậy anh đợi em ở bên ngoài nhé. Đưa em tới đó xong thì anh về.” Xuống tới lầu, Tiểu K vội đi mở cửa xe, nếu không thì mặt trời sẽ phá hủy cô vợ tương lai của anh mất.

“Đã bảo không cần là không cần kia mà. Anh muốn làm gì thì cứ đi. Gọi Tiểu Q đi chơi cùng. Xong việc em bảo Long Nữ đưa em về nhà là xong.” Trác Lan ngồi trên ghế phụ, tựa vào gối tựa lần trước Đào Đào mang từ Hongkong về, bộ dạng như lão phật gia.

“Á, không phải là anh không tin cô ấy, vấn đề là trình lái xe của cô ấy... Chắc, thôi vậy, cũng chẳng hiểu Đào Nhiên nghĩ gì nữa. Cho dù hiện tại Long Nữ là trợ lý của anh ta thì cũng làm gì đến mức phải tặng cho cô ấy một chiếc xe chưa? Đứng là tai họa!” Tiểu K vừa nhắc tới chuyện này liền cảm thấy vô cùng bất lực. Quả là một tin giật gân, Long Nữ cũng biết lái xe! Kỹ thuật lái xe quá tầm thường, tốc độ không khác gì rùa bò cho nên muốn xay a chuyện cũng khó.

Vấn đề là chiếc xe này là do Đào Nhiên tặng. Lúc ấy Giang Đông tức điên lên, sống chết không cho Long Nữ nhận. Nhưng Long Nữ bây giờ không phải là cô nhóc lúc trước, chỉ cần bị anh trợn mắt một cái là run lên. Long Nữ nghiêng đầu một cái, hùng hồn nói: “Thì sao? Đây là phần thưởng cho công việc của em anh có biết lần này em giúp anh ta đàm phán thành công một vụ làm ăn lớn thế nào không?”

Giang Đông cũng không phải là Giang Đông của ngày xưa, anh đã bị vụ ly hôn kia làm cho sợ chết khiếp, đành phải ngọt giọng dỗ dành. Ban đầu anh bảo cô nghỉ làm, cô không chịu, bảo cô về Đông Nam, cô không chịu, anh gào lên, cô cũng gào lên. Anh lại gào nữa, cô liền đòi ly hôn. Anh đành phải chịu. Nhìn vợ mình càng ngày càng xinh đẹp đậm thắm nhưng lại cứ phải bám theo tên tám vía kia mà anh tức không đề đâu cho hết.

Tới Đông Nam, Tiểu K vốn định đưa Trác Lan đi lên, nhưng bị đôi mày uy nghi của cô đánh bại, đành ngậm bồ hòn làm ngọt nhìn Trác Lan vào thang máy rồi mới rời đi. Làm đàn ông thật khó, làm đàn ông đợi lấy vợ còn khó hơn.

Dương Tử vẫn luôn là người phụ nữ khôn khéo, giỏi giang. Ban đầu Giang Đông định cho cô ta nghỉ, nhưng cuối cùng Long Nữ nói, thôi, mặt không ngọt thì ruồi không bầu, chỉ cần bản thân anh không có vấn đề gì thì không cần phải tuyệt tình như vậy. Cùng là đàn bà với nhau, làm khó cô ta làm gì. Còn Dương Tử, có lẽ cô ta cũng đã hiểu ra, hoặc thực sự cảm thấy bản thân không đủ sức tranh cướp với Long Nữ, nên dốc tâm làm việc cho Đông Nam, giờ đã là Giám đốc bộ phận Marketing rồi. Đúng là một công việc béo bở.

“Thế nào? Giá này đã là giá thấp nhất rồi, không thể bớt thêm được nữa. nếu không thì tôi lỗ chồng vó.” Hai người nói chuyện đã lâu mà vẫn giằng co nhau 1% đó. Lần nào cũng vậy, Dương Tử này đúng là có trách nhiệm với công việc. Trác Lan quả thật đã khô cả họng, cuối cùng gấp tài liệu lại, lộ vẻ được thì được, không được cũng phải được.

“Thôi được, chốt giá này vậy. Nếu không cô lại đi mách thì tôi còn mất nhiều hơn.”

“Dương Tử, đôi lúc tôi cảm thấy quả thật không hiểu nổi cô. Cô và Giang Đông...”

“Có gì mà không hiểu, là người phải biết nhìn về phía trước. Tôi không thể lãng phí thời gian vào một người đàn ông không yêu tôi. Tôi thừa nhận tôi từng thích anh ấy, tôi cũng từng theo đuổi anh ấy, nhưng khi đó anh ấy độc thân. Anh ấy đã ly hôn, tôi không cho rằng mình theo đuổi tình yêu là việc làm sai trái. Nhưng giờ thì kàhcs, anh ấy là đàn ông có vợ. Anh ấy cũng yêu vợ của mình. Còn tôi thì sao, tôi cũng chỉ muốn tìm một người đàn ông yêu thương mình mà thôi. Vì thế, tôi vẫn cần phải tiến bước.” Dương Tử có một cảm giác rất khác biệt về Trác Lan. Mỗi khi nhìn Trác Lan bảo vệ Long Nữ cô ta đều rất ngưỡng mộ.

“Bái phục! Thôi được, hôm khác tôi mời cô ăn cơm để cảm ơn. Tối nay tôi có chút việc phải đi ngay.” Trác Lan không biết phải nói sao với cô ta, hoặc là cũng chẳng cần phải nói gì hết. Dù sao thì cô ta chắc chắn đang đau lòng. Những người mạnh mẽ rất khó chấp nhận thất bại, nhưng cô ta lại rất thân thiện. Về điểm này, Trác Lan khá khâm phục, nói không chừng sau này cô và cô ta có thể làm bạn cũng nên.

Tại phòng Kim Sắc của Quân Đế.

Ái chà, cũng được nhỉ. Ở đây mọi người đều biết cậu là bà chủ rồi. Ai cũng cung kính thế kia.” Trác Lan nhấp một ngụm nước ép trái cây, tay kẹp thuốc lá. Đừng hiểu lầm, chỉ là do thói quen. Mang thai không được hút, nhưng cô vẫn cầm một điếu vì quen tay.

Long Nữ ngồi trước đối diện trong bộ quần áo voan hồng, tóc nhuộm màu hạt dẻ, từng lọn từng lọn uốn lượn như tảo biển trông rất hấp dẫn. Nghe Trác Lan nói vậy, Long Nữ nhếch miệng cười đắc ý, nắn nắn chiếc nhẫn trên ngón tay: “Cũng tạm. Cậu vẫn chạy thị trường à? Đến lúc nghỉ ngơi rồi, chỉ còn hơn hai tháng nữa.”

“Không phải vội, tớ ở nhà suốt sẽ bức mình sinh bệnh đấy. À phải rồi, cậu có gì mới chưa?” Việc Long Nữ vẫn chưa có bầu khiến Trác Lan rất khó hiểu. Nhất là Giang Đông, anh rất nóng lòng, anh đã cố gắng như vậy, lẽ nào một chút hiệu quả cũng không có sao? Hôm đó anh còn kể khổ với Trác Lan, cứ thế này mãi, anh phải nghỉ ngơi “năng lực” của bản thân mất.

“Không phải vội. Bên công ty giờ không thể thiếu tớ được, vì thế tớ định hai năm nữa mới sinh.” Long Nữ nói rất thân thiện. Cô cũng biết mọi người trong nhà và Giang Đông đều nóng lòng chuyện con cái của hai người nhưng cô chưa muốn có con sớm như vậy. Cô cũng có sự nghiệp của mình, nếu giờ mang thai, nhiều việc sẽ trở nên rắc rối.

“Không phải chứ? Cả việc này cũng do cậu quyết định? Lẽ nào cậu...” Trong đầu Trác Lan chợt hiện lên một dự cảm xấu, nhưng nén lòng không nói ra, chợt Long Nữ cười cười đứng dậy.

“Nhìn theo ánh mắt của Long Nữ, Trác Lan thấy Đào Nhiên đã lâu không gặp đang bước tới, còn có cả Ngô Ưu, người bị đồn là đang ra sức tấn công Đào Nhiên. Chàng thanh niên đẹp trai anh tuấn, cô gái thon thả duyên dáng, một cặp quá đẹp! Có vẻ như “kế hoạch kiểm chồng” của Ngô Ưu gần như đã sắp kết thúc mỹ mãn. Nhắc tới hai thanh niên xuất sắc của Đào gia, ai ai cũng phải thán phục. Đào Nhiên là “mỹ nhân” nổi tiếng. Đương nhiên danh hiệu này được truyền từ chính miệng trụ thủ đắc lực của anh là Long Nữ. Còn Đào Đào mới hai mươi tuổi đã “sát gái”, vài năm nữa chắc không thể tưởng tượng nổi. Nói về năng lực, Đào Nhiên gần như đã hoàn toàn tiếp quản Thiên Hạo, giá trị bản thân anh lập tức tăng vọt. Đào Đào như cá gặp nước trong làng giải trí, sau này sẽ càng nổi tiếng. Cuối cùng lag vẫn đề tình cảm. Kể từ khi Đào Nhiên có tin đồn với cô trợ lý nhỏ, hành động ngăn chặn triệt để của Giang Đông đã chặn đứng không cho mối quan hệ của họ phát triển. Sau này theo những người biết chuyện tiết lộ, Long tiểu thư tuy bề ngoài không chịu tha thứ cho Giang Đông, nhưng kỳ thực chưa từng một phút quên anh, hơn nữa lại không chịu đón nhận tình cảm của Đào mỹ nhân. Trong lúc Đào mỹ nhân bị con đau thất tình giằng xé, Ngô Ưu, một cô gái có gia cảnh bình thường, ngoại hình tuyệt mỹ đã dần dần sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của Đào mỹ nhân. Cuối cùng cô gái này đã đưa anh ra khỏi vực sâu đau khổ, dẫn anh bay về một vùng tương lai tươi sáng.

Còn Đào Đào, từ khi tham gia làng giải trí, cậu quả thực không vướng tin đồn gì, vì bên cạnh cậu lúc nào cũng có một cô gái nhỏ nhắn tên Từ Nguyệt. Đừng coi thường cô ấy, bệ hạt tiêu đấy, tính cách cực kỳ mạnh mẽ. Mỗi khi có cô nàng nào muốn lại gần Đào Đào, Từ Nguyệt chắc chắn sẽ xuất hiện ngay để bảo vệ chủ quyền lãnh thổ, sau đó chỉ tay vào mặt kẻ đó mà rằng: “Đây là người đàn ông của tôi! Tránh ra xa!” Đối với hành động đó, Đào Đào không hưởng ứng, cũng chẳng ngăn cấm, chỉ kệ cho Từ Nguyệt thích làm gì thì làm. Có điều lạ là, việc này chẳng hề ảnh hưởng tới sự hâm mộ của mọi người với cậu ta. Từ Nguyệt còn thường xuyên được kéo tới các chương trình truyền hình, lớn bé gì cũng coi như có chút tiếng tăm. Chuyện trên đời này, quả thật không thể tư duy thông thường mà phân tích rõ ràng được.

“Mỹ nhân, sao rảnh mà tới đây? Chẳng phải tối nay có tiệc gia đình sao?” Sau lưng mọi người Long Nữ vẫn gọi anh như vậy, từ lâu nay giữa hai người đã không còn khoảng cách, như anh từng nói, tình bạ có lẽ là khoảng cách thích hợp nhất cho họ. Hơn nữa câu nói này đã được chứng minh rất rõ. Ngay lúc này đây, bất luận mọi người nghĩ thế nào, hai người bọn họ tự biết rằng, đây mới là cách tốt nhất. Trong công việc, họ là một cặp phối hợp ăn ý. Ngoài đời thường, họ là một đôi bạn thân thiết, như vậy là đủ rồi.

Đào Nhiên cười lắc lắc đầu, giả bộ không vui nói: “Ê, hôm nay bảo em ở lại làm thêm, sao lại trốn ra đây?”

“Không phải vậy chứ, anh quá đáng thật! Đã thế tiền ăn hôm nay không bớt cho anh đồng nào nữa. Vốn định nể mặt Ngô Ưu giảm giá cho anh. Thôi vậy, không thể đối tốt với anh quá, phải moi thêm tiền của anh mới được.” Long Nữ nghiêng đầu nói lý, nụ cười trên mặt tươi rói.

“Long Nữ, chị không được như thế. Hôm nay đã hứa giảm giá cho em rồi. Đừng thiếu nghĩa khí như thế chứ.” Ngô Ưu cao giọng, vẻ hờn dỗi rất đáng yêu. Với một cô gái đẹp thì bất kể nam hay nữ cũng không thể chống đỡ nổi, cô ấy luôn biết phát huy toàn diện ưu thế của mình.

“Thôi được rồi. Hôm nay bà chủ đây đang vui, bữa ăn này miễn phí luôn đó.” Long Nữ hào phóng xua xua tay, giả bộ dạng của một kẻ lăm tiền khiến mọi người đều phá lên cười.

Hôm nay Đào Nhiên và Ngô Ưu hẹn bố mẹ hai bên gặp mặt, nên chỉ nói mấy câu liền đi vào trong. Lúc sắp rời đi, Đào Nhiên cố quay lại nói với Long Nữ: “Tuần sau gọi Giang Đông cùng đánh billiard. Anh phải trả thù lần thua trước.”

“Được. Anh cứ thắng em trước đi đã rồi tính tiếp.” Long Nữ nói xong thì ngồi xuống, tiếp tục ăn cơm với Trác Lan. Cô nàng này kén ăn lắm. Cái này không ăn, cái kia cũng không ăn làm Long Nữ phải gọi bao nhiêu món. Biết làm sao được, bà bầu là số một mà.

“Xem ra, chuyện vui của Đào Nhiên không còn xa nữa. Sao cậu còn không chịu cưới luôn đi?” Long Nữ ngả về phía trước hỏi Trác Lan. Cô luôn thấy khó hiểu, vì sao Trác Lan còn bướng bỉnh không chịu cưới Tiểu K? Ai cũng nhận thấy cô ấy quá thích Tiểu K rồi, thích nhiều lắm là đằng khác, chẳng qua là cái tên Tiểu K gốc còn chưa biết mà thôi

Chương 88: Chương 70 (Tiếp Theo Và Hết)

Trác Lan ăn một cọng cần tây, cầm đĩa chọc chọc chỗ này, gậy gậy chỗ kia, thản nhiên nói: “Không ních nổi vào váy cưới, đợi sinh xong đã.”

Long Nữ á khẩu, đứng là không biết nói gì hơn. Từ khi nào Trác Lan đã trở thành như thế này? Một cô gái ghét câu nệ tiểu tiết là thế, giờ lại vin vào lý do “hình thức” như vậy nhỉ? Nhưng cũng chẳng sai, ít ra còn đỡ hơn là nói thẳng không muốn lấy chồng. Long Nữ thấy mình đã trưởng thành hơn nhiều. Trải qua hôn nhân, rồi ly hôn, tái hôn khiến cô không còn là cô bé đơn giản khi xưa. Cô đã biết suy nghĩ, lớn khôn, biết chia sẻ lo toan với Giang Đông. Nhìn Trác Lan giờ hạnh phúc như vậy, cô mừng thay cho cô ấy. Hạnh phúc của người phụ nữ rất đơn giản, có một người đàn ông yêu mình, có một người đàn ông mình yêu, cùng xây dựng một tình yêu vững chắc. Đó là tất cả những gì chính bản thân cô đúc kết được.

Khi Long Nữ và Trác Lan ra khỏi Quân Đế đã gần tám giờ. Đang định đi lấy xe thì đã thấy xe của Tiểu K đỗ xích trước mặt. Long Nữ nhìn anh thò đầu ra khỏi xe, cười hi hi nói: “Long Nữ à, anh tiện đường qua đây đón Lan Lan luôn. Không phiền em làm ta xi nữa nhé.”

Long Nữ nhìn Tiểu K lại nhìn nhìn cái bụng Trác Lan, lườm Tiểu K một cái, sai những bước tao nhã bỏ đi, trong bụng nghĩ, không yên tâm trình độ lái xe của cô chứ gì. Gớm, người ta lái xe lâu thế rồi, có bao giờ xảy ra chuyện gì lớn đâu, có mỗi một lần đâm rớt đèn xe của Giang Đông thôi mà.

Đợi khi cô chậm rãi lái xe về tới nhà thì đã là chín giờ. Đoạn đường chỉ cần hai mươi phút lái xe mà cô phải dùng tới năm mươi phút. Nhưng cô thấy rất thoải mái, cô thích thế đấy! Chẹp, chẹp... người mới học được thường tự phản kích như thế.

Đỗ xe xong, cô vừa mở cửa, một chú Husky đen trắng liền lao ra, đằng sau còn có hai con Husky màu xám to tương đương, đây đều là bọn cún con của Cầu Cầu. Vợ Cầu Cầu đẻ xong, Long Nữ không cho ai con nào hết. Cuối cùng nhà họ nuôi cả thảy năm con Husky. Hai con chó bố mẹ thì thoải mái chạy lăng quăng xem lũ con chúng. Ba chú cún con rất nghịch ngợm, ngày nào cũng chạy lung tung. Đôi lúc lòi trong chần ra một hai chú chó con. Giang Đông dù có thích chó cũng không thể chịu nổi, đang định ôm vợ, lại túm trong chần ra một con cún con với đôi mắt đáng thương. Vì thế anh kiên quyết yêu cầu cho đi vài con. Long Nữ sống chết không chịu, nói là chúng đi thì cô cũng đi khiến Giang Đông đành phải thỏa hiệp.

Biết làm sao, những ngày cô đơn thật khô, đành tạm gác chuyện đó vậy.

Long Nữ hơi ngạc nhiên. Hôm nay yên tĩnh quá. Giờ này mọi ngày Giang Đông đã về rồi, sao hôm nay không thấy ai? Trong đầu đầy những câu hỏi, cô bước lên tầng. Cảnh trong phòng ngủ khiến cô lập tức như trời trồng.

Giang Đông đang ngồi ở bên giường, bộ mặt u ám, trên tay là lọ thuốc bình thường Long Nữ vẫn dùng đựng vitamin. Nghe tiếng bước chân của cô, anh ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt đầy giận dữ: “Em uống thuốc tránh thai?”

Long Nữ lo lắng cắn môi không nói gì. Cô sai rồi, nhưng cô chưa muốn có con sớm như vậy. Cô sợ mình lại biến thành cô gái ngốc suốt ngày ở trong nhà như trước.

“Nói đi, cho anh một lý do.” Giọng nói của Giang Đông rất lạnh lùng. Từ sau khi tái hôn, dường như đây là lần đầu tiên anh tức giận như vậy.

Long Nữ len lén nhìn anh một cái rồi cúi thấp đầu, bộ dạng tội nghiệp lắm, không dám nói câu gì. Vì cô biết bất kỳ lý do nào của cô cũng không thể giải thích. Tóm lại, việc này là cô đã sai. Vấn đề lúc này là ở chỗ làm sao cho Giang Đông bớt giận, bằng không kết cục của cô sẽ hết sức bi thảm. Nhưng phải làm sao đây?

“Ừm... em xin lỗi. Ông xã à, em biết sai rồi. Anh tha thứ cho em được không? Em sẽ không bao giờ dám làm thế nữa. Thật đấy. Em sợ có con rồi anh sẽ không thích em nữa, người ta đều nói con gái là tình nhân kiếp trước của cha mà. Tới lúc đó anh không yêu em nữa thì sao? Hu hu hu... Em không muốn thế. Anh không thích em nữa thì sao...” Long Nữ còn chưa khóc xong, môi đã bị Giang Đông khóa lại. Anh hôn cô nhẹ nhàng, nhưng rồi dần dần trở nên nồng cháy. Hình như anh đang tức giận. Đương nhiên rồi, anh giận vì cô lên uống thuốc tránh thai, giận cô không chịu nói gì với anh, giận cô lừa dối anh. Nhưng nghe cô khóc, nghe cô tức tưởi như vậy, anh lại thấy tất cả đều không quan trọng, chỉ cần cô vui là được.

“Ngaoan, đừng khóc nữa! Sao anh có thể không thích em được chứ? Em sắp thành bà cô đến nơi rồi, hôm nay phải dỗ dành, ngày mai phải dỗ dành. Theo anh thấy em cũng chẳng kém Trác Lan là bao. Nhưng sao em lại lên uống thuốc? Khoan hãy nói chuyện con cái, là thuốc thì đều có tác dụng phụ, không toits cho sức khỏe đâu...” Đôi tay Giang Đông nắm lấy vai cô, nhìn gương mặt xinh đẹp đầm đìa nước mắt, mắt đỏ hoe, môi miệng méo xệch vì khóc mà anh đau thắt ruột, cũng chẳng đành lòng nặng nhức. Anh ôm cô vào lòng, dịu dàng nói: “Bọn mình cũng phải sinh một đứa thôi. Con trai cũng được. Anh khẳng định em sẽ sinh con trai. Anh đảm bảo. Ngaoan...”

Long Nữ dụi đầu vào áo Giang Đông, nước mắt nước mũi lau hết vào đó. Cô nghĩ thầm, anh tưởng cô dễ dàng lắm sao, tự nhiên phải giả khóc một trận om sòm. Nước mắt đúng là thứ đáng giá thật. Nhưng cũng chẳng sao, may mà còn có nước mắt để đối phó với người đàn ông này. Hi Hi, cô ranh ma thành tình mất thôi...

Những câu chuyện đẹp đều bắt đầu từ những đêm thần tiên. Một đêm như vậy không biết là khởi đầu cho một câu chuyện như thế nào, chỉ biết rằng có

thể khẳng định, nhóc con nhà họ Giang chẳng bao lâu nữa sẽ đến với thể giới xinh đẹp này. Không biết cậu/cô nhóc này sẽ phải có phản ứng như thế nào với một bà mẹ đáng yêu và ông bố cứng rắn như vậy? Ha ha, không biết nhóc con này sẽ giống ai hơn nhỉ?

Bốn năm sau, trước cửa nhà trẻ. Bé Giang Mặc Hề ba tuổi đưa bàn tay trắng trẻo mũm mĩm nắm chặt tay của Kha Ái Gia lớn hơn cậu tám tháng. Hai bé chậm rãi bước từ nhà trẻ ra. Sau lưng của bé là một chiếc ba lô nhỏ hình SpongeBob SquarePants, tay kia còn cầm theo một chiếc ba lô nhỏ hình Cừu Vui Vẻ. Xem kia riêng điểm này đã hơn ông bố Giang Đông rồi. Tất cả đều là do công lao dạy dỗ của mẹ cậu. Từ khi còn trong bụng, Long Nữ đã suốt ngày dặn dò: “Con trai, con nhất định phải là người lịch sự, phải tôn trọng phụ nữ phải nghe lời mẹ, phải yêu mẹ, phải hôn mẹ mỗi ngày”. Lúc đó, Giang Đông thường chỉ bụng cô nói: “Thách nó dám hôn vợ anh, anh thách”.

Long Nữ liền ưỡn bụng, bĩu môi, giận dỗi nói: “Anh mà đánh con em, em sống chết với anh”.

“Đừng nói như là em có thể một mình đẻ ra nó, một nửa công lao là của anh đấy.” Giang Đông rất phiền muộn. Rõ ràng muốn có con gái, tìm một người siêu âm, hỏi ra là một tên nhóc. Ai cũng nói con trai giống mẹ. Anh nhìn Long Nữ, lại nghĩ tới cậu con trai còn chưa ra đời, lo sợ quá đỗi. Nhờ đâu con trai cũng thích khóc giống mẹ thì anh đau đầu lắm.

Giang Mặc Hề khó khăn bước qua bậc cửa nhà trẻ. Đối với một cậu nhóc bé tí như vậy, cái bậc đó quả là hơi cao. Cậu quay lại nhìn Kha Ái Gia, bí bí nói: “Gia Gia, đi chậm thôi”

“Mặc Hề, gọi chị là chị. Mẹ nói em bé hơn chị.”

Kha Ái gia bốn tuổi, giống mẹ. Mới bé tí mà đôi mắt to trong veo khiến ai nhìn thấy cũng thích, tính tình cũng rất dễ chịu. Đúng là có phúc thật.

Giang Mặc Hề bồng bĩu môi, cúi đầu buồn bã, lí nhí nói: “Ba dặn, là con trai không được gọi người khác là chị”.

“Ba em nói không đúng. Mẹ nuôi nói, ba nuôi không phải là đứa trẻ ngoan.” Gia Gia nghiêm khắc giáo dục cậu em trước mặt. Cô bé rất có ý thức làm một người chị. Ở nhà trẻ, cô luôn bảo vệ cậu em Mặc Hề của mình. Nhưng Mặc Hề chẳng lấy đó làm vui.

“Vậy thì, để tớ về nhà hỏi ba.” Dù cậu ta còn nhỏ, nhưng chuyện tôn trọng đàn ông đã được Giang Đông nhồi vào đầu khá nhiều. Long Nữ rất lo anh sẽ dạy Mặc Hề thành một đứa trẻ giống anh, nên ngày nào cũng phải chỉnh con. Nhưng có lẽ con trai bẩm sinh đã như vậy, Mặc Hề vẫn nghe lời Giang Đông hơn.

“Ừ, mai chúng ta tới nhà chú Đào chơi, em có đi không?” Gia Gia nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt to hỏi.

Mặc Hề giống hệt Giang Đông hồi nhỏ, chỉ có cái miệng xinh xắn là giống mẹ như đúc. Ai cũng ngạc nhiên, con trai mà lại có đôi môi như hoa anh đào thế kia, nhất là khi bĩu môi, vô cùng đáng yêu, “Không đi! Em bé hay chảy dãi, không thích”.

“Nhưng cô giáo bảo, chúng mình phải chăm sóc cho các em mà.” Gia Gia không thích Mặc Hề như vậy, cậu ấy luôn không thích cậu em xinh xắn nhà chú Đào. Lạ thật đấy!

“Không thích là không thích. Cậu còn chịt chịt nó. Bố nói, chỉ tớ mới được chịt chịt cậu thôi.” Mặc Hề nhăn mặt, vẻ rất kiên định, nhón chân “chịt” một tiếng, hôn lên mặt Gia Gia, xong liền chạy tới bên cạnh Long Nữ đang đợi ngoài cổng.

Long Nữ hạnh phúc nhìn con trai cưng chạy lại, quay đầu nói với Trác Lan: “Xem này, con trai tớ giỏi không? Gia Gia nhà cậu bọn tớ đặt trước rồi nhé”.

“Thôi đi. Mặc Hề nhà cậu chính là bản của Giang Đông. Tớ không thể để con gái tớ chịu khổ được.” Trác Lan giờ đã để tóc dài, cũng đã đầy đặn hơn trước, nét sắc sảo trước đây không còn nữa, thay vào đó là nụ cười hạnh phúc.

“Không đâu, tớ phải dạy nó ra trò. Con trai tớ ga lăng lắm nhé, thật đấy.” Long Nữ không hiểu ý của Trác Lan, khi ở nhà Mặc Hề luôn là đứa trẻ ngoan, luôn luôn nghe lời. Hơn nữa, cô thấy Mặc Hề chẳng có xu hướng giống Giang Đông chút nào.

“Hừ, con trai cậu toàn hôn con gái tớ, thế là giống ai?”

“Mẹ ơi, con nhớ mẹ lắm rồi. Sao giờ mẹ mới tới?” Giang Mặc Hề lao vào lòng Long Nữ nũng nịu, vẻ nghịch ngợm ban nãy đều tan biến mất. Cậu nhóc luôn giống một thiên sứ trước mặt Long Nữ.

“Ái chà chà, con yêu, hôm nay tới nhà bà nội chơi. Ba con đang đợi mẹ con mình đấy.” Nói rồi cô nắm cánh tay mũm mĩm của cậu bé, tạm biệt Trác Lan.

Mặc Hề tung tăng tới bên cạnh xe của Giang Đông, chui vào trong, trước tiên là cho một cái hôn rất kêu, sau đó ghé lại anh nói: “Ba ơi, hôm nay con lại chịt chịt Gia Gia nữa”.

Giang Đông hôn mạnh cậu bé một cái, nói: “Con trai ba là phải giỏi như thế!” Long Nữ nhìn hai cha con vẻ khó hiểu, định mở miệng hỏi, kết quả cả hai đều quay đầu nói với cô: “Đàn ông nói chuyện, đàn bà đừng có xen vào!”

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Có Một Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

